ADAM CREED
Seria: D.I. Staffe #1
JUSTIȚIARII

ADAM CREED

Justiţiarii

COLECŢIA
ENIGMA

ADAM CREED
SUFFER THE CHILDREN
© Adam Creed, 2009
© Editura UNIVERS, 2012, pentru prezenta traducere

www.edituraunivers.ro

ISBN 978-99931-13-60-7

ADAM CREED

Justiţiarii

Traducere de
DANA COVĂCEANU

COLECŢIA
ENIGMA

Coperta Octavian Cociş

Pentru Georgina

Luni după-amiază

Staffe îşi înalţă capul cât de mult poate şi trage în piept aerul din staţia de metrou. Se simte împins din spate, atingând cu pieptul capul unei femei brunete, în timp ce sunt târâţi de mulţime spre scările rulante. Femeia înjură într-o limbă estică, iar el vrea să-i ceară scuze, deşi ştie că nu e necesar şi nici nu ar rezolva nimic cu asta.

Procesul este programat pentru ora 14.00. Încearcă să-şi facă loc, pentru a înainta, prin partea stângă a rândului de oameni care aşteptau să ajungă la scările rulante, însă nu descoperă nici un locşor prin care să se poată strecura. Un grup de adolescenţi obraznici înaintează, contra curentului, înghiontind oamenii care îşi aşteptau rândul, lăsând în urma lor un miros dulceag de dizolvant. Staffe îşi ţine respiraţia, în timp ce păşeşte pe scările rulante, rămâne din nou pe loc, apoi inspiră adânc şi gândul îi zboară spre judecătorul Burns şi evenimentele petrecute în sala de judecată de-a lungul ultimelor două zile. Cu nervii încordaţi la maxim, bărbatul încearcă să se calmeze. Se asigură că mai are încă, bine strâns sub braţ, dosarul cu actele cazului şi trage de gulerul cămăşii pe care o poartă. Nasturele de sus îi apasă mărul lui Adam în timp ce înghite în sec. Îşi strânge mai bine nodul cravatei.

Staffe recită, în gând, o mantra, spunându-şi că asta este meseria pe care şi-a ales-o. „Asta este viaţa mea. Trebuie să fac totul cât de bine pot. Asta este viaţa mea. Trebuie să fac totul cât de bine pot.” Apoi trece repede în revistă răspunsurile pe care le-a dat în acea dimineaţă la interogatoriul încrucişat şi încearcă să-şi dea seama, din rezumatul făcut de judecătorul Burns, dacă dovezile prezentate de el şi colegii săi ar putea fi convingătoare. Îşi duce mâna în dreptul inimii şi pipăie în buzunarul de la piept exemplarul în original al declaraţiei unui martor secret.

I se pare că lumea coboară spre el, venindu-i în

întâmpinare, şi vede sistemele glisante în care se introduc biletele pentru a permite intrarea sau ieşirea din metrou, formând o barieră între el şi lumina albă a zilei de dincolo de intrarea în staţia de metrou. Vânzătorii ambulanţi de ziare stau, precum nişte suporturi pentru cărţi, la ieşirea spre Chancery Lane.

Rândul de oameni se clatină precum piesele de domino, iar el se vede nevoit să înainteze cu paşi mici, în timp ce femeia brunetă înjură din nou. Îşi simte mobilul vibrând în buzunarul de la pantaloni şi se chinuie să ajungă la el fără să scape pe jos teancul de acte atât de importante. Când, în sfârşit, reuşeşte să-şi ducă telefonul la ureche, apelul încetează. Pe ecranul mobilului vede afişat *Marie,* numele surorii sale. Staffe ştie că va avea necazuri, la fel cum ştie şi că trebuia să se concentreze asupra a ceea ce are de făcut.

Tot pe ecranul telefonului observă că e ora 13.56. Introduce cartela în aparatul de compostat şi iese din staţia de metrou, cu pas sigur. Amestecul de mirosuri de la canalizare, de la trupurile oamenilor şi de la cerneala de tipar a ziarelor se risipeşte rapid. Murmurul discuţiilor şi al înjurăturilor şi zgomotul bagajelor pe rotile scad în intensitate în timp ce el merge pe trotuar. Lumina puternică a zilei îl orbeşte pentru o secundă, iar când clipeşte pentru a-şi limpezi privirea, forma arcuită a intrării în staţia de metrou îi apare în nuanţe de purpuriu şi galben întipărită în spatele pleoapelor.

Staffe porneşte să traverseze strada, unde traficul e blocat, spre celălalt trotuar care nu este la fel de aglomerat. Simte pe chip o briză uşoară, ca o şoaptă, şi îşi îndreaptă privirea spre tribunalele aliniate pe stradă şi spre Tamisa, aflată în spatele acestora. Şirul de maşini începe să se deplaseze şi un claxon sună foarte aproape, chiar în timp ce el ajunge pe celălalt trotuar, iar clopotul de la St. Bride bate ora două. Ştie că, dacă ar începe să alerge, ar transpira toată după-amiaza.

Staffe îşi şterge una dintre palme pe costumul său

gri-închis, în dreptul coapsei, şi priveşte direct în ochii judecătorului Burns. Burns răsfoieşte actele, îngustându-şi ochii, de parcă s-ar fi gândit foarte atent la sentinţa pe care trebuie să o dea, însă lui Staffe îi este clar că decizia era deja luată.

Aerul din sala de judecată este închis, iar căldura sufocantă a verii este blocată înăuntru, camera fiind aerisită doar prin cele câteva ferestre mici şi dreptunghiulare, cu gratii, aflate la câţiva centimetri sub tavanul înalt. Juraţii şi reprezentanţii presei îşi ţin respiraţia, în aşteptarea verdictului. Inculpatul, Jadus Golding, de nouăsprezece ani, este capul bandei Dalston e.Gang. Acesta rânjeşte, sprijinindu-se de grilajul din faţa locului său, cu o atitudine tipică de proxenet aflat la treabă.

Ieri, trei membri ai bandei Dalston e.Gang au fost daţi afară din sala de judecată, în timp ce Sohan Kelly îşi depunea mărturia. Aceştia au început să strige: „Nenorocitule, eşti mort”, arătându-i degetul şi îndreptând spre el nişte pistoale imaginare. „Târfa turnătoare, ciripitorul dracului, care-i pupi în cur pe albi.” Kelly a privit prin cameră spre Staffe, clătinând din cap, iar membrii bandei şi-au îndreptat atenţia spre Staffe, cu chipuri zâmbitoare — de parcă nici o lege nu i-ar fi putut atinge.

Staffe inspiră adânc şi atinge declaraţia dată de Sohan Kelly, aflată în buzunarul său. Simte cum transpiraţia i se prelinge prin spatele urechilor, ajungând în gulerul cămăşii. Înghite în sec, având senzaţia că primul nasture al cămăşii îl sugrumă. Judecătorul Burns evită privirea inculpatului şi pe cele ale membrilor familiei acestuia, şi, uitându-se în jos, spuse:

— Jadus Golding, te condamn la şapte ani.

Membrii familiei inculpatului se ridică în picioare, urlând de furie. Tatăl lui Golding scuipă înspre judecător şi apoi, din nou, înspre Staffe, nimerindu-l pe acesta în umăr.

Astăzi, Sohan Kelly se află acasă la el, pregătindu-se pentru zborul care avea să-l ducă într-un loc în care să nu

fie găsit de membrii bandei. Staffe îi spusese că era mai bine să nu vină la tribunal, că era mai bine să se dea la fund, poate chiar să plece în Mumbai şi să stea la nişte prieteni ai mamei sale. Sohan îi răspunsese că nu putea obţine viza pentru Mumbai, dar şeful lui Staffe, Pennington, îi asigurase că va rezolva el chestiunea.

— Wagstaffe, nenorocitule, am să te omor, strigă Jadus Golding.

— Nu va fi nevoie, strigă şi tatăl său.

Staffe se uită spre ei. El este un om al legii. De ce să se teamă de astfel de indivizi? Se roagă ca până acum Sohan Kelly să fi plecat deja, cu tot cu adevărul său îndoielnic.

Când după-amiaza se apropie de sfârşit, Staffe se ridică din scaunul său uzat din piele, trecându-şi o mână prin părul răvăşit. Ar trebui să se tundă, dar în vremurile astea este mai bine să nu arăţi ca un copoi. Se apleacă spre ventilator şi, lăsând aerul să-i răcorească faţa, înalţă, către oricine veghează acolo sus, o rugă de mulţumire pentru încă o mică victorie a binelui: şi anume, o pedeapsă de şapte ani pentru un gangster mărunt care a crezut că, ameninţându-l cu pistolul pe directorul unui oficiu poştal, îşi putea face viaţa mai bună. Acum, directorul era un om distrus, nevoit să-şi povestească, oricui îl asculta, coşmarurile.

Staffe aranjează, într-un teanc, declaraţiile martorilor, rapoartele medico-legale şi cazierele. Scoate din buzunarul hainei declaraţia lui Sohan Kelly, împăturită de mai multe ori. De nenumărate ori se gândise să o rupă, dar o strecoară în teancul cu celelalte acte şi, ridicându-le pe toate, le trânteşte pe fişetul din birou. Îşi şterge de şolduri palmele murdare şi, privind la teancul de acte, le împrăştie, din nou, luând declaraţia lui Sohan Kelly şi punând-o la loc în buzunarul hainei sale.

Apăsând butonul interfonului, spune:

— Pulford, ai un minut?

— Vin imediat, domnule, se aude răspunsul slab.

Staffe deschide sertarul biroului şi scoate de acolo un

bilet de avion. De mult ar fi trebuit să facă asta, dar, în sfârşit, a venit vremea să-l întâlnească pe Muñoz. A doua zi, de dimineaţă, se va afla la bordul avionului 729, cu destinaţia Bilbao. Au trecut mai bine de trei ani de la ultimul său concediu, în adevăratul sens al cuvântului, şi cam tot atâta de la despărţirea sa de Sylvie. Atunci, ar fi trebuit să plece în Corsica, pentru două săptămâni, dar Staffe anulase plecarea, lucru pe care îl mai făcuse şi înainte. Însă aceea fusese ultima oară.

Se aude un ciocănit în uşă şi Staffe strigă:

— Intră.

Apoi, închizând ochii, îşi imaginează briza mării adiind peste o promenadă din Ţara Bascilor; o săptămână în care să nu fie deranjat de nici un telefon.

— Deci, mâine plecaţi, domnule, nu? întreabă Pulford.

Staffe deschide ochii şi îl priveşte pe sergent închizând uşa în urma lui. Costumul lui Pulford e impecabil, iar părul tuns şi îngrijit, lucind de gel. Când intră într-o cameră, răspândeşte în jurul său un miros proaspăt. Nu are nici un pic de grăsime pe trup, chipul lui arată tânăr şi are o roşeaţă sănătoasă în obraji. Dintre ei doi, Pulford aduce mai mult cu un detectiv decât inspectorul Staffe. „Va veni şi vremea lui” gândeşte Staffe.

— Mi-e teamă că va rămâne ceva curăţenie de făcut după plecarea mea, Pulford.

— Păi, pentru asta mă aflu aici, domnule. Este vorba despre cazul Golding? Şapte ani, deci? Ăsta da rezultat.

Staffe se gândeşte la ameninţările lui Golding şi ale tatălui acestuia. Se simte puţin stânjenit de faptul că era fericit să plece în străinătate, la mare.

— Va fi eliberat în trei ani şi jumătate, iar banda lui se va ocupa cu aceleaşi infracţiuni şi cât timp Golding va fi în închisoare. Îi vor pune deoparte partea lui, pentru când va ieşi. Viaţa merge mai departe.

— Dumneavoastră aţi fost cel care mi-aţi spus că este bine să te bucuri de succese atunci când ai parte de ele.

— Da, dar cel care dă sfaturi nu trebuie neapărat să

le şi urmeze, sergent, spuse Staffe, izbucnind în râs.

— Şi acesta este tot un sfat? răspunse Pulford, încercând să-şi păstreze o figură serioasă.

Începură să râdă amândoi, iar Staffe se lasă pe spate în scaunul său, legănându-se puţin. Arătând spre teancul de acte, spune:

— Haide să zicem că te las pe tine să te delectezi cu acest succes. Te poţi gândi la asta în timp ce scrii rapoartele.

Apoi, Staffe îşi pune biletul de avion în celălalt buzunar al hainei.

— Aţi făcut o treabă foarte bună când aţi reuşit să obţineţi declaraţia de la tipul acela, Kelly. L-aţi făcut să depună mărturie.

— Avocatul acela deştept al lui Golding ar putea să facă apel, aşa că redactează un inventar şi îndosariază totul aşa cum trebuie. A, şi lasă uşa deschisă când ieşi.

Îl urmăreşte pe Pulford luptându-se să iasă din cameră cu teancul de acte şi se simte ca şi cum o parte din el ar pleca şi ea cu acesta.

Căldura este înăbuşitoare, iar ventilatorul nu reuşeşte decât să împingă aerul cald dintr-o parte în alta a biroului lui Staffe. Nici în oraş nu pare să existe vreun loc unde să te ascunzi de soarele arzător şi de aburii care plutesc în aer. Căldura se ridică din staţiile de metrou sau coboară din cerul fără nori.

În cadrul uşii apare o siluetă. Josie Chancellor arată răvăşită. Fusta îi este şifonată în jurul coapselor, iar primii trei nasturi ai cămăşii sunt descheiaţi.

— Am auzit că vă luaţi concediu, domnule.

— Nu-mi dau seama de ce toată lumea este atât de interesată de chestia asta. Este vorba doar de o săptămână.

— Felicitări pentru cazul Golding.

— A fost un efort de echipă. Toată echipa ar trebui să primească felicitări, Chancellor.

Josie închide uşa şi intră în cameră. Se aşază pe marginea biroului, îşi încrucişează gleznele şi spune:

— Dar dumneavoastră îl urmăreaţi cu mult înainte ca eu să fiu repartizată la această secţie. Am auzit de ameninţările de azi, de la tribunal.

— Nu e ceva important.

Staffe îşi simte inima bătând mai tare. Mai fusese ameninţat şi înainte şi nu reuşea să-şi dea seama de ce de data aceasta ameninţările îl deranjau atât de mult. Poate că îmbătrânea şi nu mai făcea faţă acestui joc.

— În cele din urmă, cu ce l-aţi prins?

— Tentativă de omor cu premeditare.

— Datorită lui Sohan Kelly. Dar arătaţi de parcă v-ar prinde bine un pahar de tărie.

— Mi-ar plăcea să beau ceva.

— Dar nu vreţi, nu?

— Am putea merge să mâncăm ceva, spuse Staffe, în schimb.

— Trebuie să mă schimb mai întâi.

— Mie mi se pare că arăţi în regulă.

— Dar dumneavoastră nu trebuie să vă faceţi bagajul?

— Îmi iau puţine lucruri cu mine.

Staffe se ridică, îşi luă haina de pe spătarul scaunului şi şi-o azvârli pe un umăr.

— Ar trebui să purtaţi costume mult mai des, domnule Staffe. Arătaţi bine în ele.

— Şi tu… spuse, privind spre uşa închisă şi frecându-şi cu degetele ceafa transpirată din cauza zilei lungi şi caniculare.

— Da?

— Şi tu arăţi foarte bine.

— Mă întreb de unde ştiţi să spuneţi exact ceea ce vrea o femeie să audă?

— Nu ştiu, doar spun adevărul. Ştii asta.

Josie îi aruncă o privire atotştiutoare.

— Acesta este lucrul cel mai bun şi cel mai rău la dumneavoastră, domnule.

* * *

Karl Colquhoun păşeşte peste resturile şi aşchiile de lemn şi calcă în picioare rumeguşul. Dacă ar închide ochii, şi-ar putea imagina că se plimbă prin patul de frunze dintr-o pădure. Tastează codul de acces pentru toaleta personalului şi deschide uşa. Miroase aşa cum te aştepţi să miroasă toaleta bărbaţilor dintr-o hală folosită de constructori.

Karl apasă, cu podul palmei, robinetul de apă rece. Aşteaptă puţin, pentru ca apa să fie mai rece, şi se stropeşte cu apă pe faţă şi pe ceafa. De acolo aude zgomotul unui radio. Undeva, la malul mării, are loc un spectacol care îi aminteşte de ultima dată când el şi Leanne s-au dus la Margate. Nu ar fi trebuit să se ducă. Asta era regula.

Mai sunt încă douăzeci de minute până la pauza de prânz şi i-ar plăcea foarte mult să-şi bea ceaiul în spate, cu restul băieţilor, lăsând să-i răcorească briza care bate dinspre autostrada cu câte două benzi pe sens. Însă nu o va face. Trebuie să stea retras. Se află aici de peste un an de zile, dar acum secretul său s-a aflat. Karl se apleacă peste chiuvetă şi priveşte în oglinda murdară. Când îşi mijeşte ochii, vede în oglindă o variantă mai tânără şi mai inocentă a figurii lui. Închide ochii şi se imaginează pe el şi pe Leanne, stând într-un colţ liniştit al plajei: cu valurile clipocind lângă mal şi zgomotul pietricelelor rostogolindu-se, ude. Deasupra, pe cerul vast şi senin, pescăruşi zburând şi ţipând.

Apoi deschide ochii şi se priveşte, în oglindă, aşa cum e în realitate. Se îndreaptă de spate. În seara aceea o va duce pe Leanne pe malul Tamisei în locul acela unde apele, retrăgându-se, lasă în urma lor un fel de plajă.

Apoi îşi aminteşte că ei doi nu-şi mai vorbeau şi nici nu mai avuseseră o relaţie normală de când se întorseseră de la Margate.

Ea îl iubea, era sigur de asta. Îi spunea că îl iubeşte în fiecare zi, dar, în ultimul timp, pur şi simplu, nu era în apele ei.

O bătaie puternică în uşă îl sperie şi strigă:

— Ies imediat.

Apoi se aude, din nou, zgomotul făcut de un pumn puternic izbind uşa.

— Nenorocitul de pedofil este înăuntru.

Era vocea lui Denness.

— Sunt sigur că se masturbează.

Ross Denness era angajat de curând la Marvitz Builders Merchants. Venise cu o săptămână în urmă şi adusese cu el povestea vieţii lui Karl, pe care o cunoştea datorită faptului că era văr cu Leanne. Lui Denness îi luase mai puţin de o zi să le spună tuturor că el, Karl, era motivul pentru care Leanne fusese nevoită să-şi lase copiii în grija celor de la asistenţa socială.

Chipul lui Karl reflectat în oglindă este al unui om înspăimântat — arătând mai în vârstă decât în realitate. Acum că Danness i-a dat în vileag secretul, va trebui să plece din nou. Va da un anunţ în ziarele din nord, pentru a-şi găsi o slujbă. Acolo, în Golders Green şi Muswell Hill, lumea nu-l cunoaşte. Planul este să se apuce, din nou, de meseria pe care o cunoaşte cel mai bine, şi anume restaurarea şi construirea de mobilă de birou. Se câştigă destul de bine din asta, atâta timp cât va putea să se descurce până când va avea destui clienţi şi până când primul teanc de facturi va fi achitat.

Tot restul după-amiezii, Karl continuă să încarce rumeguşul în saci şi apoi pleacă fără să-şi ia la revedere de la nimeni. Nimeni nu a putut dovedi niciodată faptul că el, Karl Colquhoun, ar fi avut un comportament nepotrivit faţă de copiii din prima sa căsătorie sau faţă de cei ai Leannei. Dar chiar şi aşa, s-a asigurat că nu vor mai exista probleme în viitor, făcând o vasectomie, iar Leanne, la vârsta de douăzeci şi patru de ani, o operaţie de sterilizare.

Karl ia autobuzul 73 spre casă, şi, odată urcat în autobuz, se aşază la etaj, în partea din spate-stânga, privind East London trecând pe lângă el pe ruta de întoarcere spre centru. Observă un tip, cu o slujbă de birou probabil, mirosind a alcool şi purtând un costum făcut pe comandă, care stă în partea din faţă a autobuzului. Mirosul

de alcool îi face greaţă. Ar trebui să se ridice şi să se mute pe un alt loc, dar nu se poate mişca. Îşi simte muşchii amorţiţi. Una câte una, cântăreşte persoanele aflate la etajul autobuzului. Începe să respire mai greu şi se simte ameţit. Se apleacă înainte, privind podeaua autobuzului, însă aburii dulci de alcool devin şi mai puternici. Inspiră pe gură, începând să numere descrescător de la cinci sute şi, imediat ce îşi poate simţi din nou picioarele, îşi adună toată energia şi se ridică. Privind fix podeaua, îşi croieşte drum spre etajul inferior al autobuzului şi coboară cu o staţie înainte de destinaţia sa.

Pe drumul de întoarcere spre blocul-turn Limekiln, se opreşte la un magazin ca să cumpere lapte şi deodorant. În timp ce stă la coadă, mirosul acela de alcool îl frapează din nou, dar, după ce plăteşte şi se întoarce să vadă de unde venea, observă că, în afară de el, nu mai era nimeni în magazin. Karl îşi simte inima oprindu-se, apoi bătând mai tare, fără să îşi încetinească ritmul. Chiar şi degetele îi tremură, iar în stomac are o senzaţie de gol.

Porneşte repede spre Limekiln, însoţit de lătratul câinilor şi mergând cu capul plecat tot timpul cât urcă treptele, pătate cu urină, ale platformei din beton a clădirii. Oare de ce oamenii cresc astfel de animale ucigaşe într-un bloc-turn, se întreabă el, ridicând de pe jos o seringă folosită şi vârând-o în buzunar, astfel încât să nu dea peste ea vreun copil. Tot ce îşi dorea era să ajungă în apartamentul lui, să încuie uşa în urmă şi să o aştepte pe Leanne să vină acasă. Nu vor ieşi la plimbare în seara acesta. Tamisa mai poate aştepta.

Îşi scoate cheia, iar ceasul sună făcându-l să tresară. E ora patru fix. Vâră cheia în broască, însă, înainte de a o răsuci, Karl se sperie de mirosul înţepător de alcool pe care-l simte dintr-o dată. Peste el se proiectează o umbră, făcându-l să se înfioare de spaimă. Îşi simte muşchii slăbind şi, din nou, nu se mai poate mişca. Umbra devine mai întunecată, mai rece, iar când se întoarce cu faţa spre aceasta, vede o siluetă nedesluşită, mascată, doi ochi mari şi pătrunzători şi o gură cu buze roşii ca sângele. Karl

închide ochii şi îşi ridică braţele pentru a se apăra, însă e prea târziu. Mai aude un zgomot greu, ca şi când ceva se crapă, şi apoi simte cum o durere arzătoare îi explodează în cap, coborând spre ceafa. Picioarele îi cedează şi cade, greu, pe podeaua din beton a turnului Limekiln, care îi zdreleşte pielea. Cineva râde. Râsul unui bătăuş.

Karl îşi doreşte să se poată ghemui şi să lase întunericul să-l cuprindă şi totul să se sfârşească, însă se forţează să privească în sus.

Atunci, văzând o mână pe cheia din uşă, încearcă să ajungă la seringa pe care o are în buzunar, însă durerea aceea groaznică îi săgetează braţul. Priveşte piciorul individului care îl lovise şi, muşcându-şi buzele, se forţează să îşi bage mâna în buzunar, după seringă. Simţind seringa, îşi încleştează degetele pe ea şi îşi scoate mâna din buzunar. Trage în piept cât de mult aer poate şi prinde piciorul atacatorului. Ştie că poţi omorî pe cineva înfigându-i aer în venă. Dar, exact când îşi ridică braţul pentru a înfige seringa în piciorul atacatorului, acesta se mişcă, iar Karl simte o lovitură surdă în vintre. Expiră cu zgomot şi se lasă cuprins de întuneric.

Când îşi revine, Karl se trezeşte privind tavanul propriului său dormitor. Nu se poate mişca, iar în gură are un gust metalic. Nu-şi poate mişca maxilarul şi nici limba, iar în interiorul trupului parcă are carne vie. Simte gust de sânge. Cineva cu o mască albă, ochi negri şi buze roşii ca sângele ţine deasupra lui o sticlă de whisky.

Pe măsură ce buzele acelea se apropie de el, Karl poate distinge forma unui zâmbet. Se chinuie să-şi închidă gura, însă tot ce poate face, în timp ce whisky-ul îi este turnat pe gât, e să-şi închidă strâns ochii, lăsând lichidul să-i ardă gâtul şi stomacul. Cu fiecare înghiţitură, scoate un suspin mut, înecat de alcool. Deodată, simte nişte mâini aspre pe abdomen. Mâinile acestea îi trag în jos pantalonii şi îi sfâşie cămaşa.

Persoana mascată îi arată sticla pe care o ţine într-o mână. În cealaltă mână are un cuţit lung, subţire, ascuţit şi

strălucitor. Intestinele lui Karl cedează când simte oţelul rece pe piele şi aude un glas rostind:

— Asta este pentru ce le-ai făcut copiilor.

Karl începe să se teamă că nu acesta este momentul în care va muri, că ultima lui suflare va fi una lungă, venită după mult chin. În timp ce o linie albă şi fierbinte este trasată în jurul testiculelor sale, mai apucă să vadă un singur lucru — o strălucire argintie, crescând tot mai mult sub privirea sa. Încearcă să-şi închidă ochii, dar nişte degete îi forţează pleoapele unuia dintre ochi să rămână deschise în timp ce lama cuţitului se apropie tot mai mult, blocând lumina şi atingându-l, în cele din urmă. Pe când aşteaptă durerea, ştie că inima sa nu mai bate, când ar fi trebuit să o facă. Nu realizezi că inima ţi s-a oprit, până când acea bătaie obişnuită nu mai există.

Sângele începe să i se scurgă din trup, iar el se roagă să înceteze.

* * *

Staffe o priveşte pe Josie şi zâmbeşte. Se află în bucătăria casei din Kilburn, pe care el abia o terminase de renovat.

— Văd că nu mănânci, spune ea, aşezându-şi tacâmurile unul lângă altul pe farfuria goală.

— Prefer să gătesc în loc să mănânc.

— Eşti o persoană căreia îi place să le facă plăcerile altora, râde ea. Cine ar fi crezut?

— Încearcă să-i spui asta şi lui Jadus Golding.

— Faptul că nu i-ai făcut pe plac lui Jadus al nostru nu înseamnă că eşti un om rău.

Staffe înfige furculiţa într-o scoică şi o plimbă prin sosul alb de unt. Josie îl priveşte.

— Ai mâini mari, spune ea. Cu degete mari.

— Da, degetele mele sunt prea mari, iar eu sunt prea bătrân, răspunde el.

— Mie îmi plac degetele tale, Staffe.

— Mai vrei puţin vin? o întreabă el, luând sticla de pe masă şi oferindu-se să-i mai toarne în pahar.

— Cred că şi aşa am băut destul, spune ea, şi se apleacă să-şi ia din mijlocul mesei inelul cu cheile de la maşină, pe care îl învârteşte în jurul degetului arătător, aşa cum fac pistolarii cu revolverele lor.

— Poţi să mai stai, spune Staffe. Este încă devreme.

— Nu cred că este o idee prea bună, şi oricum…

— Oricum ce?

— Nimic, îţi doresc un concediu plăcut, continuă ea, cu un zâmbet uşor şi insinuant.

Staffe aruncă la coşul de gunoi resturile de mâncare de pe farfurii, spală vasele, iar când aude uşa de la intrare închizându-se în urma fetei, se duce în camera de zi şi o priveşte pe Josie coborând treptele casei şi pornind pe aleea străjuită de fagi. Cumva, ea ştie că el o priveşte, căci îşi flutură mâna în semn de la revedere, fără a se uita înapoi, în timp ce cu cealaltă mână îşi aranjează hainele. Apoi, iese din curtea casei, închizând poarta şi strigând la copiii care jucau mingea pe stradă să se dea la o parte.

* * *

Tanya Ford nu mai are răbdare să iasă mai repede din casă. Şi-a făcut treburile din casă imediat cum a ajuns şi de atunci şi-a tot schimbat ţinutele. Înfăţişarea pe care voia s-o obţină era o combinaţie: pe jumătate prinţesă din poveşti, pe jumătate târfa de la colţul străzii. Imediat ce aude soneria, coboară în grabă scările şi iese, luând-o de braţ pe cea mai bună prietenă a sa şi strigând către mama ei:

— Să nu-ţi faci griji, nu vin târziu şi o să fiu atentă.

— Te iubesc, Tan, vine răspunsul mamei, iar Tanya simte nevoia să-i răspundă că şi ea o iubeşte. Însă, în loc de asta, îşi flutură mâna către casă şi îi trimite mamei ei un sărut din vârful degetelor. Prietena ei chicoteşte.

Când ajung la colţul străzii, Tanya îşi ridică fusta, îndoindu-i meticulos betelia o dată, de două ori, scurtând-o. Apoi se rujează şi începe să scrie un mesaj pe telefonul mobil, lăsându-se purtată, uşor, de valul de iubire ce pluteşte în aer.

Guy Montefiore lasă întotdeauna un bacşiş de cinci la sută. Întotdeauna. Astfel, taxiul îl costă douăsprezece lire şi optzeci şi cinci de cenţi, iar, în timp ce aşteaptă să-i fie dat restul, cere şi bonul. Şoferul taxiului, pufăind şi oftând, îi spune că nu găseşte nici un pix.

Continuând să aştepte chitanţa, Guy se gândeşte la fiica sa. Thomasina are paisprezece ani şi parcă merge pe nouăsprezece, iar el îşi face griji cu privire la modul în care fata se înţelege cu mama ei şi se teme ca nu cumva să se molipsească de obiceiuri proaste de la aceasta. Apoi face o grimasă, oftează şi îşi îndepărtează acest gând din minte.

Soneria telefonului mobil îl atenţionează că are un mesaj, ceea ce-l face să se agite.

— Lăsaţi bonul, nu contează, spune el în timp ce deschide portiera şi coboară. Ar trebui să aveţi mereu la dumneavoastră un pix. Este un instrument necesar meseriei pe care o practicaţi.

Apoi trânteşte portiera, mai tare decât e necesar. Însă furia i se potoleşte când citeşte mesajul de la ea. Chiar începe să zâmbească în timp ce scrie un mesaj de răspuns.

Se întreabă dacă vara aceea se va mai sfârşi vreodată. El preferă zilele mai scurte de toamnă şi de iarnă. În nopţile lungi e mai bine — atunci nu trebuie să aştepte două-trei ore după ce iese de la serviciu pentru ca întunericul să-l ascundă şi să-l protejeze. Însă problema cu nopţile lungi constă în faptul că iubirile sale sunt deja în pat, dormind, nu umblând pe străzi.

Iar acum nu se gândeşte la orice fel de iubire, dintre cele trecute. Trebuie să fie una perfectă, aşa cum de cele mai multe ori nu există pentru majoritatea oamenilor.

Guy îi cunoaşte şi numele, toate mişcările, ştie care este starul ei pop favorit şi cine sunt cei mai buni prieteni ai ei. Până acum trecuse atât de mult timp de când o urmărea, încât putea chiar şi să ghicească cu ce va fi îmbrăcată. Pentru tineri, serile de luni sunt serile de mers

în club, iar ea se îmbracă precum o prostituată pentru că aşa se îmbracă şi prietenele ei, nu pentru că ar fi dorit să atragă atenţia vreunui băiat. Ea nu este genul ăsta de fată. Nu, Tanya pur şi simplu doreşte să aparţină unui grup sau să aparţină cuiva, şi în curând dorinţa i se va împlini. În curând va fi iubită şi va putea să iubească şi ea la rândul ei. Pentru prima dată.

Guy intră pe uşa din spate, coteşte pe lângă pereţi şi merge târşâit printre mormanele de gunoi care aşteaptă să fie strânse. O lumină slabă pătrunde prin ochiul de geam cu gratii aflat deasupra uşii din material ignifug, însă el cunoaşte drumul şi cu ochii închişi.

Trece de bucătăria micuţă şi inspiră adânc în timp ce simte că se excită. Deschide uşa spre scările care duc la subsol şi sunetul muzicii urcă spre el. Basul vibrează, trimiţându-i vibraţii de-a lungul picioarelor, pe măsură ce el coboară în întunericul scărilor lăsându-şi mâinile să alunece de-a lungul cărămizilor aspre, nevăruite, pipăind după salopetele pe care ştie că le va găsi acolo. Găsindu-le, ia o salopetă din cuierul unde e agăţată, la baza scărilor, se dezbracă de hainele sale şi îşi pune salopeta. Apoi îşi împătureşte hainele cât de bine şi de atent poate. La urma urmelor, acestea sunt făcute exact pe măsura lui şi sunt destul de scumpe.

Lui Guy îi pare rău că Tanya nu l-a văzut niciodată în momentele sale cele mai bune, dar simte un val de plăcere străbătându-l precum o undă de şoc, la gândul că în curând — chiar foarte, foarte curând — această situaţie se va schimba.

Apoi, se îndreaptă spre razele de lumină care răzbat dinspre scenă, pe măsură ce înaintează, muzica devine tot mai puternică, începe să distingă mai bine sunetele care-l înconjoară: o mulţime de adolescenţi dansând, chicoteli, agitaţie, învălmăşeală, vocea mai profundă a unui tânăr, care pare a fi liderul grupului, cerând următorul cântec în timp ce melodia care se cântă se apropie de final. Pentru un moment nu se mai aud decât glasurile din club. Guy se opreşte cu un picior suspendat în aer şi îşi ţine respiraţia

până când acordurile următoarei melodii ajung la el. Apoi se ghemuieşte în locul său obişnuit, în partea stângă a scenei. Acolo spaţiul dintre secţiunile ce compun scena este cel mai mare. Şi tot acolo este locul în dreptul căruia stă şi ea, de obicei. Ce bine că ea este o fiinţă atât de previzibilă, de ataşată de obiceiurile ei.

Guy îşi apasă obrazul de lemnul vopsit şi, privind în sus chiar deasupra nivelului ringului de dans, o vede. Au trecut douăzeci şi trei de ore de când a văzut-o ultima oară. Fata poartă fusta ei preferată şi un top fără bretele, dintr-un material ca mătasea, care e nou. Guy ar fi trebuit să fie supărat pe ea, căci hainele ei lasă prea mult la vedere.

Picioarele Tanyei sunt extrem de catifelate, bronzate, având o nuanţă de cafea cu lapte. Abdomenul îi e puţin rotunjit, ca burtica unui căţel, iar şoldurile ei nu sunt încă destul de largi, ca ale unei femei, ci înguste. Fata face o piruetă, arătând cu un gest ironic către cineva pe care el nu-l poate vedea. Cineva o înghionteşte, iar ea se întoarce să vadă cine, cu fusta învolburându-i-se în jurul picioarelor. Din locul său, Guy îi poate vedea arcuirea frumoasă a spatelui în dreptul taliei.

Respiraţia i se înteţeşte şi simte cum nodul din stomac i se strânge mai tare. Cu picioarele slăbite, cade în genunchi şi se lasă pe spate, rămânând astfel pentru un moment, lăsând muzica să-l invadeze. Simte mirosul lemnului din care sunt confecţionate panourile scenei. Stând astfel în întuneric, şi-o imaginează dansând în timp ce prietenele ei dispar încet, una câte una, până nu mai rămâne decât ea.

* * *

Lui Staffe îi ia exact cincisprezece minute să-şi facă bagajul: două tricouri şi două bluze cu mânecă lungă; două perechi de pantaloni scurţi şi o pereche de pantaloni Docker. Va călători îmbrăcat cu blugii şi cu o jachetă mai veche de in. Îşi mai ia cu el şi opt perechi de boxeri şi opt de şosete, precum şi „Istoria mişcării ETA” scrisă de

Douglass. Şi asta e tot. Îşi verifică telefonul şi observă că are încă apelul nepreluat de la sora sa, Marie, aşa că o sună, dar nu-i răspunde nimeni. Îi lasă un mesaj, spunându-i că pleacă în concediu şi că speră că Harry este bine. După o scurtă pauză mai adaugă că speră că şi ea este bine.

Staffe a mai fost în Bilbao cu douăzeci de ani în urmă, pentru a identifica trupurile părinţilor săi. În acea perioadă, sora lui era pe undeva în Orientul îndepărtat, iar el a fost nevoit să facă faţă situaţiei de unul singur. El se ocupase de aranjamentele necesare repatrierii trupurilor părinţilor săi. Atunci renunţase la cursurile universitare, pe care le urma, şi, imediat ce primise partea lui din vânzarea casei părinteşti moştenite, cumpărase cu cash un apartament în South Ken. După un an, făcuse un împrumut ipotecar şi mai cumpărase un apartament. Apoi primise despăgubirea pentru incidentul petrecut cu părinţii săi. Este ciudat modul în care se poate măsura valoarea a doi oameni: se poate stabili un preţ pentru lipsa părinţilor.

În anii care au urmat, tânărul Staffe băuse prea mult, se împrietenise prea repede cu oricine, luase droguri uşoare, prea des şi în cantităţi prea mari. Se trezea din ce în ce mai târziu, uneori dormind zile la rând. Fermeca orice femeie întâlnea, aşa cum făcuse întotdeauna — un dar care-l părăsise doar în perioada foarte scurtă în care ţinuse cu adevărat doliu — pe urmă, aventurile sale deveniseră parte integrantă a doliului său, aşa cum îi spusese odată un psiholog. Treptat, după ce intrase în poliţie, renunţase la toate viciile sale, unul câte unul.

Cu trei ani în urmă, când a rămas fără Jessop, partenerul său, Staffe s-a reîntors în Ţara Bascilor pentru a încerca să-l găsească pe omul care pusese bomba în restaurantul de pe malul mării. Tot atunci îl părăsise şi Sylvie, iar el se simţea de parcă ar fi înotat într-un gol imens, închis în jurul său.

Jurase că va aduna dovezile, una câte una. Va obţine o condamnare şi îi va dărui criminalului dreptate, nu răzbunare. În visele sale, îşi doreşte ca omul care i-a ucis

părinţii să ceară iertare, iar el, în numele părinţilor săi, să i-o acorde. Dar în cele mai negre momente ale sale, nu vede cum ar putea face asta.

Casa renovată miroase a văruială proaspătă, a tâmplărie lăcuită şi a covoare noi. E prea mare pentru el, are prea mult spaţiu. Staffe o sună pe Rosa, dar nu-i răspunse nimeni. Se decide să iasă din casă oricum şi porneşte spre etaj pentru a face ceea ce devenise un fel de ritual. Ajuns în baie, îşi scoate din geanta Adidas echipamentul de jogging şi dă drumul la duş. Intră sub duş lăsând apa să-i curgă, cu putere, pe cap şi pe umeri, roteşte robinetul pentru ca apa să fie şi mai fierbinte şi începe să se săpunească. Mirosul de instalaţie încinsă devine tot mai puternic, iar aburii de la apa fierbinte, tot mai denşi. În seara aceasta va alerga până în Kentish Town şi prin Islington, până în centrul Londrei. Rosa locuieşte pe Barbican şi poate că ea va şti să-l sfătuiască în legătură cu gândurile pe care le are faţă de moartea părinţilor săi, îşi spuse el optimist.

Privind în sus spre apartamentul ei, lui Staffe îi este clar că Rosa nu este singură. Plămânii îi explodează şi este leoarcă de transpiraţie, se simte fericit că se poate odihni un moment. Intră în piazza din faţa clădirii şi se sprijină de jardiniera înaltă a unui aranjament floral. Inspiră adânc, simţindu-şi pieptul parcă arzând, şi se şterge cu mâna în jurul gâtului, simţind cum se ia praful acumulat în timpul alergării. Pe măsură ce seara se lasă încet, el se gândeşte la cum începuse relaţia lui cu Rosa.

Sylvie îl părăsise de câteva luni, iar partenerul său, Jessop, fusese transferat la poliţia metropolitană. Staffe primise prin dispecerat o sezisare despre un incident — nu era chiar treaba lui, dar se afla în zona respectivă.

Rosa se afla în apartamentul ei, cel spre care privea el acum. Un vecin sunase la poliţie să raporteze incidentul, dar Rosa, care plângea, nu dorise să depună plângere. Staffe o îmbrăţişase şi îi spusese că nu era obligată să depună plângere şi, în timp ce ea îşi ridicase capul pentru

a-l săruta pe obraz în semn de mulţumire, el îi observase ochiul învineţit şi cu pleoapa umflată. Nici până acum Staffe nu ştia de ce, dar nu-i dăduse drumul din braţe, ţinându-şi mâinile pe şoldurile ei. Chiar şi prin hainele cu care era îmbrăcată, el simţea trupul catifelat şi moale al femeii.

— Dă-mi voie să te scot în oraş. Să te ajut să uiţi prin ce ai trecut.

— Cred că tu nu ştii cu ce mă ocup, îi răspunsese ea.

— Ba cred că ştiu. Şi nu cred că-mi pasă, îi spusese el.

Astfel că ieşiseră în oraş, să ia cina, şi apoi se duseseră în apartamentul său din Belsize Park. El îi spusese că semăna cu una dintre femeile pictate de Goya. Mai târziu trebuise să-i explice că se referea la picturile din tinereţe ale lui Goya, pe care i le şi arătase într-un album şi râseseră împreună. În acea primă noapte petrecută împreună ascultaseră Miles Davis şi Bessie Smith, îi făcuse o ciocolată fierbinte şi o ţinuse în braţe, fără ca lucrurile să meargă mai departe. La un moment dat, când ea se dusese la toaletă, el îi căutase prin agendă şi îşi notase numele bărbatului cu care se întâlnise ea în acea seară. Îi venea să se ducă şi să-i dea o mamă de bătaie acestuia, dar nu o făcuse.

— Este totul în regulă? Mi se pare că eşti trist, îi spusese ea, când revenise în cameră.

— Nu aşa par eu întotdeauna? îi răspunsese el.

— Mie nu mi se pare.

Apoi îl trăsese spre ea şi începuse să-l sărute. O vreme el o lăsase, apoi o îndepărtase de lângă el şi îi spusese:

— Iubesc pe cineva.

— Şi meriţi să o faci, îi răspunsese ea.

Trei zile mai târziu, Staffe aflase unde lucra clientul Rosei şi îi verificase cazierul. Bărbatul lucra ca broker, iar Staffe bănuia că angajatorii acestuia nu ştiau cu ce se ocupase în trecut tânărul lor protejat. Aşa că se dusese şi le spusese. Se simţise prost pentru acest lucru doar până

îşi amintise de vânătăile de pe chipul Rosei.

Un bărbat de vârstă mijlocie iese pe holul din faţa apartamentului Rosei. Pare că venise acolo direct de la serviciu, pentru o oră de distracţie. Staffe urcă şi el spre apartament, pe scări, trecând pe lângă bărbatul respectiv. Acesta miroase a parfum scump, are un zâmbet blând şi verighetă pe deget. Bate la uşa Rosei, iar când aceasta îi deschide, Staffe vede chipul femeii luminându-se. Îl sărută, îl pofteşte să intre înăuntru şi apoi stau de vorbă, nimic altceva — aşa cum făceau întotdeauna — iar când el ajunge înapoi în casa renovată din Kilburn, trage draperiile noi pentru a opri razele încă strălucitoare ale soarelui în amurg, se întinde pe spate pe canapea şi rămâne astfel ascultând strigătele copiilor care se jucau pe stradă. Închide ochii şi spune în gând o mantră care-l linişteşte şi îl adoarme.

Doarme puţin şi cu intermitenţe, întorcându-se şi zvârcolindu-se de pe o parte pe alta, cu somnul invadat de imagini ale lui Sohan Kelly şi Jadus Golding — cu familia sa şi cu banda lui Golding, cu rânjetele şi ameninţările lor pline de îngâmfare: „Te vom omorî, Kelly. Te vom omorî, Wagstaffe!”

Se trezeşte în ţârâitul telefonului şi se freacă la ochi. Afară e încă lumină şi, aplecându-se, se întinde după vechiul aparat de telefon Bakelite — un obiect ridicat de la scena unei crime, care nu fusese cerut ca probă niciodată. L-ar fi putut returna proprietarului său, însă acesta decedase în secţia de terapie intensivă, nelăsând pe nimeni în urma sa. Ridică receptorul şi răspunde repezit:

— Da!

— Domnule? aude vocea lui Pulford, adjunctul său, o voce care la telefon suna mai gravă decât era, ca a unui bărbat mai în vârstă.

— E de rău, domnule. Foarte rău, spune el respirând precipitat.

— Ce e rău? întreabă Staffe.

— Eu nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

Pulford e un proaspăt absolvent al Academiei de Poliţie care e antipatizat de toţi colegii săi. Cu toate că Staffe nu poate fi sigur că băiatul va rezista prea mult în meseria lor, el, unul, e capabil să reziste tentaţiei de a displăcea pe cineva tocmai pentru că e inteligent, îl întreabă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nici nu ştiam ce să fac, dacă să vă sun sau nu.

— Ei bine, acum că tot m-ai sunat, spune-mi despre ce este vorba.

— Aş putea să-i raportez această chestiune lui Pennington.

— Te mai întreb o dată: ce s-a întâmplat?

— O crimă, domnule.

Staffe şi-l imaginează pe Pulford plimbându-se de colo-colo, cu chipul palid, pământiu.

— De fapt, nu, aş putea spune mai degrabă că a avut loc o execuţie.

— Unde?

— În blocul-turn Limekiln.

— Fă-mi legătura cu Janine.

— Dar se ştie că dumneavoastră sunteţi…

— Lasă discuţiile şi fa ceea ce ţi-am spus!

Staffe se închipuie ajungând la locul crimei, trecând prin mijlocul unei cete de puşti între zece şi paisprezece ani care s-au oprit pentru un moment din afacerile lor — plasarea drogurilor, în special metamfetamină şi *crack.* Toţi aceşti copii fac parte din drojdia societăţii. Câţiva dintre ei vor ajunge să facă destui bani din droguri încât să-şi ia o maşină Subaru Impreza şi să bea şampanie Cristal în timp ce un alt puşti va munci în locul lor, plasând pliculeţele cu droguri. Însă cei mai mulţi vor sfârşi prin a deveni dependenţi de droguri, coborând tot mai jos în acest lanţ trofic pentru a nu se mai ridica niciodată. Vor aluneca pe această pantă la fel de uşor şi de încet precum o apăsare a degetului pe trăgaciul unei arme care îţi este pusă în mâini de un om care zâmbeşte.

În timp ce aşteaptă să i se facă legătura telefonică, se

ridică în picioare şi, uitând că este desculţ, loveşte patul cu piciorul.

— La naiba!

În receptor se aude glasul lui Janine:

— Da?

— Janine? Tu te ocupi de cazul Limekiln?

I se pare că o aude înghiţind în sec înainte de a-i răspunde.

— Mă aflu aici de aproximativ o oră. Dar se presupune că dumneavoastră sunteţi în concediu.

În vocea femeii se distinge un uşor tremur.

— Ajung şi eu acolo într-un sfert de oră.

Staffe închide telefonul, se spală rapid pe faţă şi sub braţ, apoi îşi azvârle pe el o cămaşă. Îşi ia bagajul şi tresare uşor când vede lumina apusului de soare invadând camera prin ochiul de geam cu vitraliu al uşii de la intrare. Casa e în stilul victorian, iar uşa i se potriveşte perfect. Staffe cumpărase acea uşă cu ani în urmă de la un târg de antichităţi restaurate, din Southgate. Când o cumpărase, el şi Sylvie formau încă un cuplu.

Îşi simte inima grea, dar îşi spune cu voce tare „Nu, nu te mai gândi la asta”. Totuşi, nu poate înăbuşi toată tristeţea se care o simte. Îşi doreşte să fi fost un bărbat mai bun. Ridică din umeri, deşi e doar el în cameră, dar trăieşte singur de prea mult timp încât să nu se aprecieze pe sine ca interlocutor.

Închide uşa grea în urma sa şi îşi doreşte ca puştii vecinilor să nu fi fost tot în stradă, jucându-se mingea, şi la acea oră. Se gândeşte să le spună să fie atenţi, să se ferească, dar nu rosteşte nici un cuvânt. Uneori nu te simţi în stare să suporţi nici măcar ocările unor copii.

Se duce în spatele casei pe aleea îngustă şi introduce cheia mare şi latră în lacătul rezistent care avea ca rol îndepărtarea „spiritelor rele” de lângă uşile garajului. Se dă doi paşi înapoi, deschide uşile şi se uită la cele două maşini. Decide că asta e o noapte potrivită pentru rabla sa. Aproape întotdeauna apar nopţi potrivite pentru rablă.

În vechiul Peugeot există un pachet de ţigări rămas

acolo de mult, şi, în timp ce întoarce cheia în contact, Staffe simte o nevoie arzătoare de a trage un fum lung şi lent dintr-un Rothmans. Motorul diesel tuşeşte precum un fumător. Radioul porneşte, iar bărbatul îl dă mai tare. Stravinsky, se gândeşte el, iar viorile parcă scârţâie acoperind sunetul stins al alămurilor. I se pare că piesa pe care o ascultă e *Pasărea de Foc.* Îi place şi Stravinsky, însă îşi doreşte să fi fost Grieg. Nişte acorduri mai line pentru o noapte ca aceea. Se imaginează stând singur pe coasta bască, privind Atlanticul învolburându-se.

Janine se află în faţa apartamentului victimei atunci când Staffe soseşte la clădirea Limekiln. Victima e Karl Colquhoun: treizeci şi şase de ani şi cu două eliberări condiţionate. În acea zonă, acest aspect îl făcea să pară un înger.

În timp ce Staffe se apropie de Janine, păşind pe platforma de acces din beton, i se pare că femeia absorbise lumina apusului, aşa cum stătea sprijinită de balustrada ruginită, privind spre curtea pătrată a clădirii Limekiln. Banda de delimitare a locului crimei e deja întinsă, semănând mai mult cu o cortină ce se ridică pentru a dezvălui o nouă dramă, şi nu cu un cordon care să ţină oamenii la distanţă. De altfel, oamenii se şi strânseseră de cealaltă parte a cordonului, adunaţi în grupuri. E ca la circ, iar Staffe se gândeşte ce glumă proastă este că trebuia să se întâmple aşa ceva pentru ca întreaga comunitate să se adune laolaltă.

Staffe se apleacă peste cordon şi strigă la poliţiştii în uniformă, spunându-le să împrăştie mulţimea ale cărei rânduri se îngroşau. Ofiţerii încuviinţează şi pornesc către grupurile de oameni, în timp ce Staffe se pregăteşte pentru reacţia acestora, aşteptându-se întrucâtva la o izbucnire. Dar nu se întâmplă nimic. Una sau două dintre femeile din mulţime ies în faţă, dezlipindu-se de grupurile lor, şi înaintează către ofiţeri. Încep să discute cu aceştia, gesticulând şi arătând în sus către etajul al cincilea, nemulţumite.

— Ce dracului se întâmplă aici, Janine?

Ea face un gest din cap arătând spre uşă, fără să spună nimic. Doi poliţişti în uniformă păzesc intrarea. Chipurile lor sunt palide, deşi sunt nişte oameni care au văzut cam tot ce putea fi mai groaznic în Londra.

— Am să arunc şi eu o privire. Apoi îmi poţi spune la ce concluzii ai ajuns, bine? spune Staffe, punând o mână pe umărul femeii. Rămânând cu mâna pe umărul ei, se apropie mai mult şi îi şopteşte: Nu te grăbi. Stai aici cât timp ai nevoie.

— Mulţumesc, Staffe. O să-mi revin imediat.

Apoi el o mângâie uşor pe spate, lăsându-şi mâna să-i lunece spre talia femeii. Zâmbeşte, iar privirea i se îmblânzeşte. Amândoi îşi amintesc de legătura lor trecătoare, care ar fi trebuit să dureze mai mult. Lui Staffe îi vin în minte privirea ei sălbatică şi adâncă şi cuvintele ciudate pe care le rostea gura ei mică.

— Staffe.

— Da.

— Nimic, continuă ea şi, privind în jur pentru a fi sigură că nu-i vedea nimeni, îi ia mâna, strângând-o uşor. Nimic.

Staffe inspiră adânc şi intră în apartament.

— Unde e Pulford?

— S-a întors la secţie. L-a zguduit rău ce a văzut aici, bietul de el, răspunde ea fără ironie.

— Dar nu e prima crimă la care lucrează.

— O să vezi despre ce e vorba când intri în cameră.

Peste tot în apartament se observă semnele care lasă să se înţeleagă că poliţia şi-a făcut treaba. Probele sunt strânse şi stau înşirate, în pungile speciale, pe masa ovală din sufragerie. Însă nu mai e nimeni în apartament. Nici unul dintre poliţişti nu a stat înăuntru mai mult decât era necesar.

În cameră e un raft din acelaşi set cu masa din sufragerie. Pe rafturile din placaj lăcuit se află fotografiile de şcoală a doi copii. Copiii nu zâmbesc, deşi majoritatea fotografilor de la şcoli pot scoate un zâmbet chiar şi de la

cel mai timid sau mai nefericit copil. În acel moment Staffe simte şi el atmosfera care pluteşte în casă, simte un fior rece pe şira spinării şi părul zbârlindu-i-se pe ceafă. Aceasta nu e o casă fericită, nici pe departe.

Pereţii holului care duce spre dormitoare sunt acoperiţi cu un tapet cu flori mari şi închise la culoare şi, în timp ce Staffe deschide prima uşă, îl frapează mirosul. Un miros persistent, dens şi dulceag care parcă îi rămâne lipit de nări. Inspiră adânc şi priveşte picioarele care atârnă peste marginea patului, încă încălţate cu o pereche de adidaşi; în scobitura dintre călcâiul şi talpa uneia dintre încălţări e lipită o gumă de mestecat. Pantalonii lui Karl Colquhoun sunt adunaţi în jurul gleznelor acestuia şi o crustă maronie s-a format pe picioare, întinzându-se până pe patul răvăşit. Sângele încă roşu s-a prelins pe coapsele lui Karl dintr-o rană în vintre.

Apoi Staffe vede tot cadavrul. Instinctiv, îşi acoperă gura şi nasul cu mâna. Simte nevoia să icnească, dar o aude pe Janine intrând în cameră.

— Globul ocular uman este rotund, spune ea. Testiculele măsoară 2,5 centimetri cu 5 centimetri, dar sunt ovale. De aceea ies în afară, continuă Janine. În mod cert cine a făcut asta a trebuit să secţioneze nervul optic, care are o grosime de jumătate de centimetru. Pentru asta este necesară utilizarea unui cuţit sau a unei foarfeci. La fel şi în cazul canalului deferent al spermei.

— Ce-mi poţi spune despre testiculele lui?

Ea face un gest din cap.

— Pentru a le secţiona este nevoie de destul de multă forţă şi un cuţit bun.

— Şi de cineva care să ştie ce face? spune Staffe, prefăcându-se că examinează cadavrul, dar privind în gol, de fapt.

— Da, sau de cineva care învaţă repede pe măsură ce acţionează. Şi cu siguranţă trebuie să fie cineva cu un stomac rezistent.

— Crezi că ar putea fi vorba de două persoane — încă una care să fi ţinut victima imobilizată?

— Trebuie să aşteptăm rezultatul autopsiei, dar eu cred că victima a fost paralizată. Lângă pat este o sticlă goală de whisky, răspunde Janine cu o voce obosită. Iar maxilarul este umflat, aş spune că a fost fracturat.

Staffe se forţează să privească trupul victimei; trebuie să vadă cadavrul aşa cum este, la locul crimei. Se concentrează asupra chipului bărbatului, simţind că este pe punctul de a voma, însă înghite în sec şi îi aruncă o privire. Dintr-o dată se simte ca şi cum ar fi legat cumva de această situaţie groaznică. Recunoaşte victima, o ştie. Este sigur că o ştie.

Ia o pereche de mănuşi şi le trage pe mâini, intră în camera de zi şi, scotocind prin sertarele bufetului, găseşte în cele din urmă o fotografie cu Karl Colquhoun. Deci avea dreptate. Acest bărbat fusese şi în casa lui. Cu mai bine de jumătate de an în urmă îl primise pe acesta în apartamentul său din Queens Terrace, South Ken. Chiar îi dăduse şi o ceaşcă de ceai în timp ce Karl îi restaura intarsiile de pe un birou Cobb. Karl Colquhoun făcuse o treabă foarte bună. Fusese meticulos şi foarte atent. Un adevărat profesionist. Te făcea să crezi că are ceva de oferit societăţii civilizate.

Staffe se întoarce în dormitor şi se uită la Karl Colquhoun. Bărbatul căruia i se întâmplase aşa ceva, modul în care operaseră criminalii... nu e o victimă obişnuită. Poate că nici nu e o victimă, cel puţin nu în opinia unora. Se întoarce cu spatele şi iese din apartament, dând din cap către ofiţerul din uşă, care îl întreabă:

— Domnule, să încui apartamentul?

Staffe încuviinţează din nou din cap, cu gândul la clima caldă care-l aştepta şi la atacul de natură politică şi mult mai vechi în care părinţii săi îşi pierduseră vieţile — o crimă cu un motiv. Se întrebă dacă existenţa unui motiv făcea ca acea crimă să fie mai gravă sau mai puţin gravă decât uciderea brutală a lui Karl Colquhoun, care probabil că nu era un nevinovat. Oricum, el îi va căuta pe criminali. În definitiv, cu asta se ocupă el, asta este meseria lui.

Coborând scările, aude cum sunetul paşilor săi îşi găsesc ecoul în sunetele altor paşi care urcă spre el. Trecând pe lângă cei care urcau, aceştia se uită în jos, iar la etajul al doilea simte mirosul de vopsea proaspătă din spray. Chiar şi cu poliţia acolo, în clădire, indivizii nu se pot stăpâni să nu scrie pe pereţi. Mirosul de vopsea îi rămâne în nări, iar Staffe coboară ultimele etaje sărind două trepte deodată şi iese în fugă, în curte, inspirând cu aviditate aerul curat.

— Da' ştiu că cineva se grăbeşte.

Pennington stă sprijinit cu spatele de vechiul Peugeot. Se dezlipeşte de maşina ruginită, se scutură de praf şi îşi aranjează nodul de la cravată. Semănă mai mult cu un contabil decât cu un inspector-şef. E un bărbat subţire şi musculos, cu părul brunet şi lucios dat din belşug cu gel „Just For Men". Ca de obicei, poartă un costum cu două rânduri de nasturi. Spune:

— Nu mă aşteptam să te văd aici, Staffe.

— Mâine dimineaţă plec, domnule. Mâine, la prima oră.

— Şi nu ai putut rezista tentaţiei de a arunca o privire, nu-i aşa? îl întreabă Pennington, uitându-se cu o privire studiată la ceasul său marca Seamster. Ne putem descurca şi în lipsa ta, să ştii, continuă fixându-l pe Staffe şi zâmbind neconvingător.

— Tocmai mi-am dat seama: ce veţi face acum când şi Rimmer este într-un lung concediu medical?

Privind dincolo de Staffe, către blocul-turn Limekiln şi ignorând întrebarea, Pennington spune, vorbind de parcă s-ar fi aşteptat să-l înregistreze cineva:

— Concediu medical pentru stres. Ha! Nu crezi că, dacă acest cuvânt nu ar fi existat, atunci nici „boala" asta nu ar fi apărut? Sunt stresat, continuă mimând văicăreala şi privindu-l pe Staffe cu ochii mijiţi. Ei bine, toţi suntem stresaţi, asta dacă nu cumva reuşim să nu dăm doi bani pe nimic. Stresul ne face să mergem mai departe. Este bun pentru noi!

— Poate că pentru unii este mai bun decât pentru

alţii, domnule.

— Totuşi, tu nu te îmbolnăveşti de stres niciodată, nu-i aşa, Staffe? Nu există nici un risc să se întâmple aşa ceva! Pleci în vacanţă. Cât a trecut de la ultimul tău concediu? Doi ani? Mai mult?

Dând din cap, Staffe întreabă:

— Nu vreţi să rămân şi eu, domnule?

— M-am gândit că din cauza episodului Golding vei înţelege avantajul de a nu te expune prea mult. Este mai plăcut să stai întins la soare.

— Şi ce se mai aude cu Sohan Kelly? Va sta şi el întins la soare? Am auzit că e pe cale de a fi trimis, ca prin farmec, în India, dar sunt ceva probleme cu viza lui.

— Problema lui Kelly a fost rezolvată. Nu mai trebuie să-ţi faci tu griji.

— Dar îmi fac griji, domnule. El ne-a adus condamnarea pe care o doream pentru Golding.

Spunând acestea, Staffe pipăie declaraţia lui Kelly, care se află în siguranţă în buzunarul său. Îl întreabă pe Pennington cu ce îl avea la mână pe Sohan, cum l-a convins să-şi schimbe declaraţia. Şi ce a primit în schimb?

Pennington îi aruncă lui Staffe o privire ucigătoare. Se mai apropie cu un pas de el şi, coborându-şi vocea, îi spune:

— Ştii că nenorocitul acela de Golding şi toţi ticăloşii din banda lui şi-o căutau cu lumânarea. Şi mai ştii că amărâtul ăla de director de poştă a rămas o epavă nenorocită pentru tot restul zilelor lui. Kelly a fost martorul tău, Staffe. Martorul tău. Nu-ţi face griji, o să-l ajut să plece departe de aici. Ale dracului vize!

Staffe nu poate spune nimic; nu-i poate reaminti lui Pennington că fusese ideea lui citarea ca martor a lui Sohan Kelly. Doar îl priveşte pe Pennington în ochi şi răspunde:

— Niciodată nu am fost de părere că scopul scuză mijloacele, domnule.

— Ce dracu’, Staffe — spune Pennington printre dinţi — nu voi purta cu tine încă o discuţie pe chestiuni de etică.

Îţi spun doar că ceea ce s-a făcut este bun făcut. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, s-a făcut dreptate.

— Dar nu dreptate în felul în care o înţeleg eu, domnule.

— În lumea lui Jadus Golding nu e loc pentru filozofi. Ţine minte că Golding a comis fapta! Şi, Wagstaffe, treaba asta se termină cu tine, spune Pennington agitând un deget spre Staffe, aproape împungându-l în piept.

— De parcă nu aş şti lucrul acesta, domnule. De parcă nu aş şti.

Pennington începe să se joace cu manşetele cămăşii, încercând să se calmeze.

— Tu pleci în concediu, Staffe. Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de cazul acesta.

Arătând cu capul spre blocul Limekiln, continuă:

— Este un caz ca şi rezolvat, după cum arată. Soţia victimei este dată dispărută. Pun pariu că ea a înfăptuit crima. Caz deschis. Caz închis.

— Şi dacă nu e aşa?

— Atunci vom aduna dovezile. La fel cum facem întotdeauna.

— Dar aveţi prea puţini oameni.

— Există oricând varianta de a apela la poliţia metropolitană, în cazul în care nu facem faţă.

— La poliţia metropolitană!

Pennington se întoarce într-o parte şi se dă un pas înapoi:

— Pleacă în concediu, Staffe. Crede-mă, putem supravieţui şi fără tine.

Staffe dispare în noapte. În timp ce merge spre maşina sa, Jaguarul lui Pennington ţâşneşte pe lângă el, cu stopurile dispărând rapid din raza sa vizuală. Imediat ce rămâne singur cu blocul Limekiln profilându-se precum un monstru pe cerul nopţii, aude o bubuitură puternică. Cioburi de sticlă se împrăştie pe stradă, căzând din felinarul de deasupra. Strada se cufundă în întuneric, într-un întuneric total. Staffe se opreşte din mers, temându-se de ce putea fi mai rău. Îşi încleştează pumnii, aşteptând.

Dar ce aşteaptă?

Priveşte în spatele său şi în sus către blocul întunecat, apoi aude ceva. Se străduie să distingă ceva în întuneric şi observă o siluetă mişcându-se pe lângă maşina sa. Ştie că nu poate face nici un pas înapoi, aşa că îşi continuă drumul păşind uşor. Dinspre tunul Limekiln se aud miorlăituri de pisici şi câinii lătrând. De undeva din apropiere aude o respiraţie greoaie. Ajungând mai aproape de maşină, simte pe cineva în spatele său şi, întorcându-se în loc, strigă:

— Cine-i acolo? Apoi îşi scoate din buzunar lanterna Maglite, îndreptând fasciculul de lumină spre bezna străzii. Nu vede pe nimeni. Verifică şi în susul, şi în josul străzii şi nu vede nimic. Când întoarce lanterna spre maşină, observă litera J, proaspăt scrijelită pe portiera acesteia. „J”, îşi spune el. Nenorocitul de Jadus Golding.

De pe partea cealaltă a străzii, două siluete cu şepci de baseball şi glugi trase până peste cozoroc îl privesc din uşa unui magazin, însă poate fi oricine. O maşină trece în viteză prin apropiere. Dar, din nou, în maşină poate fi oricine, cu orice fel de treburi. În centrul Londrei sunt prea mulţi oameni, prea multe maşini. Farurile maşinii luminează chipurile celor doi tineri cu şepci, iar Staffe observă că aceştia zâmbesc.

* * *

Îmbrăcat din nou cu costumul său, Guy Montefiore aproape că trece neobservat. În această parte din Fulham, cei care locuiesc în centrul oraşului se pot amesteca uşor printre albii săraci care stau în periferie.

Se plimbă puţin înainte şi înapoi, evitând cele câteva străzi cu clădiri impozante. Face un mic ocol pentru a cumpăra nişte apă tonică de la Oddbins şi, pe când iese din nou în stradă, un bărbat cu o jachetă în stil aviator, aflat pe cealaltă parte a străzii, se întoarce rapid cu spatele. Guy aruncă o privire în jurul său şi nu i se pare că ar fi urmărit, iar el se pricepe la asta.

După ce ajunge pe strada unde locuieşte Tanya, nu

mai trebuie să aştepte mult. Aceasta soseşte, se desparte de prietena ei pupându-se pe obraji şi începe să urce treptele care duc spre casa ei; uşa se deschide înainte ca fata să apuce să bată. Este o fată iubită, gândeşte el. Nu l-a observat pe Guy urmărind-o. Niciodată nu îl observă.

După zece minute, Guy scotoceşte în buzunarul pantalonilor după cheia cu care deschide uşa casei sale cu terasă, în stil târziu victorian, visul multor agenţi imobiliari. Îşi aruncă pantofii din picioare şi se duce în biroul care, cândva, fusese cameră de zi. Formează numărul de telefon al Thomasinei. În timp ce telefonul sună — şi de obicei acesta sună, sună şi tot sună până când fata răspunde —, îşi ţine receptorul la ureche cu umărul şi îşi pregăteşte un pahar cu G&T din care soarbe o înghiţitură, izgonind pisica de pe fotoliu cu vârful piciorului.

— Aş dori să vorbesc cu Thomasina, îi spune el bărbatului care răspunde la telefon. Probabil vreun nenorocit pe care mama fetei îl adusese acasă la ea.

— Eşti tatăl ei? Mi-au zis să-ţi spun că nu poate veni la telefon.

— Tu cine eşti? întreabă Guy, cu inima bătând mai puternic.

— Du-te dracului. Sunt prietenul ei.

— Prietenul ei? Al cui? Doar nu al Thomasinei.

Însă tipul îi închisese deja telefonul.

Marţi dimineaţa

Staffe a încuiat apartamentul din Kilburn şi i-a lăsat lui Josie cheia, pentru ca ea să-i ude plantele şi să ia corespondenţa în lipsa lui.

Uşile metroului se închid şi Staffe simte pe chip curentul de aer aspirat de mişcare. Aseară, când s-a întors de la blocul Limekiln, imagini ale lui Jadus Golding îi invadaseră somnul din nou, iar acum, simţindu-se obosit, deschide *The Guardian,* încercând să-şi limpezească mintea. Însă observă titlul ştirii de pe prima pagină a cotidianului *News,* aflat în mâinile unei alte persoane din metrou:

CRIMINAL JUSTIŢIAR

Aruncă o privire asupra subtitlului de sub o fotografie veche a lui Karl Colquhoun.

O crimă care nu este de fapt o crimă?

Detalii ia paginile 4 şi 5.

Pune mâna pe cotidianul *News* şi, lăsându-l în jos, întâlneşte privirea speriată din ochii măriţi ai unui tânăr asiatic.

— Nu te speria, totul este în regulă. Sunt poliţist. Pot să împrumut puţin ziarul tău?

Tânărul aprobă din cap, împătureşte frumos ziarul şi i-l întinde lui Staffe.

Acesta ia ziarul şi, întinzându-i tânărului *The Guardian,* spune:

— Îmi cer scuze pentru deranj. Uite, ia-l pe acesta.

În opinia celor de la *News,* uciderea lui Colquhoun e o crimă săvârşită din dragoste. Se pare că soţia acestuia a fost nevoită să renunţe la copiii săi din cauza comportamentului pe care Karl îl avusese faţă de copiii lui din prima căsnicie; iar dacă soţia este cea care a săvârşit crima, atunci aceasta poate fi considerată o sfântă, şi nu o păcătoasă? Dacă ea a săvârşit crima, atunci a făcut un bine societăţii.

Staffe recitește articolul, însă mintea lui este distrasă de o crimă foarte diferită de aceasta: o crimă comisă cu foarte mult sânge rece și fără nici o discriminare. Închide ochii și încearcă să-și imagineze cum se va derula întâlnirea sa cu Santi Extbatteria din Spania. Metroul prinde viteză pe măsură ce distanța dintre stații se mărește, îndreptându-se spre Heathrow. Se clatină dintr-o parte în cealaltă și, cu cât Staffe se gândește la cele întâmplate cu părinții săi, cu atât mai tare își strânge pleoapele, ținându-și ochii închiși. Simte cum i se strânge stomacul, iar gura i se umple de salivă. Înghite în sec. Aproape că își dorește să i se facă rău. Își dorește să coboare din metrou, dar știe că nu se poate.

* * *

Detectivul inspector-șef Pennington privește prin cameră ca și cum și-ar fi scanat-o, verificând echipa pe care o are la dispoziție. Încăperea, amenajată temporar în secția de poliție din Leadengate ca un centru de operațiuni, este neîncăpătoare, iar acum e plină până la refuz cu oamenii săi.

— Vreau ca tu, Johnson, să fii la curent cu tot ce se întâmplă legat de acest caz. Îmi raportezi mie direct și pui pe toată lumea la treabă. Cu puțin noroc, cazul ar trebui rezolvat și închis în decurs de o săptămână. Apoi face o pauză și, privind prin încăpere, întreabă:

— Unde e Pulford?

— Se joacă la PlayStation-ul lui, strigă unul dintre ofițeri, iar râsul celorlalți umple camera.

— Foarte nostim. Acum, spune-mi unde este?

În încăpere se lasă tăcerea.

— Ei bine, aflați unde este. Vreau ca toată lumea să fie implicată în această investigație. Cazul să fie rezolvat și închis. Rezolvat și închis.

Johnson se afla în concediu medical pentru o săptămână, dar când a auzit că Staffe era în drum spre Spania, iar Pennington avea nevoie de cineva care să coordoneze și să conducă acea investigație, și-a revenit

imediat. Acum stă drept şi mândru, sprijinindu-se de uşa deschisă, cu părul său roşcat şi rărit, cu mânecile cămăşii suflecate, lăsând la vedere antebraţele albe, groase şi pistruiate. Se străduieşte să-şi reţină zâmbetul când simte pe cineva trăgându-l de haină.

— Te simţi mai bine, Johnson.

Întorcându-se, răspunde printre dinţi:

— La naiba! Ce cauţi tu aici?

— M-am gândit să văd ce faceţi.

— L-ai auzit pe detectivul inspector-şef. Cazul este ca şi rezolvat şi închis.

— Situaţie în care îmi pot lua concediu în săptămâna următoare. Dar chiar aşa, unde *este* Pulford? spune Staffe, sprijinindu-se de peretele din fundul camerei, ascuns privirii lui Pennington.

— Doar ai auzit. Se joacă la PlayStation.

— Ştiu că tu ştii unde este, Johnson. Aşa că mai bine mi-ai spune.

— O caută pe soţia victimei. Pe Leanne Colquhoun.

— Şi a luat împreună cu el, în această căutare, un avocat sau, cel puţin, o poliţistă? întreabă Staffe.

La acestea Johnson nu poate decât să nege din cap.

— Proştilor!

— Are o soră pe undeva prin Southend.

— Şi Pulford are mandat de percheziţie pentru casa surorii?

Johnson clatină din nou din cap, simţindu-se ca şi când ar fi din nou la şcoală. Dar exact în momentul în care Staffe se pregăteşte să se dezlănţuie, Johnson observă că altceva îi atrage atenţia acestuia. E rândul detectivului inspector Wagstaffe să joace rolul elevului în faţa lui Pennington, care l-a zărit în cele din urmă.

— Staffe! izbucneşte strigătul detectivului inspector-şef. Ce naiba…

În biroul lui Staffe, Pennington stă nemişcat în faţa ferestrei, cu pieptul îngust împins înainte şi încruntând din sprâncene.

— Am crezut că am căzut de acord să-ţi iei ceva timp liber. Mai ales după cazul Golding.

— Iar eu abia aştept să fac asta, domnule.

— Aveam situaţia sub control, să ştii. Ţi-am şi spus-o — putem supravieţui şi fără tine.

Staffe simte nevoia să-i răspundă, să-i spună: *Ştiu ce joc faci. Încerci să ajungi comisar şi, dacă reuşeşti să rezolvi fără ajutorul detectivului inspector senior un caz de crimă, de prima pagină a ziarelor, atunci totul este în regulă. Nenorocit ambiţios!* În schimb, spune doar:

— Ştiu, domnule.

Apoi îşi aminteşte momentul în care l-a cunoscut pe Pennington. Staffe era detectiv şi tocmai intrase sub aripa îndrumătoare a detectivului sergent Jessop. Atât Jessop, cât şi Pennington concuraseră pentru postul de detectiv inspector, dar Pennington îl obţinuse. Se pare că avusese mai multă ambiţie. Jessop şi Staffe au rămas împreună, lucrând ca parteneri, timp de cincisprezece ani, şi, deşi Jessop a ajuns detectiv inspector în cele din urmă, Pennington a rămas mereu cu un pas înainte.

Pennington se întoarce cu spatele la Staffe, dându-i de înţeles acestuia că întrevederea lor luase sfârşit, iar Staffe simte cum i se strânge inima amintindu-şi că Pulford se dusese după singurul lor suspect fără întăriri. Tot ce poate spera este ca Pulford să nu reuşească să o găsească pe soţia victimei.

* * *

În maşina sa Vectra, detectivul sergent David Pulford, accelerează puternic pe autostrada AI 27, de-a lungul estuarului şi al terenului creat artificial prin umplerea cu pământ.

Încearcă să nu se gândească la săpuneala de care urma să aibă parte pentru că nu aşteptase să primească mandatul de percheziţie. A lăsat un mesaj pentru Carly Kellerman, asistenta socială care se ocupa de cazul lui Leanne Colquhoun, şi apoi a plecat din Londra atât de repede, de parcă el era cel care fugea de la locul crimei, şi

nu Leanne Colquhoun. Nimeni nu o zărise pe Leanne întorcându-se acasă de la slujba pe care o avea la Surrey Racing, dar fusese văzută în jurul orei şase şi jumătate ieşind în fugă din clădirea Limekiln, ţipând precum o *banshee*[1].

Din ceea ce dedusese Pulford despre Karl Colquhoun, acesta avea un stil de viaţă care excludea cuvântul „victimă" din sintagma „victima unui criminal". Soţia sa trebuia să primească o medalie pentru că îl omorâse, şi nu o condamnare la închisoare. Până unde ar merge o mamă pentru a-şi proteja copiii? Şi cam aşa gândeau majoritatea oamenilor.

Pulford este conştient de faptul că acest caz ar putea reprezenta o oportunitate pentru el, însă imediat se pedepseşte pe sine pentru dorinţa de a profita de pe urma unor astfel de întâmplări, cu toate că şi el este un fel de victimă. Ştie exact ce gândesc despre el cei de la Leadengate: îl văd ca pe un absolvent care de-abia şi-a terminat studiile şi deja este promovat în gradul de detectiv sergent, cu toate că (spun unii) nu ştie cu ce se mănâncă această meserie şi i-a luat doar patru ani să o înveţe. El îşi petrecuse trei ani bând, culcându-se cu femei, jucându-se la PlayStation-ul său şi urmărind serialul *Countdown,* în timp ce oameni mai buni decât el, oameni precum Johnson, îşi murdăreau cu adevărat mâinile, combătând infracţionalitatea şi împingând-o în colţurile cele mai sordide ale oraşului.

GPS-ul îl direcţionează spre o proprietate cu o casă nou construită, pe malul râului lat cu ape tulburi. Se vede că este proiectată pentru nişte persoane de treizeci şi ceva de ani, cu aspiraţii, care au muncit pe rupte pentru a avansa pe scara socială. Nu este locul în care te-ai aştepta să o găseşti pe sora lui Leanne Colquhoun. Cu alte cuvinte, nu este Holloway.

Pulford bate la uşă de două ori şi se dă un pas înapoi, aşteptând să i se răspundă. Priveşte chipul drăguţ care apare în cadrul uşii şi apoi aruncă o privire peste

1 Zână care prevesteşte moartea în folclorul irlandez (n. tr.).

fotografia pe care o ţine în mână. Chipul din uşă poate fi cel al unei Leanne aranjate, dar nu este sigur.

— Mă aflu aici pentru a…

— Da, spune femeia din uşă, vă aşteptam. Leanne este la etaj. Intraţi, dar, vă rog, dacă nu vă deranjează, să vă descălţaţi.

Inima lui Pulford bate mai tare. Acum ştie că ea se află acolo. S-ar putea să fi intrat într-o încurcătură, dar la fel de bine poate să fi dat de o pistă.

— Ştiţi, ea voia să aibă puţin timp pentru a-şi limpezi gândurile, spune femeia, arătând din cap spre camera de zi, în timp ce Pulford intră, dorindu-şi să fi adus cu el şi o poliţistă.

— Eu sunt detectivul sergent Pulford.

— Karen Donnelly. Sunt sora Leannei, dar ştiţi asta, nu-i aşa? Femeia se aşază pe un fotoliu şi continuă, privind prin uşile-ferestre glisante care se deschid spre o terasă nouă de zece pe zece, dincolo de care se văd o peluză mică şi un gard maroniu: Vedeţi dumneavoastră, l-a iubit foarte mult. Nu a încetat nici o clipă să-l iubească.

— Pe Colquhoun? întreabă Pulford, scoţându-şi carneţelul şi notând.

— A făcut un lucru groaznic, dar l-a făcut pentru el. Dragostea este ceva teribil.

— Vreţi să spuneţi că l-a ucis ca să-i facă lui un bine?

— A permis statului să-i ia până şi copiii, din dragoste pentru el, spune Karen Donnelly uitându-se în gol. Dragoste, auzi!

— V-a spus că l-a ucis?

Femeia îl fixează cu o privire aprigă pe Pulford. El clipeşte şi îşi fereşte ochii atunci când aceasta îi răspunde:

— Du-te naibii!

— V-a spus Leanne cum a murit soţul ei?

Karen Donnelly ridică din umeri.

— Sunt sigur că un bărbat ca soţul surorii dumneavoastră nu s-a purtat frumos cu ea.

Karen îl priveşte de parcă ar fi fost pe punctul de a i se destăinui, însă, până la urmă, decide să nu o facă. Aşa

că doar scutură din cap.

— Va trebui să mă însoţiţi la secţia de poliţie. Este vorba de secţia Leadengate, din centrul Londrei.

— Aha. Acolo sunt investigate crimele deosebite.

— Nu este nimic deosebit la crima aceasta, spune Pulford, oprindu-se la timp să nu divulge nici unul dintre detaliile legate de cauza morţii.

— La ora patru trebuie să îmi iau copiii de la şcoală. Apoi trebuie să pregătesc cina, iar după trebuie să mă duc la lucru, spune femeia, privind în jurul ei prin cameră. Lui Pulford i se pare că acesteia îl displace casa sau, în special, lucrurile pe care trebuie să le facă pentru a plăti acea casă.

— Ce-mi puteţi spune despre puştii Leannei. Mama lor nu vrea să-i vadă?

— Vă referiţi la copiii ei? răspunde Karen Donnelly. Nu-mi place cuvântul „puşti”.

— La dracu’, nu o mai întreba pe ea nimic, spune Leanne Colquhoun, coborând pe scările de la etaj.

Arăta mai tânără decât în fotografie. Îl priveşte pe Pulford de parcă o piatră i-ar fi fost luată de pe inimă.

— Putem să ne oprim să-mi iau copiii pe drumul către secţia de poliţie. Asta dacă afurisita de asistentă socială este de acord. Aş vrea să-i văd.

Pulford o priveşte pe Karen care, la rândul ei, priveşte în podea. Pare ruşinată.

* * *

Staffe îşi parchează Peugeotul vechi şi rablagit în garajul casei din Kilburn, lângă o altă maşină acoperită cu o prelată murdară şi prăfuită. Închide uşile grele din metal, pune lacătul şi priveşte spre partea din spate a casei. Victorienii au construit-o ca să reziste. Cumpărarea acestei construcţii a fost o afacere bună, dar pentru el nu este o casă, un cămin adevărat, şi se gândeşte că poate ar trebui să renunţe la ea, să se mute într-una dintre casele sale mai bune, într-un cartier mai bun, deşi nu a trecut mult de când a terminat renovarea ei, de când schelele au

fost demontate şi schipurile, tractate la groapa de gunoi. Încetează să se gândească la asta, întrebându-se dacă nu cumva i-a venit ideea din cauza ameninţărilor lui Golding. Oare dintr-o dată i-a permis unui gangster de nouăsprezece ani să-l transforme într-un laş? Dar, pe de altă parte, este o laşitate să te fereşti de o lovitură, să te îndepărtezi de o problemă?

La etaj se vede o lumină aprinsă — deşi afară este încă zi, iar el a stins toate luminile. Se duce la gardul din scânduri şi, apropiindu-şi faţa de el, se uită printr-o gaură. Pe fereastră poate vedea o umbră mişcându-se în sufragerie.

Porneşte în grabă spre partea din faţă a casei, scoţându-şi telefonul pentru a cere întăriri. Însă, privind mai atent uşa din faţă, observă că nu există urme de intrare prin efracţie. Îşi pune telefonul înapoi în buzunar şi tocmai se pregăteşte să vâre cheia în yală, când aude un ţipăt venit din interiorul casei.

Pare să fie ţipătul unei femei, însă nu poate fi sigur, şi Staffe rămâne pe loc, blocat. Se aud un alt ţipăt şi murmurul cuiva care plânge. Apoi o voce ridicată răzbate prin geamul deschis de la etaj. El a încuiat casa la plecare, este sigur de asta.

Staffe coboară în fugă la subsol şi revine cu o cazma. Se uită prin fanta căsuţei poştale, nu vede nimic, dar simte miros de fum de ţigară. El nu a mai tras nici măcar un fum dintr-o ţigară Rothmans de mai bine de trei ani.

Cu mâna tremurând, bagă din nou cheia în broasca uşii şi, trăgând adânc aer în piept, intră în casă. Zgomotul vine de la etaj şi în mod cert este vocea unei femei.

— O, Doamne. O, Doamne, spune aceasta, de parcă ar fi cerut ajutorul sau îndurarea cuiva.

În timp ce urcă treptele, cu cazmaua în mână, Staffe aude pe cineva plângând şi porneşte în direcţia acelui sunet până în faţa dormitorului la fereastra căruia văzuse lumina. Se opreşte la uşa camerei şi întinde cazmaua în faţă, observând pete de sânge pe covor. O dâră de sânge se întinde din dormitor până în baie. Loveşte cu piciorul uşa

dormitorului, năvălind în cameră, iar plânsetul femeii dinăuntru se înteţeşte.

— Ce naiba! Ce…

— Marie? spune el.

Mâinile femeii sunt pline de sânge, iar groaza i se citeşte pe chip.

Privirea lui Staffe cade asupra unui copil ghemuit pe covor, strângându-şi în mâini capul mânjit de sânge şi suspinând.

— Ce s-a întâmplat? Cine a făcut asta?

— E numai vina ta, răspunde sora lui. E doar vina ta, Will, idiotule.

— Unde s-au dus atacatorii? Unde sunt? întreabă Staffe, îngenunchind lângă copil şi luându-l în braţe. Harry, ce-ai păţit? Oh, Harry.

— N-a păţit nimic. Eu m-am tăiat, răspunde sora lui, ridicându-şi braţul pentru a-i arăta lui Staffe. M-am tăiat în nenorocita aia de cabină de duş a ta.

— Ce cauţi aici, Marie?

— Tu ai spus că pot trece oricând. Tu mi-ai dat şi o cheie de la casă.

— Ai fi putut să mă anunţi că vii.

— Iar tu ar fi trebuit să fii în concediu. Dacă poţi numi aşa ce faci tu în Spania! ripostă ea, sfredelindu-l cu privirea şi aşezându-se pe marginea patului. Oh, mai termină cu plânsul, Harry. Te rog!

Staffe îşi ia de pe jos nepotul şi îl strânge la piept, aşezându-se pe pat lângă sora lui şi punându-şi un braţ în jurul umerilor ei. Deşi ea e plină de sânge, iar copilul are faţa udă de lacrimi, Staffe savurează acest moment, uşurat că nu se întâmplase ceva mai grav.

— Mă bucur să te văd, Marie.

— Oh, da. Este o adevărată plăcere, răspunde ea.

Harry stă pe canapeaua lui Staffe, văicărindu-se că la televizorul cu ecran mic nu poate vedea şi canalul Nickelodeon. Staffe reuşise să găsească prin casă un pachet vechi de cărţi de joc şi să îl înveţe rapid pe copil să

joace douăzeci şi unu. Acum s-a întors în bucătărie ca să-i bandajeze mâna mamei băiatului.

— Ar trebui să mergi la un spital.

— O să-mi treacă, răspunde Marie.

Staffe îi ridică mâneca şi priveşte rana. Cioburile cabinei de duş o tăiaseră pe interiorul antebraţului, dar, din fericire, vena nu e atinsă. Staffe curăţă tăietura, aplică puţină soluţie de iod care o face să tresară şi să închidă strâns ochii, apoi se uită mai atent la vânătaia recentă aflată mai sus pe braţul surorii sale. Când femeia deschide ochii şi vede la ce se uita el, îşi trage în grabă mâneca în jos, acoperind vânătaia.

— Pun pariu că mai ai o vânătaie la fel ca asta şi pe celălalt braţ. Am dreptate?

— Tu concentrează-ţi atenţia asupra tăieturii, Will.

— Întotdeauna am fost de părere că tipul cu care te vezi e un nenorocit.

— Ah, şi viaţa ta este perfectă în comparaţie cu a mea.

— Ar trebui să depui plângere împotriva lui. Altfel va face acelaşi lucru şi altor femei.

— De ce simţi nevoia, mereu, să porţi bătăliile altor oameni, să rezolvi problemele altora?

— Pentru numele lui Dumnezeu, tu eşti sora mea, nu „alţi oameni”.

— Dar tu, Will? Te vezi cu cineva, ai vreo iubită?

— În prezent viaţa mea e prea complicată pentru o relaţie.

— Will, tu eşti singur, locuieşti singur. Este cea mai necomplicată situaţie în care s-ar putea afla un bărbat. Sau, mai degrabă, e vorba de cruciada aia stupidă a ta?

— Au fost şi părinţii tăi, Marie.

— Dar totul s-a petrecut în urmă cu douăzeci de ani, pentru Dumnezeu. Nu crezi că şi ei ar vrea ca tu să mergi mai departe, să-ţi vezi de viaţa ta?

Staffe ar vrea să-i spună că nu are de ales, că şi el vrea să meargă mai departe, dar ştie unde ar duce discuţia aceea.

— Încerc să fac ceea ce este bine şi drept.

— Fă ceea ce este bine şi drept pentru tine. Gândeşte-te la ce s-a întâmplat cu Sylvie.

— Nu! Haide să nu ne gândim la Sylvie. Şi, oricum, cel puţin eu nu am fugit atunci când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu părinţii noştri.

— Eu nu am fugit. Am plecat într-o călătorie.

— Ţi-ai tocat toată partea ta din moştenire.

— Am cheltuit-o. Am investit-o în experienţe de viaţă. Ştii, Will, câteodată chiar nu-mi pot da seama de unde şi cum ţi-ai format principiile pe care le ai.

El se gândeşte un moment la vorbele ei, ceea ce-l face să-şi amintească de tatăl lor care muncea mereu şi uneori vorbea despre ceea ce urma să facă în timpul liber, atunci când se va pensiona. Oare tatăl său s-ar fi mândrit cu ceea ce făcea el acum? Nu va afla niciodată. Cu aceste gânduri în minte, Staffe se simte pierdut şi, privind spre sora sa, spune:

— Ce ar crede el despre noi? Despre ceea ce a devenit fiecare dintre noi?

— Oh, Will. Ideea este că noi trebuie să ne trăim vieţile noastre.

— Nu pe cele ale unor oameni dispăruţi, completă el.

Ea ridică din umeri şi îl priveşte puţin ruşinată:

— Nu ţi-am cerut niciodată nimic, Will, dar la sfârşitul verii Harry trebuie să meargă la şcoală. Ştii cumva dacă…

Staffe îşi pune un braţ în jurul umerilor ei, o trage la pieptul său şi îi spune blând:

— Mi-ar face mare plăcere dacă aţi rămâne aici să locuiţi cu mine. Îmi doresc ca tu să fi făcut asta cu ani în urmă.

— Nu este ceva permanent. Noi nu ne înţelegem prea bine, ne certăm din nimic, Will. Întotdeauna am fost aşa.

El îi ridică mâneca şi priveşte cealaltă vânătaie.

— Ştiu, răspunde el, strângând-o tot mai tare în braţe şi legănând-o uşurel, încercând să nu se gândească la situaţia grea în care se afla sora sa mai mică. Altfel nu i-ar

fi acceptat ajutorul după atâţia ani.

— De ce nu ai mai plecat în concediu? schimbă ea subiectul.

Staffe realizează că, după atâţia ani, este posibil să se teamă de sentimentele pe care i le-ar trezi întrevederea cu Santi Extbatteria.

— Haide să mergem să vedem ce face Harry. Poate că am să-l învăţ să joace poker.

— Îmi dau seama că o să fii un adevărat model pentru el.

Amândoi râd, ieşind din bucătărie. Îndreptându-se spre camera de zi, ei i se luminează faţa, iar el se gândeşte că poate chiar ar trebui să se mute în partea cealaltă a oraşului.

* * *

În secţia de poliţie Leadengate oamenii nu au timp să stea la taclale. Toţi ofiţerii disponibili fie se află pe teren, fie le telefonează tuturor celor care l-au cunoscut vreodată pe Karl Colquhoun. Pennington a primit un telefon de la comisar şi trebuie să facă o declaraţie de presă legată de acest caz.

Staffe se îndreaptă spre camerele de interogatoriu şi aude de pe coridor glasurile ridicate ale detectivilor sergenţi aflaţi în subordinea sa: Johnson şi Pulford.

— Ar fi fost cazul să ştii că trebuia să mai iei un poliţist cu tine, îl aude pe Johnson.

— Nu am vrut să o sperii şi să fugă.

— Nu este vina mea că nu ai experienţa necesară, spune Johnson, dar, observându-l pe Staffe, îşi coboară privirea în pământ.

— De ce naiba vă certaţi voi doi? întreabă Staffe, ridicând plăcuţa vizorului de pe uşa camerei principale de interogatoriu şi văzând-o pe Leanne Colquhoun. Se încruntă: Dacă v-a auzit, idioţilor? spune el în şoaptă.

Apoi, întorcându-se spre Johnson, îl întreabă:

— Ce ştii despre prima soţie a lui Colquhoun?

— Debra Bowker. A plecat din ţară, mutându-se în

Tenerife.

— Fă-mi rost de numărul ei de telefon. Şi află de cât timp locuieşte în Tenerife. Îmi mai trebuie şi datele tuturor vizitelor făcute de ea în Anglia, dar, după ce le obţii, confruntă-le cu datele celor de la companiile aeriene cu care a călătorit.

Johnson îi aruncă o privire ucigătoare lui Pulford, iar Staffe îşi dă seama că acesta e iritat pentru că nu mai conducea el investigaţia. Punându-şi o mână pe umărul lui Johnson şi pornind cu el pe coridor, spune:

— Ştiu ce vrei să spui, Rick. Dar în momentul acesta avem oricum cu un detectiv mai puţin, fiindcă Rimmer e în concediu medical. Acesta ar putea fi cel mai important caz al nostru pentru mulţi ani de acum înainte, iar presa e deja grămadă pe el. Trebuie să ne adunăm şi să ne concentrăm.

— Acesta este motivul pentru care te-ai întors la muncă şi nu ai mai plecat în concediu?

Şi, deşi în glasul lui Johnson se simţea un pic de venin, Staffe îi observă cearcănele adânci de sub ochi şi se gândeşte că detectivul sergent ar fi trebuit să fie acasă, odihnindu-se. Priveşte în urmă spre tânărul Pulford care, după părerea lui Johnson, avea parte de reuşitele ce i s-ar fi cuvenit lui, şi îi spune lui Johnson:

— Dacă asta este atitudinea pe care o să o ai, vei fi tot detectiv sergent şi la pensionare. Dacă nu poţi pune umărul la treabă ca parte a echipei…

— Dar ştiţi al naibii de bine că pot.

— În ultimul timp nu prea am observat.

— M-am gândit doar că acest caz va fi şansa mea, domnule. Nu contează, spune Johnson, aruncându-i lui Staffe o privire resemnată şi obosită de genul „la naiba cu toate”. Dar ar fi grozav dacă uneori aţi lăsa-o mai moale în ceea ce mă priveşte. Doar cât să-i mai spun, din când în când, maimuţoiului ăstuia că nu e un adevărat profesionist, ci doar a avut noroc să o găsească pe femeie.

Staffe râde şi, după ce-l bate cu palma pe umăr, rămâne pe loc privindu-l pe detectivul sergent care se îndepărtează cu paşi obosiţi pe coridor. Johnson se

întoarce şi strigă:

— Mă duc să vă fac rost de datele cerute despre Bowker.

— Aşa te vreau, răspunde Staffe.

Se uită după Johnson. Omul avea hainele şifonate şi părul în dezordine. Johnson şi soţia lui, Becky, aveau trei copii mici, iar el era, pur şi simplu, la capătul puterilor. Apoi se întoarce spre Pulford care se sprijinea de peretele coridorului, tânăr şi plin de viaţă; înalt şi subţire, cu o tunsoare la modă. Costumul lui e bine croit, fără îndoială plătit din banii mamei sale. Staffe inspiră profund şi porneşte spre Pulford. Nu-l va pedepsi pentru că a pornit în grabă după Leanne Colquhoun. De altfel, este chiar încântat că tânărul a reuşit să nu se întoarcă cu mâna goală la colegii lui sceptici, cu toate că uitase complet de procedura care trebuia urmată în cazul aducerii în secţie a unui suspect.

Se întoarce în faţa camerei de interogatoriu, se apleacă şi priveşte din nou prin vizor la Leanne Colquhoun. Aceasta stă calmă, aşezată în capătul mesei din încăpere — o femeie destul de drăguţă, care nu împlinise încă douăzeci şi cinci de ani. Are părul strâns într-o coadă de cal; ochii îi sunt foarte puţin fardaţi, dar e dată cu foarte mult ruj. Ochii ei sunt înguşti, privirea dură, pometii înalţi şi ascuţiţi. Pielea de pe gât este întinsă, dar are trei riduri pe frunte, care nu dispar atunci când încetează să se încrunte.

Staffe nu o place — nu pentru că e suspectă de crimă. Însă aproape toţi ceilalţi din secţia de poliţie o plăceau.

Îşi poate da seama că femeia nu a plâns, deşi cu doar douăzeci şi patru de ore în urmă se presupunea că s-a întors acasă de la Surrey Racing, după ce îşi terminase tura de după-amiază, şi şi-a găsit iubitul mort în patul ei, zăcând măcelărit într-o baltă de sânge. Doar gândindu-se la acea privelişte, lui Staffe i se face rău.

Probabil că inima lui Karl Colquhoun s-a oprit după mai multe valuri de durere, resimţite nu în urma pierderii

de sânge provocate de tăieturile precise care i-au fost făcute în vintre, ci în urma rănilor făcute la ochi. Criminalii au ştiut bine ce făceau. Au ştiut că nu vor fi deranjaţi. Nu existau urme de intrare prin efracţie, fapt care nu o ajuta prea mult pe Leanne.

Un litru de whisky ieftin de supermarket fusese turnat cu forţa pe gâtul lui Colquhoun şi este foarte posibil ca acesta să fi leşinat înainte de a fi legat de pat. În afară de spermă, sânge şi excremente pe cearşafuri, s-au găsit şi urme de vomă. De peste tot din apartament poliţiştii au ridicat amprentele şi ADN-ul lui Karl şi ale Leannei Colquhoun. Însă doar pe ale lor.

Staffe îi face semn lui Pulford să se apropie. Şi spune:

— Povesteşte-mi din nou exact ce a spus ea despre Karl.

— A spus că îl iubeşte. Scuze, că *îl iubea.*

— Şi ţi s-a părut că spune adevărul?

— A spus că nu putea crede ce s-a întâmplat.

Staffe o priveşte din nou pe Leanne care trage dintr-o ţigară, astfel încât obrajii ei devin şi mai scobiţi, şi priveşte în gol cu ochii ei limpezi, albaştri-cenuşii. Nu ai bănui niciodată ce a văzut — sau ce a făcut — recent, în propria ei casă. Şi, deşi proprietarul casei de pariuri la care lucra aceasta jură că femeia nu a lipsit nici un moment, în timpul după-amiezii, de la serviciu, Staffe a descoperit că aceea era o minciună. Leanne Colquhoun a fugit din apartamentul din turnul Limekiln fără să-şi mai ia poşeta, atât de grăbită era. În poşetă poliţiştii au găsit un bon pentru ibuprofen de la farmacia Londis, care se află la jumătatea drumului dintre Limekiln şi Surrey Racing. Bonul avea inscripţionată ora la care a fost eliberat, 15.46, iar Janine consideră că decesul victimei a survenit undeva între orele 15.00 şi 17. 00.

— Cum se face că nu intrăm să o luăm la întrebări, domnule? întreabă Pulford.

Staffe se îndepărtează de vizor şi răspunde:

— Ar trebui să ştii răspunsul. Are dreptul la un avocat.

— Dar mi-a răspuns fără să obiecteze la întrebări în maşină, în timp ce veneam încoace.

— În maşina cu care ai adus-o aici, fără să fiţi însoţiţi nici măcar de o poliţistă sau de un avocat, vrei să spui. Este o văduvă îndurerată. Traumatizată. Sigur că a vorbit atâta timp cât a considerat că nu este la un interogatoriu.

— Traumatizată, pe dracu'.

— Ar trebui să îţi trag o săpuneală zdravănă fiindcă nu ai respectat procedura.

Pulford se sprijină din nou de perete şi priveşte spre lumina fluorescentă şi tremurătoare din tavan.

— De ce credeţi că a minţit agentul de pariuri? Credeţi că sunt combinaţi? Ea pretinde că l-a iubit pe Karl Colquhoun. L-a iubit atât de mult încât a renunţat la proprii ei copii? Da, sigur, ce să spun, foarte credibil.

Staffe loveşte uşor cu degetul capacul vizorului din uşa de metal.

— Uită-te înăuntru şi spune-mi ce vezi.

Îl urmăreşte pe Pulford cum priveşte în camera de interogatoriu şi ascultă verdictul concis al tânărului absolvent.

— Văd o femeie care nu simte nici o vină pentru că a pus capăt unor ani de abuzuri asupra ei şi asupra copiilor ei şi, dacă mă întrebaţi pe mine, consider că ea a făcut treaba pentru care suntem plătiţi noi.

— Aşa, deci, acum meseria noastră este să castrăm suspecţii de molestare a minorilor?

— Ştiţi ce vreau să spun.

— Şi unde este dovada care să susţină versiunea ta?

— A minţit când a spus că a fost tot timpul în casa de pariuri. A fugit de la locul crimei…

— …dovada care să susţină faptul că Karl Colquhoun molesta copiii.

— Aţi vorbit şi dumneavoastră cu asistenta socială, Carly Kellerman.

— Şi nu există nici o dovadă, răspunde Staffe. Cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului nu au reuşit să dovedească ceva.

— I-au luat copiii. După mine, acesta este un motiv destul de bun.

— Ea îl iubea pe el mai mult decât îşi iubea proprii copii. Ea l-a ales pe el. Cum este posibil ca o femeie care iubeşte atât de mult un bărbat să-l omoare?

— Poate că începuse să se dispreţuiască pe ea însăşi, să se urască? Este posibil, nu? Poate că a dorit să îndrepte lucrurile.

Staffe oftează, încercând să înţeleagă ceva din toate informaţiile pe care le avea despre Leanne Colquhoun, să îşi dea seama ce fel de persoană era aceasta ca soţie şi ca mamă.

— Şi chiar dacă el i-ar fi molestat copiii, în ţara asta nu tăiem testiculele celor care fac asta.

— Nu, lăsăm treaba asta în grija altcuiva, apoi o pedepsim pe respectiva persoană, adică exact persoana care nu ar trebui pedepsită.

— Noi strângem probele şi construim un caz cât mai solid pentru procurori. Trăim într-o ţară civilizată. Este adevărat că nu întotdeauna îi arestăm pe făptaşi, dar, când eşuăm, este şi din cauză că legile sunt făcute astfel încât să evite umplerea închisorilor cu nevinovaţi.

— Dar dacă el nu i-a molestat copiii, atunci de ce l-a ucis?

— Şi cine spune că ea a făcut-o?

— Dacă nu ea a fost făptaşa, atunci cine?

— Exact asta este ceea ce vom afla noi.

Uşa de la recepţie se deschide cu zgomot şi Staffe îl recunoaşte imediat pe omul care intră — o idee mai gras decât ultima oară când s-au întâlnit şi cu obrajii ceva mai lăsaţi.

Stanley Buchanan şi Staffe şi-au început carierele în slujba legii, în părţi opuse ale baricadei, în acelaşi timp. Buchanan pare epuizat şi scoate câteva exclamaţii nervoase, clătinând din cap. Poate că, având de-a face toată viaţa mai mult cu cei vinovaţi decât cu cei nevinovaţi şi încercând să trateze la fel aceste două categorii, sărmanul Stanley a ajuns înclinat să bea mai mult decât ar

trebui. Staffe şi Stanley au avut şi asta în comun.

— Plângerile se află deja la dosar, detectiv inspector Wagstaffe, dar pot să-ţi spun şi ţie ceea ce i-am spus detectivului inspector Pennington.

Spunând acestea, se aşează lângă Leanne Colquhoun şi o bate de două ori pe umăr, adresându-i-se:

— O să te scot de aici cât ai bate din palme. Nu-ţi face griji, Leanne.

Staffe se gândeşte că, probabil, aceasta este una dintre zilele bune ale lui Stanley. Probabil că nu a băut decât câteva pahare la barul Old Doctor Butler's Head.

— Această femeie este privată de libertate, o femeie cu o reputaţie impecabilă, care nu are pe numele ei nici măcar o amendă pentru parcare neregulamentară. Ce v-a apucat să permiteţi unui tânăr sergent să o ridice fără să fie de faţă un ofiţer de sex feminin sau un avocat?

— Te descurci foarte bine, Stanley, spune Staffe.

— Poţi să-mi spui „domnule Buchanan".

— Eu nu am intrat cu forţa în casa surorii ei, spune şi Pulford.

— Destul, sergent, se aude glasul lui Staffe.

— Ea este cea care a fugit de la locul faptei. Putea încerca să…

— Am spus, destul!

Staffe se întoarce spre Leanne.

— De ce nu ai sunat la poliţie să anunţi că l-ai găsit pe soţul tău mort?

Privind în gol undeva în spatele lui, femeia răspunde:

— Nu am nimic să vă spun.

— Ne-ai putea spune de ce ai minţit afirmând că toată după-amiaza ai fost în casa de pariuri unde lucrezi, zice Pulford.

Ea îşi ridică privirea spre Pulford şi îi aruncă un zâmbet ironic.

— Vreau să-mi văd copiii.

Buchanan intervine:

— Există trei martori care afirmă că doamna Colquhoun, clienta mea, a lipsit de la locul de muncă doar

zece minute.

— Îţi vei putea vedea copiii în curând, Leanne, spune Staffe. Sunt în Complexul Phoenix, împreună cu asistenta socială.

Apoi îşi trage un scaun şi se aşază la mică distanţă de ea. Îi aruncă lui Pulford o privire prin care îi transmite să-şi ţină gura şi aşteaptă ca femeia să se uite la el.

În cele din urmă, Leanne îşi ridică privirea spre Staffe. I se pare că observă cum masca de duritate de pe chipul femeii se mai îmblânzeşte, şi atunci el îşi sprijină antebraţul pe masă, se apleacă foarte puţin în faţă şi începe să-i vorbească cu un glas blând:

— Aş vrea să-mi povesteşti despre momentul în care ţi-au fost luaţi copiii. S-a întâmplat exact aşa cum este descris în dosar? Vreau doar să înţeleg şi să văd acel moment aşa cum l-ai trăit tu. Doar atât. Apoi eşti liberă să pleci.

La aceste cuvinte, Leanne îl priveşte direct în ochi, după ce iniţial nu-i dăduse atenţie, şi întreabă:

— Voi fi liberă să plec acasă?

— Vom vedea, răspunde Staffe, privind din nou către Pulford, parcă pentru a-i spune că acesta este cazul lui, iar el nu avea de gând să se mulţumească doar cu lucruri evidente.

— Nu eşti obligată să-i răspunzi la întrebări, Leanne. Sunt nişte întrebări irelevante pentru situaţia actuală, spune Buchanan.

Ea îl priveşte iarăşi pe Staffe şi zâmbeşte uşor, ridicându-şi doar puţin colţurile gurii.

— Karl are un trecut. Sau cel puţin aşa se spune.

Leanne vorbeşte despre Karl Colquhoun de parcă acesta ar mai trăi încă, nu s-ar afla, de fapt, pe una dintre mesele de autopsie din laboratorul secţiei, cu pielea vineţie şi cu pieptul şi abdomenul deschise pentru autopsie.

Staffe este atent atât la modul în care povesteşte femeia, cât şi la ceea ce spune.

— Şi se spune că el era… ce?

Leanne Colquhoun scutură din cap. Staffe poate vedea că femeia se străduieşte să-şi reţină lacrimile. Oare din mândrie? Sau din cauză că, dacă ar plânge, ar însemna că acceptă faptul că el este mort?

— Tu crezi ceea ce se spune? Crezi că el chiar a făcut celorlalţi copii ai săi lucrurile care se spun?

— Sunt gata să jur pe viaţa mea că el nu s-a atins niciodată nici măcar de un *fir de păr* de pe capetele copiilor mei.

— Şi ai fi gata să juri şi pe viaţa lui?

Femeia îl priveşte pe Staffe şi spune:

— Îl iubesc. Îl iubesc atât de mult. Apoi chipul i se îmblânzeşte când continuă. Unde poate găsi iubirea, în această lume, o femeie ca mine?

Ridurile de pe fruntea ei se estompează, iar ea zâmbeşte. Ochii i se umezesc şi lacrimile încep să-i şiroiască pe obraji fără încetare.

Complexul de apartamente Phoenix, o unitate de specialitate recent construită pentru găzduirea victimelor atacurilor de natură sexuală, se află la cinci minute depărtare, mai jos, pe aceeaşi stradă cu secţia de poliţie Leadengate. Staffe se îndreaptă spre această clădire.

Imediat ce ajunge, este condus într-o încăpere decorată în culori vii, cu ferestre ce se deschid spre o grădină. Desene făcute de copii cazaţi acolo împodobesc pereţii, iar în aer pluteşte sunetul unei partituri clasice. Dintr-o căsuţă de jucărie Wendy, aflată într-un colţ, apare în patru labe o femeie tânără, puţin peste douăzeci de ani.

— Bună, Will, îl salută aceasta, ridicându-se în picioare şi scuturându-şi fusta.

— Bună, Carly.

În fereastra căsuţei, chipurile a doi copii capătă dintr-o dată o expresie nemulţumită.

Carly Kellerman arată cu capul în spatele ei şi spune:

— Aceştia sunt Calvin şi Lee-Angelique.

Apoi zâmbeşte cu veselie, părul ei îi încadrează chipul ca o coamă de cârlionţi aurii.

— Bună, le spune Staffe vesel, lăsându-se pe vine în faţa căsuţei.

Însă dintr-o singură privire aruncată lui Staffe, copiii înţeleg că distracţia lor s-a terminat.

Carly se aşază la o măsuţă joasă, tot pentru copii, şi îl invită şi pe Staffe să ia loc. Apoi îi cheamă şi pe copii să li se alăture, făcându-le semne cu mâna, adoptă o mină serioasă şi îi permite lui Staffe, dând din cap spre el, să înceapă să le pună întrebări acestora, încurajându-i să răspundă.

La şase ani, Calvin este cel mai mic dintre cei doi fraţi, dar el răspunde la toate întrebările. Lee-Angelique are opt ani, dar ea doar se holbează la Staffe, cu colţurile gurii lăsate în jos.

— Când v-aţi văzut mama ultima oară?

— Duminică. O vedem în fiecare duminică şi atunci ne-a dus la Margate. Este cel mai frumos loc.

— Dar pe Karl… Pe el îl vedeţi vreodată?

În acel moment, Lee-Angelique se ridică de la masă şi se duce înapoi în căsuţă.

— Pe el nu-l vedem niciodată. Dar mama vorbeşte despre el.

Staffe priveşte pumnii mici şi strânşi ai lui Calvin.

— El nu are voie să se apropie de noi, se aude şi glasul lui Lee-Angelique din interiorul căsuţei. Aşa a spus ea.

— Taci, Lee-Ange, zice Calvin.

— Însă a venit şi el când am fost în Margate.

Calvin se ridică de la masă şi Carly încearcă să-l liniştească, spunându-i:

— Nu este adevărat. El nu a fost acolo. Ai încurcat tu lucrurile, Lee, draga mea.

— Şi m-a atins. Chiar aşa.

Calvin se desprinde de lângă Carly şi se duce lângă sora lui, în căsuţa de jucărie, închizând uşa în urma sa.

— Nu este posibil să fi fost şi el acolo, şopteşte Carly, privind în poală şi scuturând încet din cap.

Din interiorul căsuţei de jucărie, Calvin strigă:

— Karl a plecat?

— Karl a plecat departe, răspunde Staffe. Nu se mai întoarce.

Pe chipul lui Calvin apare un zâmbet, dezvelindu-i strungăreaţă.

Lee-Angelique stă în spatele fratelui ei, arătând ca şi când va fi nevoie de mult mai mult pentru a aduce un zâmbet şi pe chipul ei.

— Du astea jos, la secretariat, şi spune-le că este ceva important, zice Staffe, dându-i lui Pulford o casetă cu interogatoriul lui Leanne Colquhoun şi notiţele sale de la întâlnirea cu Carly Kellerman şi cu fraţii Colquhoun. Eu mă duc să mai stau de vorbă cu Leanne Colquhoun, mai spune, luându-şi haina de pe spătarul scaunului. Haina e confecţionată din velur şi pare prea tinerească pentru el, gândeşte Staffe. Sylvie i-a ales-o şi, ca să fie complet sincer, probabil că şi Sylvie era prea tânără pentru el.

Pe coridor Staffe o vede pe Josie, care tocmai pleacă. Grăbeşte pasul pentru a o ajunge din urmă, dar aceasta se opreşte oricum lângă automatul de cafea. În timp ce el se apropie, o vede apăsând un buton, însă fără nici un rezultat.

— E defect.

— Ce e defect, domnule?

Ajuns lângă ea, îşi întinde mâna şi îşi pune palma pe peretele de care se sprijină femeia.

— Mă întrebam dacă, poate…

— Ce anume vă întrebaţi? răspunde ea, zâmbind. Ştiţi, am auzit că aţi fost un adevărat crai, domnule.

— Iar eu am auzit că ar trebui să crezi doar jumătate din ceea ce vezi cu ochii tăi…

— Şi nimic din ceea ce auzi, continuă ea fraza, râzând. Tatăl meu obişnuia să spună asta. Poate că are dreptate.

Staffe îşi ia mâna de pe perete, şi-o trece prin păr şi, făcând un pas înapoi, îşi aranjează haina. Îl vede pe Pennington venind pe coridor şi mai face un pas înapoi.

— Wagstaffe, Chancellor, spune Pennington aproape fără să se oprească din mers.

— Domnule, îi răspunde Josie.

— În biroul tău, Wagstaffe. Am două vorbe cu tine, dacă nu te deranjează, despre dezastrul ăsta de caz Colquhoun.

— Dezastru, domnule? întreabă Staffe, urmându-l pe detectivul inspector-şef în biroul său.

— Chancellor! bubuie glasul lui Pennington, din cadrul uşii biroului lui Wagstaffe. Găseşte-l pe Pulford şi spune-i deşteptului să-şi mişte aici fundul educat la universitate, imediat.

Pennington se aşază pe scaunul din spatele biroului lui Staffe, arătând cine este şeful, în stilul lui caracteristic. Înainte de a fi avansat în grad şi de a se muta la etaj, Pennington a fost unul dintre poliţiştii cei mai abili pe care Staffe i-a întâlnit vreodată. Trebuia să fi fost aşa pentru a fi întotdeauna cu un pas înaintea lui Jessop. Pennington ia un pix şi începe să bată cu el în fotografia de 10x8 centimetri pe care o aşezase pe birou în faţa lui, apoi o întoarce astfel încât să o poată vedea şi Staffe.

În alb şi negru, imaginea înfăţişând trupul măcelărit al lui Karl Colquhoun pare şi mai grotescă. Staffe se apleacă înainte, apoi se retrage. Aruncă o privire pentru a reţine detaliile fără să se apropie prea mult — de parcă ceea ce înfăţişa poza ar fi contagios. Fotografia a fost făcută când doar unul dintre testiculele victimei a fost pus în locul globului ocular. Lângă pat se vede o siluetă aplecându-se peste cadavru, străduindu-se să privească în obiectiv. Poartă o cagulă cu ochii şi gura decupate — o imitaţie realizată în grabă a măştilor purtate de Ku Klux Klan sau de penitenţii religioşi. Ochii sunt puternic fardaţi cu creion dermatograf, iar gura, cu un zâmbet dement, este conturată cu ruj închis la culoare. Din partea de jos a cagulei se poate vedea ieşind un păr lung şi blond. Silueta are mănuşi albe, pătate de sânge.

— Aceea este Leanne Colquhoun? întreabă Staffe.

— Am un presentiment legat de asta, spune

Pennington. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să avem parte de publicitate. Ştii şi tu cum e comisarul. Rezolvă chestia asta rapid, Staffe. Şi, aplecându-se înainte, îi înmânează lui Staffe o bucată de hârtie. Este o fotocopie după ceva scris cu litere decupate dintr-un ziar — *The News* — judecând după tipul de fonturi.

— Ceea ce nu înţeleg, continuă Pennington, este cum de Karl Colquhoun nu a făcut niciodată puşcărie. A existat acea acuzaţie cu trei ani în urmă, dar nu a avut nici o finalizare. Nu este de domeniu public, este doar un dosar îngropat la Departamentul de Protecţie a Copilului. Aşa că, dacă nu ea este cea care voia să-l vadă mort, cine avea intenţia asta? Şi, mai ales, cine să vrea să-l omoare în modul în care a fost omorât. Aici avem de-a face cu nişte bastarzi sadici, întrebarea este, Staffe?…

Asta era tactica lui Pennington pentru a-şi da seama ce gândeşte Staffe despre acest caz.

— Întrebarea este, domnule… repetă Staffe, încercând nu numai să deducă profilul criminalului, ci să facă acest lucru încadrându-se în tiparul procesului de gândire al lui Pennington. Întrebarea este… Cine a suferit atât de mult de pe urma lui Karl Colquhoun încât să simtă nevoia… să se simtă obligat să reconstituie acea suferinţă. Ca într-o oglindă în care să-l oblige să se privească.

— Am auzit că nu-ţi prea place soţia victimei, Staffe. Şi, până acum, ea este singura care ţi-a răspuns la întrebări.

— Mai este şi Debra Bowker, fosta soţie a lui Karl Colquhoun. Locuieşte în Tenerife şi, în conformitate cu cei de la Serviciile Sociale, şi-a luat şi copiii cu ea departe de Colquhoun.

— Ce vârste au copiii ei?

— Acum trebuie să fie de zece şi de doisprezece ani. Şi încerc să dau şi de fostul soţ al lui Leanne Colquhoun, pentru a stabili dacă nu cumva are şi el un motiv să-l omoare pe Karl.

— Timpul trece, tic-tac, Staffe. Tic-tac.

În uşă se aude un ciocănit şi, înainte ca Staffe sau

şeful său să poată răspunde, intră Pulford. Rămâne pe loc, într-o atitudine mândră, cu picioarele depărtate şi cu braţele încrucişate pe piept. De parcă l-ar fi chemat să-i dea o medalie. Însă expresia chipului i se schimbă imediat ce Pennington începe să vorbească, pe un ton înspăimântător de scăzut:

— Ce te face să crezi că tu eşti o persoană atât de specială, detectiv sergent Pulford, încât să poţi nesocoti total regulile simple pe care noi, ceilalţi muritori, trebuie să le respectăm…

— Eu aprob felul în care a acţionat detectivul sergent Pulford, domnule, spune Staffe, prinzând cu coada ochiului imaginea lui Pulford care stătea cu capul plecat, precum un şcolar certat. Dată fiind urgenţa cu care trebuie rezolvat acest caz, domnule…

— Nu face pe deşteptul cu mine, Staffe. Vreau nişte dovezi solide pe care să le pot prezenta în instanţă. Dovezi solide şi declaraţii admisibile în instanţă, Staffe.

Spunând acestea, Pennington se ridică, pune pixul lui Staffe în buzunarul hainei sale şi îşi aranjează cravata, după care iese închizând uşor uşa în urma lui.

— Mulţumesc, domnule, spune Pulford.

— Mai taci din gură, Pulford. Mai taci naibii, odată.

Stanley Buchanan miroase a mentă, însă aceasta nu poate masca complet izul de alcool. Ochii lui Leanne Colquhoun sunt roşii şi este clar faptul că adevărul, moartea soţului ei, începea să-şi facă loc în mintea ei.

— Am înţeles că i-ai dus pe Calvin şi Lee-Angelique în Margate, în weekendul trecut, spune Staffe.

— Şi ce dacă? Era vreme frumoasă.

— I-ai dus acolo împreună cu fostul tău soţ, nu-i aşa? Tatăl lui Calvin şi al lui Lee-Angelique?

— Cred că glumeşti. Omul face umbră degeaba pământului.

— Deci el nu a fost deloc acolo cu voi? Cred că a fost greu pentru tine să te descurci singură.

— Nu la fel de greu ca în cazul în care el, dacă ar fi

fost cu noi, s-ar fi luat la bătaie cu cineva, sau s-ar fi dus să se uşureze, sau ar fi încercat să şi-o pună cu vreo târfa.

— Este un bărbat temperamental, care-şi iese uşor din fire, nu? Care ţine duşmănie?

— Îmi e mai bine singură, fără el, asta-i tot.

— Cum îl cheamă?

— Rob. Rob Boxall.

— Dar Karl îţi era mai de ajutor, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Nimeni nu a ştiut, nu? A fost destul de uşor să vă strecuraţi şi să faceţi plimbarea cu copiii la malul mării.

— Aţi întrecut măsura, detectiv inspector Wagstaffe, spune Buchanan.

— Altfel de ce m-ar fi minţit Lee-Angelique? Ea mi-a spus că a mers şi Karl cu voi.

— Iar tu ai spus că-mi pot vedea copiii.

— Trebuie doar să-mi mai răspunzi la câteva întrebări.

— Detectiv inspector Wagstaffe, spune Buchanan. Asta sună a încercare de influenţare.

Însă Staffe este atent la Leanne. Voinţa acesteia începe să cedeze, iar ea murmură cu capul plecat:

— El nu este aşa cum spune lumea. Nu este.

— Unde îl pot găsi pe fostul tău soţ, pe Rob?

— În Dalston, dacă nu este închis deja. Încearcă la The Rag.

— La pub-ul Ragamuffin?

Femeia aprobă din cap, ştergându-şi lacrimile. Staffe traversează camera şi îşi pune degetul pe butonul de închidere al reportofonului.

— O ultimă întrebare, Leanne. Unde aţi stat cât timp aţi fost în Margate?

— La The Old Dickens.

— Sună bine.

— Este o văgăună, răspunde ea. Apoi, privind în sus la Staffe, continuă pe un ton implorator, cu mâinile încleştate în poală: El nu a făcut nimic rău, Karl al meu. Nu le-a făcut niciodată nimic rău copiilor mei. Toate sunt

numai minciuni.

Staffe opreşte reportofonul, simţindu-se ca un nenorocit. Chiar şi Stanley Buchanan îi aruncă o privire de parcă ar fi vrut să-l întrebe: „Cât de mult te poţi coborî?”

Camera operaţională din Leadengate este aproape goală, în ea aflându-se doar câţiva poliţişti în uniforme care fac glume în jurul aparatului de apă şi detectivul inspector Rick Johnson, la biroul său, înconjurat de hârtii şi ţinându-şi capul în mâini. Toţi ceilalţi ofiţeri în uniforme sunt plecaţi fie pe teren, căutând dovezi în jurul proprietăţii Limekiln, pe o rază de patru sute de iarzi.

Leadengate a fost construită cu o sută douăzeci de ani în urmă şi nu este potrivită pentru cerinţele tehnologice necesare poliţiei în secolul douăzeci şi unu. Camera operaţională este un hibrid între o expoziţie a istoriei societăţii locale şi o încăpere unde se licitează computere. Dar Staffe ştie cât de important este să ai un singur loc central de coordonare a unui caz, un singur loc în care să se adune toate informaţiile.

Dacă un caz urmează să fie închis rapid, legătura-cheie dintre victimă şi făptaş trebuie să fie stabilită, de obicei, în termen de patru sau cinci zile de la comiterea crimei. Ideea este să fii capabil să observi respectiva legătură — în mijlocul munţilor de declaraţii şi de date — şi să o identifici ca atare.

Dar, până acum, dovezile sunt puţine. Nu a fost observată nici o persoană care să fi încercat să intre în apartamentul lui Karl şi al Leannei Colquhoun. Nimeni nu a văzut-o pe Leanne până când aceasta nu a ieşit, în fugă şi ţipând, pe platforma de acces a turnului Limekiln. Nu s-a găsit arma crimei care, cel mai probabil, este un cuţit Stanley, cu lama subţire. Nu este nici urmă din materialele care au fost folosite pentru a-l lega şi a-i pune căluş lui Karl Colquhoun. Şi nici ochii acestuia nu sunt de găsit.

Staffe citeşte şi reciteşte raportul medicului legist, întocmit la locul faptei. Nu reuşeşte să-l înţeleagă deloc. Locul faptei este curat ca-n palmă, în afara fluidelor care s-

au scurs din trupul lui Karl Colquhoun. Reziduuri ale unor soluţii de curăţare s-au găsit pe toate mânerele mobilelor, pe spătarele scaunelor, pe uşile dulapurilor şi pe tăbliile patului. Şi, pe lângă toate acestea, criminalul îşi găsise şi timp să pozeze şi să facă o fotografie în timpul execuţiei.

Dacă i s-ar cere să creadă că Leanne Colquhoun a făcut toate acestea, Staffe nu putea, sub nici o formă, să-şi dea seama de ce aceasta ar fi fugit de la locul crimei, ţipând şi lăsându-şi acolo geanta care conţinea un bon de supermarket ce dovedea că era, aproape de ora crimei, în afara casei de pariuri unde lucra.

Staffe ia loc lângă Johnson şi aşteaptă ca acesta să-şi ridice capul din mâini.

— Ai avut ceva noroc cu Tenerife?

— Debra Bowker susţine că nu a mai venit în Anglia de peste un an. Verific acum şi la toate liniile aeriene, dar eu cred că spune adevărul.

— Şi ce a spus când ai anunţat-o că fostul ei soţ, Karl Colquhoun, este mort?

— A spus doar că, oricum, nenorocitul nu trimitea niciodată cadouri de Crăciun pentru copii.

— A fost şocată să afle că este mort?

— N-aş putea spune. Poate. Nu ştiu.

— Dacă vestea nu a şocat-o…

— Ştiu, domnule. Îmi pare rău, pur şi simplu nu am fost atent.

Staffe îşi dă seama că Johnson e mort de oboseală.

— Ce mai face nou-născutul, Rick?

— Este grozav, domnule, dar acum avem trei în apartamentul nostru amărât, iar Becky nu mai este interesată nici măcar să iasă în oraş. Dar nu-mi pot permite un apartament mai mare, în nici un caz.

Staffe se gândeşte la situaţia grea în care se află Johnson. Becky Johnson practicase meseria de avocat, câştigând un salariu de două ori mai mare decât al soţului ei. Se întorsese la lucru după naşterea primilor doi copii, Sian şi Rocky. Dar după naşterea celui de-al treilea, micuţul Charlie, renunţase la meseria ei. O dată Johnson

chiar glumise că s-ar descurca mai bine dacă ar sta el acasă ca să aibă grijă de copii. Însă nici măcar propria lui ironie nu-l distrase. Staffe îl întrebase de ce Becky nu s-a întors la lucru după naşterea lui Charlie, dar Johnson se uitase urât la el şi îi spusese: „Ce vă priveşte? Nu sunteţi stăpânul meu”.

— Du-te acasă, Johnson, spune Staffe. Dă-mi numărul de telefon al lui Debra Bowker şi am să o sun eu.

— Dar sunt prea multe de făcut.

— Fă o plimbare cu Becky şi cu copiii, în parc. Şi îmi poţi face şi o favoare. Am să te sun mai târziu să-ţi spun despre ce este vorba.

Apoi Staffe scoate din buzunar o bancnotă, o îndeasă în mâna lui Johnson, priveşte pe furiş în jurul său şi, ridicându-se, porneşte spre ieşire.

Ajungând la uşă, îl aude pe Johnson strigându-l, în timp ce se uită la bancnota de douăzeci de lire pe care el i-o strecurase în mână.

— Domnule!

— Comandă ceva de mâncare pentru acasă şi culcă-i pe copii mai devreme.

Ajuns în biroul său, Staffe ia o copie a fotografiei pe care i-o dăduse Pennington şi citeşte scrisul de sub aceasta.

SĂ SE FACĂ DREPTATE

Să se facă dreptate poate însemna „ucide-l pe cel vinovat”.

Să se facă dreptate poate însemna „protejează-i pe cei inocenţi”.

Să se facă dreptate. Fotografiază momentul.

* * *

Casa din Kilburn miroase diferit. Este clar că Marie a ars prânzul şi a fumat din ţigările ei. Harry şi-a lăsat jocurile video împrăştiate pe podeaua camerei de zi, dar Staffe nu se poate enerva, din cauza planului pe care îl are în minte.

Face repede ordine, deschide ferestrele din faţă şi uşile dinspre grădina din spate, pentru a se face puţin curent, şi apoi se apucă de treabă. Marie îi lăsase un bilet, anunţându-l că se va întoarce la ora şase şi va pregăti cina, aşa că Staffe îi trimite un mesaj pe telefonul mobil, spunându-i că el va fi plecat în oraş. Este ora cinci acum, iar el se duce direct la etaj, în camera de oaspeţi. Se aşază pe podea, ia valiza surorii sale, se uită atent în ea pentru a memora modul în care sunt aranjate lucrurile, apoi începe să scotocească printre ele.

Încearcă să nu se simtă vinovat pentru ce face, dar Marie nu-i ceruse niciodată ajutorul până atunci. Ei doi au trecut diferit peste moartea părinţilor lor: Staffe a trăit o perioadă o viaţă dezordonată, dar şi-a investit banii în proprietăţi şi apoi a intrat în poliţie. Marie, însă, şi-a tocat partea ei de moştenire doar în câţiva ani, pe călătorii, droguri şi relaţii dezastruoase, înainte de a rămâne însărcinată cu Harry. Tatăl băiatului, un muzician şomer, a rezistat alături de ea mai puţin de un an.

Staffe caută meticulos prin valiză, aşezând alături, într-un teanc, lucrurile surorii sale, iar în alt teanc, cărţile şi nimicurile acesteia; doar când ajunge la fundul valizei, găseşte ceea ce căuta. Un cec de la o societate de construcţii îi arată că sora sa are mai puţin de două sute de lire. Contul ei bancar este gol. Mai găseşte şi un teanc de facturi neachitate şi reţine adresa de la care au fost trimise acestea — strada St. John, nr. 26, Peckham. Dar nu descoperă nimic cu numele prietenului ei. Nici unul dintre actele surorii sale nu conţine şi numele acestuia.

Oftează, se duce la fereastră şi priveşte în stânga şi în dreapta străzii Shooters Hill, uitându-se după sora lui, care trebuia să se întoarcă. Se gândeşte la stilul ei de viaţă nomad şi apoi îngenunche lângă micuţul teanc de cărţi, trecând în revistă autorii: Virginia Woolf, Angela Carter şi Toni Morrison. Răsfoieşte paginile cărţii *Beloved* şi între coperţile acesteia descoperă ceea ce căuta. Înscris de mână, cu înfloriturі, se află numele Paolo Di Venuto, vara 2007. În ciuda gustului său în materie de cărţi, dovadă

titlul aceleia, Di Venuto are o înclinaţie spre a-şi maltrata iubitele.

De la parter se aude uşa trântindu-se, iar Staffe sare în picioare.

— Will! strigă Marie, de jos.

La dracu'! îşi spune Staffe, reîmpachetând rapid valiza cum putea mai bine şi aranjând lucrurile în ordinea pe care şi-o amintea. Mai întâi actele, apoi cărţile şi, la final, hainele. Scapă pe jos sutienele şi lenjeria ei intimă, ale căror copci şi danteluţe se prinseseră de cureaua ceasului lui. Mâinile încep să-i tremure şi pune, în valiză, ultimul strat de haine într-o totală dezordine, acoperindu-l cu câteva maieuri şi o fustă din denim.

O aude urcând scările şi pe Harry trăncănind în camera de dedesubt.

— Will!

Staffe închide valiza, luptându-se cu fermoarul, în timp ce paşii ei se aud pe hol. Împinge valiza la loc sub pat şi se repede la fereastră, deschizând-o tocmai când sora lui intră în cameră.

Marie se încruntă, cu o mână în şold.

— Ce naiba!

Staffe ştie că singura lui şansă este să atace el primul, aşa că, prefăcându-se puţin enervat, spune:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Marie, ţigările alea împut toată casa. Nu poţi fuma şi tu afară?

— Asta e camera mea şi a lui Harry. Ţi-aş rămâne recunoscătoare dacă…

— Iar eu ţi-aş fi recunoscător dacă ai fuma afară. În regulă?

— Dacă nu ne vrei aici, sunt şi alte locuri unde mă pot duce.

Staffe ştie că este o minciună. Dacă ar fi existat un alt loc unde

să se poată duce, ea ar fi fost acolo.

— Uite ce e. Poţi sta aici cât timp doreşti. Doar ştii asta.

Sora sa poartă un tricou cu logoul Amnesty

International, iar el îi poate vedea vânătăile de pe braţe, în locurile în care fondul de ten cu care le acoperise se mai estompase. Traversează camera către ea, încercând să pară calm. Îşi pune mâinile pe umerii ei şi simte cât de fragilă e. O sărută pe frunte şi îi şopteşte blând, în păr:

— Îmi pare rău că am intrat în camera ta. N-o să mai fac asta.

Ea îl îmbrăţişează, iar el o bate uşurel pe spate, aşa cum îşi aminteşte că făcea mama lor când ei nu voiau să adoarmă.

* * *

Marvitz Builders Merchants, unde a lucrat Karl Colquhoun, e pe cale să se închidă când Staffe ajunge acolo. Johnson ar fi trebuit să facă această vizită, dar Staffe are nevoie de o favoare de natură personală din partea sergentului său, iar acesta este modul lui de a-l recompensa.

Staffe are la el o fotografie a lui Karl Colquhoun, însă nu are nevoie de ea. Şeful departamentului de prelucrare a lemnului ştie de ce a venit Staffe, iar acesta nu trebuie decât să-i arate insigna.

— Aşteptam o vizită de acest gen, spune el.

— În mod obişnuit închideţi la ora aceasta?

— Pe o vreme ca asta, constructorii nu pot fi decât într-un singur loc. Iarna stau în ninsoare, iar vara în soare. Sunt sigur că şi băieţii mei, angajaţii mei, sunt cu ei.

Staffe priveşte în jurul lui prin încăperile goale, cu grămezi de rumeguş şi aşchii de lemn împrăştiate pe podea, cu mirosul dulce de răşină plutind în aer.

— A fost un muncitor bun Colquhoun. El nu ar fi lăsat locul de muncă aşa murdar, continuă administratorul, punând mâna pe o mătură.

— Cum se înţelegea cu băieţii dumneavoastră? întreabă Staffe.

— Se înţelegea foarte bine până să apară Ross Denness.

— Şi el cine este?

— Un angajat nou. Îl cunoştea pe Karl din oraşul în care stătuse înainte de a veni aici.

— Şi unde l-aş putea găsi pe prietenul nostru Denness?

Administratorul începe să măture şi spune:

— Pun pariu că îl veţi găsi la The Rag.

— The Ragamuffin!

— Ştiţi localul?

— Nu. Dar cunosc pe cineva care-l ştie.

Proprietarul de la The Ragamuffin îndreaptă un deget strâmb, care fusese greşit pus în ghips cândva, în direcţia unui tânăr de douăzeci şi ceva de ani, înalt şi greoi, cu un păr lins şi un zâmbet batjocoritor.

Ross Denness se află în colţul din spate al barului, aplecat peste masa de biliard, cu o tânără lipită de el.

The Ragamuffin a fost cândva un local bun, până când proprietarii au dărâmat toate arcadele şi despărţiturile, formând o singură încăpere, au zugrăvit pereţii în albastru şi au înlocuit berea la halbă cu berea premium, la sticlă. În local sunt mai multe femei decât bărbaţi, bând bere şi etalându-şi posteriorul în pantaloni cu talie imposibil de joasă sau în fuste obscen de scurte. Bărbaţii se plimbă ţanţoş în jurul lor, cu piepturile umflate şi împinse în faţă şi capetele rase, iar în aer pluteşte ceva, în mod cert.

Staffe bea din Cola sa dietetică şi îl priveşte pe Denness. La un moment dat, fata care e cu acesta îşi întoarce faţa şi Staffe vede că aceasta abia dacă împlinise şaisprezece ani. Doar o linie subţire, gândeşte el, îl separă pe Denness de colegul lui de muncă, Karl Colquhoun.

Chemându-l pe proprietar, arată din cap spre masa de biliard şi întrebă:

— Luni după-amiaza Denness a fost aici?

— Vine aici aproape în fiecare după-amiază.

— Dar luni?

— A fost aici. A venit în jur de patru jumătate, cinci, aş zice.

— Cât timp a stat?

Proprietarul râde.

— Până la închidere. La fel ca întotdeauna, dacă nu agaţă vreo gagică. Apoi continuă, privind spre Denness: Cred că azi o să se retragă devreme băiatul.

— Dar despre Rob, Rob Boxall, ce îmi poţi spune?

— Rob nu a mai trecut pe aici de-o veşnicie.

— Se cunoaşte cu Denness? întreabă Staffe.

— Mai bine l-ai întreba pe el.

— Te întreb pe tine.

Proprietarul ridică din umeri şi, luând un pahar de pe uscătorul chiuvetei, începe să-l şteargă.

În partea cealaltă a barului, probabil că Denness spusese ceva obscen în timp ce fata bea din sticla cu lichid albastru fluorescent, căci ea se preface jignită şi îl loveşte în piept. Denness cade pe spate pe masa de biliard, iar ea se apleacă peste el, astfel încât genunchiul lui ajunge între coapsele ei. Când bărbatul se ridică, îşi pune o mână pe aproape inexistenta ei fustă albă, din bumbac, iar ea îl sărută.

Staffe hotărăşte că a văzut destul. Când ajunge lângă masa de biliard, cei doi sunt deja înlănţuiţi, mângâindu-se cu frenezie. Fata se uită la Staffe, în timp ce se giugiuleşte cu Denness, dând la o parte mâna acestuia de pe trupul ei.

— Ross, spune Staffe, bătându-l pe acesta pe umăr.

— Ce dracu’?…

Denness îşi ridică faţa, mânjit de rujul fetei de jur-împrejurul gurii.

— Sunt detectivul Wagstaffe, vreau să schimb câteva cuvinte cu tine.

— Dacă e vorba despre nenorocitul ăla de pedofil, Colquhoun, atunci tot ce pot spune e: călătorie sprâncenată!

Privind-o pe fată, Staffe spune:

— Tu nu ar trebui să fii acasă, făcându-ţi temele?

— Dar am card de identitate, sunt majoră, îi răspunde ea în timp ce se joacă cu şuviţele false din părul ei.

— Sunt sigur că există o întreagă poveste pentru felul în care ai făcut tu rost de un card de identitate care să arate că eşti majoră. Aş putea cerceta asta, dacă vrei.

Staffe observă că Denness e mai înalt decât el şi câţiva amici de-ai acestuia se apropie de ei, pe jumătate râzând, pe jumătate rânjind, cu sticle în mâini. Inima lui Staffe începe să bată mai tare şi palmele i se umezesc. Chiar şi după douăzeci de ani de când juca acest joc, ştie că există locuri în care legea nu contează, unde oamenii nu sunt impresionaţi de insigna lui de om al legii.

— Haide, fugi de aici, îi spune fetei.

Ea se uită la Denness, care ridică din umeri. În timp ce fata îşi ia poşeta şi ţigările, el o plesneşte peste fund. Ea râde şi îşi trece limba peste buze.

— Ce dracu' vrei de la mine? întreabă Denness. Dacă ţi-ai fi făcut meseria cum trebuia, nimeni n-ar fi fost nevoit să-l căsăpească pe nenorocit.

— De unde ştii tu că a făcut ceea ce se zice că a făcut? îl întreabă Staffe, la rândul său.

— Toată lumea ştia.

— Ce ştia?

— Ultima lui nevastă a trebuit să se care din ţară pentru a-l ţine departe de propriii lui copii şi se spune că actuala lui nevastă nu-şi poate vedea copiii ei ca nu cumva el să se lege şi de ăştia. Pedofilul naibii.

— Pari să ştii foarte multe lucruri despre victimă.

— Victimă? repetă Denness. Mai bine i-aţi da o medalie, nu crezi? Şi oricum eu am lucrat cu el, nu-i aşa? E normal să ştiu nişte lucruri despre el.

— Şi locuieşti foarte aproape de apartamentul lui.

— Şi ce-i cu asta?

— O cunoşti pe Leanne Colquhoun?

Denness ia o înghiţitură din sticla lui de Beck's şi răspunde:

— Cunosc multe femei. Cum ai vrea să mai ţin socoteala?

Acum Denness joacă rolul armăsarului, iar colegii lui râd, apropiindu-se şi mai mult de cei doi, formând un cerc

în jurul lor.

— Dar despre fostul soţ al Leannei, Rob Boxall, ce ştii? Pe el îl cunoşti?

Cu coada ochiului, Staffe îi vede pe colegii lui Denness uitându-se în altă parte şi bând din sticlele pe care le au în mâini.

— Nu-mi sună cunoscut.

— O să fii supravegheat, să nu zici că nu ţi-am spus. Mai atinge-te o singură dată de fata cu care erai mai devreme şi am să te arestez pentru pedofilie.

— Dar ea e femeie, nu copil.

— Asta trebuie tu să dovedeşti, spune Staffe.

— Ce dracu' vrei să spui? întreabă Denness uimit, de parcă s-ar fi aflat în faţa unei probleme grele de algebră.

Lui Staffe îi ajunge. Se răsuceşte pe călcâie şi iese din bar. Ajuns la maşină, se sprijină de portieră şi o vede peste drum pe fata care fusese în bar într-un local unde se vinde pui prăjit, stând la coadă în lumina albă şi strălucitoare dinăuntru.

Ross Denness iese şi el din bar. Fata, observându-l, îi face semn cu mâna, însă acesta nu o ia în seamă. Cu chipul negru de supărare, îşi pleacă fruntea şi porneşte grăbit pe stradă.

Nefiind sigur dacă să îl urmărească sau nu, Staffe se simte dintr-o dată neliniştit, de parcă ar fi plecat într-o misiune neînarmat. Apoi o maşină ţâşneşte spre el, claxonând şi îndreptându-se direct spre maşina lui. Staffe se vede nevoit să se arunce pe capotă. Se rostogoleşte pe pavaj în timp ce maşina frânează scrâşnind, la doar câţiva metri de el, şi un tânăr coboară din ea strigând:

— Ce dracu'!

Staffe se ridică de jos şi se scutură de praf.

Tânărul din maşină porneşte spre el legănându-se, cu umerii traşi în spate şi pelvisul împins în faţă. In timp ce merge, ţinând două degete îndreptate spre Staffe de parcă l-ar ameninţa cu un pistol, strigă:

— Ce dracu' faci în drum, omule? Ce faci? Te-am văzut, omule. Ştim ce-nvârţi.

Staffe inspiră adânc şi îşi vâră mâna în buzunar, după insignă. Tânărul tresare, îşi băgă şi el mâna în buzunar şi scoate un briceag, eliberând lama cu un zgomot metalic. Staffe îi arată insigna, spunându-i:

— Sunt de la poliţie, imbecilul dracului. Aruncă arma şi întoarce-te cu faţa la perete.

Nu are idee cum o să se termine totul. În astfel de situaţii nu poţi şti sigur niciodată. Şi, ca pentru a-i confirma gândurile, tânărul se uită spre amicii lui din maşină. Staffe ştie că are doar o şansă. Patru golani coboară din maşină, aşa că Staffe mai face un pas către tânărul înarmat şi se aruncă asupra lui, ţintind braţul care ţinea cuţitul. Apucă arma şi simte o durere puternică în braţ. Răsuceşte încheietura tânărului în timp ce acesta îşi apropie faţa de a lui, rânjind. Staffe îl împinge în peretele unei clădiri şi apoi îl trânteşte pe jos.

Tânărul urlă şi arma cade pe pavaj zăngănind, mânjită de sângele lui Staffe. Staffe îşi pune piciorul pe cuţit şi se retrage puţin în timp ce scandalagiul se ghemuieşte, spunând:

— Bătăuş nenorocit, te aranjez eu. Bătăuş nenorocit, nu mai da.

Se uită urât spre cei patru amici ai săi care se opriseră împietriţi

În mijlocul drumului, apoi le spune oamenilor care începuseră să se adune în jurul lor:

— Aţi văzut? L-aţi văzut pe nenorocitul de copoi cum m-a ameninţat cu un cuţit?

Staffe se apleacă să ridice cuţitul şi observă sângele care se prelinge de pe vârfurile degetelor sale. Haina lui din velur este sfâşiată, iar durerea începe să se facă simţită şi să i se răspândească prin braţ. Se strâmbă, cu cuţitul în mână, iar oamenii din jurul lor se dau înapoi când el pune un picior pe pieptul tânărului.

Adolescenta pe care o întâlnise în bar iese din localul unde se vindea pui prăjit, strigând:

— Încă de când a venit, poliţaiul ăsta a tot încercat să se ia la bătaie cu cineva. A fost şi în The Rag, s-a luat de

prietenul meu căutând-o cu lumânarea. Da, chiar aşa.

Nu prea departe se aude sirena unei maşini de poliţie, iar Staffe trage adânc aer în piept, ţinându-şi încheietura mâinii cât de strâns poate. Anticipează acuzaţiile care aveau să i se aducă, discuţia cu Pennington şi toate rapoartele pe care trebuia să le scrie în legătură cu incidentul. Îşi doreşte să fi plecat în Bilbao şi aproape că simte mirosul aerului marin în timp ce priveşte balta de sânge de la picioarele sale. Se simte din ce în ce mai slăbit, pe măsură ce îi scade adrenalina din trup.

Marţi seara

— Ar trebui să vă duceţi la un spital cu rana asta, domnule, spune Josie încercând să bandajeze încheietura mâinii lui Staffe.

— Cum mai merge treaba cu găsirea fostului soţ al Leannei?

— Rob Boxall? E închis doi ani la Bellmarsh pentru trafic de droguri. Este acolo din luna mai, aşa că n-are legătură cu cazul nostru.

— Ar fi bine să pui pe cineva să-i facă o vizită, să vedem dacă îl cunoaşte pe Ross Denness.

— Sigur, domnule, răspunde Josie, examinând braţul lui Staffe. Ţinându-l încă de mână, continuă: Tânărul acela din faţa barului The Rag…

— Ce-i cu el?

— Spune că v-aţi repezit la el cu un cuţit. Amicii lui îi susţin povestea. La fel şi fata aceea.

— A fost identificat?

— Am găsit mai multe acte de identitate asupra lui.

Josie se aşază în faţa biroului lui Staffe şi se apleacă înainte, cu coatele sprijinite pe birou şi cu chipul în palme. Ridică din sprâncene şi spune:

— Tânărul a mai spus să vă transmitem: „Jadus ştie”.

— Ce vrea să însemne asta?

Josie se lasă pe spătarul scaunului. Îl priveşte lung pe Staffe.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Ar trebui să vă aflaţi pe o plajă sau pe un munte, dar dumneavoastră sunteţi aici, cu un braţ bandajat şi cu răzbunarea unui gangster planând asupra dumneavoastră. Haideţi să vă fac cinste cu un pahar de băutură.

— Nu pot face asta.

— De fapt, asta înseamnă că nu vreţi.

— Îţi mulţumesc pentru lecţia de semantică.

— Pentru puţin, replică ea ridicându-se în picioare şi

ieşind din birou. Ajungând la uşă, se întoarce cu faţa spre el şi adaugă: Dacă cineva a avut vreodată, într-adevăr, nevoie de un pahar de băutură, ei bine…

Şi ieşi, râzând.

Staffe îi face semn să închidă uşa în urma ei şi, după ce ea pleacă, formează numărul de telefon al lui Johnson.

— Rick?

— Tocmai ieşeam să cumpăr cina, domnule.

— Am nevoie să-mi faci o favoare, spune Staffe.

— Aha.

— Vreau să te duci în Peckham şi să-l sperii de moarte pe un nenorocit cu numele de Paolo Di Venuto.

— Pentru ce?

— Pentru că a fost un nenorocit.

— Nu puteţi să-mi spuneţi mai mult de atât?

— Se vede cu sora mea. Bagă sperieţii în el cu orice îţi vine în minte: fraudă, departamentul de imigrări, trafic şi posesie. O să înţelegi despre ce este vorba când o să-l vezi. Şi vezi şi cum răspunde la învinuirea de violenţă domestică. Spune-i că ai primit o plângere anonimă.

— Cred că nu are sens să întreb de ce fac asta?

— Strada St. John, numărul 26, mai spune Staffe, închizând telefonul.

Apoi formează numărul lui Debra Bowker, din Tenerife. În timp ce telefonul sună, îşi notează să dea la prelucrat fotografia „să se facă dreptate”, astfel încât să-i poată observa fiecare detaliu pentru a obţine şi părerea tehnicianului cu privire la materialul cagulei şi la etichetele de pe haine şi pentru a putea compara părul din fotografie cu firele de păr ridicate de la locul crimei şi cu cele ale Leannei Colquhoun.

În cele din urmă o voce de femeie răspunde la telefon.

— Doamna Bowker? Debra Bowker? întreabă Staffe.

— Nu-mi spuneţi „doamna Bowker”. Nu sunt măritată.

— Sunt detectivul Wagstaffe de la secţia de poliţie Leadengate.

— Am vorbit deja cu unul dintre colegii dumneavoastră.

Staffe se lasă pe spate în scaun şi îşi ridică picioarele pe ultimul sertar al biroului. La celălalt capăt al firului aude nişte copii.

— Vreau doar să îmi reconfirmaţi ce aţi făcut în ultimele câteva săptămâni.

— Dar i-am mai spus ce am făcut şi colegului dumneavoastră. Femeia oftează. Uitaţi ce este, dacă aş fi în locul dumneavoastră, şi eu m-aş trece pe mine în capul listei de suspecţi, dar vă asigur că nu am avut nimic de-a face cu moartea lui Karl. Oricât de multă plăcere mi-ar fi făcut să-l văd pe nenorocit suferind.

— Ce-mi puteţi spune despre Rob Boxall?

— Nimic.

— Dar despre Ross Denness, doamnă Bowker?

— V-am mai spus, nu-mi spuneţi „doamnă”!

Staffe se ridică rapid din poziţia în care stă şi notează: „Debra Colquhoun, verifică la Direcţia de Paşapoarte şi la companiile aeriene”.

— Vă cer scuze. Dar, din curiozitate, când aţi renunţat la numele de Debra Colquhoun?

— În momentul în care l-am părăsit.

— Dar sentinţa de divorţ când a fost pronunţată?

— La zece luni după ce am intentat divorţul. Acum am terminat cu întrebările?

— Dacă vă amintiţi orice despre Ross Denness, anunţaţi-mă. Pe fundal se aude un copil ţipând şi Staffe continuă: Am terminat. Pentru moment.

— Cum a primit vestea mama lui? Maureen? întreabă Debra, în timp ce în fundal se aude un alt ţipăt de copil. Trebuie să închid. Vă rog să-i transmiteţi toată dragostea mea, dacă vorbiţi cu ea. Şi spuneţi-i că Danielle şi Kimberly o salută.

Staffe se duce grăbit în camera operaţională şi îi spune lui Josie să mai verifice o dată la companiile aeriene numele Debra Colquhoun şi să-i facă o vizită mamei lui Karl Colquhoun.

— Nu o presa, doar fă-o să povestească despre Karl şi despre prima lui soţie, dacă poţi. Ia-o cu binişorul, încet. Şi spune-i că Danielle şi Kimberly îi transmit salutări şi toată dragostea lor.

* * *

Josie ştie că Maureen Colquhoun are şaizeci şi unu de ani şi că a rămas văduvă de trei ani. Soţul ei a decedat de ciroză hepatică, dar cei doi erau despărţiţi de ceva timp. Karl Colquhoun a fost singurul ei copil.

Maureen o conduce pe Josie în camera din partea din faţă a casei. E ca un interior de muzeu, demonstrând cum cineva cu venituri modeste poate recrea confortul stilului eduardian: piese de mobilier masive şi lăcuite, o canapea şi fotolii cu model floral şi un covor cu un model în nuanţe de purpuriu şi verde. În aer pluteşte un miros de spray pentru lustruit mobila. Maureen se agită în jurul lui Josie, alergând la bucătărie să-i facă un ceai şi întorcându-se cu ceaşca şi cu nişte biscuiţi aşezaţi pe o farfurioară. Apoi ia loc pe marginea unui scaun, cu genunchii lipiţi şi mâinile împreunate în poală.

— Am venit să discutăm despre Karl, doamnă Colquhoun.

— Spune-mi Maureen.

— Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care ai suferit-o.

Doamna Colquhoun dă din cap cu înţelegere, agăţându-se de fiecare cuvânt rostit de Josie.

— Evident că noi ne dăm toată silinţa să aflăm ce s-a întâmplat. Şi ideea este că… ei, bine, aş vrea să aflu ce fel de om a fost, Maureen. Ce fel de fiu a fost. Şi scoţând reportofonul, Josie continuă: Te deranjează dacă înregistrez discuţia?

Maureen neagă din cap, încet. Pare uimită.

— Contează ceea ce am eu de spus?

Josie se apleacă în faţă şi, luând mâinile lui Maureen, spune:

— Haide, povesteşte-mi orice vrei. Despre Karl sau

despre Debra sau despre Leanne. Orice doreşti, Maureen.

— Mi-au spus că a băut. Când au venit cei de la poliţie, mi-au spus că a fost ucis, iar când i-am întrebat cine cred că a făcut-o, nu au vrut să-mi spună, însă mi-au spus că fiul meu era în stare de ebrietate în momentul crimei. Ei bine, eu ştiu că aşa ceva nu este posibil. El nu s-a atins niciodată nici măcar de un strop de băutură. A făcut lucruri rele, ştiu că aşa este, şi mai ştiu că există unele lucruri pe care nu le pot ignora, indiferent cât de mult aş încerca, dar n-am să cred că el a băut. N-am să cred.

Lui Josie i se pare ciudat ca o mamă să devină atât de agitată la gândul că fiul ei a băut, când acesta, foarte probabil, a fost un tată care a abuzat de propriii lui copii.

— Îţi este dor de copii, Maureen? De nepoţii tăi?

— Dar de unde ştii că nu-i văd?

— Sunt în Tenerife.

Chipul lui Maureen devine încordat şi strânge din buze. O privire dură i se aprinde în ochi, iar ea clipeşte ca pentru a îndepărta ceva.

— Karl nu ţi-a spus asta, nu-i aşa?

— Chiar i-a dus atât de departe? Sfântă Fecioară Maria. Atât de departe.

— Îţi transmit salutări şi toată dragostea lor, continuă Josie, urmărind cum mesajul lui Staffe îşi exercită puterea asupra chipului zâmbitor al lui Maureen Colquhoun.

— Sărmana Debra. Dumnezeu s-o binecuvânteze. Oh, copilaşii aceia. Copilaşii aceia frumoşi!

— Şi spui că fiul tău, Karl, nu bea niciodată.

— Nici măcar un strop, şi nici tu nu ai fi băut dacă ai fi avut tatăl pe care l-a avut el.

În timp ce spune aceste cuvinte, zâmbetul dispare din nou de pe chipul lui Maureen. Lucrurile au scăpat de sub control atât de mult, continuă ea, dând drumul mâinilor lui Josie şi strângându-şi între genunchi palmele împreunate. Tatăl lui obişnuia să spună că e vai de bărbatul care bea acasă, de faţă cu familia lui. Dar, după ce l-am născut pe Karl, el a început să-şi aducă de băut

acasă. Venea acasă de la bar şi bea o sticlă de whisky, o sticlă întreagă. Apoi urca la etaj, iar Karl începea să plângă imediat ce simţea mirosul de alcool.

— Când spui că urca la etaj, la ce te referi, Maureen?

— Nu puteam face nimic. Nu era nimic de făcut.

— Dacă cineva ar fi vrut să-l facă pe Karl să sufere îngrozitor, să-l tortureze, atunci l-ar obliga să bea. Am dreptate, Maureen?

— Oh, da. Ai dreptate.

— Şi dacă cineva l-a îmbătat împotriva voinţei lui, atunci înseamnă că acel cineva îl cunoştea destul de bine. Nu mulţi oameni cunosc acest trecut al vostru, Maureen, nu? Karl nu vorbea despre asta?

— De ce ar fi vrut să vorbească despre asta?

Josie îşi doreşte să mai poată sta, să mai discute cu Maureen despre lucruri obişnuite şi normale, dar se hotărăşte să trimită la ea un psiholog. Este un lucru asupra căruia convenise cu Staffe — nu câştigi nimic jucându-te de-a psihologul amator.

* * *

Ziua e pe sfârşite şi căldura începe să se ridice din asfaltul şi din ferestrele clădirilor Londrei. Staffe îşi închide telefonul mobil, gândindu-se la ceea ce-i spusese Josie despre Maureen Colquhoun şi despre fiul acesteia, victima.

O ia pe străduţe laterale de la sud la vest, până ajunge în apartamentul din Queens Terrace. Îşi aminteşte prima dată când a venit acolo. Când a cumpărat apartamentul, părinţii săi erau decedaţi de curând, iar weekendurile petrecute acolo au fost lungi, goale şi pline de singurătate.

Staffe parchează şi fixează în parbriz un permis de parcare. Îşi scutură pantofii, coboară din maşină şi scoate geanta albă Adidas, din plastic, veche de treizeci de ani. Simte împunsătura dulce-amăruie a unei amintiri şi închide ochii, inspirând adânc, apoi expirând aerul în cinci trepte egale. Uneori se gândeşte că acest exerciţiu e o

prostie, dar alteori acesta funcţionează şi acum, pe când răsuceşte cheia în broasca uşii, se cufundă în nostalgie.

Apartamentul din Queens Terrace miroase a casă locuită. Cu toate că ultimul chiriaş lăsase câteva lucruri în urma lui şi nici măcar nu spălase vesela folosită la ultima masă luată acolo, Staffe îi trimite un mesaj agentului său imobiliar, anunţându-l că putea să-i înapoieze chiriaşului garanţia plătită la încheierea contractului. Apoi se aşază pe scaunul de club, vechi şi uzat, aflat în faţa ferestrei cu arcadă, şi se lasă pe spate, sprijinindu-se de spătar. Priveşte în sus la ornamentele cornişei şi la rozeta de pe tavan, gândindu-se că poate ar fi timpul să se mute din nou în acest apartament. Asta cu siguranţă i-ar împiedica pe el şi pe Marie să se certe. Apoi gândul lui zboară la Harry, mutat mereu de colo-colo.

Ridicându-se, se îndreaptă spre baie, îşi scoate din geanta Adidas echipamentul de alergare şi deschide robinetul de la duş. Acesta e tabietul lui, pe care l-a deprins de pe vremea când intrase în poliţie: mai întâi un duş fierbinte, care să-l facă să transpire. Apoi o alergare şi, la întoarcere, un duş rece. Îşi aminteşte momentul în care Jessop a venit la el acasă pentru prima oară şi, văzându-l ce face, a râs, spunând: „Asta este ca un fel de exorcizare”.

Intră sub duş lăsând apa să-i curgă cu putere pe cap şi pe umeri, roteşte robinetul pentru ca apa să fie şi mai fierbinte şi începe să se săpunească. Mirosul de gudron devine tot mai puternic, iar aburii de la apa fierbinte, tot mai denşi. În timp ce se spală, revede din nou şi din nou evenimentele din ultimele câteva zile.

* * *

Josie îşi toarnă un pahar de Semillon Chardonnay dintr-o cutie aflată în frigider şi aruncă o privire asupra amestecului de ardei, dovlecei şi morcovi tineri care se căleau pe foc, stropiţi cu ulei de măsline, absorbind savoarea a doi căţei de usturoi. Simte că-i lasă gura apă şi începe să pregătească două cotlete de porc, condimentându-le. Apoi îşi verifică ceasul, se duce în

partea cealaltă a camerei şi îngenunchează în spaţiul micuţ unde se afla CD player-ul aşezat pe podea sub fereastra micuţă din peretele înclinat, aflat chiar sub acoperiş.

Cu trei ani în urmă, a avut nevoie de foarte mult noroc şi de fiecare bănuţ economisit, dar, cu puţin ajutor de la părinţii ei care locuiesc în Hastings, Josie Chancellor a reuşit să-şi cumpere această garsonieră amenajată la mansarda unei case vechi şi nerenovate, aproape de Victoria. Chiar şi acum de-abia reuşeşte să acopere dobânda ipotecii şi, o dată pe trimestru, simte cum pulsul i se accelerează când vede creditul pe care îl are la Alliance&Leicester.

În seara aceasta este prima întâlnire adevărată de care are parte de şase luni, de când s-a transferat la Leadengate; deşi David Pulford e bărbatul cu care are întâlnire, nu la el se gândeşte. „Nu crede nimic din ceea ce auzi şi doar jumătate din ceea ce vezi”, aşa obişnuia să spună tatăl ei. Oare ce ar gândi tatăl ei despre detectivul inspector Will Wagstaffe?

Se aşază pe podea cu picioarele strânse sub ea şi soarbe din pahar, gândindu-se la motivele care au determinat-o să-i spună „da” lui Pulford atât de repede. Se blestemă pentru că a fost atât de fraieră încât să-l invite la ea acasă la cină.

Interfonul sună, iar ea, golindu-şi paharul, se ridică atentă să nu se lovească de tavanul înclinat. Se opreşte în dreptul interfonului, lăsându-l să mai sune o dată. Oftează, apoi se duce şi, închizând cuptorul, aşază cotletele într-un bol pe care îl acoperă cu o farfurie şi îl pune în frigider. Interfonul sună a treia oară, lung şi tare, şi Josie răspunde.

— Bună, Josie, eu sunt, se aude glasul lui Pulford.

— Aşteaptă-mă acolo, cobor imediat.

— Poftim?

— Nu am apucat să cumpăr nimic de mâncare. Mai bine cinăm în oraş, spune ea şi, uitându-se în geantă, vede că mai are trei lire şi cincizeci de cenţi. Nici un ban în cont, iar până la salariu mai sunt două zile.

* * *

Alergând de pe strada lui către piaţă şi apoi pe Brompton Road, Staffe simte cum începe să transpire din ce în ce mai abundent. Se detaşează de toate zgomotele înconjurătoare, concentrându-se doar asupra şocului resimţit în picioare, de-a lungul coapselor şi în piept, ascultând doar bătăile rapide ale propriei sale inimi. E prea bătrân pentru asta, însă vede parcul pe partea cealaltă a Knightsbridge şi se strecoară prin trafic în acea direcţie. Muşchii îi ard, iar plămânii parcă i-au luat foc. Zgomotul din jur devine şi mai estompat.

Realizează că există un singur adevăr care guvernează tot ce se petrece sub cerul roşu-sângeriu al oraşului. Este conştient de faptul că acest adevăr este legat de acţiunile a milioane de oameni care trăiesc în acea comunitate. Orice lucru este legat de un altul şi totul poate fi înţeles.

Chiar şi criminalul cel mai lipsit de metodă, cel mai neîndemânatic, are o argumentare, o explicaţie raţională. Există un tipar comportamental. Problema este că motivele crimei pot deveni cu atât mai obscure, cu cât acumulezi mai multe dovezi. Denness sau Rob Boxall; Leanne sau Debra Bowker. Sau cineva care nu a fost descoperit încă. Cine a comis crima cunoştea cel mai întunecat secret al lui Karl Colquhoun.

Staffe priveşte parcul în lumina amurgului. Aleargă pe aleea lungă şi şerpuită din jurul lacului Serpentine, întorcându-se înapoi, spre luminile de pe Knightsbridge. Simte din nou sub tălpi asfaltul străzii în timp ce aleargă spre Victoria. După cinci-şase minute accelerează ritmul, pornind în sprint cu toată viteza.

Simte dureri ascuţite în glezne şi transpiraţia îi curge şiroaie, gâdilându-l pe cap şi scurgându-i-se pe ceafa. Au trecut trei ani de când a fumat ultima ţigară, dar Staffe simte cum plămânii îi tânjesc după nicotină, aşa că îşi forţează picioarele să continue exerciţiul dureros. Îşi spune în gând: perseverează, perseverează, simţindu-se

prea bătrân pentru această rutină.

* * *

În interiorul somptuos, în culori pastel, al unei clădiri cu arhitectură georgiană clasică din Mayfair, Guy Montefiore refuză invitaţia de a mai bea încă un pahar de şampanie şi încearcă o retragere rapidă din birourile firmei Synge and Co.

Îndreptându-se spre ieşire, îl vede intrând pe bătrânul Synge şi se uită prin hol după un colţ în care să se ascundă pentru a evita o conversaţie nedorită. Însă bătrânul îl văzuse deja. Din politeţe, Guy îi face semn cu mâna şi afişează un zâmbet neconvingător în timp ce Synge se îndreaptă spre el.

— Ce mai faci, Guy. Îmi pare bine să te văd.

— Şi mie, Patrick. Şi mie, răspunde Guy, dând mâna cu bătrânul şi simţind strângerea puternică a acestuia.

— Toate bune? întreabă Patrick Synge înclinând capul spre el, ca pentru a afla ceva confidenţial.

— *Toate,* spune Guy, străduindu-se cu stoicism să zâmbească.

Trebuie să se poarte politicos. Relaţia lor e guvernată de contracte respectate cu sfinţenie şi de onorarii imense.

— Bun. Bun. Nu sunt probleme, da?

— Nici un fel de probleme. Acum te rog să mă scuzi. Trebuie să plec. Sunt deja în întârziere, spune Guy care, de fapt, nici nu se oprise din mers cât timp schimbase aceste cuvinte cu Synge.

— Nu-i lăsa să te muncească prea mult, strigă bătrânul în timp ce Guy se strecoară prin uşa rotativă de la intrare.

Guy Montefiore trece pe sub arcada din apropiere de Grapes şi iese în Piaţa Shepherd. Coteşte la dreapta, îndepărtându-se de grupurile gălăgioase de beţivani care se revarsă în mica piaţă.

Habar nu are că îl urmăreşte un bărbat, la o distanţă de douăzeci de paşi.

Când l-a spionat pe Montefiore pentru prima oară,

bărbatul se aştepta să vadă un tip subţirel, slinos, cu chelie şi piele palidă, îmbrăcat într-un costum pătat. În schimb, a dat peste un bărbat mai tânăr, mai inteligent, mai înalt şi cu umerii mai laţi decât cel din imaginaţia lui — cineva pe care te-ai aştepta să-l vezi coborând dintr-un Mercedes în parcarea unui club de tenis, cineva cu o strângere fermă de mână.

Îl urmăreşte pe Montefiore, care opreşte un taxi şi se urcă în el. Bărbatul nu se grăbeşte. Ştie încotro se îndreaptă Montefiore şi, liniştit, se urcă şi el într-un taxi. Nu se află aici pentru a-l urmări pe Montefiore — îl cunoaşte, deja, destul de bine, crede el — se află aici pentru a vedea cât de mult se poate apropia de acesta.

— Încotro? întreabă şoferul taxiului.

— Pentru început spre South Ken. Ia-o prin parc.

Taxiul se angajează în trafic, în şirul de maşini format din cauza orei de vârf, iar bărbatul priveşte pe geam cum Hyde Park Corner şi Park Lane rămân în urmă. Acesta este oraşul pe care îl iubeşte şi, totuşi, acest oraş permite unui bărbat ca Montefiore şi altora ca el să facă lucrurile pe care le-a făcut şi totuşi să-şi păstreze slujbe foarte bune.

* * *

Staffe abia mai poate respira, simţindu-se ca şi cum viaţa se scurge din el. Inspiră cu lăcomie şi dă din nou drumul jetului puternic de apă rece, numărând rar de la zece în jos, apoi închide robinetul. Apa se opreşte şi el se sprijină de cărămizile din sticlă care formează cabina duşului. A fost ideea lui Sylvie cabina aceea de duş, dar acum trebuie să fie renovată. Tot apartamentul din Queens Terrace are nevoie de o renovare. În timp ce apa i se scurge de pe trup şi capul încă îi mai pulsează, i se pare că aude pe cineva strigând. Iese din duş, gol cum este şi, deschizând uşa, traversează dormitorul, lăsând urme de apă pe podea:

— E cineva? E cineva acolo?

Pielea i se înfioară, dar aude din nou pe cineva strigând. Nu e posibil. Nu după trei ani.

— Sylvie?

Aleargă în hol, neştiind de unde vine vocea. Se forţează să încetinească, inspiră adânc şi intră în bucătărie. Nu e nimeni acolo, însă el aude în continuare ceva. Are apă în urechi.

Ducându-se în camera de zi, îşi dă seama că se înşelase. Vocea se aude de la un radio cu ceas, programat să pornească la ora aceea. Nu e al lui, ci al fostului chiriaş. De ce ar dori cineva să fie trezit la apusul soarelui? se întreabă el şi, pentru că afară se întunecase, îşi vede trupul gol reflectat în fereastra înaltă, în stil georgian, cu douăsprezece ochiuri de geam. Îngenunchează astfel încât să-şi vadă doar capul şi pieptul, simţindu-se ca un prost, dar nedorind să se mişte din loc. O amintire îşi încolăceşte braţele în jurul lui, trezindu-i sentimente amestecate, de fericire şi tristeţe în acelaşi timp.

— Este ca şi cum ai trăi într-un afurisit de acvariu! a strigat Sylvie.

— Nu am nici un motiv să mă tem de lume, i-a răspuns el.

Ea s-a înfuriat când el a refuzat să tragă draperiile.

— Tocmai asta şi este problema, Will, spusese ea, încrucişându-şi braţele sub sâni. Tocmai asta este nenorocita de problemă.

Se certaseră tot weekendul acela, iar el era sătul de toată situaţia. Era deshidratat, dar voia să mai bea. Ştia că ea a venit ca să tragă o linie, dar nu spunea nimic, pentru că oricum nu ar fi contat.

— Nu ai nici un motiv să te temi de lume, iar eu nu pot ajunge la sufletul tău, a continuat ea, apropiindu-se mai mult de el şi trăgând aer în piept. Ai fost plecat cu *el.* Ştiu că ai fost cu el.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e vorba de slujba mea.

— Trage afurisitele alea de draperii, Will.

El şi-a lăsat capul în jos, privind modelul parchetului.

— Presupun că şi mâine ai să pleci iar după cai verzi pe pereţi. Am stabilit ca mâine să ne facem timp pentru

noi. Mi-ai promis.

— Dar sunt părinţii mei. Doamne! Dacă nu pot…

— Şi sunt morţi de cincisprezece ani.

— Nouăsprezece.

— Eu am doar douăzeci şi şase de ani, Will. Aveam şapte când părinţii tăi au murit. Sunt prea tânără ca să accept să fiu vioara a doua, după Jessop şi după nişte fantome.

— Nu tu eşti prea tânără, eu sunt prea în vârstă pentru tine.

— O, nu. Nu mă lua cu asta. Eşti doar al naibii de… Ea s-a întrerupt, luându-şi haina de pe scaunul din faţa ferestrei, apoi privind în stradă. Prin fereastra asta ne vede toată lumea, Will. Am vrut doar ca tu să tragi draperiile şi să petreci ziua de mâine împreună cu mine. Să ieşim în oraş. Ştii ce zi e mâine?

Ştia. Se împlineau trei ani de când erau împreună.

Telefonul a sunat, iar ea s-a oprit în loc.

— Nu răspunde, Will.

— Dar e Jessop, a spus el.

— Nu, zău?!

— Are nevoie de mine.

— Va înţelege dacă nu-i răspunzi.

— Şefii încearcă să scape de el.

— Will, eu îmi doresc să fim împreună, să fim fericiţi. Chiar îmi doresc asta.

Telefonul se opreşte din sunat.

— Iar eu încerc să fiu loial. Să fiu un bun prieten. Cum e posibil ca loialitatea să fie un lucru rău?

Ea a plecat spre uşă, spunându-i:

— Ceea ce faci tu nu înseamnă să fii loial, înseamnă să alegi, Will. Alegi să fii cu ei, cu partenerul tău şi cu stafiile părinţilor tăi, în loc să fii cu mine.

El a privit-o plecând, dorind să se ducă după ea, dar telefonul a început să sune din nou. Sylvie a închis uşa în urma ei, iar el a răspuns la telefon.

— Nenorociţii mi-au făcut-o, Staffe. Mă trimit la poliţia metropolitană.

Glasul lui Jessop suna de parcă plânsese. Cel mai dur om pe care-l cunoştea Staffe.

— Pot să te sun eu puţin mai târziu? a întrebat Staffe, auzind cum se trântea uşa de la intrare.

— Nu mă pot duce acolo. Locul ăsta este viaţa mea. Nenorocita mea de viaţă! Iar ei ştiu chestia asta, Staffe. Vor să mă îngroape acolo.

Staffe a văzut-o pe fereastră pe Sylvie ieşind pe trotuarul din faţa clădirii şi oprind un taxi, cu mâinile în şolduri. Văzând-o, oricine ar fi oprit.

— Haide să ieşim să bem ceva, Staffe. Simt nevoia să stau de vorbă cu cineva.

— Dar Delores?

— Nu-i aici.

Sylvie s-a urcat în taxi fără să se uite în urmă.

— Treaba asta cu mutarea mea va fi bună pentru tine, ştii asta, nu? Te vor promova la gradul de detectiv inspector. Mai bine ai veni să vezi dacă ţi se potrivesc pantofii de detectiv inspector.

— Ne vedem la Scotsman’s Pack.

Deasupra acoperişurilor cerul se întinde roşiatic. Peste drum, un taxi staţionează parcat, cu însemnul „liber”, stins. Probabil aşteaptă să ia pe cineva care îl comandase prin telefon.

Telefonul mobil al lui Staffe sună, iar el se ridică din faţa geamului, ducându-se să-l caute. Iese încet din cameră, urmând ţârâitul telefonului şi, găsindu-l, răspunde:

— Nu eşti aici, se aude glasul lui Marie. Şi ţi-am spus că o să pregătesc cina.

— S-ar putea să nu vin câteva nopţi de acum înainte.

— Deja te-ai săturat de mine?

Staffe poate desluşi un tremur în vocea surorii sale şi se gândeşte că aceasta a băut, probabil.

— Mai am un alt apartament de care trebuie să am grijă.

— Parte din micul tău imperiu imobiliar.

— Am să-ţi telefonez de dimineaţă. M-am gândit că între timp tu şi Harry v-aţi bucura să fiţi singuri în casă, să aveţi parte de puţină pace şi linişte.

— Ai spus că „trebuie să ai grijă”, Will. Lumea are grijă de oameni, nu de case, spune sora sa şi închide.

Staffe îl sună pe Johnson pentru a-i spune să nu se mai deranjeze cu vizita în Peckham, dar la telefon răspunde soţia acestuia.

— Bună, Becky. Rick este?

— A ieşit, îi răspunde ea, cu o voce care părea iritată.

Staffe vrea să-i spună să fie atentă cu soţul ei, căci acesta e destul de stresat; vrea să-i spună că Johnson o iubeşte, dar inventează o scuză şi închide înainte de a aborda un subiect atât de delicat.

Se întoarce în camera de zi şi priveşte, din nou, taxiul parcat peste drum. Aştepta acolo de mult timp. Apoi priveşte fotografia cu Karl Colquhoun, aflată pe biroul Cobb pe care, ca o ironie a sorţii, îl reparase chiar victima crimei. Fotografia alb-negru înfăţişează trupul victimei, împroşcat cu picături de sânge care apar în imagine gri-închis. La dreapta se vede privirea dementă a criminalului. Privind acei ochi, Staffe se simte urmărit. Pielea i se înfioară pe braţe şi pe piept. Ia fotografia în mână şi stinge lumina, privind în stradă din întuneric. Peste drum farurile taxiului se aprind şi apoi maşina pleacă. Staffe nu poate vedea dacă în taxi s-a suit cineva.

* * *

The Crown and Mitre se potriveşte perfect cu scopul bărbatului. E un pub nou, iar clubul e situat între două baruri, astfel că el poate intra într-un bar pentru a bea ceva, apoi se poate duce la toaletă, plecând prin celălalt bar şi arătând suficient de diferit faţă de cum venise. Acum poartă o jachetă subţire şi o şapcă de baseball, scoase din geanta mică pe care o are cu el. Are un presentiment legat de seara aceea.

Montefiore stă la o masă de la fereastra elegantei cafenele cu specific franţuzesc Chat Noir, un local condus

de o pereche în vârstă, originară din Lisabona. Fata, Tanya, e încă afară împreună cu un grup de fete, toate purtând acelaşi tip de fuste scurte şi înfoiate. Unele dintre ele au picioare scurte şi îndesate, altele au picioare lungi şi subţiri precum mânjii. Fetele privesc băieţii cu skate-board-uri, îmbrăcaţi cu tricouri largi, hanorace şi blugi largi cu talie joasă, care fac ture în faţa magazinului Sainsbury's. Acolo trotuarul este mai lat, dar, cu toate acestea, trecătorii sunt nevoiţi să-i ocolească. Dacă se plâng, li se răspunde „să se care dracului", iar trecătorii mai în vârstă se tem că, dacă nu o fac, skaterii s-ar putea să dea peste ei.

Tanya se dă înapoi în timp ce unul dintre băieţi trece pe lângă ea, balansându-se pe un picior şi apoi ghemuindu-se pe skate-board-ul lui, depăşind o bătrână care coborâse pe şosea pentru a-i ocoli. Băiatul se află chiar la marginea trotuarului, astfel încât femeia nu poate să se urce la loc pe trotuar. Un autobuz trece pe lângă ei, claxonând şi făcând-o pe femeie să tresară, speriată. Băiatul râde.

Bărbatul simte cum sângele începe să-i pulseze mai tare prin vene şi mâinile îi tremură, aşa că ia repede două doze de 50 de mililitri de propranolol, pentru a se calma.

Treaba din seara aceea trebuia să fie exactă, controlată şi fără emoţii. Îşi muşcă interiorul obrajilor, forţându-se să nu se gândească la ce ar fi dacă Montefiore ar pune mâna pe fată; la lucrurile pe care bărbatul i le-ar face; la sunetele pe care le-ar scoate fata. Viaţa ei ar fi distrusă, şi la fel şi viaţa fratelui şi a surorii ei, a mamei şi a tatălui ei care — dacă făptaşul nu ar fi pedepsit aşa cum merita — nu ar mai avea altceva de făcut decât să se învinuiască pe ei înşişi. Pentru tot restul vieţilor lor.

Grupul de fete şi băieţi îşi termină distracţia pentru acea seară şi se despart, strigându-şi obscenităţi şi chicotind, făcând semnul victoriei şi arătându-şi degetul — expresii nearticulate ale dorinţei adolescentine.

El trece prin faţa cafenelei Chat Noir, privind silueta întunecată şi mişcătoare a lui Montefiore prin geam, şi urmăreşte grupul de fete. Acestea încep să se despartă,

îndreptându-se fiecare spre casele lor. Tanya, împreună cu o altă fată, traversează strada, înghesuindu-se una în alta, cu capetele aplecate asupra unui telefon mobil. Se ţin de braţ şi înaintează încet pe stradă. În timp ce le depăşeşte, bărbatul observă că Tanya tastează un mesaj. Cele două chicotesc.

Îşi simte capul uşor ameţit şi trece mai departe, cu un neastâmpăr în mâini. A aşteptat atât de mult. Nopţi nesfârşite în care a alergat încoace şi încolo, pândindu-l pe monstrul de Montefiore. În tot acest timp, omul pe care îl ura îi scăpase. Iar acum, aceasta poate fi noaptea cea mare.

Montefiore ar trebui să treacă pe lângă fete, deja, şi bărbatul traversează strada, evitând să privească în spate pentru a nu se da de gol. Până când reuşeşte să-şi facă loc prin trafic, oprindu-se în faţa unei agenţii imobiliare ca să arunce o privire, vede că fetele s-au întors din drum, pornind spre Chat Noir şi dând colţul cu High Street.

Se îndreaptă în direcţia greşită, gândeşte el. Iar Montefiore nu se mai vede nicăieri. Nicăieri.

* * *

Staffe stă pe podea cu picioarele încrucişate şi cu un laptop pe genunchi, verificându-şi e-mailurile. Ca de obicei, deschide toate mesajele, chiar şi prostiile cele mai evidente, ca nu cumva vreunul să fie de la Sylvie. Ea nu are un cont de e-mail, dar foloseşte conturile prietenilor ei. Ultima oară i-a trimis un e-mail cu şase luni în urmă, întrebându-l ce mai face. El nu i-a răspuns.

În cele din urmă păstrează doar două mesaje: unul de la Janine şi unul de la Pepe Muñoz.

Bună Staffe, m-am gândit că ai vrea să ştii că părul din fotografie este o perucă, şi nu una foarte reuşită, probabil este închiriată, verificăm toate magazinele pe o rază de cinci mile în jurul băncii, cagula e făcută în casă, probabil dintr-o faţă de masă veche, fotografia e digitală, cel mai probabil făcută

cu o cameră cu rază medie de 5-6 pixeli. prim-planurile mărite ale fotografiei nu au scos la iveală reflecţii ale complicelui. hârtia fotografiei este marca fuji, model heavyweight photopro. Îmi pare rău, dar asta este tot. Jan x.

Staffe îi trimite un mesaj, spunându-i să pună pe cineva să verifice la toţi angrosiştii care comercializează acel tip de hârtie şi să o compare şi cu hârtia pentru imprimat fotografii care se găseşte în magazinul PC World aflat aproape de Marvitz Builders Merchants; locul în care lucrase Karl Colquhoun şi unde Denness încă lucrează.

Veştile de la Pepe Muñoz sunt mai bune.

Domnule Wagstaffe, îmi pare rău că nu vă simţiţi bine şi nu puteţi veni. Am mai închis o altă celulă a ETA Bilbao şi am reţinut doi bărbaţi cu numele de Extbatteria. Aceştia au 23 şi 27 de ani şi sunt fraţi. Am mai multe detalii şi pot aranja să staţi de vorbă cu ei. Doar să-mi spuneţi când veţi putea veni.

Pepe M.

Staffe îi răspunde că da, voia să se întâlnească cu fraţii Extbatteria, dar este posibil să amâne această întâlnire? Trimite răspunsul, pune laptopul pe podea şi se întinde pe spate pe podeaua din lemn, ascultându-şi respiraţia şi simţind aerul cum intră şi iese din plămânii lui. Se simte plutind, urmărind culorile şi formele din spatele pleoapelor închise şi îşi zugrăveşte în minte momentul atât de aşteptat, cel al întâlnirii cu Santi Extbatteria, bărbatul de cincizeci şi doi de ani care şi-a închipuit că lumea va fi un loc mai bun dacă va arunca în aer douăzeci şi trei de oameni aflaţi într-un restaurant de la malul mării.

Staffe ştie că ETA îşi reduce operaţiunile, încercând să promoveze cauza bască prin intermediul negocierilor, şi nu prin atentate. O parte din el simte amărăciune la acest

gând, căci asta înseamnă că părinţii săi au murit în van. Încearcă să nu-i blesteme pe Extbatteria şi pe cei doi fii ai lui, încearcă să nu se lase cuprins de agitaţie la gândul că va descoperi locul de exil al teroristului-veteran.

* * *

Dorinţa creşte în Montefiore. Îl apasă, înmuindu-i picioarele. Cum este posibil să existe un lucru precum iubirea interzisă? Iubirea trebuie să triumfe întotdeauna — nu-i poţi rezista.

Cândva, un client i-a spus în timp ce stabileau detaliile amenajării unui şantier pentru construirea unor magazine localizate în spatele staţiei Waterloo: „În viaţă ai doar o şansă, Guy. Cu toţii primim o şansă. Ideea este să o recunoşti atunci când o întâlneşti şi să profiţi de ea. Nu e vorba de noroc, ci de destin”.

Se concentrează asupra Tanyei şi a prietenei acesteia, aplecate asupra telefonului mobil, sub ramurile copacilor, în mijlocul parcului. El apasă butonul „trimitere” al telefonului său, îşi imaginează cum cuvintele sale se teleportează în telefonul fetei şi priveşte efectul cuvintelor sale. Fata îi face stomacul să palpite. E atât de aproape, încât, dacă se întinde, aproape că o poate atinge.

Este trist pentru că ştie că începutul este şi sfârşitul. Doar şi-a construit o carieră din capacitatea de a descoperi valoarea şi de a evalua riscurile. Aşa că îşi croieşte drum spre pâlcul de scoruşi. Apoi aşteaptă ca prietena ei să facă aşa cum le-a spus el în mesaj. Dacă Tanya voia să se întâlnească cu Alex, băiatul pe care crede că-l iubeşte, prietena ei trebuie să plece. Alex este timid. Alex vrea să fie singur cu Tanya. Însă, în realitate, Alex se află la mile depărtare, jucând football cu prietenii lui la Westway. Alex nu are un telefon mobil nou şi nu i-a trimis mesaje Tanyei niciodată. Şi nici nu o va face.

Guy îşi vâră o mână în buzunar şi pipăie textura cagulei pe care o are acolo. Respiraţia îi este precipitată şi simte o fierbinţeală în jurul gâtului şi al umerilor. Încearcă o senzaţie de anticipare, ca şi când cineva ar fi pe cale să

pună mâna pe el — simte că nu mai poate suporta suspansul, dar nici nu-şi doreşte să înceteze.

Prietena Tanyei îi face acesteia cu mâna în semn de rămas bun. Printre copaci, el o poate vedea pe Tanya zâmbind nerăbdătoare şi prinzându-şi buza de jos între dinţi. Scutură uşor din umerii ei mici şi înguşti, se întoarce în loc şi porneşte spre Montefiore, cu capul în jos şi cu umerii aplecaţi de parcă s-ar ruşina de trupul ei tânăr şi frumos. Guy se retrage în crâng, verifică rapid locul, uitându-se să nu mai fie cineva pe acolo, o persoană plimbându-şi câinele sau o pereche în căutarea unui loc în care să fie singuri.

Însă nu este nimeni pe o rază de o sută de iarzi.

O aude apropiindu-se printre copaci, apoi oprindu-se. Şoapta ei pluteşte spre el:

— Alex?

Guy se lasă pe vine. Îi vede picioarele goale pe sub coroanele joase ale copacilor. Apasă din nou butonul „trimitere” şi o ascultă cum trage aer în piept când telefonul o anunţă că a primit un mesaj.

— Alex, repetă ea. Eşti aici?

— Sunt aici, răspunde Guy cu glasul estompat de lâna cagulei.

Apoi se duce repede spre dreapta, astfel încât ea, urmând sunetul vocii lui, să ajungă într-un loc gol. În timp ce se deplasează tiptil, scoate dintr-o pungă de plastic sigilată o bucată de ţesătură îmbibată în cloroform.

Fata înaintează cu greu printre ramurile copacilor. Acum Guy este în spatele ei.

— Nu văd unde eşti, Alex.

Montefiore îşi ţine respiraţia şi mai face un ultim pas, silenţios — abia e capabil să se mişte. Picioarele parcă-i sunt din gelatină, iar inima îi bate să-i spargă pieptul. Este extaziat. Este trist, întinde mâna şi o bate uşor pe umăr, privind-o cum se întoarce spre el. Ochii ei se măresc şi strigătul îi rămâne în gât.

El se simte mai fericit decât oricând. Înaintează rapid şi, punându-şi o mână pe ceafa fetei, o trage blând spre el

pentru primul lor sărut. Gura ei se deschide şi, în loc să o atingă cu buzele sale, cu cealaltă mână înmănuşată el scoate cârpa îmbibată în cloroform, punând-o peste gura fetei. Simte mirosul cloroformului în timp ce-i priveşte pleoapele coborând tremurătoare peste ochi, precum aripile unui fluture.

Părul fetei este mai moale decât în orice închipuire a lui, iar trupul ei este uşor în braţele lui. Îndepărtează rapid cârpa de pe faţa fetei, aşteptând ca aceasta să se trezească. Are nevoie de o reacţie din partea ei. Uşurel, o întinde pe jos, apoi se întinde şi el lângă ea, privind în jur printre ramurile copacilor. Zâmbeşte, fericit că se află în sfârşit singur cu ea.

Apoi îşi scoate cagula şi îşi aşază capul în scobitura gâtului ei. Îi inhalează parfumul, plimbându-şi mâna de-a lungul pielii ei fine şi satinate. Mişcându-şi puţin capul, îi sărută obrazul, pleoapele închise şi gura închisă, forţând-o să se deschidă, sărutând-o mai apăsat. Simte cu mâna bumbacul lenjeriei ei intime şi îi depărtează picioarele. Ridicându-se uşor, îşi deschide fermoarul pantalonilor şi cuprinde în palme fesele fetei. I se pare că în spatele său se ridică o umbră. Sângele îi îngheaţă în vine.

Aruncă o privire, însă nu-i vine a crede ce vede. În primul moment se gândeşte că priveşte într-o oglindă deformată, dar apoi gura şi ochii din interiorul cagulei la care priveşte zâmbesc şi silueta îi vorbeşte:

— Eşti terminat, Guy.

— Nu este ceea ce…

Bărbatul aflat în picioare îl loveşte în dreptul fermoarului descheiat şi Montefiore scheaună de durere.

— Nu mă omorî, spune Montefiore, privind cuţitul din mâna bărbatului. Lama acestuia străluceşte.

— Nu tu deţii controlul acum, Guy. Un singur pas greşit din partea ta şi va fi rândul Thomasinei.

— Nu!

Şi bărbatul îl loveşte din nou pe Montefiore, iar în timp ce acesta se contorsionează de durere, îi spune:

— Crezi că am să te omor? Şi înainte ca Guy să-i

poată răspunde, atacatorul îşi pune piciorul pe testiculele lui Guy, aplecându-se spre el. Te înşeli. Se poate spune că voi face exact pe dos. Dar mai întâi am să-ţi fac o vizită. Curând. Şi dacă sufli un singur cuvânt cuiva, ai să ajungi să priveşti de pe docuri cum este pescuit cadavrul fiicei tale, iar tu îţi vei sfârşi zilele în închisoare. Vrei să-ţi spun cum o voi ucide dacă vorbeşti cu cineva?

— Nu! strigă Guy, suspinând. Am să fac tot ce vrei. Orice îmi ceri, fac orice!

Bărbatul îşi ia piciorul de pe Guy, se dă un pas în spate şi Guy îşi închide fermoarul pantalonilor, ridicându-se. Apoi o priveşte pe Tanya. O iubeşte încă. Ea e singura lui iubire. Toate celelalte s-au dovedit a fi întinate. Murdare. Târfe.

* * *

Staffe tresare în timp ce îşi curăţă rana cu soluţie de iod, apoi o pansează cu un bandaj curat şi se strecoară în aşternuturile primului pat pe care-l cumpărase vreodată. Priveşte în tavan, în minte îi apare imaginea părinţilor săi care îi fac cu mâna de pe puntea unui vas în portul Portsmouth, în momentul plecării lor în Spania. Tatăl său se pensionase după o viaţă întreagă de muncă grea şi cei doi plecau într-o călătorie în Spania, să se plimbe prin Picos de Europa, să viziteze Bilbao şi Guernica. Tânărul Will abia aşteaptă să-i vadă plecaţi. Pe drumul de întoarcere spre casa lor din Thames Ditton, a fumat un *joint,* iar după ce a ajuns s-a dus direct la Angel şi a cumpărat două grame de cocaină. Noaptea târziu s-a întors în casa părinţilor săi, împreună cu câţiva prieteni, şi a petrecut o săptămână întreagă — până când poliţia a bătut la uşă nu ca să-l salte pentru consum de droguri, ci pentru a-l anunţa că la vârsta de optsprezece ani a rămas orfan.

Durerea este una surdă. Este atât, atât de obosit, dar somnul îl ocoleşte. Oare e posibil ca uciderea lui Colquhoun să fie opera unui ucigaş profesionist? Unul angajat de Debra Bowker? Dar de ce acum? După atâta

timp? Două soţii. Doi suspecţi. Apoi mai e şi Ross Denness.

Şi ce a vrut să spună Golding prin acel „ştiu”? Unde este Sohan Kelly? Dacă banda e.Gang a ajuns la Sohan? Oare e bine să se ducă să vadă ce face Kelly, sau e mai bine să-l lase în pace?

Poate că uciderea lui Colquhoun nu a fost opera unui profesionist. Însă criminalul a intrat şi a ieşit din casă fără să lase în urma lui nici măcar un geam spart sau cea mai mică urmă de ADN.

În depărtare, împletindu-se cu zgomotul făcut de maşinile de salubritate care lucrează la orele mici ale dimineţii ca să evite blocarea traficului, se aude sirena unei maşini de poliţie apropiindu-se, îndepărtându-se şi dispărând în noapte. Staffe pluteşte într-o stare de reverie, gândindu-se la copiii care au suferit. Trebuia ca lucrurile acestea să fie aflate.

* * *

Johnson îi arată şoferului de taxi insigna şi îi spune:

— Să aştepţi dracului aici. Asta dacă nu vrei să arunce cineva o privire mai atentă asupra rablei ăsteia pe care o conduci.

La adresa de la numărul 26 nu răspunde nimeni, aşa că se duce la parter, unde sună la interfonul administratorul clădirii. Acesta îi spune că Paolo Di Venuto este probabil la Golden Fleece.

— Cum arată? mai întreabă Johnson.

— Da’ tu cine eşti?

— Poliţia. Pun pariu că ai ceva substanţe interzise pe aici. Poate cultivi puţină iarbă. Poate produci metamfetamină?

Apoi, dându-se un pas înapoi şi privind la chipul care apare dintre perdele, îşi ridică insigna şi zâmbeşte.

Din interfon vine răspunsul:

— E un tip slab cu părul lung. E îmbrăcat cu o jachetă din blugi şi o vestă albă. Pantaloni scurţi de genul celor din armată. Se îmbracă mereu la fel.

Johnson se uită la ceas şi, dându-şi seama că nu mai

poate întârzia, îi spune şoferului de taxi să-l aştepte în faţa barului. În timp ce merge pe High Road, începe să transpire gândindu-se la ceea ce se putea întâmpla. Se simte slăbit şi îşi dă seama că ar fi trebuit să se liniştească înainte de a se fi dus acolo. Se opreşte cu mâinile sprijinite pe genunchi şi trage aer în piept cu lăcomie, scuturându-se.

— La ce dracu' vă uitaţi? strigă spre doi tineri, un negru şi un alb, amândoi arătând de parcă o căutau cu lumânarea. Însă cei doi încremenesc pe loc văzând chipul lui Johnson şi pumnii încleştaţi.

Îl ocolesc, traversând strada şi bombănind, iar el porneşte mai departe simţind cum sângele i se înfierbântă în timp ce şi-l imaginează pe Di Venuto maltratând-o pe sora lui Staffe.

Golden Fleece se află la cincizeci de iarzi în faţa lui. Ar trebui să-l aştepte pe Di Venuto afară, însă barul pare genul de loc din care oamenii nu prea doresc să iasă. Îşi imaginează privirea din ochii ei după ce Di Venuto termină cu ea; aproape că aude palma lui lovind-o atunci când femeia încearcă să se plângă, şi aproape că poate vedea un firicel de sânge prelingându-se din colţul gurii ei şi ochiul umflându-se. Se gândeşte la minciunile pe care ea trebuia să le inventeze pentru a-l acoperi pe Di Venuto. Deschide uşa barului, trântind-o de perete. Jumătate dintre cei aşezaţi la bar se întorc spre el, iar zâmbetele dispar de pe feţele lor. Johnson întinde un deget spre bărbatul brunet, îmbrăcat într-o jachetă din blugi şi pantaloni scurţi, care stă pe al doilea scaun din stânga şi spune:

— Di Venuto!

Porneşte cu paşi mari spre acesta, urmărindu-i pe ceilalţi petrecăreţi cum se feresc din calea lui. Unul dintre aceştia pune mâna pe gâtul sticlei din faţa lui, dar Johnson spune:

— Lasă nenorocita aia de sticlă jos sau ţi-o bag în cur.

Omul lasă sticla din mână.

Di Venuto deschide gura să spună ceva, dar nu mai apucă. Johnson îl loveşte în testicule şi, în timp bărbatul se

rostogoleşte pe jos, îi trage un pumn în gât, apoi îl apucă de păr şi îl târăşte afară din bar. O melodie a lui Patsy Cline îi însoţeşte până afară, pe trotuar. Johnson îşi pune piciorul pe faţa lui Di Venuto şi apoi îl ridică în picioare, întrebându-l:

— Ştii ce ai făcut, nu-i aşa? Ştii ce rahat ai făcut!

Di Venuto dă din cap, cu sângele ţâşnindu-i dintr-o tăietură adâncă, până la os, de-a lungul nasului. Johnson se gândeşte că ochii lui Di Venuto se vor umfla destul de tare.

— Am să plătesc, scânceşte Di Venuto. Jur pe Dumnezeu că am să plătesc!

Johnson izbucneşte în râs. Dumnezeu veghea asupra lui. Di Venuto nu-şi va da seama că cel care l-a trimis e Staffe. Bărbatul crede că este trimis de cineva de la care a furat droguri sau de vreun cămătar căruia nu i-a înapoiat datoria.

Dintr-o dată se simte slăbit iarăşi. Nivelul adrenalinei îi scade şi nu mai e la fel de agitat. Trebuia să plece de acolo — şi asta repede — aşa că, ridicând mâna, cheamă taxiul. Nici măcar nu se simte în stare să-i mai dea o palmă, de rămas bun, lui Di Venuto.

În timp ce taxiul se îndepărtează de bar, se întreabă dacă asta e ceea ce dorise Staffe sau dacă Di Venuto nu-şi va descărca furia asupra altcuiva. Dacă se va întâmpla asta, el o să se întoarcă şi atunci o să fie mai puternic, mai în formă.

* * *

Guy ia o înghiţitură de vin. Inima îi bate puternic şi mâinile îi tremură. E târziu. Este momentul cel mai liniştit al nopţii. În curând păsările vor începe să cânte şi băiatul cu ziare îşi va face apariţia.

Aude clinchetul metalic şi uşor al clanţei porţii şi dă pe gât conţinutul paharului. Se ridică, privindu-şi ceasul. Mai sunt patru minute până la ora trei. Îşi ţine respiraţia şi se roagă cu putere ca liniştea să revină.

Aude două bătăi puternice în uşă.

Toată noaptea Montefiore a încercat şi nu a reuşit să

găsească o soluţie. Ar fi vrut să nu răspundă la acele bătăi în uşă. Pe de altă parte, dacă bărbatul voia să-l omoare, ar fi făcut-o în parc, mai devreme.

Silueta bărbatului se profilează în geamul sablat al uşii şi ameninţarea la adresa Thomasinei îi răsună în minte lui Guy. Simte cum articulaţiile genunchilor i se înmoaie şi respiraţia i se taie, lăsându-l ameţit. Întinde mâna, trage lanţul, descuie uşa şi o deschide larg.

Cumva, în această fracţiune de secundă, privindu-l pe bărbatul din uşă, Montefiore realizează că e terminat. Încearcă să închidă uşa la loc, însă bărbatul o blochează cu piciorul.

Încearcă să strige după ajutor, dar, înainte să poată scoate cuvintele, o lovitură de expert primită în mărul lui Adam îi taie respiraţia. Montefiore cade în genunchi, chircindu-se, apoi simte o cârpă astupându-i faţa. În timp ce leşină, alunecând încet în inconştienţă, recunoaşte mirosul de cloroform.

Montefiore nu se poate mişca. Este gol de la brâu până la pantofii săi marca Church, are în gură un căluş făcut din tifon şi dâre de sânge i se preling pe obraji.

Ultimele retuşuri sunt gata. Camera video e montată astfel încât să prindă întreaga imagine a lui Guy Montefiore: trupul său e legat de o cruce de metal alcătuită din bare de aluminiu rezistente încastrate unele în altele. La rândul ei, crucea e suspendată de tavan prin trei frânghii. Iniţial, acestea au fost patru la număr. Pentru bărbatul care a proiectat acest sistem, partea cea mai grea a fost să găsească în tavan grinzile principale, destul de rezistente pentru a susţine greutatea lui Montefiore.

Coapsele lui Montefiore sunt legate de pieptul său cu nişte curele, iar el arată de parcă ar fi rămas suspendat în aer în timp ce sărea într-o piscină. Fiecare dintre cele trei frânghii diferă în lungime. Fiecare frânghie are un număr ataşat de ea: 1, 2, 3, 4.

În trupul lui Montefiore, prin anus, se vede intrând o bară de un metru şi jumătate. Celălalt capăt al barei este

prins bine de podea cu patru şuruburi cu suport. Montefiore este atârnat pe cruce care, la rândul ei, este suspendată de tavanul camerei prin frânghiile de lungimi diferite.

Prin valurile de durere, Montefiore aude de afară o maşină apropiindu-se şi apoi oprind. O uşă se deschide şi se închide. Apoi o alta. El încearcă să-şi domolească durerea, inspirând adânc. Împinge cu limba în căluşul din gură, încercând cumva să obţină o pungă de aer prin care să poată răzbate vreun sunet. Îşi aude vecinii venind pe alee şi trage în piept cât de mult aer poate. Durerea îi săgetează trupul, iar el începe să-şi scuture capul în timp ce se străduieşte să articuleze sunete. În urechile sale i se pare că urlă, dar silueta mascată se apropie, zâmbeşte şi dă mai tare volumul radioului din cameră.

Apoi amândoi aşteaptă ca vecinii să intre în casa lor, închizând uşa. Bărbatul apasă butonul „înregistrare” al camerei video şi Montefiore priveşte silueta acestuia avansând spre el, învăluită în alb, cagula torţionarului lăsând să se vadă doar o pereche de ochi negri şi sălbatici şi nişte buze roşii ca sângele, contorsionate într-un zâmbet. Mâna bărbatului apucă una dintre frânghii şi Montefiore simte o zvâcnitură în timp ce bara din lemn îl râcâie pe dinăuntru, intrând mai adânc. Ştie că nu o să mai poată suporta durerea prea mult timp. Simte cum ochii i se umezesc, devenind lipicioşi. Nu mai poate vedea, doar simte cum lichidul gros prelins din ochi îi atinge obrajii. Încearcă să inspire adânc, să se pregătească într-un fel, dar durerea este insuportabilă. Aude un geamăt, aude cum ceva se rupe în interiorul lui. Pentru un moment îşi simte braţele atârnând şi, apoi, în timp ce sunetul de ruptură se aude din nou, ceva în mintea lui se stinge, alunecând în beznă.

* * *

Telefonul începe să sune, cu un ţârâit ascuţit.

— Cine este? răspunde Staffe, ameţit.

— Nu e timp de dormit, Staffe. Dacă vrei să dai de

capăt acestei probleme, se aude vocea unei femei.

— Cine este?

— Pe strada Billingham, numărul 48, avem o alertă W8. Avem o victimă proaspătă pentru tine.

— Ce?

Însă femeia închisese.

Staffe sună la 1471, obţine numărul de mobil de pe care a fost sunat şi apoi telefonează la Leadengate, cerând să vorbească cu sergentul de serviciu, bucurându-se să audă vocea lui Jombaugh.

— Am nevoie de întăriri pe strada Billingham, la numărul 48, Jom.

— Nu am auzit de adresa asta, nu a fost anunţat nimic.

— Este o alertă W8.

— Ce vrei să faci, Staffe? Acolo este jurisdicţia celor de la metropolitană.

Staffe îl cunoaşte pe Jombaugh de pe vremea când intrase sub aripa lui Jessop. Şi Jombaugh s-a aflat sub oblăduirea lui Jessop, dar, în timp, s-a săturat de tot şi nu a mai vrut să aibă de-a face cu străzile, îi păsa prea mult de familia lui pentru a continua să se expună riscurilor pe care le presupunea munca pe teren. Când Jessop a fost mutat la poliţia metropolitană, şi lui i-a părut la fel de rău ca lui Staffe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am primit un telefon acasă.

— Dar tu nu eşti acasă, răspunde Jombaugh. Numărul acesta de pe care m-ai sunat nu este numărul tău de acasă.

— Cum?

Apoi Staffe îşi dă seama: oricine a fost cea care l-a sunat îl cunoştea destul de bine. Cine mai ştia că el se află în acel apartament, şi nu în casa din Kilburn?

— Ce ţi-au spus când te-au sunat?

— Avem o victimă proaspătă pentru tine.

— Asta poate însemna orice.

— Era vocea unei femei, Jom. Şi nu cred că este

vorba de „orice”. Cred că are legătură cu Limekiln.

— Trebuie să-i anunţ pe cei de la metropolitană.

— Cei de la metropolitană! Dă-mi doi oameni.

— Nici mie nu-mi convine, dar trebuie să-i anunţăm.

— Atunci măcar fă-mi rost de un mandat de intrare şi percheziţie. Trimite-mi-l prin Johnson.

— Will, nu ar trebui să…

Dar Staffe închide telefonul, gândindu-se că trebuie să ajungă acolo înaintea celor de la metropolitană. *Trebuie* să ajungă înaintea lor.

Nu mai are timp să se bărbierească sau să se spele pe dinţi. Pur şi simplu îşi pune repede pe el hainele pe care le purtase cu o zi înainte apoi, trăgând aer în piept, intră în bucătărie de unde îşi ia cuţitul Sabatier cu lamă de şapte centimetri şi mâner din oţel.

Staffe conduce Peugeotul pe Cromwell Road, mergând doar în viteza a doua până reuşeşte să iasă pe North End Road, gândind că are la dispoziţie cincisprezece, douăzeci de minute până ce Johnson şi cei de la metropolitană ajungeau şi ei. Se concentrează să-şi domolească bătăile inimii şi să-şi limpezească mintea înceţoşată. Până în Billingham merge cu pedala de acceleraţie apăsată la podea, ascultând zgomotul motorului. Ajuns acolo, încetineşte, parchează maşina, se strecoară afară din ea şi aleargă fără zgomot către casă.

Perdelele camerei din faţă sunt trase. Din interior nu pare să răzbată nici o lumină. E o clădire din epoca timpurie victoriană, cu două niveluri şi un pod mansardat. Într-o parte este o poartă înaltă care se deschide într-o grădină şi Staffe, prinzându-se de partea de sus a porţii, se saltă, ridică un picior, se sprijină cu talpa şi sare în partea cealaltă. Înconjurând casa, observă că este încuiată şi începe să se gândească la cea mai bună metodă de a intra înăuntru. Nişte uşi-ferestre cu ochiuri mici se deschid într-o sufragerie cufundată în întuneric, iar prin fereastra glisantă a bucătăriei vede beculeţul verde al cuptorului care luminează intermitent.

Trebuie să se grăbească.

Vede o cheie, pe dinăuntru, în uşa de la bucătărie. Caută prin pubela de afară şi, găsind nişte ziare şi un borcan cu resturi de miere, mânjeşte cu mierea o foaie de ziar şi o lipeşte pe ochiul de geam aflat în apropierea cheii. Luând o piatră de pe jos, inspiră adânc şi loveşte geamul, iar majoritatea cioburilor rămân lipite de ziar.

Rămâne o clipă nemişcat, ascultând să vadă dacă nu se aude ceva din interiorul casei. Nimic. Apoi curăţă rama geamului de restul cioburilor şi, întinzând mâna înăuntru, descuie uşa.

În timp ce deschide uşa, i se pare că pătrunde într-o casă care tocmai se trezeşte. Trecând prin holul pavat cu dale cu model în stil victorian, simte cum i se zbârleşte pielea. Patru uşi se deschid din acel hol şi, în afară de una, toate celelalte lasă să se vadă camerele din spatele lor. Staffe verifică dacă toate camerele sunt goale, apoi se duce spre uşa închisă. Îşi pune mâna pe clanţă şi îşi lipeşte urechea de panoul din lemn lustruit cu ceară de albine.

Apasă uşor clanţa şi întredeschide uşa treptat, puţin câte puţin. Din interior vine un zgomot ca un fel de scârţâit, iar el îşi vâră capul prin deschizătură, privind în camera întunecată. Îl loveşte mirosul de fecale umane şi observă un dispozitiv ciudat. Un dispozitiv ciudat cu… cu un trup prins pe el? Un trup pe o cruce!

„Dumnezeule! Dumnezeule mare!” îşi spune în gând, simţind cum îl ia cu leşin. Mâna lui dă drumul clanţei şi uşa se deschide, parcă trasă de ceva, iar el aude un alt zgomot, mai puternic, tot ca un scârţâit. O frânghie se rupe şi trupul agăţat pe cruce alunecă în jos. Se aude un geamăt, apoi un sunet agonizant.

Staffe priveşte în sus spre trupul agăţat pe cruce şi vede ochii ieşiţi în afară ai victimei, din care s-au prelins pe faţă dâre de sânge. Face un pas înspre trupul suspendat pentru a vedea mai bine. Pantalonii bărbatului sunt strânşi în jurul gleznelor, iar Staffe îşi fereşte privirea imediat ce observă bara din lemn ce dispare în trupul acestuia. Aleargă la uşa din faţă şi iese pe stradă unde o maşină de

poliţie tocmai oprea cu girofarul în funcţiune, dar fără sirenă. Doi ofiţeri înarmaţi coboară din maşină şi Staffe îşi ridică braţele, arătând insigna şi strigând:

— Sunt poliţist. Sunt poliţist! Chemaţi o ambulanţă. Repede, spuneţi-le să se grăbească, pentru numele lui Dumnezeu.

Miercuri dimineaţa

Staffe aşteaptă în biroul lui Montefiore autorizaţia pentru a deschide computerul victimei.

În conformitate cu extrasele bancare ale acestuia, Guy Montefiore câştigă douăsprezece mii pe lună de la Sanders and Fitch, o instituţie privată de finanţare dintre cele aparţinând vechii şcoli. Extrasele mai arată că acesta îi trimite lunar Helenei Montefiore suma de trei mii opt sute de lire şi că, de trei ori pe an, achită suma de unsprezece mii de lire Şcolii Benenden. Deci această familie are în vene şi sânge albastru, însă ceva mult mai întunecat există în trecutul ei. Ceva întunecat şi adânc.

Jombaugh îl sună pentru a-l anunţa că Johnson se îndreaptă spre el cu mandatele cerute şi pentru a-i aduce autorizaţia de a accesa computerul lui Montefiore. După ce închide telefonul, Staffe deschide calculatorul şi începe să cerceteze programele utilizate recent de Guy Montefiore, ultimele website-uri vizitate de acesta. Două website-uri îi sunt de ajuns. Chiar prea mult pentru el. Încearcă să-şi scoată din minte ceea ce tocmai a văzut — imagini explicite cu fetiţe şi bărbaţi în toată firea. Lucruri cu mult mai rele decât crima de săptămâna trecută.

Încearcă să se întărească la gândul că trebuie să aducă în faţa justiţiei persoana care-l violase şi îl torturase pe Guy Montefiore, în timp ce imaginile fetiţelor i se mai perindă încă prin minte. Unele dintre acele fetiţe nici nu ajunseseră la pubertate.

Josie Chancellor apare în uşa biroului lui Montefiore.

— Băieţii ăştia de la metropolitană nu sunt prea încântaţi să ne aibă prin preajma lor. Abia am reuşit să intru aici.

Staffe se roteşte cu scaunul de birou al lui Montefiore, întorcându-se cu spatele la ferestrele prin care se vede strada străjuită de copaci înverziţi ce filtrează lumina zilei în tonuri verzui.

— Ce veşti îmi aduci?

— Pennington vrea să vă vadă, acum — „Chiar mai repede, dacă este posibil”, astea au fost chiar cuvintele lui. Apoi ea se aşază în faţa lui pe un fotoliu Chesterfield, comod şi îmbrăcat în piele naturală, îşi încrucişează picioarele şi începe să-i vorbească despre caz: raportul preliminar referitor la căluş tocmai a sosit. Este dintr-un material diferit de cel folosit în cazul Colquhoun.

— Dar a fost aplicată aceeaşi metodă.

— Nu. Am făcut o comparaţie cu pozele făcute în Limekiln şi nodurile sunt diferite. Specialiştii spun că este un mod de operare diferit. Făptaşii sunt persoane diferite.

— Sau aceeaşi persoană, dar una inteligentă.

Telefonul lui Staffe începe să vibreze şi pe ecran apare afişat *Acasă.* Staffe răspunde şi aude vocea surorii sale:

— Tocmai m-a sunat, Will. Tocmai m-a sunat, a dat de necazuri, începe Marie să plângă.

— Cine te-a sunat?

— Paolo. Cred că îl iubesc, Will.

— În ce fel de necazuri a intrat?

— Cineva l-a bătut.

— La dracu’!

— Ce-i?

Brusc, Staffe se întreabă dacă făcuse bine punându-l pe Johnson să discute cu Paolo.

— I-am spus că poate veni pe la mine. Poate veni, nu-i aşa? Nu ai nimic împotrivă, nu, Will?

— Trebuie să închid, Marie. Vorbim mai târziu.

— Ştiam că nu ai să te superi. El este deja pe drum spre mine.

Staffe se roteşte cu scaunul din nou şi lasă să-i scape un oftat.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Josie.

— Nimic. Totul e perfect, răspunde el făcând un clic cu mouse-ul pentru a mări imaginea cu fetiţele care se uită pierdute spre obiectivul camerei. Bărbaţii de lângă ele nici măcar nu par că ar simţi plăcere. Dintr-o dată, problemele

personale dispar din mintea lui Staffe, iar el începe să se gândească la metodele pe care le folosesc acei bărbaţi pentru a le ispiti pe fete. Trebui să-şi amintească lui însuşi că acel computer aparţine unei victime. „Materiale diferite, noduri diferite. Pe unul l-au ucis, pe celălalt l-au lăsat în viaţă.” Se întoarce cu faţa spre Josie şi-l vede pe Johnson, care ajunsese în cele din urmă, stând lângă ea.

— Metoda folosită pentru a intra în casă este aceeaşi.

— Încă nu ştim nimic despre metoda folosită pentru a intra în casă, spune Johnson.

— Exact. Victimele sunt cele care deschid uşa torţionarilor lor. Este posibil să-i cunoască?

— Victime? repetă Johnson. Ai auzit ce a făcut Montefiore mai demult?

— De asemenea, făptaşii m-au sunat acasă. Trebuie să fie vorba de aceeaşi persoană. M-au chemat pe mine ca să-i dau lovitura de graţie lui Montefiore, să fac să se rupă ultima frânghie, astfel ca bara aia să se înfigă în el şi mai mult.

— Va supravieţui. Cei de la spital ne-au anunţat, spune Johnson. Deci făptaşii nu au urmărit să-l omoare.

— Când putem să stăm de vorbă cu el?

— Mai avem de aşteptat.

— Nu-mi vine să cred că cei de la metropolitană spun că nu este aceeaşi persoană. Asta doar ca să pună ei mâna pe caz, spune Staffe.

— Iar noi spunem că este vorba de un criminal în serie, ca să păstrăm noi cazul?

Staffe îi aruncă o privire furioasă lui Johnson şi rămâne privindu-l astfel până când acesta nu mai suportă. Trebuie să stea de vorbă cu el şi despre Paolo Di Venuto, însă treaba aceea poate să mai aştepte. Johnson îşi fereşte privirea, iar Staffe se ridică în picioare, cu pieptul împins în faţă.

— Spun că este vorba de un criminal în serie pentru că sunt de părere că aşa este. Există dovezi suficiente care să sprijine această ipoteză şi experienţa mă îndeamnă să cred că aşa este. Dacă tu sau oricine altcineva de la

metropolitană are o problemă cu asta, atunci putem să mergem la detectivul inspector-şef Pennington. În caz contrar, ţi-aş fi recunoscător dacă ai face tot posibilul să aduni dovezi. Mă înţelegi, Johnson?

Acesta aprobă din cap.

— Hai să mergem la Pennington. Pe drum îmi poţi spune ce ai aflat despre Montefiore.

Johnson îl duce cu maşina pe Staffe până la Leadengate, conducând cu mânecile suflecate care-i lăsau la vedere tendoanele încordate de pe braţele sale groase şi albe.

— Oh, am depistat de pe ce telefon ai fost sunat. Este telefonul mobil al lui Montefiore.

— La dracu'!

Pe cămaşa lui Johnson se văd câteva picături de sânge, iar chipul, gâtul şi braţele sale sunt acoperite de picături de transpiraţie. Staffe se învinuieşte pe sine însuşi pentru starea în care se află sergentul său şi, întorcându-se să se uite mai bine la el, spune:

— Seara trecută nu ai fost prea subtil, nu-i aşa?

— Te referi la jigodia aia din Peckham? Doamne, şi-a căutat-o cu lumânarea.

Staffe i-ar fi putut spune lui Johnson că, mulţumită eforturilor sale, jigodia locuieşte acum în casa lui. Însă el nu e genul de persoană care să-şi spele rufele murdare în public.

— Ai mers puţin mai departe decât îmi doream eu.

— El a început, domnule. Imbecilul a crezut că am fost trimis de un cămătar sau de un traficant.

În timp ce ies la nord de Hyde Park, Staffe se gândeşte la ce i-au spus cei din echipa lui despre Guy Montefiore: o istorie cu cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului — cu trei ani în urmă, acesta a fost suspectat, pentru scurt timp, că ar fi atacat o fetiţă pe numele de Sally Watkins.

Montefiore se află foarte departe pe scara socială faţă de Karl Colquhoun. Atât de departe, şi cu toate

acestea de aceeaşi parte întunecată — dacă priveşti lucrurile prin prisma faptelor pe care se presupune că le-au făcut, prin prisma acuzaţiilor pe care procuratura nu le-a înaintat instanţelor. Se pare că cei doi au în comun un comportament care a atras asupra lor răzbunarea.

„Acuzaţii ce nu au fost înaintate instanţelor", gândeşte Staffe. Doi bărbaţi care nu au răspuns niciodată în faţa justiţiei pentru faptele lor. Doi bărbaţi ale căror nume nu sunt trecute în baza de date în care sunt consemnaţi prădătorii sexuali.

— Spune-mi ce ştii despre soţia lui Montefiore.

O venă de pe gâtul lui Johnson se umflă.

— În conformitate cu declaraţia dată poliţistei noastre, aceasta l-a părăsit pe Montefiore acum trei ani. Au împreună o fată. Thomasina. Când cei doi s-au despărţit, fata avea unsprezece ani. Numai Dumnezeu ştie dacă i s-a spus ce i-a făcut tatăl ei lui Sally Watkins.

— Ce vârstă avea Sally Watkins atunci?

— Doisprezece. Doar că nu putem spune că el a violat-o, nu-i aşa? spune Johnson, practic scuipând cuvintele. Pentru că nenorociţii de la Departamentul de Asistenţă Socială au renunţat la caz.

— Cum s-a ajuns să fie reclamat?

— Aici vine partea ciudată, spune Johnson. Soţia lui Montefiore a fost cea care l-a raportat. Soţii Watkins s-au dus la ea şi ea i-a anunţat pe cei de la metropolitană.

— Doamne, trebuie să discutăm cu ea.

— Apoi, într-o lună, avocatul lui i-a făcut pe cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului să-şi retragă acuzaţiile.

În timp ce cotesc spre Leadengate, Staffe vede o furgonetă parcată chiar în faţa secţiei şi un poliţist de la circulaţie care tocmai se pregătea să pună un proces-verbal de amendă în parbrizul acesteia.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Johnson, spune-i afurisitului ăluia de cercetaş să nu ridice furgonetă.

— Dar a cui e?

— Azi e a mea. Ceea ce îmi aminteşte că poţi face

ceva ca să te revanşezi pentru seara trecută.

— Ar fi trebuit să aştepţi, spune Pennington stând drept în spatele biroului său.

Pe birou nu se află decât un laptop, o agendă şi un pix.

— Doar ştii că Montefiore este sub jurisdicţia celor de la metropolitană.

— Am răspuns la o urgenţă.

— Uşa era aranjată, iar tu ai dat buzna înăuntru făcând jocul criminalului. Cum crezi că dă treaba asta?

Staffe ştie că în discuţiile cu Pennington nu trebuie să dai înapoi nici măcar un centimetru.

— Ei m-au sunat acasă.

— Ai fi putut intra direct într-o cursă.

— L-am sunat pe Jombaugh şi am cerut întăriri. Aveam motive să cred că era vorba de o urgenţă — mai ales după ce s-a întâmplat cu Colquhoun.

Pennington face o pauză, se apleacă înainte în scaunul său şi începe să se joace cu pixul.

— Cei de la metropolitană au o altă părere referitor la legătura dintre aceste cazuri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnule, în mod evident e foarte probabil ca aceleaşi persoane să fie implicate în aceste două cazuri.

— Iar tu ştii ce înseamnă asta pentru resursele noastre de personal. Noi nu suntem poliţia metropolitană.

— Sunteţi îngrijorat din cauza banilor, domnule? Este vorba despre buget aici? spune Staffe, privindu-l pe Pennington şi văzând un detectiv dur redus la un biet contabil — jonglând cu resursele, în fiecare an obiectivele cresc, iar bugetul scade. Dacă cineva nu-şi poate convinge subalternii să muncească mai mult pentru mai puţini bani, atunci cazurile trebuie să se rezolve şi singure.

— Will, spune Pennington aplecându-se către el în timp ce Staffe realizează că detectivul inspector-şef se pregăteşte să-l testeze, imediat ce îşi aude numele de botez, nimic nu te împiedică să păstrezi legătura cu cei de

la metropolitană referitor la acest caz, dacă ei se vor ocupa de el.

— Dar eu trebuie să discut cu Montefiore. Trebuie să fiu primul care discută cu el şi am nevoie de acces la soţia şi la fiica lui. Şi mai trebuie să discut şi cu Sally Watkins. Staffe simte cum începe să se înfierbânte. Pe tot ce am mai sfânt, oricine poate vedea că aceste două cazuri sunt practic identice. Însă, în acest timp, noi o ţinem închisă pe Leanne Colquhoun.

— Pentru că este în continuare suspectă. Am văzut declaraţiile ei şi, dacă într-adevăr Karl Colquhoun s-a dus împreună cu ea la Margate şi chiar s-a atins de copiii ei, atunci ea are un motiv al naibii de bun pentru crimă, indiferent cât de mult l-a iubit.

— Dar la Montefiore cum a putut ajunge dacă e în custodia noastră?

— În acest moment cele două cazuri sunt distincte. Te rog să iei legătura cu cei de la metropolitană, Will.

— Vă rog să-mi acordaţi un răgaz de două săptămâni. Două săptămâni de sprijin total.

— Nu pot face asta.

— Dar ei m-au sunat pe mine, acasă la mine. Este ceva personal în toată treaba asta.

Pennington neagă din cap.

— Şi… Staffe se gândeşte la frânghiile din camera lui Montefiore, numerotate cu 1, 2, 3, 4. Ultima frânghie tăiată a fost cea cu numărul 3. Este posibil ca Montefiore să fie cea de-a treia victimă? Asta ar însemna că Colquhoun a fost a doua.

— Staffe? glasul lui Pennington îi întrerupe şirul gândurilor.

Şi dacă Colquhoun a fost a doua victimă… poate că ar trebui să caute, în trecut, un anumit tipar.

— Staffe! Dacă făptaşii se joacă cu tine — şi, ca să fiu sincer, cred că asta sună puţin cam ciudat — atunci de ce să le dai ceea ce caută?

— Nu-l pot descoperi pe criminalul lui Karl Colquhoun dacă nu merg pe firul cazului Montefiore. Sunt

sigur de asta.

— Sunt îngrijorat pentru tine, Will, spune Pennington privind dincolo de Staffe, către uşă. Şi, coborându-şi vocea, continuă: Noaptea trecută maşina lui Sohan Kelly a fost incendiată.

— Dar aţi spus că aţi avut dumneavoastră grijă de Sohan.

Pennington priveşte încheietura bandajată a lui Staffe, cu pete de sânge îmbibate în pansament.

— Ar fi trebuit să ai mai multă minte şi să nu te implici.

Staffe aude motorul furgonetei şi claxonul acesteia. Se strâmbă.

— Dumneavoastră l-aţi adus la identificare pe Sohan Kelly, domnule. Dumneavoastră m-aţi pus să-i iau declaraţia. Când am discutat eu cu el, acesta îşi schimbase deja declaraţia.

Instinctiv, Staffe îşi pune o mână în dreptul inimii, pipăind prin buzunarul hainei sale de velur declaraţia iniţială a lui Sohan. Făcând asta, observă mâneca sfâşiată acolo unde ieri cuţitul a trecut prin material.

Pennington zâmbeşte încordat şi ridică receptorul telefonului. Formează un număr şi aşteaptă puţin.

— Geoff, sunt împreună cu detectivul inspector de la secţia mea şi am dori să avem mână liberă în cazul Montefiore pentru câteva zile. Doar pentru a putea elimina acest caz de pe lista posibilelor legături cu cazul Colquhoun. Apoi ascultă ce-i spune interlocutorul, aprobând din cap. Hmm… hmm… dar acum este un moment critic şi pentru noi. Vom face copii după toate probele şi transcrieri după interogatorii şi ţi le vom trimite. Te pot asigura, Geoff, că o să ne dăm şi peste cap pentru tine. Da… da, foarte nostim, mai spune, râzând fals. Mulţumesc, Geoff. Apoi închide telefonul, notează în agenda sa ora discuţiei şi, lăsându-se pe spate în scaun, îi spune lui Staffe: Ai la dispoziţie o săptămână, iar legătura ta cu poliţia metropolitană este Smethurst. Îl cunoşti pe Smethurst, nu?

— Da, domnule.

— Dar asigură-te că obţii ceva în acest caz. Treaba asta s-ar putea să mă coste. Şi, dacă o să mă coste pe mine, o să te coste şi pe tine.

— Mulţumesc, domnule.

— Nu am nevoie de mulţumirile tale, Staffe, mai spune Pennington, luând un dosar şi înmânându-i-l lui Staffe.

Apoi îşi potriveşte ochelarii pe nas şi îşi îndreaptă atenţia spre laptopul său.

În timp ce coboară scările, întorcându-se din biroul lui Pennington, Staffe deschide dosarul şi scoate fotografia cu criminalul lui Karl Colquhoun, îmbrăcat în costumul acela gen Ku Klux Klan. Citind însemnările făcute de cei de la departamentul de analiză a imaginilor, aruncă o privire asupra instantaneelor mărite ce înfăţişează chipul criminalului. Încercaseră să determine lărgimea umerilor şi a şoldurilor, să facă să se vadă mai desluşit mâinile criminalului şi umbrele de deasupra buzelor acestuia, însă tot nu puteau fi siguri dacă e vorba de o femeie sau un bărbat.

Staffe îl vede pe Stanley Buchanan cu un etaj mai jos şi, coborând mai repede, îl bate pe umăr, spunând:

— Ei bine, Stanley, spune-mi ce motive am avea pentru a-ţi elibera clienta, astfel încât totul să fie în regulă. Eu cred că am ţinut-o destul.

— Ce naiba vrei, Staffe?

— Să se facă dreptate, Stanley. Acelaşi lucru pe care l-am vrut întotdeauna.

Tocmai se pregăteşte să-i dea lui Buchanan informaţiile necesare pentru ca acesta să o elibereze pe Leanne, când intră Pulford.

— Putem să stăm puţin de vorbă, domnule?

— Scuză-mă, Stan. Te rog, aşteaptă-mă aici.

Apoi îl însoţeşte pe Pulford afară din secţie, iar căldura zilei îl loveşte în faţă.

— Este vorba de Debra Bowker, domnule. În conformitate cu registrele liniei aeriene Budjet Air, aceasta

a făcut o călătorie în Anglia. Doar că a călătorit sub numele de Debra Colquhoun. Aşa că am verificat şi am aflat că vechiul ei paşaport a fost declarat pierdut. E ceva putred la mijloc, nu credeţi?

— Interesează-te despre procedurile de extrădare, dar nu întreprinde nimic deocamdată. Doar să fii pregătit, să cunoşti aceste proceduri dacă o să fie nevoie să o aducem aici. Şi verifică şi programul de zbor al Budjet Air, vezi ce zboruri au plecat din Tenerife către Heathrow.

Pulford aprobă din cap, în mod clar mulţumit de el însuşi.

— Ciudat este, domnule, că ea a călătorit singură. Pe copii i-a lăsat în Tenerife. De asemenea, am cercetat şi dosarul cazului de molestare al fiicelor ei, Danielle şi Kimberly.

— L-am văzut şi eu.

— Amândouă fetele susţin că Karl Colquhoun le atingea în zona organelor genitale „prea mult” atunci când le făcea baie. Spun că acesta le-a îmbăiat până au ajuns la vârsta de şapte şi, respectiv, nouă ani. Danielle Colquhoun i-a spus mamei sale ce se întâmpla când Colquhoun a început să o îmbăieze doar pe cea mică, singur cu ea în baie. Vă sună cunoscut?

— La fel ca şi în cazul lui Calvin şi al lui Lee-Angelique Colquhoun, răspunde Staffe.

— Diferenţa este că Debra Bowker s-a dus la poliţie şi a depus plângere împotriva soţului ei.

— Cât timp a stat aceasta în Anglia, la ultima vizită?

— Ultima vizită în Anglia a făcut-o acum şase săptămâni şi a stat o săptămână. Până acum nu am descoperit nici o dovadă care să ne facă să credem că s-a întâlnit cu Karl Colquhoun în acea săptămână. Leanne Colquhoun a numit-o pe Debra Bowker „târfă nenorocită”. Deci între cele două nu există nici un pic de simpatie, domnule.

Staffe zâmbeşte şi spune:

— Încă un motiv în plus să le eliberăm, nu crezi?

Apoi, frecându-şi mâinile, intră înapoi în secţie

pentru a discuta cu Stanley Buchanan.

* * *

— Vă mulţumesc pentru ajutor, băieţi, spune Staffe, luând fotoliul său preferat din braţele lui Pulford, care stă pe platforma pliabilă a furgonetei. E un fotoliu american din secolul nouăsprezece, cu spătarul în formă de scoică, ultimul obiect descărcat din furgonetă.

— Aveţi nişte lucruri destul de luxoase, domnule, dacă îmi permiteţi să spun, se aude glasul lui Johnson care stă pe treptele din faţa clădirii din Queens Terrace în care se află apartamentul lui Staffe. Are o mină obosită, iar lui Staffe i-ar face o deosebită plăcere să-i dea voie să se ducă acasă, dar ştie ce se petrece în mintea lui Johnson. Acesta nu ar pleca acasă nici mort, lăsându-l pe Pulford să i-o ia înainte — în nici o privinţă. Staffe îi dă fotoliul lui Johnson şi, îndreptându-se de spate, îşi şterge sudoarea de pe frunte cu braţul, privind în sus spre ferestrele apartamentului. Gândul lui zboară spre Sylvie, dar imediat îndepărtează amintirea. Bate din palme şi îi strigă lui Pulford:

— Haide, vino. Trebuie să pornim spre Villiers.

— La Sally Watkins? întreabă Pulford.

Staffe se duce lângă Johnson şi, coborându-şi vocea, îi spune acestuia în timp ce-l grăbeşte să intre în casă:

— Am nevoie de tine la secţie. Este ceva ce-aş vrea să faci pentru mine. Verifică dacă nu cumva au avut loc nişte crime similare în ultimii doi sau trei ani.

— Crime similare? Dar ne-am fi amintit dacă ar fi existat.

— Verifică în celelalte jurisdicţii. La metropolitană, chiar şi la poliţia din Thames Valley.

— Unde vreţi să ajungeţi cu asta, domnule?

— Vreau doar să văd dacă, în trecut, există ceva ce s-ar putea lega de cazul nostru. Atâta tot.

— Nu cumva faceţi din treaba asta o chestiune cam prea personală, domnule?

— Hai să zicem că eu conduc acest caz, da, Johnson?

Să ne prefacem că tu te afli aici pentru a-mi îndeplini ordinele.

— Dar nu încercam decât…

— Da, ştiu! Acesta ar fi fost cazul tău dacă eu aş fi plecat în concediu, aşa cum am anunţat. Şi probabil că, în acest moment, cazul ar fi fost deja în mâinile celor de la metropolitană. Dar nu s-a întâmplat aşa, Johnson. Cazul este al meu. Acum, du furgonetă înapoi în parcarea secţiei, spune, aruncându-i cheile de la furgonetă. Şi, Johnson?…

— Domnule?

— Vreau să ştii că apreciez tot ce faci.

Johnson se forţează să zâmbească, dar se vede că nu o face din inimă.

— Câte case aveţi, domnule? întreabă Pulford în timp ce parchează în faţa garajului casei din Kilburn.

— Este asta o întrebare pe care să i-o adresezi şefului tău? răspunde Staffe în timp ce descuie uşile garajului şi trage prelata plină de praf de pe cealaltă maşină a sa.

— Dumnezeule, domnule! exclamă Pulford, uimit.

— Încuie uşile garajului imediat ce ies eu, spune Staffe, aruncându-i lui Pulford cheile.

Apoi porneşte motorul maşinii care e mândria lui, un Jaguar E-Type, seria 3. Ştie că este un clişeu, ştie că majoritatea oamenilor vor gândi că el foloseşte această maşină — la fel cum o folosesc mai toţi bărbaţii de vârstă mijlocie — ca să impresioneze femeile, ca să compenseze cumva trecerea anilor şi pierderea părului. Dar Staffe nu e un astfel de bărbat. El iubeşte această maşină pentru că şi tatăl său a iubit-o.

Staffe îşi conduce maşina decapotabilă, descoperită, spre Villiers de-a lungul autostrăzii A24, cu briza mângâindu-i chipul. Apoi trec prin Clapham South, Balham şi Tooting, iar când vede, în cele din urmă, indicatoarele pentru A3 şi Guildford, se simte trist.

În cea mai mare parte a timpului, maşina stătea în garajul tatălui său; doar în unele duminici, tatăl său îl lua pe Will la o plimbare pe A3 până în Kingston Hill. Lui

Staffe i s-a părut întotdeauna ciudat că tatăl său nu o lua pe mama sa, în locul lui. Ar fi arătat superb cu o eşarfa pe cap şi ochelarii de soare negri. Ca o vedetă din filme. Pe drumul de întoarcere tatăl lui obişnuia să conducă foarte încet prin Richmond Deer Park. Cu cât se apropiau mai mult de casă, cu Tamisa precum o panglică argintie curgând spre Hampton Court, cu atât vorbeau mai puţin — de parcă ar fi ştiut că viaţa îi aştepta.

Pe când se apropie de bulevardul Villiers, Pulford spune:

— Nu credeţi că Peugeotul ar fi fost, ştiu şi eu, mai…

— Mai discret? Dar eu nu vreau să fiu discret, Pulford. Eu vreau ca toată lumea de pe această stradă să ştie că am venit. Vreau ca toţi să se înghesuie în jurul acestei bijuterii şi, până când termin eu de discutat cu Sally Watkins, vreau ca tu să afli deja cine şi ce ştie despre mama şi tatăl ei. Adică despre Tyrone şi Linda care, din ceea ce am reuşit să descoperim până acum, şi-a luat zborul din cuib cu ceva timp în urmă.

Staffe parchează în faţa clădirii Bevin, iar Pulford, umflându-şi obrajii, spune:

— Nu o să lăsaţi maşina aşa, nu-i aşa, domnule?

Staffe râde şi îi azvârle lui Pulford cheile maşinii. Apoi verifică adresa pe care o are notată în carnet şi, aruncându-şi pe un umăr haina din velur, ridică privirea spre zidul de beton şi sticlă al clădirii foarte înalte ce se înalţă spre cer.

Sally Watkins locuieşte la etajul al şaselea, dar Staffe nu se oboseşte să ia liftul. La cum merg lucrurile, nu o să aibă parte de alergarea obişnuită, aşa că o ia pe scări, urcând două odată. La un moment dat se opreşte să-şi tragă răsuflarea şi, privind pe fereastră, vede deja oamenii adunându-se în jurul maşinii sale. Zâmbeşte pentru sine: exact aşa cum şi-a imaginat, taţii erau cei care veneau să vadă maşina, nu puştii.

Ajuns în faţa uşii, Tyrone Watkins îl primeşte înăuntru şi imediat Staffe îşi dă seama că nu şi-l poate imagina făcând ceea ce i-a fost făcut lui Montefiore.

Tyrone Watkins e un tip butucănos şi subnutrit, nebărbierit şi arătând de parcă nu a mai văzut lumina zilei de luni întregi.

Casa lui Tyrone e ordonată. Pe rafturi nu se găseşte nimic. Nici cărţi, nici CD-uri sau DVD-uri. Un ghid TV zace pe podea. E foarte jerpelit, arătând de parcă ar fi fost folosit din plin. Tyrone se aşază pe jos şi îşi îndreaptă privirea moartă spre ecranul unui televizor cu plasmă imens, uitându-se la o emisiune cu cineva care găteşte pe o plajă. Din casă nu se mai aude sonorul nici unui alt televizor sau al unui radio.

— Frumos televizor, domnule Watkins.

— Acum poţi cumpăra unele şi mai mari. Când l-am luat eu pe acesta, era cel mai mare care se găsea.

— Şi când s-a întâmplat asta?

Watkins nu-i răspunde, însă chipul lui se întristează uşor, iar Staffe ghiceşte că l-a cumpărat acum trei ani. Probabil că a fost o încercare de a distrage atenţia lui Sally, fiica sa, de la ceea ce-i făcuse Montefiore. De la ceea ce se spune că îi făcuse.

— Sally este acasă? întreabă Staffe.

— Doarme. Nu vrea să vadă pe nimeni astăzi. Pe nimeni, mă auzi? răspunde Tyrone, aruncând o privire spre Staffe. Cine spuneai că eşti?

— Sunt de la poliţie, domnule Watkins.

— Ah, da. Aşa este.

— Secţia din centrul Londrei. De la secţia Leadengate, răspunde Staffe, întrebându-se cu ce să continue.

Oare să-i spună lui Watkins despre Montefiore? Decise că e mai bine să nu o facă.

— Unde este soţia dumneavoastră, domnule Watkins? continuă Staffe, luând loc în faţa lui Tyrone, într-un fotoliu de piele. Din locul în care s-a aşezat poate vedea spaţiul deschis unde este amenajată o bucătărie, despărţită de camera de zi printr-o tejghea. Privind prin cameră şi nevăzând nici o masă, ghiceşte că aceasta este probabil „camera televizorului”. A plecat, nu-i aşa?

— A spus că iese să cumpere ţigări. Îi plăcea foarte mult să fumeze. Îmi amintesc de prima noastră întâlnire şi de mama mea care mi-a spus când m-am întors acasă: „Ai fumat, Tyrone? Tu nu fumezi, Tyrone”. Şi chiar aşa era. Nu am fumat niciodată. Dar mama a simţit mirosul de tutun de la ţigările Lindei, îmbibat în hainele mele. Şi Sally a mea fumează, dar nu mă supăr. Îmi aminteşte de Linda. Şi, în afară de asta, sunt destule alte lucruri din cauza cărora poţi muri în zilele noastre. Apoi face o pauză, părând pierdut, ca şi cum efortul de a vorbi l-a obosit, şi, privindu-l pe Staffe cu ochi înceţoşaţi, continuă: Eşti de la poliţie, aşa ai spus, nu?

Ia telecomanda, îndreptând-o spre televizor, şi începe să urmărească un nou program cu o casă de pe malul unei mări.

— Aş vrea să dau de soţia dumneavoastră, domnule Watkins.

— A spus că iese să cumpere ţigări.

La televizor se vede un cuplu de vârsta a doua care vizitează casa de pe coasta Croaţiei.

Staffe aşteaptă ca ochii lui Tyrone să se închidă. Imediat ce capul acestuia cade pe spătarul scaunului, o ia încet pe hol, ghidat de sunetul unei melodii R&B.

Ajuns în faţa unei uşi pe care era lipit un anunţ: „Camera lui Sally. Intraţi pe Riscul Vostru”, bate uşor şi întredeschide uşa, strecurându-şi capul înăuntru.

E o cameră micuţă. Perdelele transparente de culoare roz sunt trase, răspândind o lumină blândă ce se combină cu strălucirea portocalie a veiozei de lângă pat, acoperită cu eşarfa.

Sally Watkins stă pe pat, îmbrăcată cu o fustă scurtă din denim, cu spatele sprijinit de perete şi cu picioarele ei lungi, neastâmpărate, pe jumătate atârnate peste marginea patului. Fata e machiată şi poartă o bluză strâmtă cu nasturi care-i lăsa la vedere abdomenul plat de adolescentă şi îi pune în valoare decolteul. Părul ei pare coafat. Ridicând ochii ei mari şi strălucitori spre Staffe, îşi schimbă poziţia şi, zâmbind, spune:

— Ah. Pe tine nu te-am mai văzut.

— Sunt de la poliţie, Sally.

— Da n-am făcut nimic rău.

— O caut pe mama ta.

— Cam târziu, nu crezi? A plecat de trei ani, spune ea râzând ironic. Chipul ei drăguţ se urâţeşte pentru un moment.

Staffe îşi doreşte ca fata să-şi acopere picioarele şi să nu mai stea pe pat în poziţia asta, ca şi cum un bărbat în toată firea aflat în dormitorul ei nu prezintă nici un pericol. Apoi priveşte prin cameră: nu există postere, nici păpuşi, nici ursuleţi de pluş.

— Unde crezi că este, Sally? Are o familie pe undeva?

— Eu sunt familia ei şi ea nu este aici.

— Are un frate sau o soră?

— Unchiul meu Barry, locuieşte în nord, undeva. Nu ştiu.

— Şi care e numele lui de familie?

— Wilkins. Seamănă cu Watkins. Tata glumea că numele sunt prea asemănătoare, al lui şi al mamei. Nu înţelegeam gluma. Dar acum o înţeleg. Era glumeţ tata. Întotdeauna glumea.

Sally priveşte pe fereastră la blocul-turn de peste drum. Staffe priveşte şi el într-acolo şi când se uită din nou la fată, aceasta are o pernă trasă peste picioare.

— Ştiu ce ţi s-a întâmplat, Sally. Te-aş putea ajuta, dacă vrei.

— L-au lăsat să scape. Au zis că e mai bine pentru mine dacă nu facem nimic. Ei bine, nu a fost aşa, nu?

— Te duci la şcoală, Sally?

— Glumeşti?

— Ai o slujbă?

— Mă descurc, răspunde ea încercând să fie ironică din nou, dar nereuşind.

— Tatăl tău… este bolnav?

— Nu-i bun de nimic fără ea. N-are habar de nimic în afară de cum să folosească nenorocita aia de telecomandă.

— Iese vreodată din casă?

— Niciodată. Eu fac toate cumpărăturile, îi iau ajutorul social şi chestii de-astea.

— A fost tot aici, acasă, şi alaltăieri-seară, şi în timpul nopţii?

— Are nişte nenorocite de răni de la cât stă în pat. Este plin de ele. Foarte scârbos. Uită-te şi singur dacă nu mă crezi. Şi are doar treizeci şi cinci de ani. E dezgustător.

— Aş da orice pentru o ceaşcă de ceai, spune Staffe aşezându-se pe scăunelul micuţ din faţa toaletei pline de truse de machiaj, perii, plăci de îndreptat părul, bigudiuri şi un foen.

De afară se aude un claxon şi Sally, sărind din pat, se uită pe fereastră. Îşi lipeşte faţa de geam şi spune:

— Mişto maşină. Este a ta?

— E-type-ul? Da.

— Mă duc să-ţi fac o ceaşcă de ceai. Cum îl bei? Nu prea semeni a poliţai.

— Sunt detectiv inspector.

— Detectiv inspector? Al naibii de bine.

Imediat ce fata iese din cameră, Staffe începe să-i scotocească prin sertare. Primul e plin de lenjerie intimă, mult mai sexy decât ar trebui să poarte o fată de cincisprezece ani. Al doilea sertar conţine tricouri, perfect călcate. Al treilea sertar, prezervative şi tampoane. Foarte multe prezervative şi un flacon de ulei lubrifiant.

Ultimul sertar este o lume în miniatură a copilăriei. Sunt acolo o păpuşă, un ursuleţ de pluş, câteva dulciuri, o carte de colorat şi câteva creioane suvenir de la parcul de distracţii Chessington World of Adventure, Thrope Park, Brighton Pier. Un teanc de fotografii legate un elastic şi un alt teanc, mai subţire, de scrisori încă în plicurile lor, deschise cu un cuţit. Timbrul primului plic este datat cu şase luni în urmă, din Middlesbrough.

Staffe se află încă în genunchi când uşa se deschide. El vede apărând picioarele ei albe şi se simte foarte stânjenit.

— Dacă m-ai fi întrebat, ţi-aş fi spus despre scrisori. Nu era nevoie să-mi cotrobăi prin lucruri, spune Sally

Watkins stând în uşă. Am pus ceainicul pe foc.

— Scuze, răspunde Staffe, privind spre ea şi dorind să fie iertat.

Fata zâmbeşte, un zâmbet lipsit de sarcasm, şi continuă:

— Eu îmi fac un sandviş. Vrei şi tu unul?

— Mi-ar plăcea foarte mult un sandviş, Sally. Vin să-ţi dau şi eu o mână de ajutor.

Ea îl conduce în bucătărie, vorbindu-i în timp ce mergeau.

— Deci o cauţi pe mama, da?

Ajunşi în bucătărie, Staffe observă că acolo sunt două lucruri din fiecare: două cuţite, două furculiţe, două linguri, două linguriţe. Deschide un dulăpior suspendat şi vede doar perechi triste de farfurii întinse, adânci, boluri de cereale şi căni. Toate aşezate ordonat, iar interiorul dulapului, perfect curat, răspândind un miros uşor de clor.

În timp ce Sally pregăteşte sandvişul cu ton şi maioneză, Staffe caută un prosop în sertarul cu feţe de masă şi prosoape atent călcate şi împăturite. Printre acestea găseşte o broşură a unei organizaţii de ajutorare a victimelor unui abuz.

VNAD

TRĂIŢI-VĂ VIAŢA CU FRUNTEA SUS

Victime

Nu vă trăiţi viaţa ca şi cum

Aţi fi îngropate

De vii

Staffe a auzit ceva despre organizaţia asta, ştie că predică necesitatea ca victimele să meargă mai departe, să-şi recapete controlul asupra propriei vieţi, în urma unui abuz. Dar, în cazul lui Tyrone Watkins şi Sally, el nu vedea nici un efect al sprijinului vreunei organizaţii.

— Poftim. Sandviş cu ton Marie Rose, spune Sally, dându-i un sandviş. Am pus puţină pastă de roşii în maioneză. Îi dă o tentă de roz. E mai bun cu fructe de mare. Maică-mea m-a învăţat să-l fac.

— Sally?…

— Vrei să te uiţi la scrisorile alea, nu?

— Te-ar deranja?

— De ce o cauţi pe mama? El a făcut-o din nou? Nenorocitul ăla a făcut-o din nou?

— S-ar putea.

— Am să-ţi dau adresa ei. Nu e nevoie să citeşti scrisorile, nu-i aşa?

Staffe îşi doreşte să citească scrisorile, realizând că ar putea conţine indicii cu privire la ce a făcut Linda Watkins în tot acest timp. În schimb, răspunde:

— Nu, dacă tu nu vrei să le citesc. Dar mi-ar putea fi de ajutor. Doar eu le voi citi. Îţi promit.

Ea îl priveşte, zâmbeşte şi spune:

— Am să ţi le aduc. Apoi ia o ţigară dintr-un pachet de ţigări ieftine şi o aprinde cu prea multă dexteritate cu o brichetă Zippo, pe care şi-o scoate din buzunarul de la spate al fustiţei din denim.

Staffe muşcă din sandvişul lui cu ton, mestecă şi înghite cu greutate. E mult prea dulce pentru gustul lui. E o gustare pentru copii. Ia un şerveţel de hârtie, împătureşte în el restul sandvişului şi şi-l pune în buzunar, aşteptând-o pe Sally să revină cu scrisorile.

Terminându-şi ceaiul, se duce la uşa camerei fetei şi strigă:

— Sally, e totul în regulă?

Din cameră nu se aude nici un răspuns, doar un miros de ars începe să se simtă tot mai puternic. De sub uşa de la baie se ridică o dâră subţire de fum şi se aude apa de la toaletă. Sally Watkins apare cu bricheta Zippo într-o mână şi cu chipul trist. Îi întinde lui Staffe o bucată de hârtie, spunând:

— Uite adresa ei. Cel puţin asta este ultima adresă pe care o ştiu.

— Nu ar fi trebuit să arzi scrisorile, Sally.

— Nu pot să am încredere în tine. Îmi pare rău, dar nu pot.

— Ce-ai făcut tu e obstrucţionare a justiţiei.

— Şi ce-ai să faci? O să mă spânzuri? Şi oricum nu

poţi dovedi că în scrisori era ceva care să-i fie de folos poliţiei.

Staffe ia bucata de hârtie cu adresa Lindei Watkins şi spune:

— Poţi să ai încredere în mine, Sally. Mi-aş dori să poţi crede asta.

— Cum ţi s-a părut sandvişul?

— Cel mai bun pe care l-am mâncat de mult timp, răspunde Staffe.

Apoi iese din apartament, coboară scările şi, ajungând la Pulford, descoperă un grup de aproximativ treizeci de oameni adunaţi în jurul maşinii sale. Unii dintre ei au căni cu băutură în mâini, majoritatea au treizeci-patruzeci de ani şi te-ai aştepta ca, într-o lume normală, astfel de bărbaţi să fie la muncă, consumându-şi energia şi timpul, asudând şi lucrând.

— Ce-ai aflat? îl întreabă Staffe pe Pulford.

— Nimeni nu a mai văzut-o pe mamă de când a plecat. Se spune că era puţin cam cu nasul pe sus. Se credea prea bună pentru acest loc. Cred că Tyrone a lăsat-o însărcinată şi a fost nevoită să-l accepte ca soţ, răspunde Pulford privind spre blocul-turn şi înapoi spre mulţimea de pierde-vară care a început să se îndepărteze de ei.

— Haide să nu tragem concluzii pripite.

— Lumea mai spune că nici aşchia nu a sărit prea departe de trunchi. Pulford se urcă în maşină şi Staffe porneşte motorul. Apoi continuă mai încet, aplecându-se spre Staffe: După câte am înţeles eu, fata practică prostituţia, iar taică-său nu părăseşte niciodată apartamentul. Niciodată.

— Caz în care îl putem tăia de pe lista suspecţilor.

— Şi pe fată? Cu Sally ce facem?

— Mi-e teamă că Sally o să aibă nevoie de un alibi.

— Crezi că ea a făcut-o?

— Nu. Dar cred că alibiul ei este unul din indivizii de aici, care nu o să vrea să recunoască faptul că a fost cu ea. Uite aici, gustă un sandviş cu ton Marie Rose după reţeta lui Sally Watkins, mai spune Staffe scoţând din buzunar

restul de sandviş şi aruncându-i-l lui Pulford.

— Unde mergem acum? întreabă acesta.

— În Harrow on the Hill. Să vedem cum trăiesc şi cei bogaţi.

— De partea cealaltă a legii.

În timp ce se îndreaptă spre locuinţa Helenei Montefiore, Pulford termină de mâncat sandvişul şi spune:

— A fost foarte bun. Dumneavoastră l-aţi făcut? Este mai bun decât brânza feta şi prostiile alea pe care le mâncaţi de obicei.

Staffe conduce pe şoseaua ce trece pe sub autostrada Westway şi priveşte în sus spre Wormwood Scrubs.

— Nu acesta este drumul, spune Pulford.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Smethurst, răspunde Staffe.

— De la metropolitană?

Staffe se angajează pe Scrubs Lane şi parchează maşina pe o străduţă lăturalnică cu căsuţe în stil victorian, cu grădini pline de saltele şi aparate casnice vechi aruncate.

— Sună la birou şi dictează-le prin telefon raportul asupra vizitei la Watkins. Apoi pune-i să-l trimită lui Smethurst prin e-mail. Tot ce trebuie să ştie cei de la metropolitană este că am verificat alibiul lui Sally Watkins şi că urmăm o pistă care duce la mama acesteia. Apoi spune-le să trimită un doctor să-l consulte pe Tyrone şi să verifice povestea cu rănile de la stat în pat şi vezi dacă o poliţistă poate să-i ofere lui Sally consiliere pe tema sexului protejat. A, şi cei de la metropolitană să ne trimită dosarul Watkins.

— Nu ar trebui să o arestăm pe Sally pentru practicarea prostituţiei, mai ales că este minoră?

Staffe îl ignoră, nefiind sigur că viaţa lui Sally s-ar îmbunătăţi dacă ei ar aresta-o pentru prostituţie. Pentru moment nici nu are dovezi clare că fata practică prostituţia şi treaba ar putea deveni urâtă dacă s-ar apuca să sape în viaţa ei. Punând în balanţă toate aceste lucruri, instinctul îi

dictează să nu o acuze de practicarea prostituţiei.

Îşi ridică privirea spre firma barului Fusilier. E o glumă proastă a lui Smethurst propunerea ca ei să se întâlnească în acest loc. Smethurst îl cunoaşte de mult, de pe vremea în care tânărul detectiv Staffe obişnuia să bea prea mult. Dar când Smethurst i-a propus acest loc de întâlnire, Staffe a acceptat imediat — căci Smethurst nu este genul de bărbat în faţa căruia să-ţi arăţi slăbiciunile.

Localul nu s-a schimbat prea mult de-a lungul anilor: un bar cu multe despărţituri, pe colţul unei străzi, cu geamuri înalte care se zguduie de câte ori un autobuz sau un tramvai trece pe stradă. Clienţii fideli ai localului stau aşezaţi câte unul sau câte doi la mesele din bar — sunt băutori, nu oameni veniţi acolo pentru a socializa.

Staffe intră şi, în timp ce se apropie de Smethurst, acesta îşi ridică halba de bere de parcă l-ar întreba: Vrei şi tu una? Are un nas de băutor şi chipul lui rotund, cu pete roşii şi albe, e plin de transpiraţie.

— Nu, am să iau scotch cu apă, răspunde Staffe la întrebarea mută a celuilalt.

Smethurst ridică din sprâncene de parcă i-ar spune lui Staffe: „Te-ai apucat iar de băut, nu-i aşa? “

— Un Laphroaig şi apă separat. Un pahar plin, comandă Staffe barmaniţei.

Apoi, luându-şi băuturile, se aşază la o masă de la fereastră, unde conversaţia le este acoperită de zgomotul traficului. Staffe pune pe masă paharele lui, unul cu whisky şi celălalt cu apă.

— Am fost să discut cu Tyrone Watkins şi cu fiica lui. Vei primi raportul de la detectivul meu sergent.

— De la Johnson? Ce mai face? Un poliţist foarte bun, dacă mă întrebi pe mine. L-am avut ca detectiv cu câţiva ani în urmă.

— Nu, de la Pulford.

— Puştiul ăla?

— Nu-i nimic în neregulă cu Pulford, răspunde Staffe luând o înghiţitură de apă şi ridicând la buze paharul cu whisky. Lasă lichidul să-i atingă buzele şi, în loc să se

gândească la cazurile Colquhoun şi Montefiore, la Marie şi la mutarea lui în apartamentul din Queens Terrace, preferă să se închipuie pe malul unui izvor, cu o femeie frumoasă alături, bând o sticlă de tărie şi urmărind norii purtaţi de vânt.

— Eşti prea loial, Staffe. Iar asta este o caracteristică a fraierilor.

— Atunci, tu nu eşti un fraier, nu?

— Eşti nostim. Tot mai ai parte de o grămadă de femei?

Smethurst arată ca vai de capul lui, cu nasul cârn pe o faţă umflată, cu trupul îndesat, cu picioare subţiri şi scurte. Întotdeauna a arătat de parcă se pierde în propriile haine, iar mânecile hainei îi sunt prea lungi, acoperindu-i o parte din mâini.

— Nu sunt chiar atât de multe. Oricum, să lăsăm ironiile şi glumele pentru mai târziu, vrei? Presupun că ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că ne dai o mână de ajutor în acest caz.

— O să-l preluăm noi destul de curând. Asta dacă nu cumva i-ai dat de cap deja.

— Nu sunt foarte departe, nu-ţi face griji.

— De ce vrei cazul lui Montefiore, Staffe?

— Are legătură cu crima Colquhoun, de săptămâna trecută. Ambele victime sunt pedofili, primul abuza de propriii lui copii, iar al doilea avea ca mod de operare urmărirea şi violarea unor puştoaice. Nici unul nu a fost judecat pentru faptele lui.

— Ai primit o fotografie şi cu Montefiore?

— O fotografie? Staffe îşi simte inima bătând mai tare. De unde ştii de fotografie?

— Noi ştim totul, la metropolitană. Ai nişte suspecţi?

Aici Smethurst l-a prins. Nu-i poate spune despre Leanne Colquhoun, pentru că aceasta era închisă în noaptea atacului asupra lui Montefiore. Iar Debra Bowker era în Tenerife.

— Verificăm nişte alibiuri.

— Doar nu te referi la Sally Watkins?

— Este o verificare de rutină. Şi tu ai face la fel. Avem o pistă care duce către mamă, dar tatăl e bolnav, nu se poate mişca din apartament.

— Şi care ar fi legătura mamei cu Karl Colquhoun? întreabă Smethurst.

— Poate să ne ducă pe o pistă falsă.

Dar nici Staffe nu crede ce spune. Îşi doreşte să rezolve cazul, nu să stea şi să-i dea explicaţii lui Smethurst.

— Montefiore a fost victima unui profesionist, la fel şi Colquhoun — din câte am auzit. Dar dacă ai dreptate şi pentru că au existat două cazuri similare, atât de apropiate în timp unul de altul, atunci poţi pune pariu pe ce vrei că va fi şi un al treilea.

Staffe mai ia o înghiţitură de apă şi, din nou, îşi sprijină paharul cu whisky de buze.

— Şi dacă nu este vorba doar de „două cazuri atât de apropiate în timp”? Dacă mai sunt şi alte cazuri? Ştiu că în jurisdicţia noastră nu a mai fost nimic de genul acesta, spune Staffe, privindu-l pe Smethurst şi văzând un licăr de viaţă în ochii acestuia, ca lumina unui far din depărtare strălucind peste o mare agitată. Aţi avut cazuri cu omoruri sau atacuri din răzbunare? Să spunem, ştiu şi eu, în ultimii doi sau trei ani?

Smethurst priveşte în gol, pe fereastră. Au trecut ani de când ei doi nu au mai lucrat împreună la un caz. Îşi ridică paharul, ia o gură zdravănă, îl pune înapoi pe masă şi se scarpină în cap, spunând:

— A existat un caz, dar cu mult timp în urmă. Şi, dacă îmi aduc eu bine aminte, vechiul tău amic Jessop a lucrat la acel caz, chiar înainte de a fi scos la pensie. Nu a fost cazul meu şi l-au închis destul de repede. Victima a fost o femeie căreia cineva i-a făcut felul destul de urât.

— O femeie?

— Da. O străină. Smethurst se scarpină din nou în cap şi dă pe gât ce i-a mai rămas în halbă. Stensson. Lotte Stensson se numea. Dar, aşa cum am spus, l-au prins pe individul care a aranjat-o. Era vorba de tatăl unui copil

abuzat. Ani de zile tipa abuzase şi de băieţi, şi de fetiţe. Era asistentă la cursuri într-o şcoală primară. Asta te face să te întrebi cine face o treabă mai bună — noi sau cei pe care-i închidem.

— Cel mai des facem o treabă bună şi îi prindem pe vinovaţi.

— Ştiam că această Lotte Stensson avusese nişte reclamaţii, dar Departamentul de Protecţie a Copilului nu a investigat niciodată cum trebuia cazul. Am dreptate? întreabă Staffe.

— Tipa şi-a pierdut slujba, dar, aşa e, Departamentul de Protecţie a Copilului nu a mers până la capăt. De unde ai ştiut?

Staffe se ridică de la masă.

— Hei, nu-ţi termini băutura? Hei, Staffe!

Dar Staffe se află deja la jumătatea drumului spre uşă. Întorcând capul spre Smethurst, strigă:

— Puştiul meu o să ia legătura cu voi pentru dosarul Stensson. Am să-mi termin băutura data viitoare, Smet.

— Smet? Nimeni nu-mi mai spune aşa.

Şi zâmbeşte de parcă şi-ar aminti nişte vremuri mai bune.

— În conformitate cu declaraţia Helenei Montefiore, spune Pulford, soţii Watkins au venit la ea, sperând că Sally îi minţise. L-au aşteptat cu toţii pe Montefiore să se întoarcă de la birou. Se pare că, în clipa în care l-au văzut, şi-au dat seama că fata nu minţise. Pulford face o pauză, consultându-şi notiţele, şi continuă: Mama lui Sally i-a dat Helenei Montefiore o fotografie cu fiica ei, iar ea a luat, de pe poliţa şemineului, o fotografie a fiicei lui Montefiore. Aici Pulford îşi fereşte privirea şi merge mai departe cu cititul notiţelor. Fiica lui Montefiore era fotografiată împreună cu un ponei, iar Sally Watkins a scos poza din ramă, s-a dus în faţa Helenei Montefiore şi şi-a trecut un degeţel prin poză. A făcut o gaură între picioarele fetei din poză şi şi-a împins tot degeţelul prin acea gaură. Apoi a leşinat.

— Ce a făcut atunci soţia lui Montefiore?

— E o bijuterie de femeie, domnule. A chemat poliţia.

Staffe intră în cartierul Harrow. Cu grandioasa şcoală veche, tronând în vârful dealului, cu strada şerpuitoare şi destul de abruptă, cu banca şi ceainăriile cu faţade din lemn, locurile arată ca în Cotswolds.

Intră cu maşina pe o alee pietruită. Casa spre care duce aleea este o construcţie în stil georgian, cu ferestre mari de fiecare parte a uşii de la intrare şi de un alb strălucitor. „Nu-i rău deloc pentru o femeie divorţată”, gândeşte el în timp ce Helena Montefiore deschide uşa. Iese pe verandă, sprijinindu-se de arcada din piatră, cu o pereche de ochelari de soare prinşi în coafura ei perfectă. Are sprâncenele fine şi frumos arcuite şi buzele pline; pometii parcă sculptaţi şi pieptul plin, strâns într-un pulover alb din caşmir; poartă o fustă scurtă, din piele întoarsă brună, şi o pereche de pantofi cu toc şi călcâiul decupat. Staffe îi zâmbeşte de pe scaunul din piele al Jaguarului său. Femeia îi răspunde la zâmbet, iar el poate să jure că a văzut-o lingându-şi colţurile buzelor, cu vârful limbii, precum o pisică în faţa prăzii. Staffe clipeşte pentru a-şi alunga din minte acea imagine.

— Ocupă-te tu de acest interviu, Pulford.

— Sunteţi sigur?

Staffe opreşte maşina la trei metri de Helena Montefiore, se întoarce către Pulford şi spune:

— Suntem o echipă, nu-i aşa?

— Mulţumesc, domnule.

Camera de zi în care sunt poftiţi este superb finisată în stil rustic francez şi, în timp ce Pulford trece în revistă circumstanţele în care Helena Montefiore s-a despărţit de soţul ei, Staffe observă bunăvoinţa cu care ea răspunde întrebărilor, în timp ce se uită la mobilierul scump şi vechi din cameră. Sunt acolo un şifonier din lemn de nuc şi un birou Credenza de la sfârşitul secolului al optsprezecelea, pe care ar fi fost mai mult decât fericit să le aibă.

— Nu a fost dovedit nimic niciodată, Procuratura nu a mers în instanţă cu învinuirile care i se aduceau lui Guy,

doamnă Montefiore, spune Pulford. Dar dumneavoastră l-aţi părăsit, totuşi.

— A făcut-o din nou, nu-i aşa? întreabă ea, făcând o strâmbătură de dezgust, cu colţurile buzelor lăsate în jos. Iar cineva i-a plătit-o, nu?

Pulford face o pauză şi Staffe se gândeşte că tânărul detectiv sergent s-a pierdut. Tocmai se pregătea să intervină cu o întrebare când Pulford, lăsându-se pe spate şi încrucişându-şi mâinile pe piept, spune:

— Dacă aşa ceva s-ar fi întâmplat, ce aţi simţi faţă de persoana care a făcut-o?

Helena Montefiore priveşte pe fereastră, rămânând cu ochii asupra sălciilor plângătoare care străjuiesc aleea din faţa casei, luminate de razele soarelui.

— Ştiu ce s-a întâmplat cu familia Watkins după ce i-a făcut el fetei lor. M-am interesat cum s-au descurcat. Cred că este păcat, foarte păcat că au ajuns în situaţia în care se află. Aş înţelege şi aş ierta orice s-ar fi întâmplat cu Guy, spune ea, tresărind când rosteşte numele fostului ei soţ şi privind la Pulford şi apoi la Staffe.

— O mai vede pe Thomasina?

— Nu are dreptul să se apropie la mai mult de un metru de ea. Chiar el a semnat ordinul de restricţie. Treaba asta i-a frânt inima Thomasinei. Îl iubea mai mult decât orice pe lume.

Helena se aşază pe marginea unui divan chinezesc, aplecându-se în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu capul plecat.

Staffe spune, pe un ton blând:

— Mi-e teamă că va trebui să stăm de vorbă şi cu Thomasina. Aş prefera să o facem aici.

Helena Montefiore se ridică în picioare şi îşi aranjează fusta din piele întoarsă, netezind-o cu palmele. Apoi porneşte spre uşă, unde se opreşte şi se întoarce spre ei.

— Poate credeţi că eu m-am răzbunat pe Guy, nu-i aşa? Credeţi că el… ştiţi ce vreau să spun… cu Thomasina?

— Sunt sigur că nu aţi putea face ceea ce i s-a făcut

lui Guy. În mod cert nu aţi putea face aşa ceva.

— Aţi fi uimit să aflaţi ce pot şi ce nu pot face, răspunde femeia, zâmbind. Dar desigur că nu i-am făcut nimic. Însă aţi fi uimit de ce aş putea face.

— Şi Thomasina… S-a atins Guy de ea?

Ea priveşte din nou către sălciile plângătoare, apoi spune:

— Sunt cât pot fi de sigură că nu a atins-o. Ea îl iubeşte foarte mult, ştiţi. Nu-i pot răpi lucrul acesta. Nu pot lua dragostea din viaţa unei fete. Nu poţi şti niciodată câtă dragoste va găsi în această viaţă.

Helena rămâne în uşă şi o ţine deschisă ca pentru a le arăta că este momentul ca ei să se retragă.

— Nu puteţi vorbi cu Thomasina. Vedeţi dumneavoastră, nu voi permite ca orice ţine de fostul meu soţ să aibă vreo legătură cu viaţa ei, în nici un fel. Am discutat această problemă şi cu un avocat — este un prieten de familie.

Ajunşi în hol, Staffe vede o adolescentă stând în capul scărilor, de parcă tocmai voia să coboare, dar rămăsese pe loc, nemişcată, ca într-o vrajă. Se întoarce spre Helena şi îi spune, încet:

— Trebuie să ştim unde aţi fost noaptea trecută, între miezul nopţii şi ora şase dimineaţa.

— Am fost aici toată noaptea, răspunde Helena pe un ton studiat, privind spre fiica sa. Nu-i aşa, draga mea? Vino jos, Thommi.

Thomasina Montefiore nu a moştenit frumuseţea frapantă a mamei sale. Chipul ei este încă cel al unui copil, la fel şi trupul. Are părul tuns scurt, vopsit negru şi este îmbrăcată cu un tricou de la Clash, cu o inscripţie pe piept — *London's Burning.* Staffe îşi aminteşte că a mai văzut astfel de tricouri la Roundhouse, pe când era doar un adolescent. Tatăl său venise să-l ia după un concert — un eveniment rar.

— Mama spune că sunteţi de la poliţie, o aude el pe Thomasina. Nu păreţi a fi poliţişti, continuă fata privindu-l pe Staffe şi zâmbindu-i deschis.

— Am fost aici toată noaptea, nu-i aşa, draga mea? Domnii poliţişti se grăbesc să plece, Thommi.

— Da, mama a fost aici. Dormim împreună, răspunde Thommi. Apoi ridică din sprâncene şi o priveşte cu coada ochiului pe mama ei de parcă ar fi vrut să spună: „Este ideea ei. Nu-şi dă seama că am crescut mare, pentru Dumnezeu. Şi că nu-mi este frică să dorm singură”.

În acel moment, Staffe se roagă în gând ca Guy Montefiore să nu fi atins-o vreodată pe fiica lui.

Miercuri seara

Pe drumul de întoarcere în centru au mers bară la bară. Căldura obositoare a soarelui şi noxele evacuate de ţevile de eşapament ale maşinilor îi înconjoară în timp ce Pulford îşi închide mobilul, oftând. Apoi se uită pe notiţele lui, uimit.

— Ce este? îl întreabă Staffe.

— Era Josie. A verificat cazul Lotte Stensson.

Staffe priveşte indicatorul de temperatură, urmărind cum acul aproape ajunge la limita marcată cu roşu.

— Spune că un tip pe nume Kashell a ucis-o. Nico Kashell. Îşi ispăşeşte pedeapsa pe viaţă în Wakefield.

— Şi modul de operare care a fost?

Vocea lui Pulford coboară cu o jumătate de octavă. Începe să citească din notiţele sale:

— I-a rupt degetele.

— Degetele! Şi a murit din cauza asta?

— I le-a rupt unul câte unul. Douăzeci şi două din cele douăzeci şi opt de falange erau fracturate. Apoi i-a rupt ambele antebraţe şi ambele tibii. Pulford face o pauză, înghiţind cu zgomot ca şi când i-ar fi greaţă, şi continuă: Apoi i-a zdrobit femururile.

Staffe opreşte maşina pe marginea drumului, aprinde luminile de avarie şi închide motorul.

— Continuă.

— Medicul legist a stabilit că durerea a ucis-o. Tibiile femeii erau făcute bucăţi.

— A fost legată cu un căluş din tifon la gură?

— Da.

— Imobilizată cu legături?

— Da.

— În propria ei casă?

— Da.

— Dumnezeule, spune Staffe.

— Şi mai e ceva, continuă Pulford. Amicul tău a fost

cel care i-a luat declaraţia lui Kashell. Jessop. Dar până la urmă cazul i-a fost luat. A fost vorba de un conflict de interese, pentru că el era implicat şi în investigaţia desfăşurată de Departamentul de Protecţie a Copilului. Cel referitor la acuzaţiile înaintate de fiica lui Kashell.

Soarele neîndurător străluceşte deasupra lor, iar Staffe simte o apăsare.

— Helena Montefiore şi familia Watkins sunt nişte oameni buni, spune Pulford. La fel şi amărâtul acela de Nico Kashell, care-şi iroseşte viaţa în închisoarea Wakefield.

— Şi? Unde vrei să ajungi cu asta?

— Toate astea se întâmplă din cauză că noi nu ne putem face treaba cum trebuie. Nenorociţii de la Departamentul de Protecţie a Copilului nu ne permit. Ei au avut-o în mână pe Lotte Stensson şi tot ei au renunţat la acuzaţiile împotriva lui Montefiore. În cazul lui Karl Colquhoun, nici măcar nu au ajuns atât de departe, pentru că cei de la Serviciile Sociale nu au depus plângere penală niciodată. Şi câţi alţii la fel or mai fi. Câţi al naibii de mulţi or mai fi în toată ţara. Pedofili de care nimeni nu ajunge să audă nimic. Poate că s-ar gândi de două ori înainte de a abuza de un copil, dacă unora dintre ei li s-ar tăia sculele.

— Sugerezi că ar trebui să-i prindem pe aceşti oameni şi să-i tragem în ţepe? Sau să le rupem fiecare oscior din corp? Poate că am putea transmite la televizor aceste pedepse.

— Sau pe internet? Ştiţi că sunt peste un milion de accesări, zilnic, pe site-urile cu pornografie infantilă?

Staffe nu se poate abţine să nu-şi amintească imaginile oribile pe care le-a văzut în computerul lui Guy Montefiore.

— Ce-ai zice de o scurtă călătorie? schimbă el subiectul. O călătorie până la Nico Kashell şi apoi în Middlesbrough. Trebuie să discutăm cu Linda Watkins.

Pulford priveşte spre capota maşinii E-Type de unde începuse să iasă abur.

— Doar nu o să mergem acolo în rabla asta, nu?

— Este o piesă clasică, nu o rablă, răspunde Staffe. În depărtare, prin traficul aglomerat, orizontul se înalţă deasupra drumului încins.

— Este o piesă clasică distrusă, i-o întoarce Pulford şi amândoi încep să râdă.

Dar, în ciuda acestui moment de destindere, Staffe simte ceasul ticăind, simte trecerea timpului. În mai puţin de o săptămână i se va lua cazul Montefiore. Blestemându-se în gând că nu a luat Peugeotul, telefonează după o maşină, iar Pulford sună la Leadengate. Staffe află că va dura o oră şi douăzeci de minute până când o să le fie trimisă o maşină, ceea ce-l face să-şi muşte buzele de neputinţă. Apoi observă că Pulford este agitat — nervos şi agitat, în acelaşi timp — în timp ce-şi închide telefonul.

— Cei de la metropolitană s-au pus în mişcare. O tânără, Tanya Ford, tocmai a fost la secţia Fulham şi a depus o plângere conform căreia a fost atacată de un bărbat de vârstă mijlocie. Un bărbat de vârstă mijlocie. S-a întâmplat noaptea trecută, la mai puţin de un kilometru de locuinţa lui Montefiore.

— Îi ia cineva o declaraţie fetei?

— Josie spune că o să vă sune când este totul aranjat. Părinţii nu prea vor să o lase să discute cu poliţia.

Pe urmă cei doi aşteaptă în tăcere, iar Staffe se gândeşte la Jessop, care ajunsese aproape să-şi iasă din minţi din cauza slujbei lor. E vremea să se întoarcă în trecut.

În sfârşit, o maşină de poliţie vine să-i ia şi pe tot drumul de întoarcere văd doar bărbaţi şi femei îmbrăcaţi sumar, bând pe terasele pub-urilor. În curând vine weekendul şi Staffe îşi va permite şi el un pahar de băutură. La fel cum face de trei ani încoace.

Trei ani care nu-i dau pace: cu trei ani în urmă Linda şi Tyrone Watkins încă mai aveau o viaţă împreună, tânăra Sally nu se droga şi nu practica prostituţia. Nico Kashell era liber precum pasărea cerului. Trei ani de când Sylvie l-a părăsit.

Maşina de poliţie îl lasă pe Staffe la porţile parcului unde a fost atacată Tanya Ford şi el se sprijină de trunchiul unui copac, recunoscător pentru umbra de care are parte. Nu peste mult timp soseşte şi Josie, purtând un tricou cu mâneci scurte şi o pereche de pantaloni scurţi.

— Nu-i aşa că vara este un anotimp super? spune ea în timp ce pornesc spre pâlcul de copaci. Apoi, trăgându-l de haina din velur, îl întreabă: Nu vă daţi jos haina asta niciodată?

— M-am mutat într-un apartament din apropiere. Dacă vrei, putem să mâncăm ceva împreună.

— Cred că aici s-a întâmplat, spune ea, arătând spre crângul de scoruşi.

— Cum se simte fata?

— Tanya Ford? Este distrusă, bineînţeles.

— Atunci, crezi că spune adevărul?

Josie dă din cap, se opreşte din mers, pune jos o geantă şi amândoi scot de acolo nişte învelitori din plastic pentru picioare şi mănuşi de cauciuc. Femeia se apleacă şi îi dă lui Staffe un set de pungi, etichete şi o pensetă.

— Să ştii că Janine a fost nemulţumită când i-am spus că vrei să arunci tu primul o privire asupra locului. A spus că avem douăzeci de minute la dispoziţie.

— S-a întâmplat exact acolo, între copaci?

— Şi, fiţi atent… Josie se apleacă pe sub coroanele joase ale copacilor, îndreptându-se spre locul mai răcoros şi mai întunecat din mijlocul crângului, unde se simţea mirosul de pământ. Tanya Ford spune că au fost doi bărbaţi. Crede că amândoi purtau cagule. Apoi au adormit-o cu cloroform.

Cei doi privesc în jos la iarba călcată la pământ şi la rămurelele căzute.

— Dumneavoastră luaţi-o încolo, spune Josie.

În depărtare Staffe aude copii jucându-se şi tineri distrându-se la un joc de softball. Privirea îi zăboveşte asupra gambelor bronzate ale lui Josie, apoi se uită din nou pe jos, înaintând încet. Observă o bucată de ţesătură la rădăcina unui copac. Se apleacă şi o ridică, apucând-o cu

penseta. O strigă pe Josie şi îi arată dovada, mirosind-o şi apoi întinzându-i-o fetei.

— Miroase a cloroform.

Josie deschide o pungă de hârtie maro pentru păstrarea dovezilor şi lasă cârpa să cadă înăuntru. Privind în jurul lui, Staffe îşi drege glasul şi spune:

— Montefiore o vede pe Tanya aici, singură. Fie a urmărit-o, fie a dat peste ea din întâmplare. Oricum, este pregătit, aşa că pune mâna pe ea şi o adoarme cu cloroform. Apoi este deranjat de cineva?

— Ce vă face să spuneţi asta?

— Ce spun probele medicale recoltate?

— După spusele fetei, nu a existat penetrare. Este virgină.

— Dar probele medicale ce spun?

— Nu avem probe medicale. A venit însoţită de mama ei care nu ne-a permis să-i recoltăm probe. După cum am spus, părinţii nu vor să depună plângere. Tatăl fetei a venit pe la jumătatea interogatoriului şi a spus că vor să uite tot ce s-a întâmplat.

— La dracu'!

— Montefiore o să scape şi de data asta, Staffe.

— Dar acum avem cârpa cu cloroform. S-ar putea ca amprentele lui să fie pe ea. Îl putem acuza de atac, chiar dacă nu-l putem acuza de viol.

— Şi-a revenit. S-a trezit?

— Are scurte momente în care e conştient, răspunde Staffe. Abia peste douăzeci şi patru de ore o să-l putem interoga.

— Ciudată situaţie, nu? Să aşteptăm ca un bărbat care molestează copii să-şi revină astfel încât să-l putem interoga ca să descoperim persoana care l-a atacat pe el.

— Cum a decurs vizita la Sally Watkins? schimbă subiectul Staffe.

— Nu a putut spune cu exactitate unde a fost în noaptea precedentă. L-am rugat pe Johnson să treacă pe la ea, să o preseze puţin. Glasul lui Josie sună trist. Montefiore a folosit cloroform şi în cazul ei. Mai întâi a

adormit-o… apoi a aşteptat ca ea să-şi revină şi abia după asta i-a făcut ce i-a făcut.

Apoi Josie îşi fereşte privirea, se scarpină pe picior şi spune:

— Ale naibii muşte!

* * *

Bărbatul îi priveşte pe Staffe şi Josie traversând parcul. Îi vede găsind cârpa cu cloroform, dar ştie că el nu a atins-o. Şi-ar fi dorit să fie invizibil şi să fie prezent când Montefiore le va spune ce i s-a întâmplat. I-ar plăcea să vadă chipul lui Montefiore când — privind în ochii lor — va realiza că s-ar putea ca oamenii legii să nu poată face prea multe pentru a-l proteja de următoarea lui vizită. Iar atunci nu va mai avea scăpare.

Îi lasă să plece, ştiind că-i poate prinde din urmă mai târziu şi se întreabă cât timp îi va lua lui Staffe să facă legătura cu trecutul. Când cei doi dispar complet din raza sa vizuală, bărbatul se aşază pe o bancă, uitându-se la copiii care se joacă. Scoate fotografia cu Guy Montefiore atârnat de frânghii şi alunecând în jos în ţepuşa din lemn şi începe să compună titlul ce va însoţi fotografia. Privirea lui urmăreşte o tânără mamă cu trei fete care încearcă să traverseze strada.

La îndemnul ei, copiii privesc spre dreapta, apoi spre stânga şi pornesc să traverseze strada singuri, cu mama urmându-i la mică distanţă.

Ideea îi vine rapid şi scrie ceva pe fotografie. Priveşte de două ori ceea ce a scris, se gândeşte la combinaţiile de cuvinte şi la dublul lor sens şi zâmbeşte, gândind: „Fraza asta e tocmai bună”.

* * *

Staffe plânge. E reacţia pe care o are întotdeauna când curăţă ceapă.

— Câte case ai, Staffe? întreabă Josie.

— Asta nu este o casă. Al meu este doar etajul acesta.

— Întreaga mea locuinţă ar putea încăpea în camera

ta de zi.

— Aş fi preferat să nu am acest apartament — la preţul pentru care l-am dobândit.

— Ce vrei să spui?

— L-am primit împreună cu o moştenire.

— A murit cineva care ţi-a fost apropiat?

— Vrei să deschizi sticla de vin, te rog? spune Staffe.

— Dar nu este weekend încă.

— Nu e pentru mine, îmi trebuie la sos. Şi un pahar pentru tine, desigur.

Josie destupă sticla.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Majoritatea caselor mele aparţin societăţii de construcţii. Nu sunt ale mele.

— Dar pun pariu că ai avut timp să scoţi nişte bani frumoşi, spune Josie apropiindu-se de Staffe cu capul aplecat într-o parte. Se sprijină de masă, lângă el. Pun pariu că eşti plin de bani, nu?

— Nu-mi fac griji din pricina banilor.

— Dar îţi faci griji pentru multe alte lucruri.

— Oare nu se spune e bine să-ţi pese de tot felul de lucruri? spune el, zâmbindu-i şi aruncându-i o lămâie. Stoarce lămâia aia şi nu mă mai pisa.

— Ar fi bine să te păzeşti, Staffe. S-ar putea să devii ţinta unui anumit tip de femei. Ştii tu, de-alea care umblă după avere.

Apoi Josie se întinde pe lângă el după sticla de vin, îşi toarnă un pahar şi continuă:

— Deci spune-mi, cine a murit?

— Cum te-ai înţeles cu Maureen Colquhoun? Mai spune-mi o dată ce ţi-a povestit despre sărmanul ei fiu?

— Dacă mă întrebi pe mine, Karl a fost abuzat pe când era copil. Şi treaba e că tatăl lui era un beţivan. Colquhoun ura băutura.

— Şi criminalul i-a dat să bea cu forţa până când acesta nu s-a mai putut mişca.

— Şi ştii ce înseamnă asta, nu? spune Josie, luând o înghiţitură de vin.

— Înseamnă că cine l-a omorât ştia totul despre fantomele din trecutul lui.

— Dar despre fantomele tale ce-mi poţi spune?

Staffe se întoarce să o privească direct în faţă, îndreptând spre ea vârful cuţitului din mâna lui şi imitând în glumă un accent german:

— Ce anume vrei să ştii, Chancellor?

— Cine a fost Sylvie?

— Îmi trebuie zeama aia de lămâie. Poţi să o storci?

— Am să încerc. Trebuie să fie mai uşor decât să storci apă din piatră seacă sau să obţii un răspuns de la tine, asta e sigur.

În camera de zi, care e plină de cutii de ceai, Staffe şi Josie stau pe podea cu picioarele încrucişate, mâncând cu mâna prăjitură cu brânză şi bând cafea.

— Ce părere ai despre Sally Watkins? întreabă Staffe.

— E o fată destul de puternică — presupun că o poţi numi femeie, după toate prin câte a trecut.

— Iar despre ocupaţia ei ce părere ai? Crezi că ar trebui să facem ceva în privinţa asta?

— Să o acuzăm de prostituţie? Nu văd ce lucru bun ar ieşi din asta. La ce i-ar folosi să-i întocmim dosar penal?

— S-ar putea să se lase, spune Staffe.

— Fă o comparaţie între cât câştigă ea, practicând prostituţia, şi cât câştigă nenorocitul de Montefiore. Şi când te gândeşti că din cauza lui fata a devenit prostituată.

— Cu toate astea, nu mi-aş dori să duc viaţa lui. Tu ţi-ai dori?

Staffe se ridică, se duce la fereastră şi priveşte afară. Peste drum staţionează o maşină cu şoferul înăuntru. Staffe se gândeşte că a mai văzut această maşină şi înainte şi se întreabă dacă femeia din casa de peste drum are o aventură.

— Îţi poţi imagina cum este să ai tot ce-ţi doreşti şi totuşi să te simţi gol pe dinăuntru? Cum este să fii atât de incapabil să-ţi controlezi propriile dorinţe, atât de incapabil încât să-ţi pierzi propria fiică — persoana pe care

o iubeşti cel mai mult pe lume?

— Să ai totul şi să nu fie de ajuns, spune Josie.

— Crezi că Sally ar fi putut face asta?

— Ar fi logic să vrea să-l lase pe jumătate mort, obligându-l să-şi ducă viaţa mai departe aşa. Exact asta a trebuit să facă şi ea, răspunde Josie.

— Acelaşi lucru ar putea fi valabil şi pentru mama ei.

— Şi pentru Debra Bowker sau pentru familia Kashell.

Staffe o priveşte pe Josie stând în mijlocul lucrurilor lui pe jumătate despachetate, cu părul desfăcut şi cu picioarele strânse sub ea.

— Să nu-i spui lui Pennington de Lotte Stensson sau de Nico Kashell.

Maşina de peste drum porneşte motorul.

Josie aprobă din cap încet. Sticla de vin e aproape goală, iar pe chipul ei stăruie un zâmbet. Ochii ei au o privire blândă.

— Cum se face că ţi-a telefonat cineva aici? întreabă ea. De unde ştia că eşti aici?

Cazul este în plină desfăşurare, iar Staffe ştie că lucrurile nu se vor opri până când nu va face o vizită la închisoarea Wakefield şi în Middlesbrough. O aude pe Josie continuând:

— Ştii că am citit dosarul lui Sally Watkins. Este plin de lacune. Interogatorii lipsă, dovezi neînregistrate.

— Nenorociţii aceia de la metropolitană. Nu au nici un drept să ne împiedice investigaţia.

— Dar nu spun că fac asta.

— Cazul ăsta începe să mă înnebunească.

— Atunci eu de ce mă aflu aici, dacă nu vorbim despre caz?

— Ca să luăm cina împreună, pentru numele lui Dumnezeu. Nu se poate?

— Fără ca nimic să se întâmple între noi?

— Se întâmplă ceva între noi? întreabă el, îndrăznind un zâmbet.

— Este asta o idee bună?

— Ideile bune nu sunt întotdeauna idei bune.

Josie se ridică, se duce la şemineu şi ia o poză cu Sylvie de pe policioară.

— Nu cred că eşti pregătit pentru aşa ceva.

Apoi pune poza la locul ei şi îngenunchează lângă el. Staffe simte mirosul de vin care vine dinspre ea şi se întreabă dacă să tragă sau nu draperiile, ceea ce-l duce cu gândul la Sylvie.

Draperiile. Acvariul de peşti. Maşina de peste drum.

Sare în picioare, aleargă la uşa de la intrare, o descuie şi se grăbeşte spre stradă, în şosete, coborând două trepte odată. Prea târziu, însă. Maşina demarează în trombă, iar ochii lui, care se obişnuiesc prea încet cu întunericul, nu pot vedea cine e înăuntru. Blestemă, în timp ce luminile se aprind din loc în loc de-a lungul străzii şi draperiile încep să fie trase.

Josie coboară şi ea în stradă.

— Unde te duci? o întreabă Staffe.

— Mersi pentru cină, îi răspunde ea, ridicându-se pe vârfuri şi, sprijinindu-se cu o mână pe pieptul lui, îl sărută pe colţul gurii.

— Uneori eşti cam prea ciudat pentru gustul meu.

Apoi pleacă, închizând poarta în urma ei şi făcându-i cu mâna fără să se întoarcă spre el. El o priveşte până când dispare după colţul străzii.

Uneori? se gândeşte el, intrând înapoi în casă şi întorcându-se la trecutul său. E supărat pe sine însuşi pentru că a lăsat maşina să-i scape, dar mulţumit că cei care-l pândesc au hotărât să se apropie. Apoi simte un fior, dar nu de la frig. Adrenalina din trup îi scade, lăsând în urmă gândul că vin după el la fel de repede cum el se îndreaptă spre ei. Doar că ei ştiu ce caută.

Joi dimineaţa

Staffe şi Pulford trec de centrul pentru vizitatori al închisorii de maximă securitate Wakefield şi de mulţimea de fete tinere, îmbrăcate toate aproape la fel, cu pantaloni de sport cu talie foarte joasă, lăsându-le la vedere marginea de sus a chiloţilor. Unele dintre ele ţin în braţe copii mici, sprijinindu-i pe şolduri, precum femeile africane. Femeile mai în vârstă nu prea vin să-şi vadă soţii sau partenerii la închisoare. E ciudat să te afli înconjurat de femei într-o închisoare pentru bărbaţi.

Un ofiţer de şcoală veche îi pofteşte într-o cameră pentru vizite private. Nu le adresează nici un cuvânt şi Staffe îşi aminteşte că el face doar jumătate din treabă. O dată ce poliţia prinde un criminal, acesta devine problema celor de la încarcerare şi reabilitare. Fiecare bărbat din această închisoare va fi eliberat într-o zi pentru a veni să locuiască poate chiar în vecinătatea noastră, a mamelor noastre, a surorilor noastre. Staffe se gândeşte ce ar putea scoate din aceşti indivizi gardienii cu chipuri palide şi trupuri puternice, psihologii specializaţi în deţinuţi.

Camera duhneşte a fum de ţigări şi transpiraţie. Are o singură fereastră, mult deasupra înălţimii unui om, care este întredeschisă puţin şi de geamul căreia se lovesc muştele. Tubul de neon care luminează încăperea bâzâie.

În cameră este adus un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-o salopetă de culoare gri. Este Nico Kashell şi nu are cătuşe. Acesta se aşază la masa din cameră aşa cum se aşază oamenii de obicei în biserică. Gardianul îşi reia locul la uşă, îşi aprinde o ţigară, deşi există un afiş cu „Fumatul interzis”, şi începe să citească *The Daily Mirror*.

Bărbatul are cam un metru şi şaptezeci de centimetri şi este extrem de palid, deşi prin vene îi curge sânge mediteranean. Pe sub uniforma largă de deţinut i se ghiceşte trupul slab. Nu răspunde la salutul lui Staffe.

Fără a-şi ridica privirea de pe ziarul său, gardianul îi

spune:

— Omul te-a salutat, cap sec.

— Bună ziua, răspunde atunci şi Kashell, fără să-l privească pe Staffe.

Staffe îşi aminteşte că majoritatea criminalilor nu ucid decât o singură dată, ca reacţie la o situaţie ieşită din comun. Spre deosebire de cei care fură pentru a-şi hrăni o dependenţă de droguri, de cei care violează sau molestează pentru a-şi satisface obiceiurile sexuale, de cei care îi bat pe alţii din plăcere.

— Povesteşte-mi cum s-a întâmplat. Povesteşte-mi despre noaptea aceea.

— Tot ce vrei să ştii este la dosar.

— Cum ai intrat în apartamentul ei?

Bărbatul ridică din umeri.

— Cum ai redus-o la tăcere sau de unde ai ştiut ce oase să-i rupi mai întâi? Ai ştiut ce os să-i rupi ca să o omori?

Kashell priveşte în sus scurt, cu ochii căprui şi trişti incapabili să reflecte răutate. Spune:

— Pentru ce ai venit? Eu am o sentinţă de ispăşit.

— A mai avut loc o crimă, Nico. Când tu i-ai făcut ce i-ai făcut lui Lotte Stensson a mai fost cineva acolo cu tine, să te ajute? Dacă a fost… Staffe se opreşte o clipă, privind spre gardianul absorbit de ziarul său, apoi se apleacă spre Kashell… treaba asta ţi-ar putea fi de folos. Înţelegi ce-ţi spun?

— Nu văd pe nimeni altcineva ispăşind pedeapsa în locul meu.

— Asta pentru că tu ai mărturisit. Mărturia ta a fost singura dovadă împotriva ta, Nico, spune Staffe încercând să-l angajeze pe acesta într-o conversaţie. Însă Kashell nu răspunde, iar Staffe îi face un semn lui Pulford, lăsându-se pe spate în scaunul său.

— Presupun că ţi-a convenit, nu? preia discuţia Pulford, ridicându-se de la locul său şi ducându-se în spatele lui Kashell, lăsând tăcerea să se adâncească.

— Ce anume?

— Ca tu să faci închisoare, luând vina asupra ta şi protejându-ţi complicele, iar acesta să continue munca voluntară.

Kashell îl cântăreşte din priviri pe Staffe. Zâmbeşte subţire, însă ochii îi rămân morţi.

— Vorbeşti aiurea. Nu eşti nici pe departe aproape de adevăr. Nu înţelegi.

— Ce anume nu înţeleg? întreabă Pulford.

Kashell îi răspunde lui Staffe, însă.

— Nu înţelegi ceea ce a trebuit să facă un tată.

— Poate că înţeleg, dar să ucizi în felul acela?

— Asta este ceea ce te face să mergi mai departe, omule. Nu-ţi poţi da seama? spune Kashell, privind prin Staffe de parcă nu se poate concentra, de parcă, în spatele ochilor săi, nu ar exista decât un vid. Pare că Nico şi-a pierdut sufletul.

Staffe dă din cap spre Pulford şi acesta se aşază la locul lui.

— Nu văd cum treaba asta ţi-a făcut viaţa mai bună. Iar fetiţa ta te-a pierdut atunci când avea mai multă nevoie de tine.

— Eu am fost pedepsit, răspunde Kashell. Ochii îi sunt umezi, iar el îşi trage nasul cu putere, privind în sus din nou, iar Staffe observă cum mărul lui Adam i se mişcă în sus şi în jos. Şi ştii ceva? Femeia aia, chiar dacă a murit aşa cum a murit, nu a fost nici pe departe pedepsită cum merita.

— Deci nu te simţi răzbunat, nu-i aşa, Nico?

Buzele lui Kashell tremură, dar el nu începe să plângă. Să-ţi plângi de milă nu este modul în care să ispăşeşti o pedeapsă. Scutură din cap.

— Nici pe departe, omule. Nici pe departe.

— Ei bine, ne vom întoarce, Nico. Data viitoare ne poţi povesti exact ce ai făcut în acea noapte, bine? Între timp, este ceva ce putem face pentru tine?

— O puteţi învia pe Lotte Stensson?

— Pentru ca tu să o poţi ucide, din nou?

El neagă din cap.

— Nu, omule. Tu chiar nu înţelegi, nu-i aşa?

— Lasă-ne puţin singuri, sergent, i se adresează Staffe lui Pulford.

Pulford se ridică uimit, iar Staffe aşteaptă să rămână singur cu Kashell, chiar dacă gardianul se află în continuare la uşă. Apoi îşi coboară vocea, vorbind aproape în şoaptă.

— Ştiu ce simţi, Nico. Chiar ştiu.

— Cum poţi să ştii?

— Crede-mă. Ştiu. O parte din tine îşi doreşte să nu o fi făcut, nu? Uneori îţi doreşti să o fi apucat pe celălalt drum — să fi încercat să o ierţi?

Nico îşi mişcă degetele de parcă ar avea nişte mătănii invizibile.

— Aşa se întâmplă întotdeauna, continuă Staffe. Ura şi mânia vin primele, te copleşesc, mila vine abia mai târziu. Şi pentru unii este prea târziu, nu, Nico?

— De unde ştii tu toate astea?

— Cineva mi-a ucis părinţii.

— Şi i-ai prins pe făptaşi?

— Nu încă.

— Şi ce vei face când îi vei prinde?

— O să mă rog să-i pot ierta.

— Sper să-ţi fie auzite rugăciunile, inspectore.

Pe drum spre Middlesbrough, pe A1, Staffe spune:

— Nu sunt convins că Nico Kashell a fost capabil să o ucidă în felul acela pe Lotte Stensson.

— Credeţi că cineva copiază acea crimă? Poate un fost coleg de închisoare cu Kashell, care a fost eliberat.

Staffe îl priveşte pe Pulford şi zâmbeşte.

— Sună la secţie şi pune-i să ia legătura cu departamentul de eliberări condiţionate al închisorii şi să verifice cine a fost eliberat din Wakefield în ultimele trei luni şi locuieşte în Londra. Adaugă şi un filtru — cineva care a fost în aceeaşi aripă cu Kashell. Şi asigură-te că respectiva persoană nu era închisă, din nou, în momentul morţii lui Karl Colquhoun.

— Totuşi, ar mai fi o problemă, domnule. De unde ar fi ştiut o astfel de persoană despre Colquhoun şi Montefiore. Acestora doi nu li s-au deschis niciodată procese.

— Trebuie să aflăm exact de ce Departamentul de Protecţie a Copilului nu i-a intentat proces lui Lotte Stensson, spune Staffe.

— Pentru că era asistentă într-o şcoală. S-ar fi reflectat prost asupra guvernului.

— Nu cred că acesta a fost motivul. Dar chiar dacă ar fi aşa, noi trebuie să dăm asta la iveală.

Staffe se angajează pe autostradă, iar gândurile îi zboară spre Linda Watkins, se întreabă dacă va afla ceva relevant în Middlesbrough. Se întreabă dacă, în cazul în care Linda Watkins îl torturase pe Montefiore în modul acela îngrozitor, se simte satisfăcută de răzbunarea ei. Sau a rămas doar cu un gol imens — la fel ca Nico Kashell.

Telefonul îi sună, iar pe ecran apare afişat *Pennington.*

— Eşti aşezat, Staffe?

— Se poate spune şi aşa.

— Am primit o altă fotografie, spune Pennington. Este cu Montefiore. Exact în momentul în care este tras în ţeapă.

— Isuse! Şi mesajul? Este vreun mesaj?

— Spune aşa: „Siguranţa circulaţiei: doar pentru asta eşti bun? Uită-te în stânga, uită-te în dreapta. Uită-te înainte, uită-te în spate”. Vreau să vii aici cât mai repede, Staffe. Foarte repede!

— Domnule? Domnule? Cred că rămân fără baterie… Mă puteţi au?… şi Staffe închide telefonul. Întotdeauna închide telefonul când încă vorbeşti, îi spusese cineva, odată. Poate că a fost chiar Pennington. Îşi deconectează telefonul şi repetă cuvintele din ultimul mesaj al criminalului. Fac referire la o poliţie neputincioasă, care se ocupă doar de contravenţiile din trafic. Îşi doreşte să fi fost mai bun la cuvinte încrucişate, aşa cum a fost tatăl lui.

Ce bine ar fi să te poţi întoarce în timp.

Să te întorci în timp, se gândeşte el. *Uită-te în stânga, uită-te în dreapta. Uită-te înainte, uită-te în spate.* Oare i se spune să privească în urma lui, în trecut — la Kashell? I se spune să privească în jurul lui? Priveşte în oglinda retrovizoare şi observă camera unui radar, făcând o pozã.

* * *

Linda Watkins are pielea ca de alabastru, un ten perfect şi părul negru, des şi lucios, cu o tunsoare scumpă. Este înaltă şi subţire, elegantă într-un costum din stofă de lână gri-închis, cu pantaloni cu talie joasă şi o jachetă cambrată şi scurtă. Nu ai ghici că are o fiică prostituată, sau că în trecut se mulţumise cu un bărbat care acum nu face altceva decât să se uite la televizor într-un apartament din Villiers.

Femeia vorbeşte măsurat şi calm.

— Ca să fiu sinceră, sunt uimită că v-a luat atât de mult până să ajungeţi la mine. Nu că aş fi făcut ceva ilegal, desigur. Chiar şi în zilele noastre sunt sigură că o femeie mai are încă dreptul de a-şi părăsi soţul.

După modul ei de exprimare, Staffe îşi dă seama că femeia este educată.

— Dar are dreptul de a-şi părăsi şi fiica?

— Probabil că deja v-aţi format o opinie cu privire la ce fel de persoană sunt, dacă am făcut aşa ceva. Vă aduc un ceai?

Se ridică şi îi conduce pe Staffe şi pe Pulford în camera de zi a apartamentului ei în stil eduardian. Locuinţa are podele neacoperite cu covoare şi uşi ceruite cu mânere din porţelan şi plăcuţe montate în locul în care sunt atinse cu degetele, pentru a nu lăsa urme. Pereţii sunt crem, iar pe şemineu este un aranjament floral, din plante uscate. Staffe nu poate vedea nici un casetofon, dar pe fundal se aude o muzică jazz. Peggy Lee — *Black Coffee* — se gândeşte el.

Pulford ridică din sprâncene către Staffe când Linda iese din încăpere să pregătească ceaiul. Staffe priveşte

prin cameră. Este decorată cu tablouri în acuarele, înfăţişând porturi mediteraneene, sate elveţiene şi văi din Anglia. Însă nu există fotografii. Nici un semn al existenţei lui Sally Watkins.

Linda revine în cameră, spunând:

— Sunt aşa cum v-aţi aşteptat? Apoi aşază pe masă o tavă şi îi serveşte cu cafele.

— Este greu să rezişti prejudecăţilor, răspunde Staffe. Pentru noi e bine ca, din când în când, să ni se arate că lucrurile nu sunt chiar aşa cum par.

Femeia îşi ridică puţin pantalonii de la genunchi, aşa cum ar face un bărbat, şi se aşază pe marginea fotoliului în stil retro, aplecată în faţă, cu braţele sprijinite pe genunchii uşor depărtaţi.

— Şi la ce v-aţi aşteptat? Să vedeţi pe cineva cu părul decolorat cu apă oxigenată şi cu vârfurile despicate? Cu tenul ofilit? Cu o îmbrăcăminte veche şi uzată?

— Eu nu mă refer la aparenţe, doamnă Watkins, spune Staffe, observând-o pe femeie tresărind la auzul numelui folosit de el. Vă cer scuze, este greşeala mea. Am presupus că v-aţi păstrat acelaşi nume cu cel al fiicei dumneavoastră.

— Numele de familie este cel al soţului meu.

— Şi este şi al fiicei dumneavoastră.

— Nu a intrat în vreun necaz, nu?

— Ştiţi cu ce se ocupă, nu-i aşa?

Linda priveşte pe fereastră, ţinându-şi capul ridicat cu mândrie.

— Desigur, nu este treaba mea, dar sunt curios, continuă Staffe.

— Dar chiar este treaba dumneavoastră, domnule inspector Wagstaffe, spune ea, privindu-l în ochi. Ceea ce face ea este ilegal. Sau sunteţi prea ocupat cu amenzile de circulaţie ca să vă mai interesaţi şi de asta?

Staffe simte cum i se zbârleşte părul de pe braţe. Se gândeşte imediat la ultima fotografie primită şi la cuvintele scrise pe aceasta.

— Am trimis o poliţistă să discute cu ea despre

metode contraceptive şi protecţie sexuală.

— Aşadar, are necazuri sau nu? Altfel aţi bătut un drum extrem de lung până aici, domnule inspector.

Staffe încearcă să vadă sub masca afişată de femeie. Încearcă să-şi imagineze o Linda mai tânără, rămânând gravidă cu un Tyrone mai tânăr, apoi străduindu-se să facă ceea ce trebuie, pentru ca toată viaţa să-i fie dată peste cap de Montefiore.

Linda priveşte din nou pe fereastră, de parcă ar fi încercat să-şi adune puterile, apoi spune:

— Sally are doar o viaţă de trăit şi trebuie să se bucure de ea. Eu nu am putut să o învăţ asta. Ştiţi şi dumneavoastră că nu putem fi responsabili decât pentru propria noastră viaţă. Trebuie să facem ceea ce este bine pentru noi înşine. Eu am învăţat lecţia aceasta prea târziu.

Salvarea cel puţin a unei vieţi din toată această mizerie din trecut este aproape de ajuns să-l facă pe Staffe să-i fie ruşine că este om.

— L-aţi putea ierta vreodată pe Guy Montefiore?

— Şi-a vârât din nou degetele murdare în chiloţii altei fete sărmane? Oare a venit, în sfârşit, vremea ca nenorocitul să primească ceea ce merită?

— Trebuie să vă întreb unde aţi fost marţi între orele zece seara şi şase dimineaţa?

Linda se ridică, ia o agendă de pe un birou, aflat în nişa de la fereastră, o deschide şi i-o dă lui Staffe.

— Uitaţi-vă. Am cinat la Leoni în Newcastle, marţi seara, iar miercuri dimineaţa am luat trenul de ora 7.40 spre Leeds pentru a ajunge la o întâlnire programată pentru ora zece. Numerele de telefon ale celor cu care m-am întâlnit sunt trecute acolo. Puteţi să sunaţi şi să verificaţi, dacă asta vă face să simţiţi că vă faceţi meseria.

— Asta e meseria noastră, răspunde Staffe, notându-şi numerele de telefon.

Apoi Staffe şi Pulford se ridică, pregătindu-se să plece. În timp ce se îndreaptă spre ieşire, Linda spune:

— Probabil credeţi că sunt o persoană rea. Dar ştiţi, dacă aş fi rămas cu familia mea, m-aş fi trezit îngropată de

vie. Peste cincizeci de ani m-ar fi găsit moartă şi m-ar fi pus într-un sicriu fără ca nimeni să ştie că am trăit, că am existat.

* * *

Josie inspiră adânc în timp ce ia fotografia din mâinile Janinei: groaza întipărită pe chipul lui Montefiore este oribilă. Gura lui e legată cu o pânză, iar ochii îi sunt larg deschişi şi sălbatici — cu două şiroaie ca de rimei prelingându-se pe obraji din colţul ochilor. Dar Josie ştie că nu e rimel. Strigătele lui neauzite transformaseră durerea în vase de sânge sparte. Se spune că durerea este doar teama care iese din trup. În cazul lui Montefiore, aceasta ieşea prin cele mai improbabile orificii.

Cuvintele scrise pe fotografie spuneau: *„Siguranţa circulaţiei: doar pentru asta eşti bun? Uită-te în stânga, uită-te în dreapta. Uită-te înainte, uită-te în spate”.* Notele Janinei sunt ataşate la fotografie, precum şi secţiuni mărite ale unor părţi din aceasta.

— Poza este digitală, probabil a fost făcută cu o cameră video, spune Janine, aşezându-se pe marginea biroului lui Josie şi răsucindu-şi pe deget o şuviţă de păr. O priveşte pe Josie de sus până jos, apoi continuă: Pixelii sunt inferiori celor ai unei fotografii făcute cu un aparat fotografic de tip clasic şi ar fi fost imposibilă captarea momentului…

— Momentului în care bara de lemn îi intră în trup, vrei să spui, intervine Josie, studiind-o pe Janine, îngustându-şi ochii şi zâmbind uşor. Bara nu a fost ascuţită, aşa că a pătruns aproximativ 55-60 de milimetri. Am extrapolat imaginea după un model asistat de computer al camerei şi al măsurătorilor de la bară până la pereţi şi până la tavan şi am dedus că, în momentul în care a fost făcută fotografia, bara penetra încă trupul victimei. Imaginea nu este mişcată.

— Fotografia este făcută dintr-un unghi ciudat, spune Josie.

— Camera e îndreptată în sus, probabil sprijinită pe

un scaun sau pe o măsuţă de cafea.

— Deci este posibil să fi fost o singură persoană.

— La locul crimei nu s-au găsit amprentele altcuiva sau ADN străin.

— La fel ca şi în cazul Colquhoun.

— Atunci, eşti cu Staffe? întreabă Janine.

Josie cască ochii la ea.

— Ce vrei să?…

— Adică eşti de acord cu teoria lui? Calitatea hârtiei este identică cu cea a pozei primite pentru Karl Colquhoun. Cele două fotografii au fost imprimate pe acelaşi tip de hârtie.

— Atunci se pare că Staffe are dreptate.

— Dar să ştii că nu întotdeauna le nimereşte, spune Janine.

— Am auzit că tu şi el aţi fost împreună.

— Nu aş numi chiar a fi împreună ceea ce s-a întâmplat între noi, iar Staffe nu e chiar un tip pretenţios.

— E foarte secretos în ceea ce priveşte trecutul lui, nu?

Janine se ridică şi, îndepărtându-şi o scamă de pe fustă, spune:

— Doar nu vrei să te alături şi tu mulţimii de femei cu care a ieşit, nu-i aşa, sergent Chancellor?

— Cine e Sylvie?

— Mai bine l-ai întreba pe el asta. Janine deschide uşa biroului şi, întorcându-se spre Josie, mai spune: Cu toate că nu-ţi va spune, bineînţeles.

— Ce s-a întâmplat cu părinţii lui?

Janine se sprijină de tocul uşii, îşi sprijină ceafa cu o mână şi, privind în jos, răspunde:

— La facultatea de medicină l-am studiat pe Jung, care considera că, pentru a înţelege un bărbat, trebuie să te uiţi la lucrurile care i-au lipsit bunicului acestuia. Părinţii lui Staffe au murit când el era foarte tânăr. Nici el nu prea ştie ce fel de bărbat a devenit. Dar ce ştiu eu?

— Te-a făcut să suferi?

— El se face să sufere doar pe el însuşi. Cel puţin

asta este ceea ce încearcă.

Ţârâitul telefonului le întrerupe.

— Mai bine ai răspunde înainte să spun ceva ce aş putea regreta, mai adaugă Janine, închizând uşa după ea.

— Chancellor, ştii unde dracului e detectivul Wagstaffe? se aude vocea lui Pennington din receptor.

— Nu, domnule. Vă pot ajuta eu cu ceva?

— Îi poţi transmite că a obţinut ceea ce a dorit. Transmite-i că sper să nu fi făcut o mare prostie. Leanne Colquhoun o să fie eliberată în seara asta.

După ce închide telefonul, Josie îşi adună lucrurile de pe birou, inclusiv un bilet scris de Staffe, cu instrucţiuni pentru ea: *De ce Departamentul de Protecţie a Copilului nu i-a intentat proces lui LS. Sună-mă. WW.* LS — Lotte Stensson. WW — Detectiv inspector Will Wagstaffe.

Josie ia dosarul Stensson pe care Smethurst îl trimisese de la metropolitană şi caută pagina cu „toate contactele cunoscute”. Acolo descoperă că procurorul care se ocupase de caz din partea Departamentului de Protecţie a Copilului a fost Ruth Merritt. Josie observă că este vorba de un alt procuror, nu de cel care se ocupase de cazurile Colquhoun şi Montefiore, unde se renunţase la acuzaţii. Deci, nu încape loc de nici o teorie a conspiraţiei.

Coborând pe scările din spate, spre parcare, Josie se întreabă de ce cazul Stensson nu se află trecut pe panoul din camera operaţională unde se ţine evidenţa cazului la care lucrează în prezent. De ce Staffe nu a anunţat legătura pe care a descoperit-o între cazul Stensson şi cazul lor. Apoi îl vede pe Stanley Buchanan, cu un etaj mai jos, urcând spre ea. Acesta abia mai respiră, chipul îi e acoperit de o peliculă de transpiraţie, iar în jurul lui pluteşte un miros de băutură. Când ajunge lângă ea şi începe să-i vorbească, Josie simte izul bomboanelor de mentă pe care le mestecă Stanley.

— Staffe este aici? întreabă Buchanan.

— E plecat cu treabă, răspunde Josie.

Ochii lui Buchanan parcă îi pipăie trupul. Îi zâmbeşte libidinos. Josie se dă puţin înapoi, sprijinindu-se de

balustrada de metal, şi îl priveşte cum îşi coboară ochii, mutându-şi un teanc de acte de pe un braţ pe altul.

— Ei bine, dacă nu este aici, pot foarte bine să cobor cu tine.

Ajunşi la uşa care dă în parcarea din spate, Josie o deschide cu cârdul ei, iar Buchanan, ţinându-i uşa să iasă, o întreabă:

— Bei ceva cu mine?

Ea îl priveşte în ochi şi îşi spune în sinea ei: „Nici gând”, însă, cu voce tare, răspunde:

— Mi-ar face plăcere.

Apoi îi zâmbeşte, gândindu-se că astfel poate scăpa de o după-amiază în care să se documenteze asupra politicii Departamentului de Protecţie a Copilului cu privire la molestarea copiilor — tomuri întregi de limbaj greoi de specialitate.

În faţa barului Griffin, Josie deschide uşa şi îl lasă pe el să intre primul. Mâine este ziua de salariu, iar ea mai are doar ceva mărunţiş.

— Mă duc să ocup o masă, îi spune ea, zâmbind. Haide să împărţim o sticlă de vin alb, vrei? Mi-am terminat programul.

Buchanan aduce vinul la masă, se aşază greoi şi priveşte în jurul lui. Muzica răsună tare şi se răspândeşte de-a lungul zidurilor din cărămidă netencuită.

— Grozav loc.

— Probabil că tu ţi-l aminteşti de pe vremea când era un pub adevărat.

— Mă declar în favoarea progresului.

— Şi mie îmi place progresul, dar în momentul de faţă eu nu văd că am progresa prea mult. Sistemul nostru este împărţit în prea multe departamente, fiecare trăgând în altă direcţie.

— Hei, eu doar îmi fac meseria. La fel ca şi tine, spune Buchanan, luând o gură zdravănă de vin şi continuând stoic: Ce altceva aş putea face? Este un sistem antagonistic. Asta este metoda prin care adevărul este scos la suprafaţă.

— Dar eu nu-ţi reproşez nimic ţie, Stan. Pe cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului nu-i pot înţelege.

— Atunci avem un duşman comun, spune el.

— Mi se pare că renunţă la cele mai clare cazuri.

Atunci Buchanan se lasă pe spate în scaunul lui, sprijinindu-şi paharul pe pântece.

— Şi cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului sunt tot oameni. La fel ca şi poliţiştii.

— Presupun că ratele de succes sunt importante.

— Ahaa. Te-ai prins, fetiţo. Ai pus punctul pe i, spune el, luând o altă gură de vin şi umplând paharele amândurora. O poţi numi economisire a efortului.

— Şi această economisire a efortului ar putea depinde de care procuror anume se ocupă de un caz din partea Departamentului de Protecţie a Copilului?

— La urma urmei, sunt şi ei doar nişte simpli oameni, aşa cum am mai spus.

Josie îşi îndulceşte zâmbetul, bea puţin din vinul ei şi, fără să-şi ia privirea de la Buchanan, spune:

— Am dat peste numele unui procuror, Ruth Merritt. Ce fel de om este?

— Ruthie? Cât se poate de cinstită, răspunde el, zâmbind pentru sine. Chiar prea cinstită. Întotdeauna mi-am închipuit că am ceva şanse la ea, dar nu am mai văzut-o de secole. Presupun că a plecat undeva, într-un loc mai liniştit. Poate că a făcut şi un copil.

Josie îşi doreşte ca Ruth Merritt să fie o femeie rece, de carieră, interesată doar de procentul de cazuri câştigate, clădindu-şi o carieră strălucitoare. Dar asta nu se potriveşte cu ceea ce-i spune Stan despre această femeie. Dacă ar fi fost astfel, în mod sigur Merritt ar fi mers mai departe cu cazul Kashell.

— Ce altceva ar putea împiedica pe cineva precum Merritt să înainteze cazul tribunalului?

— Ofiţerul de caz este cheia. Dacă ofiţerul de caz nu consideră că are şanse să obţină o condamnare, atunci poate obstrucţiona toată treaba. E vorba doar de cantitatea de muncă şi ţintele stabilite.

Josie îşi termină paharul şi, luându-şi poşeta, se ridică.

— Doar nu pleci, nu?

— Iau cina cu cineva, minte Josie. Împărţim nota?

Stan o refuză, negând din cap şi ridicând în sus o mână, în timp ce Josie se preface că îşi caută portofelul.

— Cine-i norocosul?

— Nu e un tip. Este vorba de o prietenă, de fapt, răspunde Josie, făcându-i cu ochiul şi urmărindu-l cum tresare şi se înroşeşte.

Ajunsă în stradă, se uită înapoi prin fereastra mare a barului şi îl vede pe Buchanan făcând semn barmaniţei să-i mai aducă o sticlă de vin.

Joi seara

Staffe conduce Peugeotul pe A1. Soarele apune şi, văzând indicatorul către Cambridge, se simte tentat să oprească şi să rămână acolo peste noapte. Să bea ceva într-un hotel liniştit, să facă o plimbare de-a lungul râului, pe lângă tinerii îndrăgostiţi, şi să ia o cină uşoară. Pulford doarme pe scaunul din dreapta, iar Staffe conduce mai departe, mai mult decât obosit. Acasă, în Queens Terrace, îl aşteaptă cutiile cu lucrurile lui care trebuiau despachetate. Dacă o să ajungă acasă înainte de ora zece, ar trebui să-i dea un telefon lui Pepe Muñoz. Apoi va telefona la Thai Gardens şi va comanda ceva de mâncare. Poate va mai da încă un telefon. Lui Sylvie.

Pulford geme în somn şi Staffe măreşte puţin volumul CD-player-ului. Charles Mingus interpretează o melodie a lui Duke Ellington, iar Staffe simte muzica, apăsând pedala de acceleraţie a Peugeotului mult peste limitele sale, ieşind în cele din urmă de pe A1, angajându-se pe centura de nord şi intrând în Londra cu o viteză mult peste cea admisă legal.

În mod deliberat, Staffe frânează brusc, oprind maşina în lumina neonului din faţa staţiei de metrou Golden Green.

— Îţi mulţumesc pentru conversaţie, sergent, eşti o companie fantastică, să ştii.

Pulford clipeşte din ochii înceţoşaţi către Staffe, în timp ce acesta, aplecându-se peste el, îi deschide portiera şi îi face semn spre staţia de metrou.

— Ce? Cum?…

— Ţi-ai făcut somnul de frumuseţe, acum vreau o listă cu toţi cei eliberaţi din Wakefield care locuiesc în Londra. Dar nu te duce încă la Pennington cu treaba asta. Şi mai vreau o listă cu toate cazurile de molestare care nu au fost înaintate Procuraturii, cazurile din ultimii trei ani. Toate cazurile la care au renunţat cei de la Departamentul

de Protecţie a Copilului.

— De ce? întreabă Pulford, frecându-se la ochi şi întinzându-se.

— Pentru că, dacă va mai exista o altă victimă, e o mare probabilitate ca făptaşii să aibă în vizor un caz de la Departamentul de Protecţie a Copilului, care nu a fost înaintat Procuraturii.

Somnoros, Pulford ridică degetul mare în sus, în semn că este în regulă, zâmbeşte forţat şi coboară din maşină. Staffe se angajează în trafic. Un Mercedes roşu opreşte brusc în faţa lui, la semafor, şi Staffe observă că şoferul vorbeşte la telefonul mobil, fericit nevoie mare. Însă nu-l trage pe dreapta, preferând să-l lase să-şi vadă de drum. Într-un sfert de oră, opreşte şi el în faţa apartamentului său. Coborând din maşină, îşi ridică privirea spre cerul serii: fără stele, albastru-închis şi portocaliu de la lumina apusului.

„Va mai exista un atac. Cu siguranţă, va mai fi încă o crimă. Dar de ce să mă implice şi pe mine? îşi spune el, cu voce tare. De ce să mă sune pe mine? De ce să mă urmărească?”

Simte că trebuie să-şi încetinească năvala gândurilor. Inspiră şi expiră, lung şi adânc, sprijinindu-se de maşină, încrucişându-şi braţele peste piept, închizând ochii şi repetându-şi în minte: linişteşte-te, linişteşte-te.

Porneşte să traverseze strada, dar se opreşte în mijloc, observându-şi Jaguarul E-type parcat câteva case mai încolo, cu un plic prins în parbriz. Se duce spre maşină, ia plicul şi, odată ajuns în apartament, scoate din plic o factură de la garaj şi cheile maşinii.

Îşi face un ceai roşu african, apoi bate câteva ouă pentru o omletă şi pune într-o tigaie să se înăbuşe nişte ciuperci la care adăugă restul de vin alb din noaptea trecută. Îşi verifică mesajele şi ascultă cum sună numele lui rostit de Josie, într-un mesaj în care-i spune că Leanne Colquhoun urmează să fie eliberată pe cauţiune.

O sună imediat.

— A fost eliberată deja?

— Nu. Urmează să fie eliberată în curând, spune Josie. Vreţi să pun pe cineva să o urmărească?

— Spune-i lui Pulford să se ducă să stea în faţă la Limekiln. Să o urmărească îndeaproape. Este destul de odihnit.

— Am verificat dosarul de la Departamentul de Protecţie a Copilului şi o anume Ruth Merritt s-a ocupat de cazul Stensson.

— Merritt? îmi este cunoscut numele acesta. Sunt sigur, spune el, trecându-şi o mână prin păr şi închizând ochii.

— Domnule?

— Noapte bună, Josie.

Staffe închide telefonul, încercând să-şi amintească o poveste pe care să o alăture acelui nume. Ruth Merritt. Apasă din nou pe butonul pentru mesaje, aşteptând să mai fie şi altele, dar după semnalul sonor urmează doar tăcere. Fără să se gândească, formează numărul de telefon al lui Sylvie. Aceasta răspunde şi inima lui parcă se opreşte în loc.

— Alo. Alo? Cine este? se aude glasul lui Sylvie.

Staffe închide şi îşi deconectează telefonul, se duce în bucătărie şi pune o bucată de folie de aluminiu peste ciupercile marinate. Pofta de mâncare i-a dispărut. Aruncă ouăle bătute în chiuvetă şi lasă să curgă puţină apă caldă după ele. Trece în camera de zi şi începe să răsfoiască dosarul Muñoz, citind despre fraţii Extbatteria şi cercetând din nou tăieturile din ziare, cu piesa de rezistenţă a tatălui lor: atentatul cu bombă din Bilbao, din anul 1986.

Bătrânul Extbatteria făcea parte din ETA. A fost crescut în sărăcie de către bunicii săi, în Spania lui Franco. Când bătrânul general Franco a murit, Extbatteria s-a alăturat rapid cercului intern de rebeli basci obsedaţi de obţinerea independenţei.

Staffe poate înţelege faptul că, în viaţă, o nenorocire în urma cărora suferă câţiva oameni poate fi justificată prin binele celor mulţi. Eliberarea de sub un dictator crud. Dar ce se întâmplă cu vieţile confuze şi pline de

singurătate ale celor care rămân în urma măcelului provocat de bombele aruncate în mod deliberat asupra unor nevinovaţi, nu asupra inamicului?

Cu gândurile învolburându-i-se în minte, Staffe se lasă pe speteaza dreaptă a fotoliului Sheraton care aparţinuse tatălui său şi aude obişnuitul scârţâit al lemnului, şoptind amintirea multor, multor astfel de seri. În acel ultim moment, când s-au despărţit, el nu le-a spus părinţilor săi cât de mult îi iubeşte. Tot ce şi-a dorit atunci a fost ca ei să plece mai repede, iar el să scoată la o plimbare maşina E-Type a tatălui său pe autostrada A3 şi să ajungă mai repede la o petrecere.

Îi telefonează lui Muñoz, dar nu-i răspunde decât robotul telefonic, probabil spunându-i, într-o limbă străină, că Muñoz nu poate fi contactat. Apoi observă ledul roşu al telefonului, indicându-i un apel pierdut. E de la Sylvie, dar nu i-a lăsat nici un mesaj. Dintr-o dată simte furnicături prin tot trupul, somnul îi dispare complet şi, ridicându-se, îşi îmbracă haina de velur, ia cheile de la E-Type şi pleacă la o plimbare nocturnă.

Îşi aminteşte ziua în care tatăl său a apărut cu maşina aceea, iar mama lui s-a înfuriat. Dar tânărul Will a sesizat şi adevărul ascuns în spatele cuvintelor mamei sale, a văzut şi zâmbetul acesteia în ciuda nemulţumirii legate de acea maşină, a realizat cât de mult se iubesc părinţii săi. Chiar şi atunci, pe când avea doar cincisprezece ani şi nu voia să aibă prea mult de-a face cu ei, a înţeles ce fel de bărbat era tatăl său şi s-a temut că el nu va ajunge niciodată nici măcar pe jumătate la fel de bun ca el. Dar, cu trecerea timpului, s-a străduit să ajungă un astfel de bărbat şi, o dată, chiar l-a întrebat pe Jessop ce credea acesta despre el. „Eşti un tip de toată isprava”, i-a răspuns atunci Jessop, ceea ce aproape l-a făcut să plângă.

Staffe opreşte motorul maşinii şi priveşte în sus către Barbican, unde se află apartamentul Rosei. Draperiile sunt trase doar pe jumătate, iar el ştie că ea e singură. În timp ce apasă butonul interfonului şi aşteaptă, îşi dă seama că

nu prea ştie cum a ajuns tocmai acolo. Rosa răspunde la interfon, iar când el îi spune cine este, femeia exclamă cu răsuflarea parcă întretăiată:

— Will, ar fi trebuit să mă anunţi că vii. Ar fi trebuit să dai un telefon.

— Deschide-mi uşa, spune el.

Se aude zgomotul încuietorii deschizându-se. Staffe urcă scările încet şi, când ajunge în faţa apartamentului Rosei, uşa e deschisă. Femeia murmură un cântec al lui Bessie Smith şi când o vede îmbrăcată doar cu un neglijeu desfăcut în faţă şi o pereche de chiloţi din dantelă albă, prin care i se vede pubisul ras, Staffe îşi dă seama că Rosa a băut.

— Am să mă schimb în altceva, spune ea.

— Nu e nevoie.

— Ai venit să stăm de vorbă, nu?

— Nu ştiu, Rosa.

— Haide să-ţi ofer ceva de băut, spune ea, punându-şi o mână pe pieptul lui, ridicându-se pe vârfuri şi sărutându-l cu voluptate pe gură. Rosa are gust de lămâie şi alcool.

El îşi scoate haina şi se duce în dormitor. Acolo se aşază pe pat şi, scoţându-şi pantofii şi şosetele, spune:

— Ai nişte whisky?

Apoi se întinde pe spate, simţindu-şi bătăile mai rapide ale inimii. Lumina din dormitor se stinge şi o aude păşind spre pat.

— Ce vrei să spui, Will?

El o priveşte cum îngenunchează pe pat şi îi zâmbeşte.

— E decizia ta, îi spune el, întinzând mâna şi mângâindu-i chipul.

Ea întoarce capul şi buzele ei îi prind degetul arătător. Îl suge delicat, privindu-l direct în ochi, în timp ce el simte un fior de plăcere. Rosa îi eliberează degetul, ia o înghiţitură de whisky şi îl sărută, lăsând băutura să curgă în interiorul gurii lui. Apoi limba ei îl dezmiardă adânc, jucându-se cu a lui. El o simte excitându-se, arătându-i cam ce poate face o damă de companie.

— Data viitoare nu mai aştepta să treacă atâta timp, spune Rosa, punând pe ea o pereche de blugi şi trăgând aer în piept în timp ce le închide fermoarul. Dacă ai mai fi aşteptat mult, eu aş fi fost grasă şi bătrână, atunci chiar că ai fi vrut doar să stăm de vorbă.

— Despre ce vorbim noi, Rosa?

— Nu-ţi aminteşti?

— Ţi-am povestit vreodată despre tatăl meu?

— Nici un cuvânt.

— Atunci poate data viitoare.

— Am putea vorbi despre iubita ta.

El se încalţă şi spune, schimbând subiectul:

— Aştepţi vreun client, mai târziu?

— De ce eşti atât de încordat, Will?

— Când, acum?

— În majoritatea timpului.

— De fapt, noi doi nu ne cunoaştem bine, nu ştim nimic unul despre celălalt, nu-i aşa?

— Poate că în asta şi constă toată frumuseţea, spune ea, apropiindu-se de el şi sărutându-l. Apoi îşi strecoară mâna în pantalonii lui.

— Să ai grijă de tine, Rosa, mai spune el, neştiind ce să facă în continuare — dacă să-i ofere sau nu bani. Cu siguranţă că nu trebuia să facă asta, în mod cert gestul ar jigni-o.

— Du-te, Will. Şi nu uita să mai treci pe la mine.

El traversează camera de zi şi pleacă, închizând uşa fără să mai arunce nici o privire înapoi. Coboară treptele, două odată, şi iese în stradă, simţindu-se înviorat.

Atunci vede.

„Nenorociţii!” exclamă el pentru sine, îndreptându-se spre maşină şi studiind meticulos mesajul scris pe portieră, cu vopsea-spray:

FEREŞTE-TE

„Fereşte-te”, repetă Staffe, sprijinindu-se de capota maşinii. Închide ochii şi simte cum îi creşte pulsul când realiză că cei care se află în spatele acestei poveşti i-au

aflat numărul de telefon de acasă, l-au spionat prin fereastra mare a apartamentului său, iar acum şi-au lăsat amprenta şi pe maşina E-Type, mândria şi bucuria tatălui său.

* * *

Staffe verifică lacătul garajului şi nu se poate împiedica să nu se simtă ca şi cum vandalizarea E-Type-ului este o palmă primită din partea unei puteri superioare. Nu ar fi trebuit să se ducă la Rosa. Nu ar fi trebuit să se culce cu ea. O plăcea, dar nu ar fi putut să o iubească niciodată — asta dacă ştia ce înseamnă să iubeşti. Ca să se îmbărbăteze, îşi spune că nu s-a purtat niciodată crud cu ea.

Pleacă din faţa garajului, îndreptându-se spre intrarea principală a casei din Kilburn. E sigur că aude pe cineva urmărindu-l, dar, când se întoarce să se uite, nu vede pe nimeni, strada fiind goală până în capătul dinspre Shoot Up Hill. Luminile sunt aprinse şi casa are în jurul ei o strălucire caldă, de cămin primitor. Staffe se decide să se poarte civilizat cu Paolo şi, pe când ciocăneşte la uşă, speră că Johnson nu a lăsat urme prea urâte pe chipul bărbatului pe care-l iubeşte sora lui.

Marie deschide uşa şi îi zâmbeşte larg. Ochii ei strălucesc — de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic din ce Staffe ştie că s-a întâmplat in ultima vreme.

— Totul este în regulă? o întreabă el.

— Totul este super, Will. Sunt atât de bucuroasă că am venit la tine. Atât de bucuroasă. Spunând acestea, se trage într-o parte, invitându-l înăuntru cu un gest al mâinii. Tocmai luăm cina. Paolo a pregătit *saltimbocca.* Mâncăm de pe genunchi.

Paolo apare în uşa camerei de zi, cu un platou mare în mâini şi câteva şerveţele. Face doi paşi mari către Staffe şi îi întinde platoul, oferindu-i şi un şerveţel. Ambii lui ochi sunt învineţiţi şi pupilele îi strălucesc din fantele înguste lăsate de carnea tumefiată. Zâmbetul lui străluceşte, are câţiva dinţi îmbrăcaţi în aur.

— Cristoase! Ce ţi s-a întâmplat? spune Staffe, luând o bucăţică de carne de porc. Deasupra fripturii se află o frunză de salvie şi puţin prosciutto.

— Am supărat pe cine nu trebuie, răspunde Paolo relaxat, zâmbind în continuare.

— Este un semn, Will. Toate sunt semne. Acum a terminat-o cu oamenii ăia, intervine sora sa, luându-l de braţ pe Paolo şi lăsându-şi capul pe umărul acestuia. Acum suntem împreună din nou.

— Aici, în casa asta, sunt la adăpost, adaugă şi Paolo.

Staffe îl priveşte, cântărindu-l. E un bărbat de un metru optzeci, zvelt, cu braţe subţiri şi musculoase. E îmbrăcat cu un tricou şi o pereche de blugi uzaţi. Are părul negru, lucios şi lung şi, deşi e bătut zdravăn, Staffe îşi poate da seama ce a văzut sora lui la el.

Paolo pune o mână pe antebraţul lui Staffe şi-l întreabă:

— Cum ţi se pare *saltimbocca?*

Carnea de porc, şunca şi frunza de salvie i se topiseră în gură.

— Foarte bună, răspunde el.

— Aşa e, continuă Paolo, punându-şi braţul în jurul umerilor lui Staffe şi conducându-l în propria lui cameră de zi. Staffe îşi repetă ideea pe care o avea despre Paolo: acest bărbat nu e bun; nu e bun pentru sora lui şi nici pentru el.

— Unde e Harry? întreabă Staffe.

— A adormit cu căştile pe urechi, ascultându-şi muzica. Nu se desparte niciodată de iPod-ul acela pe care i l-ai cumpărat. Poţi să te duci să-l vezi mai târziu, după ce mănânci şi tu ceva, spune Marie. Poţi să-l bagi în pat, dar să fii atent să nu-l trezeşti.

Cu toţii se aşază să mănânce, discutând diverse subiecte, iar Staffe îşi lasă mintea să-i rătăcească la maşina vandalizată şi la vânătăile pe care le văzuse pe braţele surorii sale când aceasta venise la el. Apoi îl priveşte pe Paolo şi încearcă să-şi dea seama dacă acesta

ştie cine l-a bătut. Şi-l imaginează pe Paolo purtându-se frumos cu Marie şi încearcă să şi-o închipuie pe ea enervându-l peste limită cu cine ştie ce chestie, nelăsându-i lui Paolo altă soluţie decât să o apuce de braţe şi să o scuture puţin pentru a o potoli. Simte că se enervează şi se ridică în picioare, scuturându-şi braţele. În acest timp i se pare că aude un zgomot de afară, dar draperiile sunt trase şi nu poate vedea în exteriorul casei.

— Mai stai, Will. Tu şi Paolo trebuie să ajungeţi să vă cunoaşteţi.

— Mă întorc imediat.

— Sora ta mi-a povestit despre tine, Will, intervine Paolo. Bărbatul care are tot ce îşi doreşte. Fratele ei mai mare.

— Dar eu nu am tot ce îmi doresc. Nici pe departe.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu părinţii voştri, spune Paolo.

— Îţi pare rău?

— Lasă, du-te la Harry. Du-te să-ţi vezi nepotul.

În timp ce urcă scările, Staffe priveşte pe geamul de pe palier. Două dintre felinare sunt stinse, iar sticla dublă a geamurilor e prea bună pentru a lăsa vreun sunet să pătrundă înăuntru. El este sigur că cineva se află afară, dar nu vede nici o dovadă a acestui fapt.

Îl găseşte pe Harry adormit în spaţiul pe care Staffe îl amenajase ca să asculte muzică. Firidele aflate de-o parte şi de alta a şemineului Arts and Crafts sunt prevăzute cu rafturi, din treizeci în treizeci de centimetri, special pentru discurile lui cu muzică. Sylvie a ales şemineul cu câţiva ani în urmă, într-un weekend în care ei doi au încercat să-şi refacă relaţia. Dar la puţin timp după aceea s-au despărţit. Camera, însă, e reuşită şi, ca pentru a-i sublinia scopul pentru care a fost concepută, micuţul Harry îşi ascultă muzica în căştile Apple, dormind.

Staffe se întreabă ce muzică ascultă nepotul lui, dar nu îndrăzneşte să-l deranjeze. Pe când ridică de pe jos copilul adormit, simte un gol în stomac gândindu-se că părinţii lui ar fi dat orice să-şi poată ţine nepotul în braţe.

Harry e mai uşor decât se aşteaptă Staffe. Staffe îşi apropie chipul de scobitura gâtului copilului şi inhalează mirosul plăcut. Speră că, atunci când va creşte Harry, va fi un bărbat puternic, ce nu va accepta prostiile nimănui. Însă se răzgândeşte şi înalţă o rugăciune ca Harry să fie tot ceea ce şi-ar fi dorit bunica lui să fie. Stând acolo cu băiatul în braţe, în lumina slabă, lacrimi încep să curgă pe obrajii lui Staffe, prelingându-i-se pe bărbia nerasă şi căzând pe părul nepotului său. Realizează că nu are nici cea mai mică idee despre ce ar fi dorit mama lui pentru nepotul lui. Nu îndrăzneşte să se gândească la cât de mult i-a lipsit lui însuşi mama lui.

Iese din cameră cu Harry în braţe şi se aşază jos, pe scări, legănându-l şi şoptindu-i o poveste. Inventează povestea pe parcurs şi, la final, Harry salvează o prinţesă care habar n-avea cât de grozav era băiatul. Prinţesa a trăit fericită până la adânci bătrâneţi.

— Ce dracu'!

Staffe se dezmeticeşte, tresărind. E vocea unei femei.

— Am să-l omor pe nenorocit! Am să-l omor pe nenorocit! se aude şi strigătul lui Paolo, în timp ce se îndreaptă spre uşa de la intrare. Are o bâtă de baseball în mână.

Pleoapele lui Harry tremură şi Staffe îl strânge mai tare în braţe, auzind sunetul muzicii din căştile copilului. Priveşte din nou la parter, în timp ce Marie se aşază în faţa uşii. Paolo se află în spatele ei, pregătindu-se.

— Deschide uşa, Marie. Deschide-o!

— Nu!

— Nu mai suport. Nu mai suport. Trebuie să rezolv asta odată.

Marie se întoarce şi priveşte spre Paolo, iar Staffe vede groaza de pe chipul ei palid. Acoperă cu mâinile urechile lui Harry şi le strigă celor doi:

— Nu! Aşteaptă.

Intră repede în studio, îl aşază pe Harry uşor pe jos şi se năpusteşte pe scări în jos, coborând din trei salturi mari. Se opreşte izbindu-se de uşa de la parter.

— Dă-mi nenorocita aia de bâtă, Paolo!

Staffe apucă bine bâta, inspiră adânc şi, deschizând uşa, strigă spre oricine era afară:

— Hai să vedem de ce eşti în stare!

Se repede afară, agitând bâta, şi se năpusteşte pe treptele din faţa casei, oprindu-se în grădină. Rămâne astfel, aşteptând să vadă de unde vor veni loviturile — sau chiar ceva mai rău — dar nu se întâmplă nimic. Se întoarce să privească spre casă şi nu-i vine să creadă ceea ce vede.

Acolo, stând cu picioarele încrucişate şi plângând, se află singurul indian cu păr roşcat pe care el îl cunoaşte.

— Sohan? Sohan Kelly? Ce dracului cauţi aici? întreabă Staffe, uimit.

— Or să mă omoare, domnule Staffe. Şi promisiunile dumneavoastră nu mă ajută cu nimic. Nu sunteţi un om de cuvânt.

— De ce-ai venit aici?

— Or să mă omoare. Chiar mi-au spus-o.

— Unde sunt cei care vor să te omoare?

— Ştiţi bine că nu pot schimba ceea ce am declarat. Trebuie să-i spuneţi asta lui Pennington.

— Spune-i chiar tu.

Sohan Kelly îşi ridică privirea spre Staffe, legănându-se înainte şi înapoi şi dând din cap.

— Nu mă pot întoarce la el. Nu la el. Nu pot.

Staffe îşi dă seama că lui Kelly îi este mai frică de Pennington decât de membrii bandei e.Gang. Şi îi e la fel de clar că Sohan nu-i va spune de ce se teme aşa de Pennington sau cu ce îl are la mână acesta. Dar este destul ca să-l facă pe Staffe să-i îngheţe sângele în adierea caldă a nopţii fierbinţi de vară.

Priveşte spre intrarea în casă şi, dincolo de Sohan Kelly, îl vede pe Paolo care o ţine pe Marie pe după umeri. Aceasta plânge de uşurare. În spatele lor micul Harry, cu căştile în urechi, coboară încet fredonând sincopat melodia „My Heart Belongs to Daddy”, ceea ce-l face pe Staffe să-şi spună că mama băiatului a luat totuşi o decizie bună împăcându-se cu Paolo.

Vineri dimineaţa

Pulford stă în maşina sa fără însemnele poliţiei, parcată în faţa intrării în blocul-turn Limekiln, de la ora şase dimineaţă. Din acel loc poate vedea până la etajul al cincilea unde, în curând, Leanne Colquhoun urmează să-şi revadă copiii. Priveşte atent la toţi cei care intră în clădire, urmăreşte să-i vadă apărând pe platforma de la etajul cinci.

Un Ford Mondeo lovit parchează peste drum şi un chip teribil de cunoscut apare din maşină. Nick Absolom e unul dintre jurnaliştii cei mai răi de pe strada Fleet, genul de persoană care trece peste cadavre pentru a ajunge să ţină prima pagină în *The News.* Leanne Colquhoun a fost eliberată cu douăsprezece ore în urmă şi vulturii îi dau deja târcoale.

Pulford nu ştie ce să facă. Dacă iese din maşină şi îi spune lui Absolom să-şi verse otrava scriind despre nenorocirea altcuiva, nu a Leannei, atunci acoperirea lui se duce pe apa sâmbetei. Dacă rămâne în maşină, Absolom îşi va înfige colţii în Leanne şi îi va etala povestea pe prima pagină a ziarului. Aşteaptă până când îl vede pe Absolom apărând pe platforma de la etajul al cincilea şi-l sună pe Staffe.

— Ah, nenorocitul ăla slinos, spune Staffe, când aude de la Pulford cine a apărut la Limekiln. Doamne, asta este tot ce ne mai lipsea.

— Ce să facem?

— Pennington o să înnebunească atunci când o să audă chestia asta. Dar va trebui să-l rog să aibă o mică discuţie cu editorul de la *The News.* Şi Pennington nici măcar nu a fost de acord să o eliberăm pe Leanne.

Spunând acestea, mintea lui Staffe zboară şi spre cealaltă discuţie pe care trebuia să o aibă cu Pennington, cea despre Sohan Kelly.

— Dar ce lucruri care să nu fi apărut deja în ziare

credeţi că ar putea să-i spună Leanne lui Absolom?

— Îi poate spune că am interogat-o în legătură cu Montefiore. Presa ar avea o zi de neuitat punând cap la cap cele două cazuri, legându-le între ele.

— Staţi puţin, spune Pulford.

Un Clio roşu strălucitor opreşte şi din el coboară Carly Kellerman. Sub braţ are un dosar.

— Ce este? întreabă Staffe.

Apoi Carly Kellerman îndeamnă doi copii să coboare de pe scaunele din spate ale maşinii. Băiatul are un model în zigzag ras într-o parte a capului, iar fata are părul strâns într-o coadă de cal.

— Sunt copiii lui Leanne Colquhoun, au sosit, răspunde Pulford. Asta este ziua norocoasă a lui Absolom, mai spune el.

Copiii privesc în jurul lor, agitaţi, neştiind dacă să zâmbească sau să se încrunte, apoi se uită în sus spre etajele superioare ale turnului.

— Aici nu-i vorba de noroc, Pulford. Treaba asta a fost planificată, spune Staffe. Tu rămâi pe loc, nu trebuie să te vadă Absolom. Am să trimit acolo o poliţistă împreună cu un avocat. Îl vor scoate pe Absolom de acolo şi poate Leanne nu-şi va da seama că o urmărim.

Staffe închide telefonul şi-i blestemă pe Pennington, pe

Absolom şi ziua în care s-a întors la muncă să preia acest caz.

* * *

— Ştiam că nu ar fi trebuit să o eliberăm până când nu aveam un alt suspect, bubuie glasul lui Pennington, fără ca măcar să se obosească să-l privească pe Staffe. Isuse! Treaba asta o să apară în toată presa acum. Este deja ziua a treia dintre cele şapte pe care mi le-ai cerut şi tu nu ai nimic. Încotro te îndrepţi cu investigaţia?

Pennington îi aruncă o căutătură cruntă.

Staffe se gândeşte să-i povestească despre Kashell. Dar în loc de asta, spune:

— Le urmărim pe prima soţie a lui Colquhoun şi pe victimele anterioare ale lui Montefiore.

Privirea cruntă a lui Pennington se transformă într-una neîncrezătoare în timp ce se uită de sus până jos la detectivul său şi observă starea în care se află acesta.

— Eşti bine, Staffe? Arăţi ca naiba.

— Am primit o vizită din partea lui Sohan Kelly, noaptea trecută.

— Situaţia lui a fost rezolvată.

Staffe îşi aminteşte privirea înspăimântată de pe chipul lui Kelly când el rostise numele lui Pennington.

— Şi cum aţi rezolvat, mai exact, situaţia lui, domnule? Nu părea „rezolvată”.

— Ştii şi tu la fel de bine ca mine de ce este în stare nenorocitul ăsta. Pentru Dumnezeu, e un parazit, un turnător. Va găsi el o modalitate să dispară. Nu-ţi face griji din cauza asta.

Se aude o bătaie în uşă şi Josie intră, iar Staffe îşi dă seama imediat că nu are veşti bune.

— Mă scuzaţi, domnule, spune aceasta, privindu-l pe Pennington, apoi pe Staffe, de parcă i-ar fi cerut permisiunea să vorbească. Staffe dă din cap spre ea.

— Poliţista pe care aţi trimis-o nu a putut intra în apartamentul lui Leanne Colquhoun. Nu era nimeni acolo. Nimeni nu a răspuns la uşă, nu se auzea nici un zgomot, nu se vedea lumină dinăuntru, nimic.

— A nimerit unde trebuia?

— Am vorbit cu ea chiar eu. Am verificat de mai multe ori. Îşi notase corect şi apartamentul, şi etajul.

— Treaba asta-i un dezastru, spune Pennington, îndreptându-se spre ieşirea din biroul lui Staffe. Absolom pregăteşte ceva. Ce se întâmplă dacă îi spune că ai interogat-o în legătură cu cazul Montefiore? Trebuie să te ocupi de asta.

Staffe aşteaptă ca Pennington să iasă şi apoi îi spune lui Josie:

— Mai este un loc unde vreau să te duci tu. O mamă şi o fiică, locuiesc pe Raynes Park.

— Familia Kashell?

— Dar nu spune nimănui. Şi când te vei duce, vreau să… să vezi cum e casa. Să vezi ce fel de chei se potrivesc la uşi, spune Staffe, coborându-şi glasul.

— Staffe…

— Trebuie să intru în apartament. Verifică dacă au lanţ la uşă. Vezi dacă există vreun câine sau vecini curioşi care stau toată ziua şi se uită pe geam.

— De ce vă asumaţi atâtea riscuri, domnule?

El îşi ia haina, îşi mângâie barba de pe faţă, acum crescută destul de mult, şi aruncă o privire asupra cerului senin de deasupra Londrei. Apoi îi dă lui Josie adresa familiei Kashell şi iese în aerul greu al holurilor încinse, pornind spre camera centrală a secţiei. Ştie că nu mai poate amâna mult timp ceea ce avea de făcut. Trebuia să-i facă o vizită lui Jessop.

După ce Jessop a plecat din secţia Leadengate, o vreme Staffe nu a putut suporta să meargă şi să-şi viziteze prietenul. Apoi urmase un caz important, apoi un altul şi, înainte să-şi dea seama, trecuse prea mult timp, iar când în sfârşit l-a sunat pe Jessop, acesta i-a răspuns cu răceală. Dar chiar şi aşa, Staffe este conştient de faptul că ar fi trebuit să facă un efort. Însă avea şi el problemele lui, Sylvie îl părăsise.

Acum se va duce să-l vadă, dar asta pentru că vrea ceva de la Jessop. Este situaţia cea mai nepotrivită în care să vizitezi un vechi prieten. Şi, indiferent de părerea oricui, ei doi sunt prieteni. Mai mult decât prieteni.

— Ai fi putut face ceva, Staffe. Nimeni nu a spus nimic. S-au dat la o parte şi m-au lăsat să plec, i-a spus Jessop atunci, în timp ce cobora pe scările din spate, cărând o cutie mică în care-şi pusese lucrurile lui personale.

— Arăţi de parcă ai fi văzut o stafie, îl trezeşte din amintiri un glas.

Staffe tresare, priveşte spre locul de unde venea vocea şi îl vede

pe Jombaugh.

— La naiba, Jom, nu te-am observat.

— Ce te frământă, Will?

Staffe se uită să nu mai fie nimeni în jur, de parcă faptul de a discuta despre un vechi prieten i-ar fi afectat imaginea, şi spune:

— Îţi aminteşti de Jessop?

— Ţinea foarte mult la tine. Nu v-aţi mai văzut de mult, nu-i aşa?

— Da, a trecut ceva timp.

— Transmite-i salutările mele, Will.

Staffe îl lasă pe Jombaugh cu treburile lui şi se duce la toaletă, dar observă că întrerupătoarele de afară sunt închise. Întrerupătoarele astea nu sunt niciodată închise. Deschide încet uşa şi din semiîntunericul toaletei aude un suspin. Vine din interiorul uneia dintre cabine, iar el, lăsându-se pe vine, vede o pereche de picioare. O lumină slabă intră prin fereastra înaltă şi mată. Se aude un alt suspin, un suspin plin de uşurare, de plăcere, şi Staffe recunoaşte vocea.

Iese din toaletă şi închide încet uşa. Apoi rămâne aşteptând. Aude cum persoana din interior trage apa şi se pregăteşte, prefăcându-se că tocmai voia să intre înăuntru. Johnson deschide uşa şi Staffe se loveşte de acesta.

— Scuză-mă, Rick.

Cu o privire absentă, Johnson răspunde:

— Nu face nimic, domnule.

— Cum se face că luminile sunt stinse?

— Probabil ideea vreunui imbecil care încearcă să salveze lumea, făcând economie.

Staffe îl urmăreşte pe Johnson îndepărtându-se încet, şi, după ce acesta dispare din raza lui vizuală, aprinde luminile şi intră în toaletă, cercetând cabina. Nu simte nici un miros, iar capacul este lăsat în jos. Nu există nimic neobişnuit în acea cabină, în afara unui exemplar din *The Mirror,* pus pe capacul coşului de gunoi. Îndepărtează ziarul, scoate capacul coşului şi cercetează teancul de şerveţele de hârtie dinăuntru. Îşi vâră mâna în coşul de gunoi, privind înăuntru în lumina neonului, şi simte ceva

ascuţit, de parcă ar fi fost muşcat de un animal. Răstoarnă conţinutul coşului, împinge şerveţelele cu piciorul, răspândindu-le, şi atunci observă ce l-a înţepat. O seringă.

* * *

Josie o urmează pe Greta Kashell în bucătăria mică aflată în partea din spate a casei, răspunzându-i că i-ar face plăcere o ceaşcă de ceai. Greta pune ibricul pe foc şi continuă să discute, din politeţe, despre vreme.

— Fiica ta este acasă? întreabă Josie.

— Nicoletta? Se duce la bunicii ei în fiecare vacanţă. Locuiesc în Hastings. Îi place acolo.

Greta lasă ceştile şi bolul de zahăr cu care îşi făcea de lucru şi îi aruncă lui Josie o privire scurtă, aspră, apoi continuă:

— Nimeni din cei de acolo nu ştie ce s-a întâmplat. Când se întoarce aici, în primele câteva zile, este aproape la fel cum era înainte de nenorocire. Apoi revine la starea pe care o are de când a fost abuzată. La şcoală este cel mai rău. Acolo s-a întâmplat. Am întârziat să o iau. Vedeţi, eu lucram până târziu. Dacă nu aş fi lucrat, poate că aş fi ajuns la timp… Puteţi crede că a fost vorba de asistenta de la şcoală? Cum a fost posibil să se întâmple aşa ceva?

— Ştii că nimic din ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta, nu, Greta?

— În septembrie va merge la liceu. E extrem de neliniştită din cauza asta. Eu am vrut să-i aduc un profesor să înveţe acasă, dar specialiştii spun că trebuie să înveţe să fie sociabilă. Sociabilă! Era cea mai prietenoasă fetiţă din lumea asta. Şi poftim, la ce-i foloseşte asta?

— Îşi vizitează tatăl, în închisoare?

— Nu. Dar îl iubeşte. Îl iubeşte mai mult decât pe mine.

Greta Kashell îşi fereşte privirea când spune acestea, iar Josie

Îşi strecoară mâna în buzunar şi pipăie după mobilul ei. Îi este ruşine de ceea ce urmează să facă, dar o face oricum. Înainte de a fi intrat în casă, introdusese în

memoria telefonului numărul de acasă al Gretei.

— De obicei între un tată şi fiica sa există o legătură puternică. Ştiu asta din… continuă Josie să-i vorbească Gretei, în timp ce apasă butonul de apelare al telefonului.

Telefonul fix sună, făcând-o pe Greta Kashell să tresară, însă nu se duce să răspundă, ci spune:

— Ştii, nici măcar nu mă lasă să o îmbrăţişez. Asta pentru că cea care a abuzat de ea a fost o femeie. O femeie a făcut lucrul acesta groaznic.

— Ar fi bine să răspunzi la telefon, îi spune Josie şi Greta se duce în hol, mergând cu capul plecat.

Imediat ce femeia iese din cameră, Josie se duce rapid la uşa din spate a casei, scoate cheia din broască şi o apasă pe tiparul pentru chei pe care îl adusese cu ea. Ţârâitul telefonului încetează şi ea o aude pe Greta răspunzând:

— Alo? Cine este? Cine este!

Josie pune în grabă cheia înapoi în broască, apoi verifică atent dacă exista lanţ la acea uşă. Nu observă nici vreo alarmă. O aude pe Greta trântind receptorul şi îşi închide şi ea mobilul, făcându-şi de lucru cu pregătirea ceaiului.

— Aşadar, Greta, spuneai că lucrezi… continuă Josie să o descoasă pe Greta.

Înainte de a-şi fi terminat ceaiul, Josie inventează o scuză şi pleacă, după ce a aflat exact când şi pentru cât timp casa rămâne goală. Acum, Staffe va putea să intre şi să scotocească acolo după Dumnezeu ştie ce.

* * *

Staffe îşi parchează Peugeotul chiar pe Kilburn High Road, cu capul bubuindu-i de durere. Trebuie să-şi schimbe hainele. Amintiri ale nopţii trecute încep să-i revină în memorie, trimiţându-l, în mod ciudat, cu gândul la Sylvie, şi nu la Rosa. Oare de ce Sylvie îl sunase înapoi atât de repede? Iar faptul că aceasta încă mai avea numărul lui în memoria telefonului îi înteţeşte pulsul.

Încuie maşina şi porneşte spre intrarea clădirii

dărăpănate, cu patru etaje, în care locuieşte Jessop, şi, deşi se află într-o altă zonă, destul de departe, Staffe se simte din nou ca în zilele de demult, când se simţea ca naiba în majoritatea timpului — când se ducea la secţia Leadengate după doar două sau trei ore de somn.

Înainte să plece de acasă, trebuia să facă gargară cu Listermint şi să se dea cu deodorant Right Guard, ştiind că avea să dea ochii cu detectivul inspector-şef.

Degetele îi întârzie în jurul butonului de interfon pentru etajul patru. Ciudat că Jessop locuieşte atât de aproape de casa din Kilburn a lui Staffe. Ciudat cum, în pofida acestui fapt, ei nu s-au întâlnit niciodată pe stradă. Dar poate că Jessop l-a zărit uneori şi a preferat să îl ocolească.

Oare ce urme ar fi putut lăsa pensionarea asupra lui Jessop? Jessop, care a iubit Poliţia mai mult decât îl iubise aceasta pe el. Staffe se întreabă dacă Delores mai este încă împreună cu el, dacă i-a rămas alături. Apoi inspiră adânc şi apăsă butonul interfonului. Poate că Jessop nu este acasă.

— Cine e? se aude o voce adâncă, iritată, în microfonul interfonului.

— Sunt Will, domnule. Will Wagstaffe. În timp ce rosteşte cuvintele, Staffe ştie că e o prostie din partea lui să i se adreseze cu apelativul „domnule”. Dar nu se poate abţine.

— Ce naiba vrei?

— Trebuie să am un motiv anume ca să trec pe la tine?

— A trecut prea mult timp de când nu ne-am mai văzut ca să nu ai un motiv anume.

Apoi se aude un bâzâit electric şi încuietoarea uşii se deschide. Staffe împinge uşa, pregătindu-se să intre, şi prin interfon îl aude pe Jessop rostind răstit un ordin. I se pare că s-a întors înapoi în timp:

— Urcă până la ultimul etaj şi nu te grăbi, am nevoie de puţin timp.

Staffe zâmbeşte pentru sine şi trece pe lângă

motocicleta dezmembrată, aflată în holul clădirii. Locul miroase ca o ghenă, iar el se gândeşte că probabil este o clădire cu apartamente de închiriat. Mocheta de pe jos e îmbâcsită, iar pereţii sunt murdari. Când ajunge la ultimul etaj, Jessop stă în cadrul uşii deschise, aproape umplându-l. A îmbătrânit mai tare decât s-ar fi aşteptat Staffe în cei trei ani de când nu s-au văzut; poartă un pulover vechi şi e nebărbierit de mai multe zile. Părul i s-a rărit, iar ochii îi sunt mai întunecaţi. Pantalonii cad largi pe el şi, deşi umerii şi pieptul sunt încă musculoase, abdomenul i s-a lăsat şi picioarele i s-au subţiat, ca ale beţivilor.

— Puteai să fi dat un telefon, spune, zâmbind încordat.

— Nu mi s-a părut în regulă să fac asta. Apoi am tot amânat să o fac. Apoi am sunat şi tu ai strigat la mine. Îţi aminteşti?

— Întotdeauna am strigat la tine. Şi, până acum, treaba asta nu te-a descurajat niciodată.

Jessop zâmbeşte din nou, ca un unchi şmecher care îşi aminteşte vremuri trecute.

— Te-ai mutat, spune Staffe, privind în jur şi încercând să nu strâmbe din nas.

— Se presupune că eşti detectiv. Nu te-am învăţat chiar nimic?

— Ba da, să nu-mi bag nasul în treburile prietenilor.

— Aah. Acum am şi prieteni. Ce noroc pe capul meu.

Jessop se întoarce cu spatele şi intră în apartament. Staffe îl urmează în ceea ce pare a fi o cameră de zi şi observă că fundul fostului său partener a devenit aproape inexistent, aşa cum obişnuia să spună mama sa, „Fundul lui s-a transformat în gin”. Mama sa nu vorbea urât niciodată, dar spunea asta de câte ori venea în vizită cel mai rău dintre prietenii tatălui său.

O pilotă se află aruncată într-un colţ, iar în celălalt, un morman de haine. În toată camera pluteşte un fum gros de ţigări, deşi ambele ferestre sunt larg deschise. Afară se întind, pe kilometri întregi, acoperişurile din nordul Londrei sub un cer perfect senin.

— Lucrezi la cazul Colquhoun, ei? Şi nu ai nimic, nu? întreabă Jessop, trântindu-se într-un scaun jerpelit, făcându-i semn lui Staffe să ia loc pe un taburet aflat în faţa unui birou uzat şi aprinzându-şi o ţigară. Apoi aruncă pachetul spre Staffe, continuând:

— Te-ai lăsat de băutură? Nu mai ai figura aia de beţiv. Dar nu pare să te avantajeze. Cristoase, mai bine că am ieşit din nenorocita de poliţie, dacă s-a ajuns la asta.

— Ce părere ai de caz? întreabă Staffe, aruncându-i înapoi pachetul de ţigări. Nu-ţi aminteşte de ceva? continuă el, răsfoind o revistă care se afla pe scaunul pe care se aşezase el. Ridicând ochii, îl vede pe Jessop zâmbind încordat.

— Femeia nici nu se răcise atunci când am ajuns eu la faţa locului. Aveai impresia că o auzi urlând când i-am scos căluşul din gură.

— Căluşul? repetă Staffe.

— Şi când l-au torturat pe Colquhoun au folosit căluş?

— De ce a renunţat Departamentul de Protecţie a Copilului la cazul Stensson?

— Prea multe ore de muncă pentru a obţine o condamnare. Şi aşa, perverşii întotdeauna o fac din nou, aşa că, în cele din urmă, tot obţii o rapidă şi pentru aceste cazuri la care se renunţă. E vorba doar de statistici, de numere, Staffe. Numere peste tot.

Tace şi Staffe priveşte în jur prin cameră. Jessop are şi câteva lucruri frumoase — o combină bună la vremea ei şi o vază Sevres, câteva rame suflate cu argint, în care erau aşezate fotografii ale aceluiaşi chip drăguţ, în diferite ipostaze.

— Ce mai face Delores? întreabă Staffe, privind în jur de parcă s-ar fi aşteptat ca femeia să fie în camera alăturată.

— Crezi că ar trăi aşa? în cocina asta?

— Îmi pare rău.

— Deci ai venit pe la mine din cauza lui Lotte Stensson. Ştii că am prins făptaşul în cazul acela, spune

Jessop, părând trist.

— Nico Kashell. A mărturisit.

Jessop îşi stinge ţigarea, se întinde şi ia o sticlă de scotch de lângă scaunul său. Îşi toarnă băutura într-o cană de cafea şi îşi aprinde o altă ţigară.

— Sărmanul nenorocit.

— Întotdeauna ai avut convingerea că Nico Kashell a făcut-o?

— „Sărmanul nenorocit”, asta se spune şi despre mine? „Sărmanul nenorocit, nu şi-a mai obţinut pensia” — spune Jessop, golind cana şi strâmbându-se.

— Nu a fost corect modul în care s-au purtat cu tine.

— Tu încă mai lucrezi pentru ei. Şi acum te afli aici.

— Jombaugh îţi transmite salutări.

— De ce eşti aici, de fapt, Will?

Staffe se gândeşte să încalce protocolul şi să-i povestească lui Jessop despre Montefiore. Dar se gândeşte prea mult, iar Jessop întrezăreşte o parte din adevăr.

— A mai fost un caz? întreabă el.

— Un tip acuzat de molestare a unui minor, un caz care nu a fost trimis mai departe la Procuratură. E vorba de tortură, din nou. Eşti sigur că nu ai nici un dubiu în privinţa lui Kashell?

— A fost condamnat la închisoare pe viaţă. De ce să mărturisească şi să facă închisoare pe viaţă dacă nu a omorât-o el pe Lotte Stensson?

— Pentru că nu poate suporta faptul că nu a omorât-o. Asta ar face un tată cuiva care a molestat-o pe fetiţa lui. Cineva care…

— Cunosc detaliile cazului! Le cunosc, ce dracu’! sare Jessop, cu privirea pironită în cana goală, arătând de parcă ar fi preferat să uite.

— Ruth Merritt a reprezentat Departamentul de Protecţie a Copilului. Nu putem da de ea.

— Ruthie a fost o femeie bună.

— A fost?

— După acel caz nu am mai văzut-o.

— Pare să fi dispărut.

— Asta nu o transformă într-o persoană rea, spune Jessop.

Apoi rămân tăcuţi. Jessop fumează o altă ţigară şi îşi umple din nou cana cu whisky. Situaţia nu seamănă deloc cu ceea ce şi-ar fi dorit Staffe. Începe să se joace cu seringa care-i rămăsese în buzunar, amintindu-şi că trebuia să i-o trimită lui Janine. Prinde privirea lui Jessop şi-i zâmbeşte. Acesta îi zâmbeşte la rândul său, nu la fel de încordat ca înainte.

— Mă bucur să te văd, Will, să ştii. Chiar mă bucur şi sper să-l prinzi pe vinovatul din cazul tău.

— Ar fi trebuit să fim prieteni mai buni, Bob. Nu crezi? spune Staffe, ridicându-se în picioare şi pregătindu-se să plece.

— Am fost pe cât de buni prieteni am putut fi.

— Ţi-am mulţumit vreodată că ai avut grijă de mine? Nu aş fi rezistat…

— Nu. Nu ai făcut-o. Dar nu mă împovăra pe mine cu cariera ta în poliţie. N-am chef să fiu responsabil pentru asta, îl întrerupe Jessop, izbucnind într-un hohot de râs care se îneacă.

Staffe se apropie de el şi îl bate prieteneşte pe spate, lăsându-şi mâna să întârzie puţin acolo. Ochii lui Jessop sunt înceţoşaţi.

— Ce mai face Sylvie?

— M-a părăsit.

— Era în firea lucrurilor. Ţi-am spus că aşa se va întâmpla.

Apoi Staffe pleacă şi, în timp ce coboară scările, basul unei melodii rap ajunge până la el, la fel, ca şi un miros de ceva ars, ceva ce nu era fum de ţigară sau iarbă. Îşi ia telefonul şi sună la secţie. Îi răspunde Jombaugh şi imediat îşi dă seama că ceva nu este în regulă când acesta îi face legătura cu Pennington.

— Şi-a revenit, Staffe. Este conştient.

— Montefiore?

— Şi primul lucru pe care l-a spus când şi-a revenit a fost că vrea să vorbească cu tine. Spune că doar tu îl poţi

salva. Aşa este, Staffe?

— Să-l salvez?

— Da, deci ce naiba se întâmplă?

* * *

— Arăţi groaznic, spune Josie. Îţi laşi barbă? Nu sunt sigură că-mi place.

Staffe îşi doreşte să rămână acolo toată după-amiaza şi seara, dar ştie că nu poate. Se află în barul The Steels din capătul parcului Belsize. El obişnuia să vină aici, singur. Se aşeza chiar în locul în care stau ei acum, în colţul barului, privind razele de soare ce pătrundeau înăuntru, aprinzând firişoarele de praf din aer şi îi transformau băutura din pahar în chihlimbar.

Josie apucă piciorul paharului lui şi începe să-l rotească, iar băutura se varsă puţin peste marginea acestuia. Se apleacă spre el.

— Nu ştiam că îl cunoşti pe Montefiore.

— Nici nu îl cunosc! Staffe pune mâna pe pahar şi degetele li se ating. Termină whisky-ul şi apoi apa din celălalt pahar. Cum a mers treaba la Greta Kashell?

— Dar el spune că tu îl poţi salva, insistă Josie, scoţând din geantă tiparul pentru chei şi punându-l pe tejgheaua barului. Staffe îşi dă seama imediat că este şablonul care îi va permite să intre în casa Gretei Kashell. Greta se duce la restaurantul unde lucrează în fiecare seară, de la ora şase până la opt. A fost restaurantul lor până când Nico a fost închis. Acum, de restaurant se ocupă cumnatul ei, iar ea îl ajută cu registrele contabile.

— Am fost pe la Jessop, spune Staffe, încercând să prindă privirea barmaniţei, dar nereuşind. Simte pe gât arsura primului pahar de whisky, ar mai bea unul. A fost unul dintre cei mai buni poliţişti, iar acum e la pământ. Complet distrus, continuă el, privind-o pe Josie direct în ochi.

Barmaniţa vine la ei, în sfârşit, dar Josie îi spune:

— Îmi pare rău, dar cred că o să plecăm. Apoi, dându-i lui Staffe şablonul, îi spune, ridicându-se: Ai

obţinut ce ai vrut.

Staffe o priveşte pe barmaniţă şi aceasta îi zâmbeşte cu ochi strălucitori şi sticloşi. Se ridică şi el şi se duce la toaletă unde, lăsând apa rece să curgă şi înfundând scurgerea cu un dop improvizat din şerveţele, umple complet chiuveta. Apoi, inspirând adânc, îşi scufundă capul în apa rece, se priveşte în oglinda crăpată şi îşi spune: „Haide, amărâtule, vino-ţi în fire”.

* * *

După spusele asistentei medicale, Montefiore nu a mâncat nimic de când a fost internat, din cauza rănilor şi a hemoragiei interne. În timp ce asistenta îl informează asupra detaliilor medicale, Staffe priveşte în ochii negri şi trişti ai lui Montefiore. Durerea şi-a pus amprenta pe chipul palid al acestuia, pe care se vede teama. Doar ochii lui Montefiore mai sunt vii. A fost lăsat în viaţă cu ameninţarea că tot ceea ce a păţit se va repeta imediat ce va fi destul de puternic să suporte din nou.

Staffe se aşază lângă pat, incapabil să şi-l imagineze pe acest bărbat pândind-o, atacând-o şi violând-o pe Sally Watkins şi încercând acelaşi lucru şi cu Tanya Ford. După atâţia ani în meseria de poliţist, uneori îi este încă imposibil să lege oamenii de faptele lor. Se pare că Montefiore folosise o jucărie sexuală asupra lui Sally. Oare ce dovezi le trebuie celor de la Direcţia de Protecţie a Copilului ca să acţioneze?

— Cine te-a torturat, Guy?

— Nu ştiu, avea faţa acoperită de o cagulă.

— Câte persoane au fost?

— Una. Doar una, din câte mi-am dat seama, spune acesta, trăgând aer în piept cu lăcomie, după fiecare cuvânt rostit.

— Şi au spus că se vor întoarce să-şi termine treaba?

Guy aprobă din cap.

Staffe îşi aminteşte ce i-a spus Nico Kashell despre faptul că şi-ar fi dorit ca Lotte Stensson să fi trăit. Pentru a o tortura din nou? La fel ca şi în cazul lui Montefiore?

— Ţi-au spus să iei legătura cu mine, nu-i aşa? Ei bine, spune-mi: pe tine cine te-a molestat în copilărie, Guy? Cine te-a făcut să crezi că este în regulă să-i faci toate acele lucruri lui Sally Watkins? A fost vorba de vreun profesor? A fost tatăl tău? Poate mama ta sau vreun nenorocit pe care nu-l cunoşteai?

Guy Montefiore pare speriat, dar nu-şi fereşte privirea.

— În glasul tău există ură. Eu nu urăsc pe nimeni, spune el, părând sfârşit, dar, adunându-şi puterile, se întinde şi pune o mână pe gâtul lui Staffe, trăgându-l mai aproape. Luptându-se să respire în pauzele dintre fraze, continuă: Dragostea este cea care face ca lucruri rele să se întâmple. Nu ura. Uneori… iubim prea mult.

— Spune-i asta şi lui Sally Watkins şi tatălui ei.

Zicând acestea, Staffe se întreabă de ce nu a pomenit-o şi pe mama fetei, apoi realizează cât de nefirească e situaţia: un pedofil-victimă.

Montefiore îşi ridică un braţ către asistentă, dorind să o cheme, dar Staffe îşi schimbă tactica. Îl apucă de braţ pe Montefiore şi, forţându-l să lase mâna în jos, îi spune:

— Indiferent de ceea ce cred eu despre tine, tu eşti singurul martor pe care-l am.

Montefiore îşi ridică privirea, afişând o jumătate de zâmbet.

Staffe continuă:

— Sunt de partea ta, indiferent că-mi place sau nu.

Asistenta medicală se apropie de ei şi îi spune lui Staffe că trebuia să-şi încheie vizita.

Pregătindu-se să plece, Staffe îi spune acesteia:

— Vă rog să fiţi atentă ca nimeni să nu intre la el. Nimeni! Apoi, privind ecusonul femeii, continuă zâmbindu-i: Este foarte important, Judy. Este o chestiune de viaţă şi de moarte.

Ieşind, îşi aminteşte ceva şi se întoarce spre Guy.

— De unde mă cunoaşte făptaşul?

Dar ochii lui Montefiore sunt deja închişi.

* * *

Staffe o aşteaptă pe Carly Kellerman în faţa staţiei de metrou Parsons Green. Îi telefonează lui Johnson şi, în timp ce sună, îşi aminteşte de seringa din buzunar, dorind să-l poată întreba pe acesta ce naiba se întâmpla. Ce dracului îşi injecta în el. Nici nu era de mirare că nu-şi putea permite un apartament mai mare pentru familia lui. Dar ştie că trebuie să aştepte, deoarece cazul la care lucrează îi ocupă tot timpul. Poate că va discuta cu Johnson după ce Janine îi trimite rezultatele analizelor asupra seringii.

— Sunt şi veşti bune, şi veşti proaste, domnule. Credem că ştim unde este Ruth Merritt, se aude glasul lui Johnson.

— Şi care sunt veştile proaste?

— Este în India. Undeva în sudul Indiei, după spusele surorii sale. Dar aceasta nu a mai vorbit cu ea de şase luni. Habar nu are cum am putea da de Ruth.

— Trimite-mi transcrierea conversaţiei cu sora ei. Sunt în Fulham… Spunând acestea, o vede pe Carly Kellerman urcând treptele staţiei de metrou şi-i face semn cu mâna. Apoi continuă să-i vorbească lui Johnson: Tocmai mă îndrept spre locuinţa Tanyei Ford. Vrei să vii şi tu? Te putem aştepta.

— Nu pot, domnule. Eu…

Staffe închide telefonul şi, împreună cu Carly, porneşte spre locuinţa Tanyei Ford, care se află într-un cartier nou de case, înghesuit între liniile de cale ferată şi clădirea consiliului local Purbeck.

— Părinţii ei sunt ferm hotărâţi să nu o lase nici măcar să-l identifice pe acuzat, ca să nu mai vorbim de depunerea unei plângeri penale, spune Carly.

— Dacă familia Watkins ar fi mers până la capăt când Montefiore a violat-o pe Sally, atunci nu am fi nevoiţi să facem asta acum. Nimic nu i s-ar fi întâmplat Tanyei Ford.

— Victima este cea care trebuie să decidă dacă depune plângere, nu noi, Staffe. Nu noi. Şi oricum… spune Carly, părând tristă, cumva ruşinată.

— Ce este? Ce voiai să spui?

— Oricum Montefiore ar fi fost eliberat deja, dacă ar fi fost închis atunci. Noi trebuie doar să facem ceea ce este drept, ceea ce este bine, nu-i aşa, Staffe? Trebuie să ne facem meseria.

— Asta este tot ce putem face, Carly.

Ajungând acasă la Tanya Ford, mama acesteia le deschide uşa. Îi conduce într-o cameră de zi mică, unde Tanya stă ghemuită într-un fotoliu. Ţine în gură colţul unei cuverturi croşetate vechi. Tatăl Tanyei, Tony Ford, stă sprijinit de caloriferul montat sub fereastră, cu braţele încrucişate pe piept şi cu fruntea încruntată. Arată ca un bărbat care se poate descurca în situaţii grele.

— Vrem să terminăm cât mai repede cu treaba asta, spune tatăl.

— Va trebui să stau de vorbă cu Tanya, domnule Ford, spune Staffe. Credem că ştim cine a atacat-o.

— Atunci spune-mi mie numele lui şi unde locuieşte. După aceea nu vom mai avea nevoie de voi.

— Aş vrea ca Tanya să mă însoţească pentru a-l identifica.

— Tanya nu a văzut nimic, intervine şi mama.

— Dacă avem dreptate, bărbatul acesta este posibil să mai fi molestat altă fată în trecut. Şi ar putea să o facă din nou.

— Să facă ce? Nu s-a atins de Tanya. Tanya mea este…

La aceste vorbe, soţia lui îi aruncă o privire.

— M-am săturat de voi toţi. Sunt sătul de voi până peste cap, continuă Tony Ford ridicându-şi mâna în sus, aproape atingând tavanul.

Staffe traversează camera până la locul în care se află Tanya, se lasă pe vine în faţa fotoliului ei, având grijă să păstreze o distanţă de cel puţin jumătate de metru între ei, şi-i spune:

— L-ai văzut, Tanya?

Fata neagă din cap.

— Avea faţa acoperită cu ceva? Ştiu că au fost doi.

Fata dă din nou din cap.

— Îţi aminteşti ceva din acea seară? Mirosul *after-shave-ului?* Ochii lor? Vocile?

Ea scutură din cap.

— Spune-mi mie cine este şi cară-te dracului din casa mea, intervine Tony Ford.

Staffe se ridică în picioare. Se gândeşte la Sally Watkins care-şi vinde favorurile în dormitorul ei, în timp ce tatăl ei se uită la televizor. Se străduie să se calmeze şi se întoarce spre Ford.

— Bărbatul acesta a folosit cloroform ca să o adoarmă pe Tanya. A făcut la fel şi cu o altă fată, cu trei ani în urmă. Dar nu a folosit decât atâta cât să le adoarmă pentru puţin timp. Are la el şi săruri, mereu. Îi place ca fetele să fie conştiente, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Taci, spune Ford, făcând un pas către Staffe.

— Poate că ar fi mai bine să plecăm, spune Carly.

— Îi place ca fetele să fie conştiente când el…

Ford se aruncă asupra lui Staffe şi încearcă să-l imobilizeze, dar Staffe se fereşte. Îl pune la pământ, având grijă să-l răsucească în cădere, astfel încât acesta să aterizeze pe burtă. Urându-se pe sine pentru ceea ce face, se lasă cu genunchii pe umerii largi ai lui Ford şi îi răsuceşte un braţ la spate. Printre gâfâieli, îi spune:

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. O să plecăm. Apoi se apleacă spre Ford şi îi şopteşte la ureche: Dacă vrei, îţi pot povesti cu detalii ce i-a făcut celeilalte fete. Şi pentru că nu vreţi să mă ajutaţi să-l condamn, eu sunt nevoit să am grijă de perversul ăla nenorocit, să mă asigur că se însănătoşeşte şi că nimeni nu-i va face nici un rău. Vrei să fac asta?

— Du-te dracului, spune Ford. Am să-ţi vin eu de hac, nenorocitule. Am să-ţi vin eu de hac.

Carly Kellerman îl apucă pe Staffe de braţ şi îl împinge spre uşă. În timp ce ies, Staffe îi aruncă o privire Tanyei Ford care plânge în braţele mamei sale.

Vineri seara

Staffe stă singur pe peronul staţiei Parsons Green. Carly Kellerman l-a lăsat în pace, neştiind ce i-ar putea spune despre confruntarea lui cu Tony Ford, dar anunţându-l că este obligată, prin lege, să menţioneze incidentul respectiv în raportul ei.

Trenurile sunt anunţate prin staţia gării şi aude numele Wimbledon. Staffe se ridică încet în picioare şi îşi urmează instinctul — ca şi când vocea care anunţă direcţiile ar fi sunetul fluierului fermecat. Greta Kashell şi parcul Raynes se află foarte aproape de Wimbledon, însă el simte dorinţa de a merge mai departe. De a se întoarce în timp.

A existat o perioadă, nu cu mult timp după moartea părinţilor săi, în primele zile de singurătate petrecute în apartamentul din Queens Terrace, când Staffe îşi făcea alergarea spre vest, către podul Putney, unde râul face un cot apropiindu-se de oraş, ieşindu-i parcă în întâmpinare. Se ducea acolo seara când era lună plină şi râul se transforma într-o panglică argintată. Uneori, alerga mai departe, cotind spre Richmond Deer Park. Acolo întâlnea căprioare adunate în grupuri la marginea pădurii, privindu-l trecând spre Kingston Gate. Când ajungea acolo, se oprea şi contempla din nou râul, locul era aproape de casa în care locuise împreună cu părinţii săi. Dar întotdeauna, în acele incursiuni nocturne, se oprise, neîndrăznind să meargă mai departe. Întotdeauna îşi înfrânase dorinţa de a se întoarce în timp, de a-şi aminti.

Gara Thames Ditton se află la o distanţă de treisprezece mile de Westminster, dar acum, înaintea aglomeraţiei de week-end, pare că se află la un milion de mile distanţă de agitaţia oraşului. Aleile înguste sunt străjuite de garduri vii, iar stejarii sunt la ei acasă. Clădirea ce adăposteşte gara încă mai e zugrăvită în

culoarea originală. Aceasta este Anglia: Anglia lordului Peter Wimsey, detectivul din cărţile lui Dorothy Sayers, sau a teribilelor mătuşi ale lui Wooster imaginate de P.G. Wodehouse. Aici a fost cândva casa lui Staffe.

Urcă încet strada în pantă care face legătura între calea ferată şi localitate, privind către casa părintească ce se află în apropiere de George Inn. Îşi doreşte să nu se afle aici, dar, în acelaşi timp, îşi doreşte să nu fi plecat niciodată.

Când părinţii lui Staffe au murit, bunicul său a venit să locuiască împreună cu el pentru o perioadă de timp. Bunicul era exact opusul tatălui său, vesel şi lipsit de griji, în timp ce tatăl său era atât de conştiincios. Staffe se întreabă ce părere avea bunicul lui despre viaţa pe care şi-o alesese fiul lui. Când bunicul lui a plecat, bătrânul i-a spus tânărului Will:

— Tu trebuie să-ţi trăieşti viaţa ta şi să faci ceea ce este bine pentru tine, Will. Pentru tine şi nu pentru altcineva.

Starea sănătăţii bunicului său s-a deteriorat din ce în ce mai tare şi, după doi ani, s-a stins şi el. Will nu şi-a dat seama decât prea târziu cât de greu i-a fost bunicului său să-şi vadă fiul mort, să supravieţuiască propriului său copil. Acum Staffe îşi simte sângele fierbându-i în vene în timp ce se gândeşte la ce i-ar putea face lui Santi Extbatteria, bărbatul care i-a ucis părinţii. Îşi continuă drumul cu ceva mai multă energie, trecând de biserica în care el şi Marie au fost botezaţi, încercând să-şi alunge din minte gândul de răzbunare.

Ajuns la colţul străzii principale, unde acum se află birourile unui agent imobiliar în locul brutăriilor şi măcelăriilor care au existat acolo în vremea copilăriei sale, se opreşte. Un Porsche 4x4 parchează pe aleea pietruită din faţa casei părinţilor săi. O femeie coboară din maşină, cu o pereche de ochelari Chanel ridicaţi pe cap şi îmbrăcată în haine Prada din cap până în picioare. Apoi femeia, o carieristă, fără îndoială, îşi îndeamnă copiii să coboare din maşină. Staffe se gândeşte că ar trebui să fie

fericit că o familie a ales casa lui părintească şi se întreabă dacă aceşti copii îşi văd tatăl mai des decât şi-l văzuse el în copilăria sa.

Cei doi copii sunt atenţi doar la jocurile Nintendo pe care le au în mâini. Nintendo este Evanghelia noii generaţii. Nu vorbesc între ei şi nici nu observă frumuseţea grădinii din faţa casei. Mama sa plantase copacii — ca să se bucure de ei mai târziu. Ar fi fost foarte fericită să-i vadă cât de mult au crescut.

Staffe se întoarce cu spatele şi porneşte înapoi spre gară şi spre viaţa lui de acum.

* * *

Staffe atinge cu vârful degetului mare marginea curbată a cheii care se află în buzunarul său. O urmăreşte pe Greta Kashell ieşind din casă şi îndreptându-se către staţia de metrou Raynes Park. Merge în urma femeii pentru a se asigura că aceasta se duce la restaurantul în care lucrează. Din spate, Greta Kashell pare cu zece ani mai tânără, pentru că nu i se văd cearcănele de la ochi şi ridurile de pe gât. E o femeie înaltă, subţire, cu umeri frumoşi şi un păr brunet, care străluceşte în lumina apusului. Merge cu spatele drept şi bărbia ridicată.

Staffe o priveşte intrând pe uşa din faţă a restaurantului Delphi, apoi se întoarce la locuinţa ei. Aici se strecoară pe lângă casă către uşa din spate pe care o descuie cu cheia din buzunar, pătrunzând în casa familiei Kashell. Dar singura amintire a unei familii sunt fotografiile care înfăţişează un bărbat ce acum nu mai locuieşte acolo. Fotografii cu Nico Kashell sunt în fiecare cameră: Nico, râzând pe fundalul unei mări turcoaz, râzând, din nou, cu un pahar ridicat, râzând, cu braţele încolăcite în jurul Gretei şi al micuţei Nicoletta, astfel încât să încapă cu toţii în fotografie, Nico, stând între Micky şi Minie Mouse, râzând.

În sertarele din bucătărie nu există nimic important, şi nici în bufetul din camera de zi. Nu există e-mailuri, nici scrisori din închisoarea Wakefield, nici facturi ce aşteaptă

să fie plătite, nici caiete de şcoală sau reviste. Staffe găseşte doar un ghid TV aşezat pe DVD player-ul de sub televizorul cu ecran destul de mic.

La etaj, dormitorul Gretei seamănă cu o cameră de hotel, iar cel al Nicolettei e surprinzător de ordonat pentru o adolescentă. Staffe caută prin şifonier, gândindu-se că în cameră nu era nici un lucru de culoare roz, ca în camerele fetelor de vârsta ei.

I-a mai rămas doar o cameră, o debara de lângă baie şi, în timp ce deschide uşa, inima începe să-i bată mai tare. Sub fereastra din acea debara se află un birou, fără alte rafturi sau dulapuri, însă este clar că acolo îşi rezolvă Greta treburile legate de administrarea casei şi cele legate de restaurantul unde lucrează. Staffe observă un teanc ordonat de facturi achitate, extrase bancare şi rapoarte şcolare aşezate în nişte cutii din răchită. Într-o altă cutie, se găseşte un teanc imens de corespondenţă cu un avocat, referitoare la cazul soţului Gretei, iar, într-o altă cutie, sunt mai multe documente ale restaurantului. Staffe verifică sertarul biroului, dar acolo găseşte doar articole de papetărie. Deschide calculatorul, priveşte wallpaperul care înfăţişează întreaga familie Kashell. Toţi sunt îmbrăcaţi în togi şi stau în faţa unui fundal înfăţişând Acropole.

În folderul *Documente recente* se află câteva software-uri, temele şcolare ale Nicolettei, câteva melodii descărcate de pe iTunes şi o scrisoare către contabil, prin care acesta e anunţat că registrele contabile ale restaurantului sunt gata pentru perioada iunie — finalul anului şi pot fi verificate.

Staffe aruncă o privire rapidă prin fişierele Word, dar tot nu descoperă nimic şi tocmai se pregăteşte să închidă calculatorul şi să renunţe când observă un icon intitulat *Contacte.* Îl deschide şi pe ecran se afişează o agendă în Excel. Îşi scoate stick-ul de memorie, îl conectează la calculator şi copiază informaţiile din agendă. De afară se aude claxonul unei maşini şi el sare în sus, uitându-se pe fereastră. Vede o maşină parcată, o fată ieşind din casa vecinilor, îmbrăţişându-şi prietena şi apoi urcându-se în

maşină şi plecând.

Uitându-se la ceas, Staffe îşi acordă câteva minute pentru a se uita prin agenda Gretei şi redeschide fişierul. Nu există nimic prin care să poată face o legătură între Greta şi cazurile sale, nu există numele Bowker la litera B, nici Colquhoun la litera C, nici Montefiore la M, Stensson la S sau Watkins la W.

Este, însă, sigur că trebuie să fie o legătură. Îşi simte mintea confuză şi se întreabă dacă e din cauza paharului de whisky pe care l-a băut la prânz, din cauza altercaţiei cu Tony Ford, a vizitei făcute la casa părintească sau a căldurii. Se mai uită o dată prin întregul fişier, fiind sigur că îi scapă ceva, şi, când ajunge la litera V, atunci realizează — e ceva vag cunoscut. VNAD. În dreptul iniţialelor există şi un număr de telefon din Londra.

* * *

E vineri seara, ora nouă şi jumătate, şi în secţia Leadengate ofiţerii s-au întors pentru a îndosaria descoperirile făcute şi pentru a pleca, în sfârşit, în weekend. Însă jumătate dintre aceştia sunt de serviciu şi a doua zi, astfel încât să poată termina verificarea datelor şi a informaţiilor referitoare la caz. Toate numele legate de caz au fost introduse în sistem şi a venit timpul pentru a vedea dacă unele dintre aceste nume apar din mai multe surse. Acesta e modul în care, prin munca de investigaţie, relaţiile dintre persoane sunt reduse la nişte numere.

Staffe îşi conectează la calculator stick-ul de memorie şi sună la VNAD, asociaţia de sprijinire a victimelor abuzurilor. E un număr de telefon din Kennington, însă nu răspunde nimeni.

Se gândeşte cu părere de rău că poate l-a presat prea mult pe Tony Ford, dar se întreabă şi dacă nu cumva tatăl Tanyei are o agendă proprie. În mod cert pare genul de bărbat capabil să-i facă rău lui Guy Montefiore sau celor de teapa lui. Însă există două lucruri care îl scot de pe lista posibililor suspecţi: metoda folosită în atacul asupra lui Montefiore (acela a fost un atac premeditat, demonstrând

că făptaşul îl urmărea pe Montefiore de ceva timp) şi lipsa dovezilor că Tanya ar fi fost urmărită şi înainte — altfel spus, de unde ar fi ştiut Tony Ford că fiica sa se află în pericol, dacă el însuşi nu ar fi urmărit-o, sau dacă nu ar fi fost foarte atent la toate mişcările fetei?

Au existat cazuri de pedofilie în care au fost implicaţi şi părinţii minorului abuzat. Staffe chiar îşi aminteşte un caz anume, petrecut în Olanda. Existaseră părinţi care îşi lăsaseră copii pradă pedofililor. Unii chiar făceau copii special pentru a-i da unui pedofil. Staffe îşi trece o mână peste chip, conştient fiind că mergea prea departe cu speculaţiile. Tony Ford nu putea fi un astfel de părinte.

Accesează transcrierea interviului lui Pulford cu Linda Watkins şi zâmbeşte în timp ce ecranul calculatorului îi afişează cuvintele Lindei: *„Probabil credeţi că sunt o persoană rea. Dar ştiţi, dacă aş fi rămas cu familia mea, m-aş fi trezit îngropată de vie. Peste cincizeci de ani m-ar fi găsit moartă, m-ar fi pus într-un sicriu fără ca nimeni să ştie că am trăit, că am existat"*.

„Îngropată de vie", îşi spune, cu voce tare, amintindu-şi de bileţelul din sertarul bucătăriei lui Tyrone Watkins.

Victime
Nu vă trăiţi viaţa ca şi cum
Aţi fi îngropate
De vii

Staffe se decide să verifice pe internet ce e cu această organizaţie, VNAD, dar motorul de căutare nu-i afişează nici un rezultat exact, ceea ce i se pare ciudat. Grupurile de ajutorare sunt de obicei organizaţii de caritate, iar fondatorii lor, invariabil, au nevoie de recunoaştere publică, de popularizarea activităţii lor. VNAD nu apare nici în Pagini Aurii şi nici în Registrul Organizaţiilor de Caritate din Anglia, aşa că se întoarce la agenda în Excel a Gretei Kashell.

De afară aude gălăgia făcută de un grup care se mută dintr-un bar în altul şi, uitându-se pe geam, vede că e vorba de un grup de fete. Se gândeşte că, în aceste zile

călduroase, pe străzi vezi mai multă piele expusă decât haine, însă zâmbeşte mirându-se cum în aceste condiţii nu apar mai multe probleme pe străzile oraşului. Acum fetele s-au adunat în jurul unui vagabond. Fetele îngenunchează lângă acesta şi îi oferă ţigări şi bani. Una dintre ele chiar îl sărută pe obraz. Pentru o secundă, Staffe crede că fetele îşi bat joc de amărât, dar nu e aşa. Acestea îl ridică în picioare şi, luându-l de braţ, pornesc împreună cu el spre pub. La intrare, flirtează cu portarul, convingându-l să le lase să intre împreună cu vagabondul pe al cărui chip este întipărit un zâmbet extrem de fericit.

Staffe se gândeşte că, dacă nu poţi prevedea un act de bunătate întâmplător, petrecut într-un colţ al oraşului, atunci cum poţi, oare, spera să înţelegi motivele oamenilor? Agenda Gretei Kashell pare greu de evaluat. Rândurile şi coloanele acesteia, ordonate şi similare, seamănă cu o stereogramă Magic Eye, pe care trebuie să o priveşti fără să te concentrezi pe ceva anume, pentru a observa imaginea ascunsă.

Excepţie face un singur număr de telefon, care, fiind mai lung, iese puţin în afara celorlalte. Staffe socoteşte pe degetele de la mâini câte cifre are propriul lui număr. Sunt unsprezece. Apoi socoteşte cifrele unui alt număr de telefon cunoscut. Tot unsprezece.

Apasă tasta 9 a telefonului de pe birou pentru a obţine o linie externă şi formează numărul de telefon din agenda Gretei, cu cele treisprezece cifre ale sale. În timp ce telefonează, mai priveşte o dată numele în dreptul căruia este trecut acel număr, dar nu-şi poate da seama ce legătură are acel Dennis Brown cu cazurile sale.

În sfârşit, o voce de femeie îi răspunde de la celălalt capăt, într-o limbă străină, dar cu un accent englezesc. Staffe închide şi se uită din nou la numărul de telefon după prefix, în timp ce numele Dennis Brown începe să capete un sens în mintea sa. Iniţialele numelui sunt DB, iar prefixul e cel pentru Tenerife, Santa Cruz.

DB e Debra Bowker. Deci Greta Kashell o cunoaşte pe Debra Bowker. Aceasta e legătura dintre cazul Lotte

Stensson şi cazul Karl Colquhoun. Iar Linda Watkins le vorbise despre acea obsesie a ei de a nu fi îngropată de vie. Tyrone Watkins are o broşură a aceluiaşi grup de sprijin ca şi Greta Kashell. Aceasta e legătura şi dintre cazul Lotte Stensson şi cazul Guy Montefiore. Iar această descoperire e un motiv de sărbătorit.

* * *

Boss Clef e un club de jazz de modă veche, aflat chiar după sensul giratoriu de pe Old Street, şi, deşi fiul lui Stan Tracey cântă la parter împreună cu orchestra sa, Staffe se aşază la barul de la etaj. Se află acolo doar de cinci minute, când soseşte şi Smethurst.

— Aşa, deci ai revenit la vechile obiceiuri, Staffe, spune Smethurst de cum se aşază lângă el, referindu-se la faptul că Staffe bea din nou.

— Un echilibru sănătos, Smet, asta este tot ceea ce îmi doresc.

— Şi, mă rog frumos, ce-i rău la un echilibru nesănătos?

— Am să beau pentru asta, spune Staffe, ciocnind sticlele de bere Becks şi luând câte o înghiţitură. Smethurst comandă câteva scotch şi Staffe îi spune barmaniţei să le treacă în contul lui. Apoi începe să-i povestească lui Smethurst despre legătura pe care o descoperise între Debra Bowker şi Greta Kashell, şi cea dintre Greta Kashell şi Tyrone Watkins.

— Partea proastă este că nu ai aşteptat să obţii un mandat de percheziţie înainte de a umbla prin casa Gretei. Dacă femeia află că ai găsit ceva şi îşi şterge agenda din calculator, atunci această dovadă nu poate fi admisă.

Staffe se întreabă dacă, nu cumva, i-a spus prea multe lui Smethurst. Oare poate avea încredere în el? Şi dacă nu, atunci în cine poate avea încredere?

— Şi cum ar putea să afle aşa ceva? întreabă Staffe.

— De ce nu te-ai dus să ceri un mandat de percheziţie? Ţi-e teamă că Pennington se va gândi că îţi pierzi timpul cu fleacuri sau că îi iroseşti banii?

Staffe îl priveşte direct în ochi pe Smethurst şi zâmbeşte.

— Ţi-aş rămâne recunoscător dacă ai păstra această informaţie pentru tine până când reuşesc să rezolv cazul.

— Chiar crezi că Greta Kashell ar putea avea vreo legătură cu Colquhoun sau Montefiore? Se presupune că soţul ei este ucigaşul lui Lotte Stensson, nu ea.

— Nu există nici o dovadă la locul crimei în cazul Colquhoun sau Montefiore, răspunde Staffe. Exact ca şi în cazul lui Lotte Stensson. Totul este curat ca lacrima. Nu am fi avut nimic dacă Nico Kashell nu s-ar fi predat şi nu ar fi mărturisit fapta. Mai devreme am trecut pe la Jessop.

— Jessop!

— El a fost cel care i-a luat declaraţia lui Nico Kashell.

— Se zice că treaba asta a fost şi lucrul care i-a pus capac bietului om — să trimită la puşcărie un tată pentru că a încercat să aibă grijă de fetiţa lui, când poliţia a stat cu mâinile încrucişate şi nu a făcut nimic.

— Dar când a comis fapta, Kashell nu avea grijă de fetiţa lui, ci de el însuşi, Smet. Nu mai putea trăi la fel ca până atunci, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, aşa că a ucis-o pe Lotte Stensson.

— Şi vrei să-mi spui că să te răzbuni pe cineva care ţi-a violat copilul este o crimă?

— De care parte a legii eşti tu? întreabă Staffe, retoric. Apoi mai comandă un scotch şi rămâne tăcut, ascultându-l pe Smethurst cum spune povestea sărmanului Bob Jessop, acompaniat de un saxofon răguşit şi de ritmul care răzbate de la parter. Cei de acolo interpretează o variantă melancolică a melodiei „I’ve Got You Under My Skin” şi Staffe încearcă să şi-l închipuie pe Cole Porter, complet dependent de heroină. Se gândeşte şi la Johnson.

Smethurst continuă:

— Afurisitul de Jessop s-a aflat pe marginea prăpastiei încă din prima zi nenorocită în care s-a întors la metropolitană. Inima şi sufletul lui au rămas la secţia Leadengate şi ştia că nici noi nu-l dorim acolo. Ştii că nu

şi-a mai obţinut pensia? Nu a primit nici pensia suplimentară şi acum trebuie să aştepte până la şaizeci de ani pentru a-şi intra în drepturi.

Fiecare menţionare a numelui lui Jessop îl poartă pe Staffe cu trei ani în urmă. Mintea lui o revede şi pe Sylvie, al cărei nume rămăsese în memoria telefonului lui şi care aştepta ca el să o sune. Mai ia o înghiţitură de băutură, încercând să uite toate aceste lucruri, şi i se adresează lui Smethurst:

— Mă întreb cum se descurcă din punct de vedere financiar?

— Cred că mai lucrează ca detectiv particular, pe ici, pe colo. Nu ştiu, spune Smethurst, ridicându-şi paharul către barmaniţă şi agitându-l în semn că era gol.

— Delores l-a părăsit.

— De asta nu-i bine să te însori cu cineva mai bun decât tine. Apoi, aplecându-se spre Staffe şi expirând alcool, îl întreabă: Tu şi ea, vreodată aţi…

— Nu, în nici un caz. Jessop îmi este prieten.

— Este adevărat, dar… dar acum îţi bagi nasul în treburile lui, spune Smethurst, devenind serios şi privindu-l pe Staffe direct în ochi. Te interesezi de treburile lui în mijlocul investigaţiei unei crime. Chestia asta mă face să fiu fericit că-ţi sunt prieten, Will. Chiar aşa.

Staffe nu-i răspunde, aşteptându-l să transforme totul într-o glumă, iar celălalt să izbucnească în râs. Şi, în cele din urmă, Smethurst chiar asta face, dându-i o palmă peste umăr şi spunând:

— Te-am păcălit.

Dar adevărul celor rostite de Smethurst rămase în mintea amândurora mult după ce au terminat şi un alt rând de băutură; mult după ce fiul lui Stan Tracey a mulţumit publicului şi s-a retras.

Staffe achită nota de plată cu cârdul, lăsând şi un bacşiş gras şi refuzând contribuţia lui Smethurst.

— De ce nu te retragi din poliţie, Staffe? Eu, dacă nu aş avea nevoie de bani — dacă aş avea banii tăi —, nu aş mai practica nici o secundă această meserie.

— Nu este adevărat. Nu ai renunţa.

— Crede-mă, aş face-o, spune Smethurst, dând pe gât ultima înghiţitură din pahar, ridicându-se, trăgându-şi pantalonii peste burta lăsată, semn distinctiv pentru un băutor de bere, şi continuând: Haide Staffe, spune-mi. Despre ce este vorba, de fapt? Ce fel de senzaţii trăieşti făcând meseria asta, de nu renunţi la ea?

— Senzaţii? Ei bine, doar alcoolul nu mă mai satisface deloc.

— Ce vrei să spui?

— Gândeşte-te la Cole Porter, Smet. La dependenţa lui de droguri. Pentru mine meseria asta este ca şi drogul pentru el.

Smethurst scutură din cap, neîncrezător:

— Poţi spune orice, dar pentru tine este altceva, Staffe, nu e ca un drog. Ascultă-mă pe mine.

— Tu te poţi imagina nefăcând meseria asta?

Smethurst devine serios dintr-o dată, de parcă a auzit o glumă deplasată, şi amândoi pornesc spre ieşire.

— Tu nu continui să practici meseria asta doar pentru că nu ai altceva de făcut. O faci pentru că ai un foc în vene.

Apoi îi dă un pumn în abdomen lui Staffe, în glumă, şi acesta se clătină câţiva paşi în spate, prefăcându-se lovit.

Deschid uşa clubului şi ies în lumina palidă a serii şi în ciripitul păsărilor, care se poate auzi chiar şi în fundăturile murdare din estul oraşului. Pornind pe stradă către Moorgate, văd blocul-turn Limekiln care se reliefează întunecat şi trist. Smethurst face semn unei dubiţe de transportat ziare, care trecea pe lângă ei, arătându-şi insigna. Şoferul maşinii opreşte, privindu-l urât, dar îi aruncă un ziar. Staffe se întreabă cât de mult va ajunge să-i semene lui Smethurst, cu trecerea timpului, sau dacă într-o zi se va trezi în aceeaşi barcă în care se află Jessop acum.

— Să mă ia naiba! strigă Smethurst.

Staffe nu spune nimic, dar simte un gol în stomac pe când aruncă o privire asupra primei pagini a ziarului, pe

care Smethurst i-o vâră în faţă.

O fotografie a Leannei Colquhoun, machiată şi îmbrăcată doar în desuu-uri, ocupă jumătate din prima pagină a ziarului *News.* Deasupra fotografiei este titlul, scris cu litere mari: MUŞAMALIZARE, iar sub fotografie mai există un subtitlu: CINE ESTE JUSTIŢIARUL?

Apoi articolul o citează pe Leanne Colquhoun care îi spusese lui Nick Absolom nu numai că ea a fost reţinută pe nedrept ca suspect în uciderea soţului ei, ci şi că i-au fost încălcate drepturile de care se bucură în calitate de văduvă îndurerată. Aceasta continua declarând că un poliţist îmbrăcat în civil a dat buzna în casa surorii ei fără mandat de percheziţie şi că ea a fost reţinută la secţia de poliţie chiar şi după ce un alt bărbat, Guy Montefiore, a fost atacat ca parte a unui val de răzbunări împotriva pedofililor.

Articolul mergea mai departe, cu Nick Absolom care preluase frâiele discuţiei şi pretindea că atacul asupra lui Montefiore a fost muşamalizat de poliţişti, îngrijoraţi că oamenii s-ar putea întreba ce rost mai au slujbele lor, din moment ce există un super-erou justiţiar.

Citind în continuare, Staffe are o senzaţie de greaţă. Observă că Leanne l-a menţionat şi pe el în declaraţiile ei ca fiind… un om care habar nu are încotro să se îndrepte în cazul uciderii soţului ei. Nici unul dintre detectivii care se ocupă de caz nu are habar cine l-a ucis pe Karl al meu sau cine l-a atacat pe tipul celălalt.

— Pennington o să te mănânce de viu de data asta, spune Smethurst. De ce nu ai împiedicat-o să discute cu ziariştii?

— Dă-mi o ţigară.

— O să ai nevoie de un suspect, nu de o ţigară, şi asta rapid. Articolul acesta o să aibă priză la public şi cred că Londra este pregătită pentru o porţie de justiţie proprie.

Staffe îşi aprinde o ţigară şi trage un fum lung care îl ameţeşte. Aşteaptă ca ameţeala provocată de nicotină să dispară şi se gândeşte la mesajele pe care le-a primit de la făptaş. Apoi îi spune lui Smethurst:

— Va mai fi o altă crimă sau un alt atac.

— Poftim?

— Necazul este că ziaristul a pus punctul pe i. Adică toate acestea au de-a face cu răzbunarea.

— O crimă şi un atac nu fac pe cineva supererou.

— Ei, salut Smethurst, ne mai vedem şi mulţumesc pentru ziar.

— Vreau să preiau eu cazul acesta de acum încolo, Will. Renunţă la el. O să-ţi explodeze în faţă dacă nu eşti atent, mai spune Smethurst pe când Staffe se îndepărtează.

* * *

Bărbatul îl urmăreşte cu privirea pe Smethurst care pleacă pe strada Moorgate şi se ia după Staffe. Acesta se îndreaptă spre Finsbury Circus şi se aşază pe una dintre băncile libere de lângă pista verde de bowling. Lumina răsăritului de soare îşi croieşte drum printre clădiri de birouri, împrumutând suprafeţei pistei de bowling o culoare verde-aurie. Staffe stă pe bancă, aplecat înainte cu capul sprijinit în mâini. Rămâne astfel cinci, zece, cincisprezece minute, apoi se ridică şi aruncă ziarul în coşul de gunoi de lângă bancă. Îşi împreunează mâinile, spune ceva cu voce tare şi pleacă, mergând cu bărbia ridicată şi lăsând impresia că ar fi întârziat la o întâlnire.

Bărbatul care îl urmăreşte îşi bagă mâna în buzunarul interior al impermeabilului subţire, de culoare crem, şi scoate un plic sigilat de 10x8 centimetri. Pe plic scrisese: STRICT CONFIDENŢIAL, ÎN ATENŢIA EDITORULUI DE LA NEWS.

Sâmbătă dimineaţa

Staffe îl chemase la secţie pe Tony Ford. Toată dimineaţa căutase o legătură între Ford şi Debra Bowker, ori între acesta şi Leanne Colquhoun, Nico Kashell sau familia Watkins. Cazierul lui Tony e destul de curat, cu doar câteva incidente minore în adolescenţă şi nici o altă plângere de la naşterea Tanyei până în prezent. Nu face parte din nici o organizaţie politică şi nu există nici un indiciu care să-l lege de VNAD. Şi de ce ar exista o astfel de legătură? La urma urmelor, nu există nici un raport că Tanya ar mai fi fost atacată până atunci. Observă că a primit online dosarul lui Ford şi, în acelaşi timp, ofiţerul de la recepţie îl sună anunţându-l că Tony Ford a sosit şi susţine că nu are nimic de justificat sau de declarat. Staffe îi spune ofiţerului că va coborî imediat şi apoi trece dosarul lui Ford printr-un filtru.

Datele referitoare la locul de reşedinţă al lui Ford apar pe ecranul calculatorului, afişând toate adresele unde acesta a locuit în mod oficial. La o privire rapidă poţi vedea că acesta s-a străduit să avanseze pe scara socială. S-a mutat dintr-un loc în altul, până când, în sfârşit, a cumpărat o locuinţă când a ajuns să câştige destul de bine, un apartament din Elephant. Apoi a făcut un salt în zona de vest a Londrei, unde a cumpărat casa în care locuia în prezent. Dar Staffe mai observă încă un lucru. Timp de şase luni, înainte ca Ford să se mute în apartamentul din Elephant, a locuit în blocul-turn Limekiln, împreună cu soţia sa şi micuţa Tanya.

— Voi chiar aveţi al naibii de mult tupeu, spune Tony Ford stând jos, sprijinit de spătarul scaunului, cu braţele încrucişate pe piept şi picioarele întinse.

Şi, deşi încă de la primele ore ale dimineţii studiase toate datele şi informaţiile de care dispunea, deşi are nevoie disperată de o reuşită, Staffe nu-şi doreşte cu

adevărat ca Tony Ford să muşte momeala. Îşi doreşte ca făptaşul din cazurile sale să fie oricine altcineva — nu Greta Kashell sau Linda Colquhoun ori Tony Ford.

— Tot nu mi-ai răspuns dacă îi cunoşti.

— Nu-mi amintesc toate persoanele care le-am cunoscut vreodată.

— Spune-mi unde ai locuit în trecut.

— După asta pot pleca?

— După asta poţi pleca.

— Stratford. Dalston. Elephant. Fulham.

— Progresezi, nu, Tony? Tragi către zona de vest, spune Staffe.

— Asta şi-a dorit soţia mea. Am vrut ce-i mai bun pentru Tanya.

— Aşa că nu ai vrea să locuieşti într-o clădire dărăpănată şi murdară. Nu când ai un copil mic. Un copil pentru care ai face orice ca să-l protejezi. Sau să-l răzbuni.

— Despre ce dracu' vorbeşti? Nu am locuit în nici un loc dărăpănat şi murdar. Doar pentru că am locuit şi în zona de est sau…

— Eu aş spune că Limekiln este un loc destul de dărăpănat şi murdar.

— Limekiln?

— Da. Ai locuit acolo chiar înainte de a-ţi cumpăra apartamentul din Elephant. Chiar nu-ţi aminteşti, Tony?

— Dar asta a fost cu ani în urmă.

— Îţi este ruşine că ai locuit acolo, Tony?

Bărbatul se ridică în picioare, spunând:

— Ai zis că pot pleca.

— Te mai întreb o dată. Ai auzit de numele lor sau i-ai cunoscut vreodată pe Leanne Colquhoun, Debra Bowker, Ross Denness…

— Nu!

— Atunci poţi pleca.

— Poftim?

— Am aflat ceea ce doream, Tony. Îmi pare rău.

— Îţi pare rău?

— Îmi pare rău că te-am pus să vii până aici, luându-

te de lângă familia ta.

În timp ce pleacă, Tony Ford îl priveşte uimit pe Staffe, gândindu-se că acesta s-a lăsat păcălit. Dar observă imediat că nu e aşa.

— Am să-l găsesc pe nenorocitul care a atacat-o pe Tanya, Tony. Dar tu trebuie să ne laşi pe noi să o facem. Nu o face tu însuţi. Destule vieţi au fost distruse în toată treaba asta.

Tony Ford aprobă din cap, arătând de parcă se gândeşte intens la ceva anume.

* * *

Gibbets Lane e o casă cu etaje în trepte, de la jumătatea secolului XIX, construită în umbra blocului-turn Limekiln. La ora şase Errol Regis îşi scoate capul pe uşa de la numărul optsprezece. Priveşte în stânga şi în dreapta pe strada goală şi se aventurează afară din casă, închizând încet uşa în urma lui. Îşi ridică ochii spre cerul senin de un albastru lăptos şi porneşte spre benzinăria de pe Old Street. Errol pare mai bătrân decât este în realitate, cu părul cenuşiu la tâmple. Deşi tatăl său se născuse în Nigeria, iar mama lui era din Jamaica, cei trei ani petrecuţi în puşcărie au dat o nuanţă palidă pielii lui Errol. Nici măcar lui nu-i mai pare neagră. E exact aşa cum a spus Theresa, când el s-a întors acasă: „Eli, arăţi de parcă ai văzut o stafie”.

În timp ce se joacă cu cheile din buzunar, neobişnuit cu simplul privilegiu de a-ţi încuia şi descuia singur propria uşă. După trei ani în închisoarea Belmarsh, Errol preferă să iasă la primele ore ale dimineţii, când nu trebuie să facă faţă tumultului de maşini, mijloace de transport în comun şi oameni care populează acea zonă a oraşului. Aceasta este partea cea mai grea pentru foştii puşcăriaşi: viteza ameţitoare a vieţii în libertate, a vieţii din afara zidurilor închisorii.

Regis traversează nelinişti spaţiul din faţa benzinăriei şi ia un exemplar din *News* de pe suportul din faţa chioşcului de ziare. Priveşte rapid peste umăr în

ambele direcţii şi apoi aruncă o privire peste articolul care descrie Londra cuprinsă de frenezia unor justiţiari. Regis e speriat, se precipită în chioşcul de ziare ca să plătească ziarul şi să plece.

În urmă cu trei ani, Errol a fost condamnat pentru violarea Marthei Spears, o fată de doisprezece ani, în Victoria Park. Fata l-a identificat pe Errol şi ADN-ul lui a fost găsit la locul faptei. În acea perioadă el se afla deja în atenţia poliţiei pentru trafic de droguri, *ecstasy* şi cocaină pe care le vindea tinerilor din parc. A fost o condamnare dorită de toată lumea, în afara lui, iar judecătorul i-a dat o pedeapsă de şase ani. Deşi Errol şi-a susţinut întotdeauna nevinovăţia, acum e conştient de faptul că există destui oameni care consideră că mai bine ar fi mort.

* * *

— Trebuie să fim pregătiţi pentru un alt atac, spune Staffe adresându-se echipei sale. Camera operativă din secţia de poliţie e plină de ofiţeri şi detectivi. Făptaşii au ameninţat că se vor întoarce să-l termine pe Montefiore, aşa că ştim că setea lor de răzbunare nu a fost satisfăcută, continuă el.

E sâmbătă dimineaţa, ora zece, şi jumătate din cei care compun echipa lui au familii. În mod normal, cei mai mulţi dintre cei care se află în acea cameră nu ar fi fost nevoiţi să vină la serviciu. Dar acum nu e o situaţie obişnuită. Cazurile de care se ocupă constituie un subiect de prima pagină a ziarelor.

— Două atacuri, domnule? întreabă Johnson, care arată îngrozitor de obosit. Treaba asta nu prea o poţi numi crimă în serie.

Staffe îşi doreşte să-i poată spune lui Johnson să tacă din gură, dar ştie că a sosit momentul să le vorbească despre cazul Stensson. Peste o jumătate de oră are programată o întâlnire cu Pennington, moment în care îi va spune şi detectivului inspector-şef despre legătura pe care a descoperit-o cu cazul Kashell.

Inspiră adânc, priveşte spre toţi cei din cameră şi

spune:

— A mai existat un caz similar, cu trei ani în urmă. A fost rezolvat de cei de la metropolitană. Se presupune că o femeie, Lotte Stensson, a abuzat o fetiţă de zece ani, Nicoletta Kashell. Cei de la Departamentul pentru Protecţia Copilului nu au mers mai departe cu acest caz, nu l-au înaintat Procuraturii, iar Nico Kashell, tatăl fetiţei, şi-a făcut singur dreptate, omorând-o pe Lotte Stensson în propria ei casă. I-a rupt fiecare os din trup, unul câte unul. Femeia a murit din cauza durerilor groaznice.

Toţi cei din cameră stau aplecaţi în faţă pe locurile lor. Unii şoptesc între ei. Ceva special pluteşte în aer.

— Ce mai victimă, se aude vocea lui Johnson.

— Puteţi să-i spuneţi lui Lotte Stensson cum vreţi, să o consideraţi cum vreţi. Dar faptele rămân. A fost atacată în propria ei casă, exact ca şi Colquhoun şi Montefiore. Noi suntem aici pentru a-i prinde pe făptaşi, pentru a-i împiedica să mai acţioneze încă o dată.

— Dar deja lucrurile se precipită, domnule, spune Johnson. Ni s-au raportat câteva atacuri asupra prădătorilor sexuali, petrecute în zona de est a oraşului. Oricine este făptaşul, unii oameni îl vor considera un supererou.

— De asta şi vreau ca tu să verifici toate cazurile de abuz sexual la care au renunţat cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului în ultimii trei ani. Vreau să iei legătura cu cei împotriva cărora s-a depus plângere şi să îi informezi că trebuie să fie foarte atenţi unde se duc, ce fac şi cu cine vorbesc în perioada următoare. Şi mai vreau să discuţi şi cu toţi cei care au fost condamnaţi la puşcărie pentru abuzuri sexuale şi care au fost eliberaţi în ultimele trei luni în zona aflată sub jurisdicţia noastră.

— Nu ar fi bine să luăm legătura şi cu cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului şi să le spunem să redeschidă unele dintre aceste cazuri? întreabă Johnson.

— Datoria noastră este să aplicăm legea, Johnson. Chancellor verifică în acest timp de ce nu au fost înaintate Procuraturii cazurile Colquhoun, Stensson şi Montefiore.

— Pentru că cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului vor ca noi să le servim aceste cazuri pe tavă, fără ca ei să mai investigheze ceva. Noi ne rupem spatele şi…

— Mulţumesc, Johnson, pentru această clarificare. Dar mi-e teamă că noi va trebui să ne rupem spatele şi în continuare. De asta slujba noastră ne oferă atâtea satisfacţii.

Toţi cei din cameră izbucnesc în râs, cu toate că ştiu că urmează o nouă perioadă de muncă asiduă. Pentru unii dintre cei prezenţi acolo, urma să fie cazul cel mai important din carierele lor.

Staffe le mai spune să consulte diagramele unde erau stabilite sarcinile fiecăruia, atât cele individuale, cât şi cele pe grupuri, apoi echipa lui se împrăştie la lucru, iar el rămâne să aştepte telefonul lui Pennington.

În acest timp citeşte biografiile lui Karl şi Leanne Colquhoun, redate pe scurt în ziar, întrepătrunse la repezeală cu o poveste confuză despre o dragoste pierdută şi implicarea inutilă a poliţiei. Îngropat în acest text se află şi ştirea că înmormântarea lui Karl Colquhoun urmează să aibă loc în lunea următoare. Staffe îşi notează ziua şi ora şi apoi rămâne privindu-şi reflecţia distorsionată din fereastra camerei. Ar fi trebuit să se bărbierească, ar fi trebuit să se pieptene.

Telefonul sună şi Staffe ia o bomboană de mentă din pachetul aflat în sertarul biroului său şi se dă cu deodorant Right Guard.

Apoi îşi trage o palmă pe fiecare obraz, mai tare decât ar fi fost cazul, ceea ce-l face să lăcrimeze puţin.

Porneşte cu paşi mari către etajul cinci. Ajuns în faţa biroului lui Pennington, ciocăneşte la uşă şi o deschide înainte să i se răspundă. Pennington, luat prin surprindere, închide repede un dosar aflat în faţa sa. Un exemplar din *News* tronează pe biroul său, cu pasaje subliniate cu un marker verde. Staffe ia loc fără să fie poftit şi spune:

— Domnule, am reuşit să înaintăm cu cazurile noastre. Vă amintiţi de Lotte Stensson? Şi rostind acest nume, îl fixează cu privirea pe Pennington. Apoi continuă,

mai liniştit: Există o legătură între Greta Kashell, soţia bărbatului care a omorât-o pe Lotte Stensson, şi Tyrone Watkins. În plus, există o legătură şi între aceeaşi femeie şi Debra Bowker. Am nevoie de un mandat de percheziţie pentru casa Gretei Kashell şi cea a lui Tyrone Watkins. Şi mai vreau să o aduc pe Debra Bowker aici, la interogatoriu. Trebuie să-i plătim zborul din Tenerife până în Londra.

Apoi tace, încercând un zâmbet care însă nu are nici un efect asupra lui Pennington.

Acesta, luând ziarul de pe birou, îl agită în aer şi spune:

— Cum Dumnezeu s-a putut întâmpla aşa ceva? Deja suntem de râsul lumii şi ceea ce-mi spui tu acum demonstrează că avem de-a face cu un criminal justiţiar care operează de mai mult timp. Deja am avut atacuri asupra prădătorilor sexuali înregistraţi. Eu vreau să fac să înceteze aceste zvonuri, nu să le confirm.

— Sunt foarte aproape de rezolvarea cazurilor, domnule. Făptaşii vor acţiona din nou, sunt sigur că o vor face.

— Doamne, Dumnezeule, Staffe. Asta ar trebui să mă liniştească, să presupun că ar fi un lucru bun?

— Victima va fi cineva pentru care cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului nu au reuşit să obţină o condamnare pentru abuz sexual, iar justiţiarul nostru va fi cineva din grupul de sprijin intitulat VNAD, o asociaţie de sprijinire a victimelor abuzurilor.

— Poftim?

— Am nevoie de un mandat de percheziţie pentru cele două locuinţe despre care v-am spus.

— Până acum avem o crimă şi un atac. Din ceea ce ştiu eu, cele două nu sunt legate între ele. Cel de-al doilea caz poate fi o crimă la indigo a primului. Asta este tot! Cazul Stensson s-a petrecut cu ani în urmă.

— Greta Kashell, mama fetei de care a abuzat Stensson, este membră a grupului VNAD. Numărul Debrei Bowker e în afurisita ei de agendă.

— Asta pentru că cele două au ceva în comun. Copiii lor au fost victime ale abuzului sexual.

— Victime pe care cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului nu au reuşit să le protejeze.

— Cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului nu merg până la capăt cu mai mult de jumătate dintre cazurile pe care le au. Doar ştii asta.

— Şi Tyrone Watkins a făcut parte din acest grup.

— Este un grup de sprijin, Staffe. Este normal ca oamenii care au trecut prin situaţii similare să se cunoască între ei. Dar de unde ştii ce e în agenda Gretei? Ai fost deja în casa femeii, nu?

— Familia Kashell se află la baza întregii poveşti. Sunt sigur. Nico Kashell îşi ispăşeşte pedeapsa de închisoare pe viaţă pentru uciderea lui Lotte Stensson şi nu există nici cea mai mică dovadă care să susţină că el a făcut-o, în afară de mărturia lui care a fost luată de Jessop.

— Jessop! Dumnezeule, omule. Am crezut că am scăpat de el.

Pennington începe să se joace cu un pix, foindu-se pe scaun şi privind pe fereastră.

— Toată treaba asta este o mizerie, Staffe. O adevărată porcărie. Am crezut că te-ai învăţat minte după modul în care ai adus-o la secţie pe Leanne Colquhoun. Ne faci să arătăm ca nişte idioţi. Mă faci pe mine să arăt ca un idiot.

— Dar am făcut legătura, domnule. Aceste trei cazuri sunt conectate între ele şi sunt sigur că va mai exista încă un atac. Va fi cel mai important caz din acest an. Şi nu doar aici, în Londra, ci în toată ţara. Dacă renunţăm la el, chiar vom arăta ca nişte idioţi. Daţi-mi resursele necesare şi restul de timp pe care mi l-aţi promis. Asta este tot ce vă cer.

— Dacă o dai în bară, Staffe, atunci te o să te trezeşti în aceeaşi barcă în care se află Jessop. Crede-mă.

Staffe se ridică, spunând:

— Deci, îmi daţi mandatele cerute?

— Am de ales?

— Şi răgazul necesar?

— Poţi folosi echipa pe care o ai deja. Instituie cod negru pentru ofiţeri şi pune-ţi detectivii să facă ore suplimentare.

— Şi pot să o aduc şi pe Debra Bowker aici?

— Şi dacă nu o să vrea să vină?

— Atunci va trebui să o conving.

— Încă mai poţi vrăji femeile, Staffe? Eu am auzit că puterile au început să-ţi dispară.

— Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Telefonează-i, Staffe. Pun pariu pe zece lire că nu vei reuşi să o aduci până luni. Şi luni va fi prea târziu pentru tine.

Staffe îi întinde mâna lui Pennington şi cei doi bărbaţi îşi pecetluiesc pariul. Fiecare dintre ei se preface că nu se străduieşte prea tare să întoarcă mâna celuilalt în poziţia care denotă inferioritate.

* * *

— Ce mai vreţi? V-am spus deja tot ce ştiu, se aude glasul Debrei Bowker din receptorul telefonului. Nu are nici un rost să vin tocmai până în Anglia.

— Asta nu puteţi decide dumneavoastră, doamnă Bowker. Sau ar trebui să vă spun doamnă Colquhoun?

— Nu-mi spuneţi aşa. Mă hărţuiţi?

— Chestia cu hărţuirea este o carte uşor de jucat pentru cineva care are motive de îngrijorare.

— Şi de ce credeţi că ar trebui să fiu îngrijorată?

— Nu ştiu. Dar cazul acesta se încinge tot mai mult. Ar fi interesant de văzut ce ar avea de spus presa de acolo despre trecutul dumneavoastră.

— Am să-mi sun avocatul.

— Sunaţi-l, doamnă Colquhoun.

— Nu îmi spuneţi aşa!

Staffe lasă să treacă un moment în tăcere. Nu vrea să-i spună Debrei Bowker faptul că el ştie că doar cu câteva luni în urmă ea a venit în Anglia, călătorind cu paşaportul pe care-l raportase pierdut, sub numele de

Debra Colquhoun.

— Mai sunteţi acolo? izbucneşte Debra Bowker.

Staffe îşi îmblânzeşte glasul şi face apel la piesa de rezistenţă:

— Debra, trebuie să vii. Ştim unde te aflai când Karl a fost ucis şi ştim că nu ai fost tu, dar sunt presat de superiori să te interoghez. Şi chiar nu am timpul necesar pentru a veni eu acolo şi nici nu vreau să agit lucrurile cu autorităţile din Tenerife. Însă, dacă sunt nevoit, o voi face.

— Când vrei să vin?

— Cu cât mai curând, cu atât mai bine. Vrei să-ţi aduci şi copiii?

— Nu. În nici un caz.

Staffe ţine cursorul mouse-ului deasupra ferestrei pentru rezervarea biletelor de avion, pe website-ul companiei aeriene Albion Airways.

— Pot să trimit o maşină să te ia mâine dimineaţă, după micul dejun, ca să te ducă la aeroport. Îţi rezerv un loc la clasa întâi.

— Cât timp va trebui să stau în Anglia?

— Trei-patru zile. Este un hotel bun în Mayfair pe care îl folosim noi uneori. Te pot caza acolo.

— Nu mă puteţi cumpăra, domnule inspector.

— Nici nu aş îndrăzni să încerc, Debra. Îţi spun adevărul.

Închizând telefonul, se simte cuprins de nerăbdare la gândul că va câştiga pariul cu Pennington.

* * *

Josie coboară treptele secţiei Leadengate, părând nerăbdătoare în timp ce se strecoară pe locul din dreapta al Peugeotului. Miroase bine, curat, dar noaptea şi-a pus amprenta asupra ei.

— Pari mulţumită de tine, spune Staffe, pornind motorul şi angajându-se în trafic.

— Pulford mi-a spus că ai un E-Type. De ce nu mergem cu maşina asta?

— Pentru că e mai bătrână decât mine, pentru

numele lui Dumnezeu.

— Doar nu cauţi compasiune din partea mea, nu?

— Ce ştii despre noile atacuri care au avut loc în Limekiln?

— Ştii că în clădirea asta locuiesc şapte persoane care sunt trecute în registrul cu pedofili? Şapte!

— Cum te-ai descurcat cu cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului?

Josie îşi schimbă poziţia pentru a-l putea privi şi îşi ridică un picior sub ea. Apoi spune:

— Cazul Watkins s-a petrecut la câteva luni după Kashell şi, în conformitate cu cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului, Sally Watkins era pregătită să povestească toate detaliile atacului. Rapoartele psihiatrice erau bune şi toate dovezile strânse de criminalişti îl puteau înfunda pe Montefiore. Apoi fata şi-a retras plângerea. Montefiore a fost acuzat, dar a fost eliberat pe cauţiune. S-a stabilit şi data procesului şi tot dosarul era pregătit, însă cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului au fost nevoiţi să renunţe la caz pentru că mama lui Sally a spus că ea nu putea face faţă unui proces şi că declaraţia fetei a fost luată fără acordul ei. Se pare că declaraţia i-a fost luată fetei de unul dintre dintre asistenţii sociali, care s-a grăbit şi a discutat cu fata fără ca mama să fie prezentă.

— Deci o situaţie tipică în care o procedură greşită stă în calea dreptăţii.

— Ideea este că familia Watkins a renunţat să-l înfunde pe Montefiore, nu cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului. Şi la fel s-a întâmplat şi în cazul Nicolettei Kashell. Doar cu câteva săptămâni înainte, Greta Kashell i-a oprit pe cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului să discute cu Nicoletta. Nico Kashell a fost cel care a anunţat abuzarea fiicei sale, nu mama fetei. Nu ţi se pare ciudat?

— Există şi momente în care te afli în stare de negare. Poate că Greta trecea printr-un astfel de moment. Şi presupun că se şi potriveşte. Tatăl este cel care depune plângerea împotriva lui Lotte Stensson şi obţine

deschiderea cazului. Mama intervine, protejându-şi fiica aşa cum se pricepe, adică oprindu-i pe cei ca Stan Buchanan să o oblige pe fată să retrăiască abuzul de mai multe ori, pe perioada procesului. Tatăl nu poate face faţă acestei situaţii, simte nevoia să se răzbune şi o ucide pe Lotte Stensson.

— Însă este prins şi închis. Asta înseamnă că nu poate fi legat de cazul Montefiore sau de cazul Colquhoun, spune Josie.

— Greta Kashell se alătură grupului VNAD şi intră în legătură cu Tyrone Watkins şi Debra Bowker. Poate chiar şi cu Leanne Colquhoun.

— Dar cine ar avea interesul de a-i aduce laolaltă pe aceşti oameni?

— Poate că privim lucrurile dintr-un punct de vedere greşit. Poate că întrebarea nu este care dintre ei se află în spatele acestor răzbunări. Poate că toţi sunt în spatele acestor răzbunări. Pun pariu că şi Debra Bowker a invocat confidenţialitatea cu privire la ce le-a făcut Karl Colquhoun copiilor ei. Nu are încredere în noi, în sistem. Apoi a cunoscut pe cineva care îi putea arăta calea prin care să se răzbune. Haide să mergem la Greta Kashell. Ea a fost prima, nu?

* * *

Errol Regis se şterge la gură, trage apa şi priveşte în vasul toaletei cum voma dispare în canalizare. Pe vremea aceasta, cu o săptămână în urmă, îşi făcea obişnuita baie în prezenţa unui alt bărbat, în aripa pentru prizonieri cu tulburări mentale a clădirii închisorii Belmarsh, cunoscută de către ceilalţi deţinuţi sub denumirea de Fraggle Rock. Errol a trebuit să se declare „atins de tulburări mentale” pentru a fi mutat în acea aripă a închisorii, împreună cu pedofilii şi violatorii. Ispăşea o pedeapsă de şase ani pentru violarea Marthei Spears, însă susţinea că este nevinovat. Iar deţinuţii nu suportă astfel de persoane care pretind că sunt mai buni decât ei. Aşa că Errol a trebuit să-şi ispăşească pedeapsa ca un om nevinovat printre

deţinuţii de cea mai joasă speţă.

Acum, în săptămâna în care a fost eliberat din închisoare, la radio se aud doar ştiri despre noi atacuri violente asupra pedofililor. În dimineaţa asta au avut loc mai multe răzbunări, unele dintre ele în Limekiln chiar, iar el s-a retras în văgăuna sa, cu un exemplar din ziarul *News.* De acolo, din apartamentul său, vede turnul Limekiln şi parcă simte în ceafa respiraţia fierbinte a justiţiarilor. Şi numele lui este trecut în registrul prădătorilor sexuali. Oricine se străduie puţin îl poate găsi, iar el nu se poate muta, pur şi simplu, în alt oraş, să-şi ia viaţa de la capăt. Dacă lipseşte de la vreo întâlnire cu ofiţerul pentru eliberări condiţionate, poate ajunge din nou în închisoare, ispăşindu-şi cealaltă jumătate din cei şase ani. Poate că şi asta ar fi fost o soluţie, închisoarea fiind cel mai sigur loc pentru el în aceste condiţii, dar un nevinovat nu se întoarce, pur şi simplu, în închisoare.

Theresa Regis coboară la parter în cămaşă de noapte şi se aşază pe marginea canapelei uzate. Îşi priveşte soţul şi Errol realizează că nici măcar ea nu-l crede nevinovat. Îi spune că îl crede, însă el o cunoaşte mult prea bine pentru a se lăsa păcălit de vorbele ei.

Cei mai mulţi bărbaţi, atunci când sunt eliberaţi din închisoare, se comportă precum câinii în călduri. Dar Errol nu s-a atins încă de Theresa. În prima lor noapte împreună după eliberare, când soţia lui l-a luat în braţe, cu un picior peste ale lui, şi l-a mângâiat, Errol nu a simţit nimic, nici măcar un fior de plăcere. Sărmana Theresa a început să plângă, şi la fel şi Errol. Apoi a întrebat-o dacă nu vrea să-i prepare o cană de cacao. Însă soţia lui, neluând în seamă încercarea sa de a o linişti, l-a întrebat:

— E fiindcă nu mai sunt tânără, Eli?

Însă problema lui Errol nu este vârsta Theresei, pe care o iubea şi o dorea încă, ci faptul că ceva în interiorul lui a murit atunci când a văzut-o pe Martha Spears învineţită de lovituri, stând ghemuită în boxa martorilor, în momentul în care a depus mărturie împotriva lui. Bărbatul care a molestat-o pe fată este şi acum liber şi continua să

abuzeze de alte copile. Toţi avem nevoie de cineva pe care să dăm vina pentru necazurile noastre, dar Errol nu o învinovăţea pe micuţa Martha.

Acum, Errol îşi întreabă soţia:

— Să-ţi prepar o cană de cacao, draga mea?

Theresa ia ziarul de pe masă şi începe să citească articolul despre Leanne Colquhoun, Guy Montefiore şi despre cel care, nemaisuportând sistemul juridic actual, luase situaţia în propriile mâini. Apoi îi spune soţului ei:

— Fă una pentru tine, iubitule.

Lacrimi mari încep să-i alunece pe obraji, lăsând urme pe pielea ei netedă şi neagră. Îl priveşte cu ochii mari şi trişti, iar Errol ştie că îl va părăsi, şi cine ar fi putut-o învinovăţi?

* * *

Din cafeneaua aflată peste drum de benzinăria de la capătul străzii Gibbets Lane, bărbatul o urmăreşte pe Theresa Regis închizând poarta în urma ei. Sirenele maşinilor de poliţie se aud din traficul dimineţii de sâmbătă şi Errol Regis îi face cu mâna soţiei sale. Însă aceasta merge cu capul plecat şi bărbia în piept. Trage după ea o valiză din plastic de un verde ţipător. Bărbatului îi e milă de ea, însă ştie că îi va fi mult mai bine fără Regis. Lumea ar fi un loc mai bun fără oamenii ca Regis, iar dacă cineva l-ar fi aranjat cu trei ani în urmă, Martha Spears ar fi avut o viaţă normală acum.

E foarte posibil ca Regis să fie ultima dintre obligaţiile sale. Încă nu cunoaşte toate mişcările lui Errol, însă curând va tăia şi cea de-a patra frânghie. Chiar mai curând decât ar fi dorit, însă aşa este viaţa, iar lumea nu este un loc ideal.

Imediat după ce Theresa Regis se suie într-un autobuz, o maşină a poliţiei apare pe Gibbets Lane. Opreşte în faţa locuinţei lui Errol Regis şi un ofiţer în uniformă se duce la uşa acestuia. Ce bine ar fi fost dacă poliţia i-ar proteja şi pe cei inocenţi cu aceeaşi vigilenţă cu care se pare că îi protejează acum pe cei vinovaţi.

* * *

Greta Kashell îl roagă pe Staffe să-i arate legitimaţia, cerându-i scuze şi informându-l că nu prea a avut experienţe plăcute cu poliţia, în trecut. Citeşte cu atenţie mandatul de percheziţie înainte de a-i lăsa să intre în casă pe Staffe şi pe Josie.

Aceştia încep să-şi facă treaba, Staffe amintindu-şi să întrebe ce este în fiecare cameră pentru a nu părea că este familiarizat cu casa din Raynes Park a Gretei. În debaraua transformată în birou, Staffe deschide calculatorul şi Greta îl priveşte navigând printre fişierele ei. Staffe verifică toate fişierele din calculator, însă nu mai e nici urmă de agendă, nu mai există nici iconul *Contacte.*

— Mi-e teamă ca va trebui să vă ridicăm calculatorul. Voi încerca să vi-l înapoiez înainte de sfârşitul săptămânii, spune Staffe.

— Dar am nevoie de calculator pentru a-mi putea rezolva treburile de la serviciu.

— Nu aveţi un stick de memorie pe care să-l puteţi folosi până vă înapoiez calculatorul?

— Ba da, răspunde Greta Kashell, luându-şi imediat ochii de la Staffe. În acel moment, Staffe îi face semn din cap lui Josie, şi aceasta se îndreaptă spre uşă pentru a se asigura că Greta nu va ieşi din cameră şi nu-l va urma pe Staffe care se dusese deja să caute stick-ul. Greta strigă în urma lui:

— Îl găsiţi în geanta mea, aşa că nu vă apucaţi să răsturnaţi totul cu susul în jos.

După câteva minute, Staffe se întoarce în birou şi conectează stick-ul la portul USB al calculatorului. Greta stă acolo, calmă, ca şi când nu are nimic de ascuns.

Staffe accesează fişierul *Contacte.*

— Ce este VNAD, Greta? întreabă el.

— Nu mai ţin minte.

— Dar DB? în dreptul acestor iniţiale aţi trecut un număr cu prefix de Spania.

— De ce aţi scris un alt nume în loc de Debra

Bowker? întreabă Josie.

— Am făcut-o când am auzit ce s-a întâmplat cu Colquhoun.

Staffe pune cursorul pe iconul fişierului şi se uită să vadă când s-a operat ultima schimbare a agendei. Exact în ziua în care Karl

Colquhoun a fost ucis. Nu în ziua următoare, nici în ziua în care cazul a fost relatat în presă. Cumva, Greta Kashell aflase despre moartea lui Karl Colquhoun la o oară după ce fapta a fost săvârşită. La o oră după ce Karl Colquhoun şi-a dat ultima suflare.

— Înţeleg de ce. Şi când aţi vorbit ultima oară cu Debra? întreabă el. I se pare că aude calculele din mintea Gretei în timp ce aceasta se gândeşte la răspunsul pe care să i-l dea, la momentul în care a vorbit cu Debra şi la ce va spune şi Debra când poliţia îi va pune aceeaşi întrebare.

— Cu trei ani în urmă. Sau ceva de genul acesta.

— Adică în perioada în care sufereaţi din cauza celor întâmplate fiicei dumneavoastră.

— Suferinţa asta nu se poate stinge niciodată, domnule inspector.

Staffe aşteaptă ca Greta să privească în altă parte şi îi face semn lui Josie să intervină.

— Unde se ţineau întâlnirile VNAD, Greta? întreabă Josie.

— Undeva în Surrey. Nu ştiu exact unde.

Staffe ştie că femeia minte, dar acum nu e interesat prea mult de informaţiile pe care i le poate oferi aceasta, ci, mai degrabă, de cât de încâlcite devin minciunile ei. Încearcă să-şi şteargă din minte faptul că Greta este mama unei fetiţe molestate şi soţia unui bărbat închis pe viaţă.

— Şi cine mai era înscris la VNAD?

— În acea perioadă mă duceam constant la psiholog, şi dumneavoastră vă aşteptaţi să-mi amintesc…

— Nu vă faceţi griji, spune Josie, explicându-i apoi că va trebui să-i însoţească la secţia Leadengate.

În timp ce Greta se străduieşte să-şi menţină calmul, Staffe se întreabă când ar fi momentul potrivit să o întrebe

dacă îl cunoaşte pe Tyrone Watkins. Informaţia înseamnă totul — iar când suspecţii habar nu au că tu ştii ceea ce ştiu ei, trebuie să aştepţi momentul oportun. Josie o ia de braţ pe Greta şi o conduce pe scări către ieşirea din casă. Staffe încearcă să se convingă pe sine însuşi că face ceea ce trebuie să facă.

* * *

Ajunşi la Leadengate, Greta refuză ceaşca de ceai care-i este oferită, spunând că nu are timp să aştepte avocatul din oficiu la care are dreptul.

— Nu am de ce să mă tem de adevăr. Nu am nimic de ascuns. Şi, în afară de asta, nu am nici timp. Serile de sâmbătă sunt cele mai aglomerate la restaurant.

— Aţi auzit cum a fost ucis fostul soţ al Debrei Bowker?

— Nu-mi cereţi să-l jelesc sau să-mi pară rău după el.

— Obişnuiţi să citiţi ziarul *News?*

— De ce mi-aş pierde timpul cu aşa ceva?

— Când l-aţi văzut ultima oară pe Tyrone Watkins?

Greta Kashell îşi coboară privirea în poală, începând să se joace cu bareta poşetei ei.

— Când l-am cunoscut eu era deja un bărbat distrus. Nu ar fi fost capabil să-i facă aşa ceva lui Colquhoun.

— Ce să-i facă, doamnă Kashell?

Femeia îşi ridică privirea, îngustându-şi ochii până ce ajung ca două fante. Privirea îi este rece ca gheaţa.

— Să facă ceea ce este drept, domnule inspector. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut.

Apoi îşi deschide geanta, scoate o agendă micuţă, roşie şi îi cere lui Josie un pix şi o coală de hârtie.

— Spuneţi-mi zilele şi orele care vă interesează, domnule inspector, şi eu am să vă spun unde eram.

Zilele şi orele, îşi repetă în minte Staffe.

— Unde vă aflaţi când a fost ucisă Lotte Stensson, doamnă Kashell?

— Eram internată la secţia de psihiatrie a spitalului St. Thomas. Unii ar spune că şi acum tot nebună sunt,

răspunde ea aruncându-i o privire severă.

Apoi se uită la datele indicate de Josie şi le spune unde s-a aflat când a fost ucis Karl Colquhoun şi când a fost torturat Guy Montefiore.

* * *

Jessop îi invită înăuntru pe Staffe şi pe Josie. Staffe îşi doreşte să se afle în altă parte, însă trebuie să sape mai adânc în legătura lui Jessop cu Greta Kashell şi VNAD şi, poate, chiar şi în cazul lui Guy Montefiore. Jessop arată foarte rău, de parcă ar fi băut fără încetare, însă, destul de ciudat, este proaspăt bărbierit şi nu miroase a alcool.

— Scuze pentru fumul din casă şi pentru dezordine, îi spune Jessop lui Josie, în timp ce strânge un teanc de reviste vechi de pe singurul fotoliu din cameră, invitând-o să ia loc.

Apoi Jessop se aşază şi el pe un cufăr din lemn cu sculpturi complicate care arată ca şi cum ar proveni din Africa — fără îndoială un obiect cumpărat de Delores. Staffe se întristează la gândul că, probabil, acel obiect are o valoare sentimentală pentru Jessop, din moment ce acesta a vrut să-l păstreze. Jessop îşi aprinde o ţigară şi spune:

— V-aş oferi ceai, dar eu nu beau băuturi calde. Apoi continuă privindu-l pe Staffe: în trei ani nu ai dat nici un semn de viaţă, iar acum te văd de două ori în două zile. Pur şi simplu mă simt privilegiat.

— Este vorba de cazul Kashell, răspunde Staffe.

— Ei, nu mai spune!

— Nico Kashell a fost cel care a dus-o pe Nicoletta la poliţie ca să depună plângere. El a fost cel care a dorit renunţarea la confidenţialitate.

Jessop aprobă din cap, încruntându-se.

— Mama nu a vrut ca fiica ei să fie traumatizată, dacă îmi amintesc eu bine. Viaţa lui Nico s-a sfârşit în ziua în care fetiţa lui a fost molestată, când Lotte Stensson a făcut ce a făcut. Dacă poţi accepta acest punct de vedere, atunci tot cazul capătă sens, spune Jessop trăgând din

ţigară şi tuşeşte, expirând un firicel subţire de fum. Se bate în piept şi zâmbeşte către Josie.

— Cum se comportau cei doi când erau împreună, Nico şi Greta Kashell? îl întreabă Josie.

— Nu pot spune că-mi amintesc să-i fi văzut împreună.

— El o învinovăţea pe ea pentru că nu a lăsat-o pe Nicoletta să depună mărturie?

— Sunt sigur că pedeapsa pe care sistemul nostru de justiţie ar fi dat-o nu l-ar fi ajutat nici pe el şi nici pe soţia lui. Ca să nu mai vorbim că nu ar fi ajutat-o nici pe fiica lor. Nu i s-a părut destul, câţiva ani de închisoare pentru Lotte Stensson şi apoi o viaţă întreagă trăită din ajutorul social.

— Oamenii care fac ceea ce a făcut Lotte Stensson — ce se presupune că a făcut — sunt oameni cu probleme psihice. Au nevoie de ajutor specializat, indiferent de răul pe care-l produc altor persoane. Majoritatea prădătorilor sexuali au fost… intervine Staffe.

— Ştiu, ştiu. Este vorba de ciclul abuzului, şi ei au fost molestaţi în copilărie. Dar încearcă să-i spui asta lui Nico Kashell. Soţii Kashell au făcut ce au făcut din dragoste pentru fiica lor, nu din ură faţă de acea femeie, spune Jessop, plimbându-şi degetele peste modelul sculptat pe cufăr. Ochii lui îşi recapătă privirea absentă care dispăruse doar când vorbise despre cazul Kashell.

Lui Staffe i se pare ciudat faptul că Jessop tocmai a rostit acelaşi lucru pe care i l-a spus despre dragoste şi ură şi Montefiore, doar cu o zi înainte.

Jessop îşi întoarce privirea către el, îi zâmbeşte uşor şi Staffe se întreabă ce gândeşte acesta despre el. Probabil că încearcă să-şi dea seama dacă a mai rămas în el ceva din tânărul pe care Jessop l-a luat sub aripa sa, cu mulţi ani în urmă.

— Oricine este persoana care face asta m-a sunat acasă. Mi-a scris cu vopsea din spray pe maşină. Mi-a lăsat tot felul de mesaje.

— Se pare că eşti foarte implicat în acest caz, Will. Şi mă întreb dacă nu cumva fac asta pentru ca tu să le dai

ceea ce vor?

Staffe se ridică în picioare, realizând că nu va obţine răspunsurile pentru care venise. Josie se ridică şi ea şi rămâne aşteptând lângă uşă, privindu-i pe Staffe şi Jessop care îşi dau mâna, oarecum stânjeniţi. Îi spune lui Jessop:

— Ştiţi, Greta Kashell mi-a spus un lucru foarte ciudat. Mi-a spus că, pentru ea, situaţia de atunci a echivalat cu a fi îngropată de vie. Mi-a spus că victimele simt mereu acelaşi lucru, întotdeauna se simt ca şi când ar fi îngropate de vii.

Jessop îşi scarpină bărbia, o sclipire de viaţă îi apare în ochii apoşi.

— A existat un grup de suport, dacă îmi aduc bine aminte. Este posibil ca ea să fi fost membră a acelui grup. Se numea VNAD, sau cam aşa ceva.

— Nu cumva ştiţi unde îşi aveau sediul? Unde se întâlnea acest grup?

El îi zâmbeşte lui Josie, de parcă ar fi văzut ceva ce-i plăcea, şi scutură din cap, spunând:

— Nu e o perioadă de care să-mi amintesc cu plăcere. Nu ştiu dacă Staffe ţi-a povestit.

Josie îl priveşte întrebătoare, negând din cap pentru a-i menaja orgoliul, lăsându-l să înţeleagă că Staffe nu-i povestise despre necazurile lui din cea perioadă.

— Pe scurt, Kashell a fost ultimul caz la care am lucrat. Nu am plecat din poliţie din proprie iniţiativă.

— Asta nu ştiam, însă mi-a povestit foarte multe despre dumneavoastră, domnule. Şi aveţi foarte multe pentru care trebuie să daţi socoteală, îi spune Josie, coborându-şi vocea conspirativ.

La acestea, Jessop izbucneşte în râs, iar Staffe îi aruncă lui Josie o privire de prefăcută dezaprobare.

— Sunt multe lucruri pentru care oricare dintre noi poate fi tras la răspundere. Dar în privinţa lui Will nu mi-e ruşine. Cel puţin nu pentru cel pe care îl cunoşteam.

— Ce vrei să spui? îl întreabă Staffe.

— Mai aud şi eu unele lucruri. De pildă, ultimul caz pe care l-ai rezolvat.

— Golding? Este vinovat, spune Staffe, indignat.

— Sunt sigur că este, Will. Sunt sigur că este. Apoi, zâmbind, îşi pune o mână pe umărul lui Staffe şi, strângându-l uşor, continuă: Noi trebuie doar să aplicăm legea. Asta este tot ce trebuie să facem.

— Iar noi trebuie să plecăm, spune Staffe, îndreptându-se spre uşă.

În timp ce coboară scările în mirosul de iarbă fumată de locuitorii clădirii, Staffe îi spune lui Josie:

— Frumoasă mişcare. Să-l prinzi aşa cum ai făcut-o, cu VNAD.

— Înşelătoria nu e ceva cu care să te mândreşti, îi răspunde ea.

Apoi telefonul lui Staffe începe să sune şi ei tac. Staffe răspunde şi aude glasul lui Pulford:

— Am verificat alibiurile Gretei Kashell. Este curată ca lacrima.

— Dumnezeule, răsuflă uşurat Staffe.

— Este ciudat, nu-i aşa, domnule? Este ciudat să te ocupi de un caz în care să nu-ţi doreşti să prinzi făptaşul.

Ajunşi pe clădirea din Villiers, Josie priveşte în jurul ei şi spune:

— Nu poţi şti niciodată ce se petrece în aceste case. Atât de multe uşi şi ferestre şi secrete.

Staffe întinde mâna pe bancheta din spate şi ia pachetul plin de alimente de la Tesco Metrou, pe care le-a cumpărat pe drum spre Villiers.

— Ce faci cu pachetul?

— Întorc o favoare.

— Chiar crezi că Tyrone l-ar fi putut tortura pe Montefiore?

— Este mai bine decât să mă gândesc că Sally ar fi putut face asta. Şi nu-mi pot imagina de unde ar fi ştiut cum să lege acele frânghii.

Sally le dă drumul în casă. Arată de parcă ar fi la capătul puterilor, se duce imediat înapoi în dormitorul ei fără a arunca vreo privire asupra mandatului de

percheziţie din mâna lui Staffe. Tyrone se află în faţa televizorului, sprijinit de nişte perne. Pe măsuţa de cafea de lângă el se găseşte o conservă cu carne de vită, pe jumătate mâncată, cu o furculiţă înfiptă în ea.

Tyrone îi priveşte pe Staffe şi pe Josie de parcă nu i-ar mai fi văzut niciodată până atunci, apoi continuă să schimbe canalele.

— Am venit să aruncăm o privire, îi spune Staffe, arătându-i mandatul de percheziţie, dar Tyrone nu-şi desprinde privirea de pe ecran.

Staffe ştie ce caută acolo şi se duce direct la sertarul din bucătărie. Acolo, exact în locul unde o găsise şi prima oară, se află broşura grupului VNAD. Nu e trecută acolo nici o adresă, nici orarul întrunirilor, nici vreun nume de contact. Există doar acelaşi număr de telefon ca şi în agenda Gretei Kashell. Staffe scoate o pungă de plastic pentru dovezi şi introduce broşura în ea.

În timp ce Josie se uită prin dulapurile din camera de zi şi din dormitorul lui Sally, el despachetează alimentele cumpărate de la Tesco. Apoi, luând un bol, amestecă două linguriţe de maioneză cu puţin ketchup şi crevete. Unge nişte felii de pâine cu unt şi construieşte nişte sandvişuri pe care le taie în jumătate, formând triunghiuri, şi le aranjează frumos pe o farfurie. Înainte de a ieşi din bucătărie, curăţă vasele folosite şi aruncă ambalajele. Observă în coşul de gunoi de sub chiuvetă o seringă şi simte cum i se strânge inima.

* * *

E sâmbătă după-amiaza şi pare că întreaga Londră a ieşit în aer liber, să se distreze. Maşinile de teren trec în ambele direcţii pe Clapham High Street, iar mesele din faţa cafenelelor şi a barurilor sunt pline de oameni. Pare că toţi se simt bine, ca şi când orice grijă a dispărut din lume.

Avionul în care se află Debra Bowker trebuie să aterizeze în curând pe aeroportul Heathrow. Pulford a primit ordinul să o aştepte la aeroport şi să o ducă la hotel. Apoi, după câteva ore, Debra urmează să vină la secţie.

În timp ce se îndreaptă spre Leadengate, telefonul lui Staffe începe să sune.

— Staffe? se aude vocea lui Jombaugh.

— Ce este?

— Mă tem că am veşti proaste. Băieţii de la secţia Gloucester Road au fost chemaţi la adresa apartamentului tău. A fost o spargere, dar nu ţi s-a furat nimic. Cred că ar trebui să arunci şi tu o privire. Este... ţi-a fost lăsat un mesaj pe un perete, iar poliţiştii care au ajuns acolo cred că ar fi scris cu sânge.

Staffe trage de volan şi schimbă banda de circulaţie, luând-o pe prima la stânga şi îndreptându-se spre nordul cartierului Common. In timp ce se grăbeşte spre apartamentul său din Queens Terrace, conducând cât de repede îi permite traficul, se gândeşte la ceea ce i-a spus Jessop despre aplicarea legii şi la Sohan Kelly, de care „a avut grijă" Pennington.

Ajuns acasă, vede că uşa de la intrare nu e distrusă, iar poliţiştii îi spun că cei care i-au spart apartamentul au intrat în clădire cu o cheie. Apoi Staffe discută cu ceilalţi locatari din clădire şi află că unuia dintre ei i s-a furat servieta cu câteva zile înainte. Omul nu-şi mai aminteşte cu siguranţă, dar e posibil ca în servietă să fi fost şi cheia de rezervă.

Când ajunge la uşa apartamentului său, Staffe vede că aceasta e distrusă de jur împrejurul yalei, iar poliţistul care păzeşte intrarea clătină din cap spre el de parcă i-ar fi spus: „Ar fi trebuit să fiţi mai prevăzător, domnule. Ar fi trebuit să instalaţi cel puţin o yală dublă".

Intră în camera de zi, unde nu se observă nici un semn că ceva ar fi fost deranjat din loc. La fel şi în bucătărie. Singura dovadă că a intrat cineva în casa lui, în afara uşii distruse, se află pe peretele din dormitorul său. Acolo, deasupra patului, scrise cu roşu, se află cuvintele:

Eu voi sfârşi în curând. Îţi predau ţie ştafeta.

* * *

Errol Regis stă aşezat în faţa mesei mici din

bucătărie. Pe fereastră, în spatele casei, vede cerul senin de deasupra oraşului. Salcia din curte a crescut. Florile sale, ca nişte trompete de un alb murdar, umplu fiecare ramură, însă el nu-şi poate aminti ca acel copac să fi fost acolo înainte ca el să fie arestat. Nu-şi aminteşte prea mult din viaţa pe care a trăit-o înainte ca poliţia să-i bată la uşă, acuzându-l de violarea Marthei Spears.

Un teanc de scrisori se află pe masă. Majoritatea acestora sunt din partea diverşilor săi avocaţi. Theresa încetase să-i scrie la puţin timp după ce renunţase să-l mai viziteze. Ultima vizită pe care Theresa i-a făcut-o în închisoare a fost la o zi după ce el i-a scris pentru a-i spune că apelul său a fost respins. Se pare că soţia sa avea mai multă încredere în lege decât în propriul ei soţ.

Errol se ridică şi, ducându-se la dulapul de sub scări, scoate de acolo un spray cu gaz pentru umplut brichetele, pe care şi-l îndeasă în buzunarul de la spate al blugilor care acum îi sunt prea largi. Apoi adună toate scrisorile şi se duce în curtea casei, uitându-se în stânga şi în dreapta cu precauţie. I se pare ciudat să-şi trăiască viaţa în mijlocul atâtor oameni pe care nu-i cunoaşte. În închisoare, toată lumea se află în aceeaşi barcă, însă aici, în libertate, viaţa ta se învecinează cu vieţile altor oameni, la întâmplare. Aşază scrisorile într-o grămăjoară în grătarul aflat lângă uşa din spate a casei, gândindu-se că, dacă focul emană prea mult fum, poate turna apă oricând. Toarnă gazul peste foile de hârtie, aprinde un chibrit şi-l lasă să cadă peste scrisori, privind cum acestea iau foc rapid cu un sunet precum şfichiuitul unui bici.

Errol simte cum ceva în interiorul său începe să se topească. Ceva ca un fel de nod i se ridică din stomac până în gât, răspândindu-i-se în plămâni. Se chinuie să-şi recapete respiraţia şi începe să se tânguiască. Plânge ca un copil care nu ştie exact de ce plânge, care este conştient doar de faptul că din viaţa lui lipseşte ceva de care are o nevoie disperată

Rămâne astfel până când discul soarelui coboară după gardul înalt al curţii şi cineva dintr-una din curţile

învecinate îl întreabă dacă s-a întâmplat ceva. Imediat însă un vecin îi strigă, de la una din ferestrele de la etaj, să tacă dracului şi Errol, aşa cum se obişnuise, se supune intrând în casă.

* * *

— Asta sună a acuzaţie, domnule, spune Staffe.

Pennington stă pe scaunul lui Staffe, iar Staffe stă în faţa lui, cu mâinile în buzunare, ca un şcolar prins cu o şotie.

— Eşti implicat în povestea asta mai mult decât ar fi sănătos pentru oricare dintre noi. Mai întâi eşti sunat la tine acasă de cei care-l torturează pe Montefiore. N-ar fi trebuit să te duci singur acasă la el, dar ai făcut-o. Şi mai este şi chestiunea mesajelor criptice trimise împreună cu fotografiile. Te-ai apucat să dezgropi cazul Stensson şi să-l verifici pe Jessop. Iar acum cineva a intrat în apartamentul tău şi ţi-a lăsat un mesaj scris cu sânge. Ca să nu mai amintesc de treaba cu maşina ta.

— De unde ştiţi şi de asta?

— Despre cine este vorba cu adevărat în acest caz, Staffe?

— Şi mesajul a fost scris cu sânge de oaie, domnule.

— Şi ce-i cu asta? Fie că-ţi place sau nu, e clar că eşti implicat. Eşti implicat personal.

— E normal, eu conduc investigaţia. Toate astea au legătură cu investigaţia. Povestea merge în trecut până la momentul în care Lotte Stensson a fost ucisă. Exact atunci a fost acuzat şi Karl Colquhoun de abuz asupra copiilor lui. Tot atunci Guy Montefiore a atacat-o pe Sally Watkins. Şi pun pariu că VNAD a fost înfiinţat tot atunci.

— Am avut peste o duzină de cazuri în care pedofilii au fost hărţuiţi în timp ce erau în casele lor. Doi dintre golanii care au făcut-o sunt la parter acum, în timp ce noi vorbim. Iar Karl Colquhoun a fost ucis săptămâna asta, nu cu trei ani în urmă, în caz că ai uitat.

— Vă spun eu că am dreptate, domnule. Sunt în stare să pariez pe…

— Pe reputaţia ta, Staffe? Atunci sper că ai descoperit mai multe decât îmi spui. Altfel, mă bucur că nu trebuie să pariez pe reputaţia mea.

— Am descoperit clădirea în care se întruneau membrii VNAD. Şi am reuşit să o aduc în ţară şi pe Debra Bowker. Chiar acum Pulford o ia de la aeroportul Heathrow.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Debra Bowker nu se afla în ţară când a fost omorât fostul ei soţ.

— Mi-aţi spus că îmi acordaţi un răgaz de o săptămână. Mi-aţi dat cuvântul dumneavoastră.

Pennington se lasă pe speteaza scaunului lui Staffe şi îşi împreunează mâinile la ceafă.

— Mai este ceva, Will, spune cu un zâmbet trist.

— Ce? întreabă Staffe, simţind un gol în stomac.

— Departamentul de Afaceri Interne a deschis o anchetă în baza plângerii tânărului cu care te-ai bătut pe stradă.

— Cel care face parte din banda e.Gang? Ştiţi şi dumneavoastră că plângerea este plină de minciuni.

— Chiar şi aşa, suntem nevoiţi să respectăm procedura, spune Pennington, ridicându-se.

— Din cauza lui Sohan Kelly, nu?

— Mai ai trei zile, Will. Mi-am dat cuvântul în faţa comisarului că vom ţine cazul la noi doar o săptămână. Şi vrei ca eu să-mi respect cuvântul dat, nu? continuă Pennington, trecând pe lângă Staffe. Apoi, ajuns la uşa biroului, îi întinde acestuia o bancnotă de zece lire. Asta este pentru că ai adus-o pe Debra Bowker aici. Ca să nu spui că nu sunt un om de cuvânt.

După plecarea lui, Staffe deschide fereastra pentru a alunga mirosul lăsat de Pennington pe scaunul său şi în jur. Nu e neapărat neplăcut, ci doar mirosul unui alt bărbat. Apoi îi telefonează lui Johnson pentru a afla ce a descoperit acesta cu privire la numărul de telefon al VNAD.

— Numărul a fost deconectat cu doi ani şi jumătate în urmă, domnule, îi spune Johnson.

— Află cine este proprietarul clădirii unde se

întruneau membrii VNAD şi verifică-i pe toţi chiriaşii care au locuit acolo în ultimii trei ani.

Tocmai se pregăteşte să-l mai întrebe ceva pe Johnson, când se aude soneria interfonului şi apoi glasul lui Pulford.

— Ne-am întors, domnule. Am adus-o pe Debra Bowker. Tocmai am servit-o cu un sandviş şi o ceaşcă de ceai.

Staffe închide telefonul şi îi spune lui Pulford:

— Când o să-ţi spun, să o conduci în camera 3. Între timp, pune-o pe Josie să stea cu ea şi asigură-te că toată lumea se poartă frumos.

— Stan Buchanan este avocatul de serviciu.

— Dar se află în conflict de interese. El a reprezentat-o şi pe Leanne Colquhoun.

— El spune că acuzaţiile împotriva Leannei au fost retrase. Nu se lasă, domnule.

— Bine, cobor imediat.

Staffe iese din birou şi, în timp ce coboară la parter, se gândeşte la Debra Bowker şi încearcă să-şi închipuie de ce ar putea fi capabilă.

Ca să ajungă la camerele de interogatoriu, trebuie să treacă pe la recepţie şi să iasă din acel corp de clădire. Ajuns la recepţie, observă silueta familiară a unui bărbat care e luat în primire de Jombaugh, pentru înregistrare. Bărbatul îi aruncă şi el o privire furişată, prefăcându-se că se scarpină după o ureche şi, în secunda următoare, Staffe realizează cine este respectivul.

Ross Denness, chiar cel care, în barul Ragamuffin, i-a spus că Colquhoun a primit ceea ce merita. Iar acum, Debra Bowker — care plecase din ţară din cauza abuzurilor soţului ei asupra copiilor ei — şi Ross Denness se află în secţia de poliţie Leadengate, în acelaşi timp.

Staffe se duce direct în camera 3, care e goală, şi îi telefonează lui Jombaugh.

— Nu-mi rosti numele, Jom. Doar spune-mi codul pentru acuzaţiile aduse împotriva celor doi pe care îi ai acolo.

— Este vorba de secţiunea 43, domnule.

— Fapte săvârşite împotriva unui pedofil? Răspunde-mi cu da sau nu.

— Da.

— Ross Denness nu trebuie eliberat sub nici o formă. Şi scoate-l din camera de înregistrare. Du-l repede în altă parte!

— Luaţi loc, spune Staffe, surprins de felul în care arată Debra Bowker. Singurul lucru care se potriveşte cu imaginea pe care şi-o formase despre ea e tenul bronzat, însă nimic altceva. Debra poartă un taior crem elegant, cu o fustă scurtă. Părul femeii e lucios şi drept, cu o tunsoare scumpă, după părerea lui. Are o dantură perfectă, iar tenul ei pare foarte îngrijit.

— Aceasta este colega mea, detectiv Josie Chancellor, continuă Staffe, iar femeile se salută din cap, zâmbindu-şi.

— Am văzut ziarul *News.* Se pare că pisica aia vagaboandă, Leanne, nu şi-a schimbat năravul. Întotdeauna a fost gata să facă orice şmecherie pentru câţiva bănuţi, spune Debra Bowker cu o voce cu accent cockney exagerat.

— Lăsaţi-i pe ei să pună întrebările, doamnă Bowker, intervine Stanley Buchanan. Şi consultaţi-vă cu mine înainte de a răspunde.

Debra se întoarce încet cu faţa spre Buchanan.

— Nu am nimic de ascuns, domnule Buchanan. Eu m-am oferit să vin aici şi, dacă nu aveţi nimic împotrivă, voi spune adevărul.

— Desigur că vom spune adevărul, doamnă Bowker.

— Nu-mi spuneţi „doamnă”. Nu sunt măritată.

— Bineînţeles, îi răspunde Buchanan.

— Când aţi renunţat la numele Colquhoun? întreabă Staffe.

— În ziua în care l-am dat afară din casă.

— Şi v-aţi făcut un nou paşaport, aşa cred.

Debra îşi scoate paşaportul din geantă şi i-l arată lui Staffe. El îl ia, zâmbind, îl deschide la ultima filă şi observă

că acest paşaport înlocuieşte unul furat. Îşi notează seria şi numărul paşaportului furat şi, în timp ce îi înapoiază femeii paşaportul, vede că Stanley Buchanan începe să se agite în locul său, aşa că o loveşte cu artileria grea.

— Celălalt paşaport al dumneavoastră nu a fost furat, nu-i aşa?

— Nici nu am spus, vreodată, că a fost.

— Aha. Nu contează.

— Ce nu contează?

— Faptul că tocmai aţi zis că veţi spune adevărul şi cu toate astea aţi raportat autorităţilor că paşaportul dumneavoastră vechi, cu numele Colquhoun, a fost furat. Iar nouă ne-aţi spus că nu aţi mai venit în Anglia de când v-aţi mutat în Tenerife. Dar o persoană cu numele Debra Colquhoun a zburat cu compania aeriană Budjet Air în luna aprilie. Iar acea persoană a stat în Anglia timp de zece zile.

Debra îi zâmbeşte lui Staffe.

— Am găsit paşaportul vechi după un timp şi nu m-am mai gândit că l-am declarat furat. Apoi am avut şansa unui zbor cu preţ redus. Eu îmi păstrez toate lucrurile de valoare într-un seif al unei bănci din Tenerife şi zborul era într-o duminică, când băncile sunt închise. Aşa că nu mi-am putut lua paşaportul nou.

Spune toate acestea fără a clipi sau a-şi coborî privirea. Glasul îi e calm şi egal.

Apoi continuă:

— Sunt sigură că puteţi verifica faptul că rezervarea s-a făcut într-o duminică.

— Totuşi, aţi lăsat impresia că detestaţi numele Colquhoun, doamnă Bowker.

— Îl detest pe *el,* dar numele nu înseamnă nimic pentru mine. Mi-am schimbat numele pentru copiii mei.

— Atunci de ce ne-aţi minţit când v-am întrebat dacă aţi fost în Anglia?

— Pentru că mi-am dat seama că asta v-ar fi determinat să începeţi să mă cercetaţi. Însă curând după aceea mi-am dat seama cât de naivă am fost când mi-am imaginat că nu veţi săpa mai adânc. A fost o greşeală din

partea mea.

— Obişnuiţi să beţi? intervine Josie.

— Mai mult decât ar trebui, probabil.

— Şi aţi avut probleme din cauza asta atunci când dumneavoastră şi Karl eraţi încă împreună?

— El mi-a făcut probleme. Câteva pahare de votcă în plus nu mai contează când te gândeşti la ce le-a făcut copiilor mei.

— Beaţi ca să vă răzbunaţi pe el, să-i faceţi rău?

Debra Bowker se uită la Stanley, apoi îşi mută repede privirea. Stanley spune:

— Nu-mi pot da seama de ce irosiţi timpul clientei mele cu această chestiune.

— Cunoşteaţi trecutul lui Karl, ştiaţi că tatăl lui îl bătea atunci când se îmbăta. Ştiaţi şi despre celelalte lucruri pe care i le-a făcut.

— Nu o să reuşiţi să mă faceţi să-mi fie milă de el.

— După ceea ce le-a făcut el copiilor dumneavoastră, cine v-ar putea învinovăţi dacă l-aţi chinuit?

— Cum l-am chinuit?

— Aţi spus că v-aţi mutat împreună cu copiii imediat ce aţi aflat ce se petrecea, spune Staffe.

— Bineînţeles. Iar dumneavoastră, cei din poliţie, nu aţi făcut nimic. Absolut nimic!

— Însă nu acela a fost momentul în care au început problemele în cuplu, nu? Pentru că dumneavoastră obişnuiaţi să beţi, iar el ura lucrul acesta atât de mult, spune Josie.

— Nu este un secret faptul că, dacă nu rămâneam însărcinată, noi doi nu am fi rămas niciodată împreună. A fost o greşeală.

— Mai degrabă, două greşeli.

— Am încercat să fac în aşa fel încât să fim o familie. Am încercat să scot tot ce era mai bun dintr-o situaţie proastă.

Staffe scrie pe o hârtiuţă „Du-te după Denness şi adu-l aici, în faţa camerei de interogatoriu” şi i-o strecoară lui Josie. Apoi aşteaptă ca aceasta să iasă din încăpere şi

spune:

— Aproape am terminat. Ştiu că nu aţi fost mulţumită de modul în care s-au ocupat poliţia şi cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului de acuzaţiile împotriva lui Karl. Totuşi, noi încercăm să ne facem meseria pe cât de bine putem. În plus, au existat şi alte incidente care ne-au fost aduse la cunoştinţă.

— Biata Sally Watkins. Am citit povestea ei în *News,* când veneam spre secţie. Să sperăm că nenorocitul de Montefiore va primi ceea ce merită data viitoare.

— Povestiţi-mi despre VNAD.

Fără nici cea mai mică ezitare sau tresărire, Debra spune:

— Pentru mine nu a funcţionat. În cazul meu, faptul că mă întâlneam cu oamenii care voiau doar să tot repete cele mai groaznice lucruri care li s-au întâmplat vreodată agrava situaţia. Unii dintre cei care veneau la întrunirile acelui grup erau, pur şi simplu, dependenţi de situaţie. Lăsau durerea să înlocuiască iubirea. Nu e un mod de a-ţi duce mai departe viaţa, de a lăsa în urmă problemele.

— Vă amintiţi cine erau cei care veneau la întrunirile VNAD?

— O mulţime de oameni care intrau tot mai mult în starea aceea de „victimă”, răspunde ea, ridicând din umeri.

— Am nevoie de nume.

— A trecut ceva timp de atunci. Eu m-am apropiat doar de unul sau doi dintre cei de acolo. Destul de ciudat, dar una dintre aceste persoane a fost un bărbat. Tyrone se numea. Adică tatăl lui Sally Watkins. Era dărâmat, sărmanul de el. Dar, ca şi mine, încerca să lase în urma lui ceea ce se întâmplase.

— Altcineva?

— O femeie pe care o chema Delilah. I-am uitat numele de familie. Însă era o doamnă de culoare. O adevărată doamnă.

— De ce participa la întrunirile grupului? Care era suferinţa ei?

— Fiica ei fusese violată. Sărmana Delilah. Voia să-l ucidă pe cel care îi violase fata. De asta am şi părăsit grupul, de fapt. Aş fi sfârşit în închisoare în locul soţului meu dacă mai rămâneam printre acei oameni.

— Dar nu l-aţi fi putut ucide pe Karl, nu?

Femeia zâmbi, înainte de a-i răspunde:

— Măcar dacă aş fi fost de faţă când a fost ucis.

Cuvintele ei îl fac pe Staffe să se gândească: „Măcar dacă cineva ar fi înregistrat momentul pe bandă video”.

— Aţi fi putut plăti pe cineva să-l ucidă?

— Poate, răspunde ea.

— Doamnă Bowker! izbucneşte Stanley.

— Aţi fi făcut-o pentru a-l împiedica să mai molesteze şi alţi copii?

— Asta era problema Leannei. Eu i-am spus ce a făcut Karl. Ce altceva aş fi putut face, în plus?

— De ce o urâţi atât de mult?

— Pentru că el se vedea deja cu ea cu doi ani înainte ca noi să ne despărţim. Se pregătea să treacă la copiii ei, pentru că ai mei crescuseră. Când am aflat, ştiţi, ce îi făcuse lui Kimberly, m-am dus şi i-am spus şi Leannei, iar ea mi-a spus să mă duc dracului.

— Sunt sigur că aţi visat să vă răzbunaţi pe el, spune Staffe, în timp ce se aude o bătaie în uşă, iar Josie îşi strecoară capul înăuntru.

— De ce, ca să distrug vieţile copiilor mei şi mai mult? Am găsit lucruri mai bune de făcut decât să-i plătesc nenorocitului pentru faptele lui.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat. Este posibil să vrem să mai discutăm cu dumneavoastră cât mai staţi în ţară. Vă suntem recunoscători că aţi venit până aici.

— Deci asta este tot? Am terminat?

Stanley îi aruncă lui Staffe o privire uimită, de parcă şi el ar fi vrut să întrebe: „Chiar, asta este tot?”, şi, imediat ce Debra Bowker îşi ia geanta şi se îndreaptă spre uşă, Staffe spune:

— Era să uit. Ce-mi puteţi spune despre o femeie pe numele de Greta? Greta Kashell? Aţi întâlnit-o în cadrul

grupului?

— Greta? Nu-mi plăcea deloc de ea. Dar nu era nevoie să mă întrebaţi, nu-i aşa, domnule inspector? Îmi telefonează din când în când, şi e datoria dumneavoastră să ştiţi asta, nu? răspunde Debra, făcându-i cu ochiul.

— De ce nu vă place de ea?

— Mă face să mă treacă fiorii, atâta tot. Iar dacă nu-l pui la socoteală pe nenorocitul de Karl, mă pricep la oameni, spune ea zâmbind şi deschizând uşa.

Văzându-l pe Ross Denness acolo pe hol, zâmbetul îi dispare. La fel şi zâmbetul lui.

— Vă cunoaşteţi? întreabă Staffe.

— Nu am văzut-o niciodată, spune Denness.

— Dar dumneavoastră îl cunoaşteţi?

— Eu l-am văzut când locuiam în turnul Limekiln. E vărul târfei ăleia.

— Eşti vărul Leannei Colquhoun? întreabă Staffe, uimit, privindu-l pe Denness şi amintindu-şi că acesta i-a spus că nu o cunoştea nici pe Leanne.

* * *

În timp ce se urcă în Peugeotul lui Staffe, Debra Bowker se uită lung la cutiile de carton şi ziarele aruncate pe jos, sub locul din dreapta.

— Fiţi liniştită, nu este nimic important acolo, îi spune Staffe.

— Nu vreau să-mi murdăresc pantofii, îi răspunde Debra, aruncându-i o privire jucăuşă. Înţeleg că nu aveţi pe cineva, continuă ea privind semnificativ în interiorul neîngrijit al maşinii. Nu este ceva de care să vă fie ruşine.

— Cum vi se pare camera de la hotel? schimbă subiectul Staffe, privind în oglinda retrovizoare şi angajându-se în trafic.

— Mă face să mă simt ca un turist.

Staffe se gândeşte că femeia e un interlocutor calm, fie că are sau nu ceva de ascuns. O simplă vizită la secţia de poliţie i-ar fi făcut pe cei mai mulţi oameni să se simtă ca nişte criminali. Cei mai mulţi nu ar mai fi avut chef să

privească pe geamul maşinii, admirând priveliştea.

— Poate că mai târziu o să mă duc până la Trocadero, îi întrerupe ea gândurile.

Staffe izbucneşte în râs şi îi spune:

— Vă pot lăsa acolo acum.

— Veniţi şi dumneavoastră cu mine, domnule inspector. Arătaţi ca şi când aţi avea nevoie să vă destindeţi puţin.

— Eu nu mă „destind”, îi răspunde el, privind-o şi zâmbind.

Debra se apleacă înainte în scaunul ei, trecându-şi o mână prin păr, iar parfumul ei se răspândeşte în maşină. Staffe nu şi-o poate imagina împreună cu Karl Colquhoun. Nu şi-o poate imagina nici pe Linda împreună cu Tyrone Watkins. Este foarte uimit de felul în care aceste femei au reuşit să-şi îmbunătăţească viaţa, după nenorocirile pe care le-au trăit fiicele lor.

— Nu aţi fost întotdeauna singur, nu-i aşa, domnule inspector?

Frânând şi aruncând o privire la traficul de pe Queensway,

Staffe răspunde:

— Întotdeauna…

Apoi, priveşte în oglinda din dreapta şi se încadrează pe banda destinată autobuzelor, atrăgându-şi priviri urâte şi semne obscene din partea celorlalţi şoferi, ale căror maşini staţionau în traficul aglomerat.

— Întotdeauna?… repetă ea, îndemnându-l să continue.

El o priveşte, urmărind cum expresia de pe chip i se îmblânzeşte. Dintr-o dată arată ca o femeie vulnerabilă.

— Prefer ca întotdeauna să fiu eu cel care pune întrebările. Asta este meseria mea, doamnă Bowker.

— Uneori un bărbat se satură ca totul să fie doar cum vrea el.

Staffe parchează în faţă la Grafton, se apleacă peste ea, îi deschide portiera şi răspunde:

— Aşa cum am mai spus, va trebui să mai discutăm

cu dumneavoastră.

— Luni este înmormântarea lui. Vă duceţi?

— Dar dumneavoastră? o întreabă el.

— Nu aş lipsi pentru nimic în lume.

— V-aţi văzut cu mama lui? Cu Maureen.

— Nu am nimic cu ea.

— Sigur. Doar că nici măcar nu ştia că v-aţi mutat din ţară. Cred că i-ar plăcea să afle ce mai fac copiii. Îi pot cere colegului meu să vă ducă până la ea acasă.

— Ştiu drumul până la ea acasă, spune Debra Bowker, coborând din maşină şi întorcându-se să-şi ia poşeta. Vă mulţumesc pentru că m-aţi adus la hotel. Şi pentru că nu v-aţi purtat ca un nenorocit.

— Nici nu aş şti cum, spune Staffe.

— Nu-mi strica impresia minţind tocmai acum, Staffe.

— Staffe? se miră el, însă ea a închis deja portiera, pornind spre uşa rotativă de la intrarea în Grafton.

Porneşte şi el, îndreptându-se spre parcarea subterană, unde opreşte. Există o singură ieşire din Grafton, iar cafeneaua Alma se află exact peste drum de hotel. Îşi scoate din torpedo actele contabile şi se decide să o urmărească pe Debra Bowker o oră sau două.

Contabilul i-a trimis actele cu trei săptămâni în urmă. I-ar fi luat doar o oră să le verifice, dar întotdeauna apar lucruri mai importante de făcut. Ajuns în cafenea, comandă un espresso dublu şi o porţie de plăcintă cu mere. Apoi aruncă o privire spre intrarea în Grafton şi, în cele din urmă, asupra extraselor de cont. Cifrele arată extrem de bine. Venitul din chirii e de două ori cât salariul său, dar nu totul este aşa cum pare la prima vedere. Deducerile şi-au spus cuvântul: plata dobânzilor, fondul pentru reparaţii, renovări, onorariile pentru firma de management, pentru contabili, taxele bancare şi economiile pentru fisc şi-au lăsat amprenta asupra veniturilor lui.

Priveşte din nou spre Grafton, cu sumele învârtindu-i-se în cap, şi ia o înghiţitură de cafea. E foarte fierbinte şi

amară, îl înviorează. Îl face să simtă nevoia unei ţigări. Îşi coboară privirea asupra următoarei pagini din documentele trimise de contabil, verificând venitul lunar şi notându-şi, în minte, să-l anunţe pe contabil că nu va primi chirie pentru casa din Kilburn, din moment ce Marie este cea care locuieşte acolo.

Apoi ia bilanţul contabil pentru a vedea cât îi rămâne, după ce a achitat tot ce trebuia achitat. Zerourile sumei par absurde, făcându-l să se simtă singur.

Cu colţul ochiului o vede pe Debra Bowker. Arată ca şi când aparţine acelei zone a oraşului. Cumva femeia reuşise să treacă peste prăpastia dintre Limekiln şi Mayfair. Staffe lasă bacşiş tot mărunţişul pe care îl are la el, bea repede restul de cafea şi porneşte după Debra Bowker spre Piccadilly.

Capetele bărbaţilor se întorc din când în când după ea în timp ce merge singură, în pantofii ei cu tocuri înalte. De pe strada Grafton dă colţul pe Albemarle, iar Staffe o pierde din vedere în mulţimea de oameni, fiind nevoit să coboare de pe trotuar pentru a-şi lărgi câmpul vizual. Tocmai când un taxi se îndreaptă spre el, vede cum Debra Bowker intră în barul Albemarle. Staffe îşi aminteşte locul pentru că petrecuse acolo o seară împreună cu fotbalistul Georgie Best. Nu a fost o seară excepţională, dar, în orice caz, a fost una care îţi rămâne în memorie.

Cum intri în local, în partea stângă, se află un bar mai mic. Şi apoi o încăpere mare la care se ajunge printr-un coridor. Staffe aşteaptă câteva minute pe stradă, asigurându-se că Debra Bowker nu a intrat doar pentru a folosi toaleta barului. De obicei, Albemarle nu e un loc frecventat de femei. Apoi intră şi el şi aruncă o privire, văzând-o aşezată în încăperea mai mică. Pulsul i se accelerează în timp ce se îndreaptă spre spatele localului, continuând să tragă cu ochiul la Debra care stă de vorbă cu o altă femeie, mai tânără decât ea şi blondă. În primul moment Staffe se gândeşte că aceea e Sally Watkins. Dar nu, nu poate fi Sally.

Ajuns în încăperea din spate, Staffe îşi caută un loc la

bar în aşa fel încât să le poată vedea pe cele două femei. Din locul în care s-a aşezat poate vedea spatele Debrei Bowker şi ceva din profilul lui Sally Watkins. Doar că nu se uita la Sally Watkins, ci la Leanne Colquhoun, cumva? Acum e sigur. Sau are vedenii?

Comandă o halbă de Carling pentru a nu trezi suspiciuni nimănui şi riscă să mai arunce o privire spre cele două femei. Când Debra Bowker îşi întoarce chipul în profil, observă că nu zâmbeşte, dar nici nu e încruntată. Şi dacă femeia cu care discută ar fi Leanne Colquhoun, atunci cu siguranţă ar exista o tensiune între cele două. Staffe ia o gură de bere şi mai aruncă o privire spre ele.

Cealaltă femeie e totuşi Leanne Colquhoun. Doar că aceasta a cheltuit într-un salon de înfrumuseţare o parte din banii primiţi de la Nick Absolom pentru interviul acordat ziarului. Acum părul ei e tuns până la umeri, iar petele de pe chip i-au dispărut.

Însă pe Staffe îl preocupă două lucruri mult mai importante decât noua înfăţişare a Leannei. În primul rând faptul că Debra Bowker şi Leanne Colquhoun par a fi angajate într-o discuţie serioasă, fără a exista cel mai mic semn de tensiune între ele. Şi, în al doilea rând, faptul că el a confundat-o pe Leanne cu Sally Watkins — Leanne fiind femeia la care s-a gândit, la începutul anchetării cazului, că s-ar putea ascunde în spatele cagulei din fotografia cu trupul măcelărit al lui Karl Colquhoun.

Mai ia o ultimă înghiţitură din bere şi pleacă din bar cât încă se află în avantaj.

— Nu este acasă, se aude glasul lui Becky Johnson, în receptorul telefonului.

Pe fundal lui Staffe i se pare că-l aude pe Johnson întrebând cine e la telefon.

— Ciudat, cei de la secţie mi-au spus că a plecat de acolo. Lasă, nu contează. Te-ar deranja dacă trec puţin pe la voi, Becky?

— Nu are nici un rost să vii.

— Cum mai merg treburile cu voi?

— Cred că ştii şi tu cum merg treburile, Will. Ca naiba.

Staffe ar fi vrut să o întrebe dacă ştie despre problema soţului ei cu drogurile, dar ştie că nu poate face asta. Din receptor se aude o zarvă înăbuşită, iar el spune:

— Sunt chiar la colţul străzii voastre. Am să trec pe la voi.

Apoi închide. Porneşte pe Halloway Road astfel încât să-i ia mai mult timp să ajungă acasă la Johnson, iar când intră pe strada Milford se pregăteşte pentru discuţia neplăcută pe care ştie că o va avea cu Becky. O cunoaşte pe soţia lui Johnson încă dinainte ca Johnson să se transfere de la poliţia metropolitană la secţia Leadengate. Însă, în ultimii câţiva ani, de când se născuse Charlie, Becky a devenit tot mai rece şi plină de resentimente. Poate că e din cauza faptului că alocaţia pentru copii nu e mare, iar pensia e doar un punct îndepărtat la orizont. Pe scurt, Becky Johnson a ajuns să reprezinte frustrările tipice unei soţii de detectiv din Departamentul de Investigaţii Criminale.

— Ţi-am spus să nu vii, spune Becky stând în uşa apartamentului cu Charlie în braţe, sprijinit pe şoldul ei. Costumaşul copilului are pete vechi de mâncare şi se vede clar că a fost a unuia dintre fraţii lui mai mari.

— Nu stau mult. Trebuie să discut ceva cu Rick.

— Ţi-am mai spus că…

— Este în regulă, Becky. Lasă-l să intre, spune Johnson, apărând în spatele ei.

E îmbrăcat cu un tricou şi o pereche de pantaloni scurţi, cu o pătură aruncată peste umeri.

— Will, nu vezi că e epuizat? nu se lasă Becky.

Şi, într-adevăr, nu se poate nega faptul că Johnson arată ca un cadavru.

— N-am să te ţin mult. Vreau să vorbim puţin despre Sally Watkins, spune Staffe.

Becky îşi cheamă copiii din camera de zi, îndemnându-i să intre în dormitor. Camera de zi e deschisă spre bucătărie şi are nişte dimensiuni destul de decente.

Însă, într-un colţ al acesteia, fusese montat un pat de campanie, astfel că se poate observa cu uşurinţă că acel apartament nu e destul de încăpător pentru o familie de cinci persoane.

Ricky, un băieţel de şase ani, se ridică primul. În drum spre dormitor, se repede cu capul înainte în abdomenul lui Staffe, înconjurându-i talia cu braţele. E un gest de afecţiune, o agresiune falsă. Staffe îi ciufuleşte părul şi boxează în joacă, puţin, cu el.

— Nu-l încuraja, Staffe! strigă Becky la ei.

Sian iese următoarea din cameră. Ea e cea mai mare dintre fraţi, are un chip serios, care exprimă maturitate. Joaca celor doi e prea copilăroasă pentru ea şi trece pe lângă ei cu capul plecat şi tristă. Staffe îşi aminteşte de ea de când era o fetiţă veselă şi lipsită de griji.

— Eşti bine, Sian? o întreabă el, zâmbindu-i.

Fata nu-i răspunde, iar Staffe priveşte spre Johnson care, la rândul său, stă cu capul plecat, cu ochii pironiţi la covor.

— Arăţi groaznic, omule, continuă Staffe, după ce Becky închide uşa dormitorului în spatele ei.

— Mersi, răspunde Johnson.

— Tu te-ai ocupat de alibiul lui Sally Watkins, nu-i aşa?

— Da, am şi făcut un raport.

— L-ai verificat? Dacă nu, putem schimba încă raportul, mai spune Staffe, ascultând agitaţia din camera alăturată.

— L-am verificat. A fost cu un tip care locuieşte în aceeaşi clădire. Tipul este însurat şi nu am vrut să-i stric familia. Însă l-am verificat şi s-a confirmat. Oricum, care este problema? Doar nu o consideri suspect în cazul Montefiore.

— Nu. În cazul Colquhoun.

— Colquhoun! Dar de ce i-ar face ceva lui Colquhoun? Nici măcar nu-l cunoaşte.

— Dar Tyrone Watkins o cunoaşte pe Debra Bowker.

— Nu înţeleg, spune Johnson, aşezându-se pe

marginea unei canapele jerpelite şi strângând pătura în jurul lui. Tremură.

— Nu veni mâine la lucru. Ne putem descurca fără tine o zi. Ne vedem luni, Rick.

— Îi dai liber o zi întreagă? Mulţumesc din inimă, intervine Becky, care tocmai ieşea din dormitor împreună cu copiii.

Staffe se străduie să-i zâmbească femeii, în timp ce se îndreaptă spre uşă. Dar nu primeşte nici un zâmbet înapoi. Ar fi vrut să-i întrebe cum a fost cina cu mâncare chinezească pentru care îi dăduse bani lui Johnson. Dar se abţine. Imediat ce Janine îi va spune ce substanţă a găsit în seringa lui Johnson, va discuta între patru ochi cu acesta. Nici nu îndrăzneşte să se gândească mai departe la ce trebuia să facă dacă Johnson se droghează.

În timp ce pleacă îl vede pe micuţul Ricky încercând să o trântească pe Sian la podea. Aceasta îl îndepărtează, absentă. Charlie îl loveşte pe Ricky în picior cu o bucăţică de peşte, iar Becky începe să-l certe pe soţul ei înainte ca Staffe să apuce să închidă uşa în urma lui. O mai vede pe Sian privindu-l cu ochi mari şi trişti de parcă i-ar fi spus că nu mai poate duce viaţa asta mult timp.

Sâmbătă seara

Ross Denness a fost adus la secţie pentru că îl atacase pe unul dintre vecinii lui. Un musulman amărât, slab şi scund, despre care se spunea că ar fi înregistrat în baza de date a pedofililor. Josie a verificat această informaţie, iar numele victimei nu se află în registru, nici nu s-a aflat vreodată. Asta mai lipseşte, de parcă serile de sâmbătă petrecute la secţia de poliţie nu sunt şi aşa destul de rele.

— Există o greşeală în baza aia de date, spune Denness. Toată lumea ştie ce fac nenorociţii ăştia de musulmani.

Staffe îşi ridică privirea la avocatul din oficiu care dă din umeri ca şi când i-ar spune: „Nu da vina pe mine. Nu eu îmi aleg clienţii, la fel cum nu o faci nici tu”.

— Chiar dacă numele lui s-ar fi aflat în baza de date a pedofililor, atacul asupra lui constituie tot o infracţiune.

— Vrei să zici că legea îl protejează pe el mai mult decât mă protejează pe mine?

— Spune-mi de unde o cunoşti pe Debra Bowker. Spune-mi de ce ai ascuns faptul că eşti înrudit cu Leanne Colquhoun şi apoi vom vedea.

— Sunt ţinut aici în secţie de patru ore. Mă acuzaţi de ceva anume?

— Ţi-a spus ce le făcea Karl copiilor ei? Te-a rugat să-l aranjezi?

— Ştii unde mă aflam când a fost ucis, spune Denness, zâmbind plin de îngâmfare. Apoi se lasă pe spateaza scaunului şi îşi pune mâinile la ceafă.

— Îl cunoşteai pe Karl încă de pe vremea când era însurat cu Debra Bowker şi nici atunci nu-l puteai suferi. Debra ţi-a povestit că era mai interesat de copiii ei decât de ea. Am dreptate, nu-i aşa, Ross? V-o trăgeaţi, tu şi cu ea?

— Domnule inspector, vă rog! intervine avocatul.

— Ei bine?

— Poate, răspunde Denness, neputând rezista tentaţiei de a se făli cu încă o cucerire.

— Şi cine te-ar putea învinovăţi pentru că te-ai implicat în povestea aia?

— Cum m-am implicat?

— Poate că la noapte ai să te mai gândeşti la ce ţi-am spus, Ross.

Staffe se ridică, prefăcându-se că pleacă.

— Dar nu poţi să mă ţii aici.

— Un ofiţer va veni în curând să-ţi citească acuzaţia de vătămare corporală şi incitare la ură rasială. Asta pentru început.

— Nenorocitule!

— Domnule Denness, intervine din nou avocatul.

— Continuă tot aşa, Ross. Ţine-o tot aşa, spune Staffe. Nu faci decât să-ţi înrăutăţeşti situaţia.

Rânjetul îngâmfat începe să se şteargă de pe chipul lui Denness. Arată ca şi când şi-ar fi dat seama că Staffe nu e deloc interesat de acuzaţiile de vătămare corporală şi incitare la ură rasială.

Staffe se opreşte la uşă.

— Cred că avem tot ce ne trebuie pentru o condamnare de doi până la trei ani. Întreabă-ţi avocatul dacă nu mă crezi. La trecutul tău, va fi floare la ureche.

— A fost legitimă apărare. Am o duzină de martori, spune Denness.

— La fel ca şi atunci când a fost ucis Karl Colquhoun. Mai bine lăsăm instanţa să hotărască, nu crezi?

Apoi Staffe îi întoarce spatele lui Ross Denness pentru ultima dată în acea seară. S-a săturat de toate, e prea mult pentru o singură zi, şi se decide să împuşte doi iepuri dintr-un foc: să se întâlnească cu Smethurst în barul Steels ca să se relaxeze şi totodată ca să colaboreze cu poliţia metropolitană.

Înainte de a pleca din secţie, îi telefonează lui Pulford şi îl pune să verifice alibiul lui Sally Watkins. După voce, Pulford pare deprimat, dar Staffe trece peste asta. Nu-şi

poate permite să dea liber a doua zi încă unui om. Aşa că pretinde că i se întrerupe semnalul şi închide telefonul fără să fi terminat convorbirea cu Pulford.

* * *

Errol Regis a petrecut şaisprezece ore aşezat în balansoarul vechi al mamei sale, în faţa ferestrei din camera din faţă, rugându-se ca Theresa să se întoarcă. Nu crede că poate suporta să trăiască fără ea.

La ora trei, câţiva muncitori au venit să repare acoperişul verandei casei vecine, unde nu locuieşte nimeni. Errol a deschis fereastra de sus, lăsând mirosul de smoală arsă să pătrundă în încăpere, îi place mirosul acela, dar în cele din urmă a trebuit să închidă fereastra pentru că mirosul îi amintea şi de Theresa. Ea nu suportă acel miros. La ora patru şi-a făcut un ceai. Două căni în loc de una, şi a aşezat pe o farfurioară şi câţiva biscuiţi cu ghimbir, deşi lui nu-i plac. De cincisprezece ani tot mânca biscuiţi din aceştia, dar nu i-a spus Theresei niciodată că nu-i plac.

La un moment dat, muncitorii au plecat, dar au lăsat smoala arzând într-un butoi mic pus pe un reşou. Doar cu o jumătate de oră în urmă, un bărbat îmbrăcat cu o jachetă ponosită a venit să verifice acoperişul. Şi acesta a plecat şi a lăsat smoala arzând. Errol ar fi vrut să-l întrebe de ce, însă nu a avut curaj.

S-a gândit că ceva nu e în regulă, aşa că a stins luminile din casă şi şi-a luat o pătură cu care şi-a acoperit picioarele. A oprit şi radioul şi a format numărul de telefon al secţiei de poliţie Leadengate. A lăsat telefonul să sune doar o dată, apoi a închis, rămânând cu degetul pe butonul „redial”.

Mai târziu începe să moţăie, trezindu-se des dintr-un somn agitat. I se pare că aude pe cineva ciocănind la uşă şi îşi ridică genunchii la piept, simţind cum i se încordează trupul. Capul parcă îi bubuie şi, de data aceasta, i se pare că aude nişte paşi care se îndepărtează. Aşteaptă un timp, adunându-şi curajul pentru a se duce la fereastră şi aruncă o privire afară, printre perdele. Vede doi oameni

îndepărtându-se şi se gândeşte că, probabil, sunt de la poliţie, însă nu e sigur. Mai verifică o dată uşa din spate şi cea din faţă, asigurându-se că sunt încuiate, şi îşi reia locul în balansoar.

Dă drumul la radio şi din oră în oră, la ştiri, aude că atacurile asupra pedofililor din zona Limekiln s-au mai potolit. Poliţia a făcut arestări şi, pentru moment, ordinea a fost restabilită.

* * *

Smethurst se afla deja în barul Steels când ajunge şi Staffe şi, înainte să poată comanda, Smethurst îi face cu ochiul barmaniţei, ridicându-şi două degete în sus. Imediat li se aduc două pahare de gin şi două de Jameson. E aceeaşi barmaniţă care i-a servit pe Staffe şi pe Josie cu o zi în urmă. Văzându-l pe Staffe, femeia îşi aranjează părul, îşi pune o mână în şold şi îi zâmbeşte.

— Ai încasat-o de la Pennington în legătură cu interviul dat de Leanne Colquhoun? îl întreabă Smethurst.

— Mă descurc eu.

— Şi cu plângerea depusă împotriva ta de golanul acela ce se mai întâmplă? Am auzit că s-au implicat şi cei de la Afaceri Interne.

— E treaba mea.

— Umblă vorba că cei de la AMIP vor prelua cazurile Montefiore şi Colquhoun înainte de finalul acestei săptămâni.

— Nici o şansă. Sunt foarte aproape de rezolvarea cazurilor.

Zvonul acesta cu AMIP[2] constituie o noutate pentru Staffe. Şi nu una plăcută, aşa că îşi goleşte paharul de whisky dintr-o singură înghiţitură.

— Şi cum vei rezolva cazurile? Cu un grup de sprijin pentru victime şi câţiva oameni cu alibiuri solide ca piatra?

— Se cunosc între ei. Iar Ross Denness, colegul de

2 Aria Major Investigation Pool — departament special (desfiinţat în prezent) al Poliţiei Metropolitane din Londra, pentru investigarea crimelor foarte grave.

muncă al lui Karl Colquhoun, este vărul Leannei Colquhoun. Şi chiar acum îl avem în arest pentru că a agresat un presupus pedofil.

— Dar şi el are un alibi pentru ziua în care a fost ucis Colquhoun, nu?

Staffe se gândeşte la Sally Watkins şi la zăpăceala lui Johnson în verificarea alibiului fetei. Nu îşi doreşte ca ea să devină adevăratul suspect.

— Cum o mai duce Johnson? întreabă Smethurst.

— De ce întrebi?

— Are prieteni la metropolitană. Am auzit că are probleme acasă. Se zice că o duce foarte greu. Şi la fel se aude şi despre puştiul ăla, că nu prea se descurcă.

— Pulford nu are nici un fel de probleme.

— Ştii, Staffe, eşti mult prea loial.

— Nu-i adevărat, răspunde acesta.

— Sigur, îl batjocoreşte Smethurst, ciocnind paharul cu el. Noroc, continuă acesta bându-şi berea şi apoi râzând cu capul dat pe spate. Beau pentru moderaţie, mai spune.

— Nemernicule, răspunde Staffe, bându-şi el băutura şi încercând să-şi alunge din minte povestea cu Departamentul de Afaceri Interne şi AMIP.

— Eşti un schimbat de când te-ai despărţit de tipa aia, Sylvie. Eşti mai închistat, spune Smethurst, râzând din nou. Poate că nu te avantajează viaţa de bărbat singur.

Tocmai atunci barmaniţa le mai aduce un rând de băuturi şi îi zâmbeşte lui Staffe. De când s-a dus să-l vadă pe Jessop, cazul acesta îl tot întoarce înapoi, în trecut. Oare către Sylvie? Poate că, dacă s-ar mai întâlni cu ea, doar o dată şi de dragul trecutului lor, asta l-ar ajuta cumva la rezolvarea cazului.

— Staffe? îl strigă Smethurst, privindu-l direct în ochi.

— Scuză-mă, spune Staffe.

— Am atins un punct sensibil, nu?

— Trebuie să dau un telefon, spune Staffe, ridicându-se de la bar şi ieşind din local. Se apropie de ora închiderii, dar afară e cald încă, iar mesele de pe terasă sunt pline.

Staffe caută în lista de apeluri primite a telefonului său, şi, găsind numărul lui Sylvie, se pregăteşte să o sune. Dar exact când să apese butonul, telefonul începe să-i sune, afişând numărul surorii sale.

— Ce s-a întâmplat, Marie?

— Nimic. Nu s-a întâmplat nimic rău. Din contră.

— Ce este?

— Mi-aş dori să fie aici mama şi tata.

— Ai băut?

— Am băut puţin, dar…

— De ce ai sunat?

— Paolo m-a cerut de soţie.

— Ai înnebunit?

— Cred că da. Voiam doar să-ţi mulţumesc pentru că ne-ai lăsat să locuim aici.

Staffe îi închide şi trage o înjurătură, în noaptea caldă. În timp ce se întoarce să intre înapoi în bar, i se pare că aude pe cineva strigându-i numele. Se uită de jur-împrejur de-a lungul străzii Haverstock Hill. Vede câţiva tineri în staţia de peste drum, unde tocmai oprea un autobuz. Staffe se gândeşte că poate fac parte din banda e.Gang. Apoi îşi dă seama că e un gând paranoic. Tinerii se suie în autobuz.

Intră rapid în local, dând peste alţi câţiva tineri, care ies. Aceştia ţin în mâini sticle de băutură de parcă ar fi nişte arme şi spun ceva ce el nu înţelege, în timp ce trec pe lângă el.

— Duceţi-vă dracului! le spune.

Puştii fac un pas înapoi, aşezându-se ca într-o formaţie. Unul dintre ei i se pare cunoscut, însă nu-şi poate da seama de unde. Ajuns la bar, Smethurst spune, văzându-i chipul răvăşit:

— Doamne. Se pare că vom avea nevoie de câteva rânduri de băutură în plus.

— Atunci ce mai aştepţi? îi răspunde Staffe, întorcându-şi privirea spre tinerii pe care îi lăsase la uşă, dar care acum dispăruseră.

La ora închiderii localului, Staffe şi Smethurst sunt

de ceva timp singurii clienţi rămaşi acolo. Aşa că se pregătesc să plece. Amândoi sunt destul de ameţiţi.

Trecând pe lângă ei în drum spre taxiul care o aştepta, barmaniţa îl bate prieteneşte pe umăr pe Staffe, spunându-i:

— Ai grijă de tine, dragule.

— Pot să am grijă şi de tine. Sunt poliţist, îi răspunde el.

— Nu cred că vorbeşti serios, i-o întoarce femeia, zâmbind.

Apoi se urcă în taxi, care porneşte trecând pe lângă un grup de tineri care-şi pierdeau vremea prin parcarea localului. Deşi e cam ameţit, Staffe îi recunoaşte pe doi dintre tinerii pe care i-a întâlnit mai devreme în bar. Aceştia încep să rânjească afectat înspre el şi, din spatele grupului, apare un altul — e cel care pretinsese că Staffe l-a atacat cu un cuţit în faţa barului Ragamuffin.

— La dracu', exclamă Staffe, pipăindu-şi instinctiv rana de la încheietură.

— Ce e? îl întreabă Smethurst.

— Este rahatul ăla care m-a băgat în necaz cu cei de la Departamentul de Afaceri Interne. Tu nu te băga în treaba asta, las-o pe seama mea, spune Staffe, făcând un pas spre grupul de tineri şi dându-l la o parte pe Smethurst care încerca să-l oprească.

— Ce dracu vreţi de la mine? Vreţi s-o încasaţi? Pentru că doi sau trei dintre voi or s-o păţească. Ştiţi asta, le strigă Staffe, privindu-i în ochi pe fiecare în parte.

Când o sticlă aruncată de undeva din spatele grupului se sparge la picioarele sale, ştie că are o şansă. E mişcarea unui laş, vădind o mentalitate de bandă.

Se propteşte bine pe picioare, îşi scutură braţele şi le face semn cu mâinile, invitându-i să-şi încerce norocul cu el. Tinerii încep să şuşotească între ei, iar Smethurst vine lângă Staffe, spunând:

— O să vă bag la-nchisoare. V-am văzut mutrele şi tot ce trebuie să fac e să vă scot cazierele. Şi pe ale prietenelor voastre. Să fii peştele prietenei tale este o

infracţiune, băieţi.

— Hei! Nu poţi să vorbeşti aşa cu noi, omule. În nici un caz. Asta este hărţuire.

— Care din voi a aruncat sticla?

Tânărul care depusese plângere împotriva lui Staffe rânjeşte şi spune:

— Noi nu facem nimica rău, omule. Când o să o facem, nici nu o să ne vezi şi nici nu o să ne auzi venind, fătălăule.

Staffe mai face un pas spre ei, dar tânărul nici nu clipeşte. Ceilalţi se strâng în jurul acestuia şi lui Staffe i se pare că aude un zgomot metalic ca şi când piedica unei arme ar fi fost ridicată. Simte un gol în stomac şi picioarele i se înmoaie. Probabil că şi Smethurst auzise acelaşi zgomot, căci îi şopteşte:

— Cară-te de aici! Acum!

Rânjetul tânărului se lărgeşte în timp ce priveşte cum curajul poliţiştilor se topeşte. Legea, pur şi simplu, nu are resursele necesare ca să lupte împotriva lor, şi băiatul face un pas în faţă.

— Să nu crezi că Jadus o să stea cuminte şi o să înghită dreptatea ta de alb. Ştim despre Kelly, omule. Pentru Jadus nu contează dacă e duşmanul sau fratele lui — tot va pune lucrurile la punct.

Ceilalţi tineri se mai apropie şi ei cu un pas, iar Staffe îl simte pe Smethurst trăgându-l de haină. În spatele găştii, o maşină se abate din drum, îndreptându-se spre ei. Farurile acesteia cad direct pe ei şi Staffe îşi ţine respiraţia, neştiind în ce parte să sară pentru a se feri. Tânărul se întoarce să privească spre maşină şi la fel fac şi ceilalţi.

— La dracu’, omule!

Frâna maşinii scârţâie şi aceasta se urcă pe bordura aflată între Stafie şi grupul de tineri, oprindu-se acolo. Staffe recunoaşte numărul de înmatriculare, MR2, şi, deşi Pulford le strigă să urce naibii odată în maşină, îşi dă seama că situaţia nu mai e atât de gravă. Grupul de tineri se retrage deja. Staffe se strecoară pe bancheta din spate,

iar Smethurst se suie în faţă. În timp ce demarează, înghesuiţi în Toyota sergentului său, un proiectil loveşte capota.

— La dracu'! Sper că asigurarea poliţiei acoperă chestia asta, spune Pulford.

— Nu cumva asta este maşina de la mămica? întreabă, batjocoritor, Smethurst.

— Preferi să mergi pe jos? i-o întoarce Pulford. Gras nenorocit, mai zise el încet.

— Ce naiba cauţi tu aici? îl întreabă Staffe.

— Trebuie să vă arăt ceva, îi răspunde Pulford.

— Dar de unde ştiai unde sunt?

— Păi, se presupune că sunt detectiv, dacă vă amintiţi.

Îl lasă pe Smethurst în faţă la Boss Clef şi se îndreaptă spre apartamentul lui Pulford din Southgate, pe drum Staffe povestindu-i întâlnirea cu membrii bandei e.Gang.

— Dacă nu vă supăraţi, domnule, poate că ar fi mai bine să nu mai beţi. Vreau să zic, având în vedere tot ce se întâmplă, spune Pulford, virând şi parcând maşina.

Staffe îşi ridică privirea spre clădirea din perioada interbelică, cu tencuială gri, plăci ceramice cărămizii şi ferestre hexagonale, aflată pe o stradă lungă şi şerpuitoare. Spune:

— *Aici* locuieşti?! Adică, mi-am imaginat că locuieşti undeva… în altă parte, cred.

— Adică într-un loc scump? îl întreabă Pulford, încuind maşina şi pornind spre intrarea în casă. Sunt destule lucruri pe care nu le ştiţi despre mine. Aşteptaţi până vedeţi ce am să vă arăt.

Intrând în clădire, Pulford îl conduce pe Staffe pe scări până la apartamentul său aflat la primul etaj. Camera de zi, destul de mică, e invadată de o lumină gri-albăstruie răspândită de ecranul unui computer, dar Pulford se duce direct în bucătăria şi mai micuţă, stil chicinetă, şi pune pe foc un ibric cu cafea. Pregăteşte o cafea tare şi i-o aduce

lui Staffe.

— Nu am nevoie să mă trezesc, să ştii.

— Nici nu am insinuat asta, îi răspunde Pulford în timp ce conectează computerul la internet.

Staffe îşi ia cafeaua şi se aşază lângă Pulford, privind ecranul computerului.

— La fiecare cinci secunde, cineva, undeva, accesează un site porno cu copii. Ştiai asta?

— Da. Eu v-am spus-o, răspunde Pulford, ocupat cu mouse-ul, accesând diferite comenzi cu viteza caracteristică tinerilor obişnuiţi cu computerele. Staffe clipeşte încercând să ţină pasul cu el şi cu cafeaua care-l face să se strâmbe de câte ori ia o înghiţitură. Acum, uitaţi-vă la asta. Priviţi, continuă Pulford, sprijinindu-se de spătarul scaunului şi oftând.

— Isuse! spune Staffe. Ce-i asta?

Ecranul computerului afişează o imagine împărţită în patru ferestre. În fereastra din dreapta, sus, se află fotografia lui Karl Colquhoun. În cadrul din stânga, jos, cea cu Montefiore. În partea dreaptă, jos, imaginea e înceţoşată şi Staffe nu poate distinge nimic, iar cadrul din stânga, sus, înfăţişează o imagine pe care el nu a mai văzut-o până atunci. E chipul unei persoane care i se pare cunoscută, dar nu ştie de unde.

— Nu o recunoaşteţi? Femeia din partea stângă, sus? îl întreabă Pulford.

— Şi da, şi nu.

Chipul femeii e dur şi palid. Are părul blond şi tenul pământiu. Ochii îi sunt închişi, dar durerea e zugrăvită în toate trăsăturile ei nemişcate.

— Sunt destul de sigur că este o fotografie făcută la autopsie. Vedeţi masa care se observă pe fundal?

— Doar nu este…

— Lotte Stensson, domnule.

— Ce site e ăsta?

— Uitaţi, spune Pulford, îndreptând cursorul spre adresa de web aflată în partea de sus a paginii: *răzbunarevictime.com.*

— Victime? repetă Staffe.

— VNAD? întreabă retoric, Pulford.

— Ce se întâmplă în cadrul acesta, din dreapta, jos?

— Nu-mi dau seama ce este acolo, dar cred că asta şi este ideea. E ceva ce nu s-a petrecut încă, deci nu poate fi arătat.

— Oh, Doamne, Dumnezeule! exclamă Staffe.

— Cei care fac asta vor ca noi să vedem primii ce se întâmplă, domnule. Va fi o execuţie transmisă în direct.

— Poţi afla locaţia site-ului?

— Am pus deja un tehnician să lucreze la treaba asta, dar nu ştiam dacă vreţi să afle şi Pennington.

Telefonul lui Staffe vibrează, iar el observă că are mai multe apeluri nepreluate de la Sylvie şi de la Pennington. Mormăie o înjurătură şi îi telefonează lui Pennington, care, deşi e aproape miezul nopţii, pare foarte ager.

— Aa, Staffe! Ai un simţ al sincronizării dat dracului.

— Vă cer scuze că vă sun atât de târziu, domnule.

— Nici o problemă. Tocmai mă pregăteam să te sun eu. Trebuie să ne întâlnim la secţie. A apărut o problemă. Una destul de serioasă.

— Şi eu trebuie să vă vorbesc despre ceva, domnule. Trebuie să vă spun despre un website.

— Ceva cu răzbunare nu ştiu cum punct com?

— Cum aţi spus?

— Trebuie să le mulţumim celor de la *News,* Will. Chiar acum Nick Absolom se află aici împreună cu mine. Şi are o atitudine extrem de civilizată legată de toată această treabă, Will. Extrem de civilizată. Dar *aş vrea* ca tu să vii aici cât de repede poţi. Cât mai curând.

Pennington închide, iar Staffe şi-l imaginează bravând în faţa lui Absolom, cu un zâmbet fals, aproape ca un rânjet. Dintr-o dată Staffe simte instalându-se ameţeala provocată de băutură.

* * *

Nick Absolom e slab ca un dependent de heroină. Îmbrăcat cu un costum strâmt, marca Paul Smith, stă

aşezat picior peste picior, în maniera unui fals intelectual, cu ochii cu pleoape grele uşor îngustaţi. Vorbeşte zâmbind superior şi afectat, trecându-şi mereu mâna stângă prin tunsoarea cu cărare la mijloc, de filfizon.

— Trebuie să vă spun, domnule inspector Wagstaffe, că, după părerea mea, treaba asta este subiect de prima pagină.

Apoi îşi vârâ o mână în buzunarul hainei şi despătureşte o hârtie de mărimea unui tabloid, cu o fotografie a website-ului şi cu următorul titlu:

CRIMĂ ÎN DIRECT

Dedesubtul fotografiei cu website-ul se află un subtitlu:

PRIMA CRIMĂ ÎN DIRECT DIN ANGLIA!

Staffe ia de la Absolom pagina de machetă şi o cercetează. Trece peste mândria lui şi îi spune lui Absolom:

— Frumos din partea ta că prezinţi treaba asta. Doar este în interesul publicului.

— Nu o fac în interesul publicului, răspunde Absolom.

Pennington oftează.

— Ştii şi tu cât de explozivă este situaţia pe stradă. Oricum, cum ai descoperit site-ul?

— Şi eu fac investigaţii, la fel ca tine.

— Nu te flata singur, Absolom.

— Staffe! tună Pennington.

Staffe citeşte prezentarea de pe machetă:

Violatorii de copii cad precum muştele în timp ce justiţiarii îşi fac dreptate sub soarele acestei veri lungi şi fierbinţi din Londra. Întrebarea este: ce ar trebui să facă poliţia? Dacă aţi fi poliţist într-o lume în care cei vinovaţi sunt lăsaţi în libertate, iar cei nevinovaţi sunt lăsaţi să moară încetul cu încetul, ce aţi face?

Puneţi-vă această întrebare.

Apoi cei doi bărbaţi se privesc lung, cu duritate. Nici unul nu cedează, nici unul nu clipeşte. Pennington trage

adânc dintr-o ţigară şi, în cele din urmă, tăcerea este întreruptă de Absolom:

— Poţi să spui ce vrei, dar publicul are dreptul să ştie ce se petrece. Eu nu fac decât să exprim punctul de vedere al tuturor.

— Şi nu este deloc ciudat că toată treaba asta se întâmplă să-ţi ridice cota ca jurnalist? Treci peste cadavre pentru a ajunge în vârf. Cât de elegant din partea ta.

— Te referi la cadavrele pedofililor, aceiaşi pedofili pe care statul i-a lăsat în libertate? Ei bine, dacă este aşa, te rog să mă scuzi. Poate că ar trebui să facem mai mult pentru a-i proteja pe cei de teapa lui Karl Colquhoun şi Guy Montefiore şi Lotte Stensson.

— Lotte Stensson! De unde ştii de ea?

— Nu mă îndoiesc de faptul că, probabil, eşti bun în meseria ta, inspector Wagstaffe. Dar asta nu înseamnă că nu pot fi şi eu. Imaginea femeii este chiar acolo, în colţul din stânga, sus, al paginii de web. Nu trebuie să fii un geniu ca să afli cine este.

— Spune-mi, cum ai obţinut adresa website-ului?

— Ne aflăm foarte departe de situaţia în care eu aş fi obligat să-ţi spun asta.

Staffe îşi întoarce privirea spre pagina de ziar şi citeşte din nou despre moartea lentă a victimelor, întrebându-se cât de multe ştie Absolom despre VNAD.

— Ar trebui să-i mulţumeşti domnului Absolom, Will, intervine Pennington. Treaba asta ne-a adus un timp în care să ne regrupăm.

Să ne regrupăm, gândeşte Staffe, temându-se de ce poate fi mai rău.

— Veţi da cazul altcuiva, domnule inspector-şef? întreabă Absolom. Mi-aţi promis deja că ziarul meu va publica în exclusivitate următoarea descoperire majoră în acest caz. Şi numirea altcuiva care să conducă investigaţia constituie o descoperire majoră.

— Nu eşti decât un nemernic, spune Staffe.

— Eu doar iniţiez, prin articolele mele, o dezbatere asupra caracterului vinovăţiei şi nevinovăţiei.

— Inciţi la anarhie.

— Şi eliberarea pedofililor în societate doar pentru că nu puteţi strânge suficiente probe împotriva lor cu bugetul pe care-l aveţi… asta nu contribuie la anarhie? punctează Absolom, smulgând pagina de ziar din mâinile lui Staffe şi ridicându-se în picioare. Nu pare să se prefacă, chiar e mânios. Împătureşte pagina încet şi şi-o strecoară înapoi în buzunar, continuând: De data asta ai avut noroc. Dacă discuţia noastră ar fi avut de-a face cu dreptatea câtuşi de puţin, ai vedea tu mâine-dimineaţă. Deci, pot presupune că acest caz va fi dat altcuiva?

Pennington aprobă din cap, aruncându-i lui Staffe o privire resemnată.

— Detectiv inspector Wagstaffe va lucra în continuare la acest caz, dar sub controlul direct al celor de la AMIP.

— Cei de la AMIP? Şi cine va conduce investigaţia?

— Detectivul inspector Smethurst.

— De la metropolitană? Unde va fi centrul de comandă?

— În Hammersmith.

— Ce aţi dori să le spun cititorilor mei dacă vor întreba de ce a durat atât de mult până când cei de la metropolitană să preia cazul?

— Combinarea mai multor piste, îi întrerupe Staffe. Spune că au apărut dovezi noi care leagă uciderea lui Karl Colquhoun de un caz pe care cei de la metropolitană nu l-au rezolvat în mod adecvat. Un caz de acum trei ani. Îl poţi întreba pe Smethurst dacă vrei şi alte detalii.

Apoi Staffe îl urmăreşte pe Absolom dând mâna cu Pennington şi plecând.

— Deci mi-aţi luat cazul?

— După cum am spus, Smethurst va conduce echipa de la AMIP.

— Tocmai am avut un alt incident cu cei din banda e.Gang. V-am spus că ştiu totul despre Sohan Kelly.

— Nu mai pot ajunge la el. Este de neatins.

— De neatins?

— Nu mă enerva, Staffe. Poţi să pleci acum.

Staffe iese din secţia de poliţie în noaptea de vară întunecată.

Duminică dimineaţa

— Ai dormit îmbrăcat în hainele astea? îl întreabă Josie din uşa apartamentului din Queens Terrace. Are în mâini o pungă de hârtie maro şi un exemplar din *News.*

Staffe se freacă la ochi, încercând să se trezească, şi îi strigă:

— Nu mai sta acolo. Vino înăuntru!

Apoi se duce în bucătărie unde pune multă cafea în maşina de râşnit, pornind-o. Maşina începe să macine, iar zgomotul îl face pe Staffe să-şi maseze tâmplele, luând o gură de apă dintr-o halbă de Guinness. Pregăteşte cafeaua şi o întreabă pe Josie dacă vrea şi ea o ceaşcă.

Josie neagă din cap şi îi aruncă o privire curioasă de parcă s-ar întreba de ce nu e supărat că i s-a luat cazul. Apoi îl întreabă:

— Ce vei face acum că Smethurst conduce investigaţia?

— Nu este vorba de cine conduce. Pe mine mă interesează să prindem făptaşul înainte ca acesta să ajungă la persoana care se află în imaginea din colţul dreapta jos al paginii web. Ce spun tehnicienii despre imagini?

— Oricine putea să deschidă site-ul şi să instaleze camera de filmat. Este o cameră web standard, de zece lire. Dar fii atent. Locaţia originală de unde a fost achiziţionată adresa domeniului este computerul lui Guy Montefiore. Este linia lui de internet.

— Şi presupun că au fost utilizate şi cărţile lui de credit, nu? spune Staffe.

— Da.

— De unde vine semnalul?

— Imaginea este prea înceţoşată. Tehnicienii spun că făptaşul a pus o cârpă sau ceva ca un tifon peste obiectivul camerei. Dar credem că este vorba de o clădire. Iar ora este aceeaşi ca în Londra.

— Tifon? repetă Staffe, bând şi restul de apă din halbă şi umplând-o din nou. Ce faci azi?

— Azi este duminică. Însă nu cred că am vreun cuvânt în această privinţă, nu?

— Ce spui de o intrare prin efracţie? o întreabă Staffe, bătând cu mâna spătarul scaunului de la masa de bucătărie, invitând-o să ia loc. Josie se aşază şi el continuă: Mă duc să fac un duş scurt, apoi plecăm.

— Ce vei face în legătură cu Montefiore?

— Montefiore? De ce aş face ceva în legătură cu el?

— Ah, spune Josie, coborându-şi privirea, încurcată.

— Josie? Ce s-a întâmplat?

— Noaptea trecută, chiar după ora unsprezece, a fost atacat în spital. Un asistent a dat peste ei, însă atacatorii au reuşit să fugă.

— Nenorociţii! Pennington nu a suflat nici un nenorocit de cuvânt. Şi doar am fost la el, mi-ar fi putut spune. Să-i ia dracu'! Să-i ia dracu' pe toţi!

Josie îl aude înjurând şi blestemând în timp ce se îndreaptă spre baie. Apoi un telefon mobil sună şi în apartament se lasă liniştea. Staffe răspunde, închizând uşa în urma lui, şi Josie îşi bea cafeaua în linişte.

Inima lui Staffe îşi accelerează ritmul şi el simte un gol în stomac. Se aşază pe marginea căzii, inspirând adânc, cu picioarele înmuiate.

— Ce te-a făcut să mă suni? se aude glasul lui Sylvie.

— Chiar nu ştiu, răspunde el, privind în gol la peretele din faţa lui, parcă văzând pentru prima oară plăcile de faianţă cu care e placat. Plăcile sunt dintr-o faianţă ieftină, de culoare albă, dar modelul de pe marginea lor e realizat manual în Cordoba. Le-a cumpărat dintr-un magazin din Acton, când a primit apartamentul acela. Când Sylvie le-a văzut, l-a întrebat dacă el le-a ales şi i-a spus că are gust. El i-a spus că e un lucru evident faptul că are gusturi bune, în timp ce îi mângâia spatele, trăgând-o spre el pentru un sărut.

— Faianţa de Cordoba este încă aici.

— Poftim?

— Faianţa din baie, Vee, îţi mai aminteşti. Mă aflu în baie acum.

— Will, te porţi ciudat.

— Tu ai spus că-ţi place faianţa asta şi eu am spus…

— Ai băut, cumva? Doar nu te-ai apucat iar de băutură, Will?

— Nu am băut nimic toată ziua.

— Will!

— Glumesc.

Între ei doi se aşterne liniştea, iar lui i se pare că o aude suspinând. Apoi ea spune:

— Eu ţi-am spus că ai gusturi bune, iar tu mi-ai spus că e un lucru evident. Apoi m-ai sărutat. Acum trebuie să închid, Will.

— Eu te-am sunat pentru că vreau să te văd, asta este tot.

— Will…

Din nou liniştea se aşterne şi doar faptul că i-a auzit glasul îl face pe Staffe să se întoarcă în timp, cu câţiva ani în urmă. Ultimele lui cuvinte rămân între ei ca un sărut repezit.

— Ce este? o întreabă el.

— Dacă voiai să mă vezi, trebuia doar să spui asta, de la început.

Apoi ea stabileşte o oră şi locul în care să se întâlnească.

Staffe îşi adună tot curajul, inspiră adânc şi spune:

— Uneori îmi este foarte dor de tine, Vee.

Însă îi răspunde doar tonul şi nu-şi poate da seama dacă ea l-a auzit sau nu.

Staffe şi Josie pornesc spre est, de-a lungul cheiului. Soarele aruncă umbre lungi pe drumul către Westminster. Ai senzaţia că mergi pe un drum construit din cărămizi galbene; rândul de aşteptare din faţă de la Tate se formează deja, şerpuind spre promenada de pe malul râului. Staffe îşi doreşte ca măcar o dată să aibă parte de o

duminică dimineaţă obişnuită, cu cititul ziarelor şi o vizită la o galerie de artă; un prânz târziu, servit într-un pub de pe malul râului şi apoi un film din anii cincizeci sau cele mai importante evenimente din lumea cricketului.

În loc de asta, se încadrează pe banda dreaptă de pe podul Albert şi îşi croieşte drum prin trafic, înspre Kennington Lane.

Josie spune:

— Acolo este, chiar după agenţia imobiliară. Ia-o la dreapta după pizzeria aceea. Strada duce spre Piaţa Cleaver. Am avut un prieten care locuia acolo. Putem intra prin spate.

Staffe ar vrea să afle mai multe despre acel prieten al ei. De exemplu, de ce s-au despărţit. Dacă s-a purtat bine cu ea. Poate chiar dacă ea l-a înşelat.

— Aici. Chiar aici, glasul ei îi întrerupe firul gândurilor.

Staffe parchează şi îşi examinează inelul cu chei pe care îl are cu el. Pare destul de uşor să se furişeze pe aleea lăturalnică. Se ascunde într-un ungher, împingându-se în picioare şi săltându-se peste gard. Îşi juleşte fluierul piciorului de culmea din cărămizi a gardului dar, cu un ultim efort, sare pe partea cealaltă. Lacătul de la poartă e unul standard şi Staffe găseşte repede o cheie care să se potrivească de pe inelul său de chei. O lasă pe Josie să intre, apoi pune lanţul care închidea poarta la loc.

Nişte scări din metal duc la primul etaj şi în timp ce ei doi urcă, în faţa ochilor le apare Piaţa Cleaver, plină de oameni care-şi plimbă câinii, stau pe bănci sau îşi pierd timpul la mesele terasei pub-ului care nu deschisese încă. Însă, cu cât urcă mai sus, cu atât sunt mai expuşi, iar Staffe ştie că, dacă va fi prins făcând aşa ceva, nu va fi doar exclus de la ancheta aflată în desfăşurare. Dintr-o dată, se simte descurajat.

Ajunşi la uşă, prima cheie pe care o încearcă nu se potriveşte, aşa că Staffe trebuie să se aplece şi să privească yala, apoi să caute cheia potrivită.

— Staffe! şuieră Josie.

Staffe mai încearcă o cheie şi, deşi aceasta intră în yală, e prea târziu. Peste drum, pe strada de sub ei, un bărbat care-şi plimba câinele s-a oprit pentru ca animalul să-şi facă nevoile. Văzându-i, le strigă, zâmbind:

— Spargeţi casa omului, ei? Ar trebui să chem poliţia.

— Noi suntem poliţia. Şi dacă nu cureţi rahatul câinelui şi nu te cari, o să te pun să faci muncă în serviciul comunităţii, îi răspunde Staffe.

Zâmbetul omului dispare şi priveşte în jos, deznădăjduit, spre grămada de rahat. Staffe roteşte cheia din yală şi deschide uşa. Mai aruncă o privire pe stradă şi îl vede pe bărbatul cu câinele plecând grăbit şi lăsând rahatul animalului său în grija altcuiva.

Înăuntru, trei uşi se deschid dintr-un coridor întunecos, cu un covor jerpelit şi maroniu pe podea. Locul are un aer închis şi Staffe deschide uşile pe măsură ce înaintează. Descoperă o chicinetă mică şi doi gândaci de bucătărie în chiuvetă, apoi o toaletă şi, în cele din urmă, o cameră mai mare, cu două ferestre de la podea până la tavan, care oferă o privelişte spre Kennington Lane.

— Locul acesta nu a mai fost folosit de luni de zile, spune Josie.

— Să sperăm că nu a mai fost folosit de la VNAD încoace. Staffe începe să caute prin sertarele unui birou lăcuit. Tu uită-te în fişete.

În sertarele biroului nu găseşte nimic, cu excepţia câtorva agrafe pentru hârtii şi nişte meniuri vechi de la restaurantele unde se poate comanda pentru acasă.

— Am un presentiment, domnule, spune Josie, aruncându-şi jacheta pe spateaza unui scaun din velur. Haina alunecă pe jos, însă cei doi nu observă.

Staffe ridică receptorul telefonului şi descoperă că linia e moartă. Tot acolo, pe o măsuţă joasă, se mai află un fax vechi, dar fără hârtie.

— În fişetele astea nu e nimic, spune Josie.

— Ce pierdere de vreme, îi spune el, privind biroul. Observă că, în partea stângă a acestuia, sunt trei sertare. Se lasă pe vine, scoate primul sertar şi îl aşază pe podea,

lângă el.

— Ce faci?

Staffe se lasă în genunchi şi îşi bagă mâna în spaţiul dintre sertare. Simte nişte coli de hârtie care, probabil, căzuseră în spatele sertarului pe vremea când acesta era plin. Le scoate afară şi se aşază turceşte pentru a cerceta hârtiile. În acest timp, Josie se duce la fereastră şi trage draperiile murdare, supraveghind strada.

Colile de hârtie scoase de Staffe conţin şi mai multe meniuri, un fluturaş al VNAD pe coală A5, o hartă a metroului londonez şi un desen realizat de un copil, înfăţişând şcoala acestuia, cu siluete care fac cu mâna şi chipuri cu zâmbete mari şi galbene. Mai e şi o factură de telefon din anul 2006. Verifică repede paginile facturii şi observă că e o factură detaliată. Zâmbeşte pentru sine, mulţumit, şi şi-o vâră în buzunarul hainei. În cele din urmă dă şi peste cotorul unui carnet de cecuri. Îl îndeasă şi pe acesta în buzunarul hainei, se ridică în picioare şi pune la loc sertarul, spunând:

— Nici aici nu-i nimic. Haide să mergem.

Se grăbesc să iasă din apartament, închizând toate uşile în urma lor. Josie aruncă o privire prin spaţiul îngust al uşii întredeschise. Jos, pe stradă, în faţa porţii se află doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume. O văd pe Josie, iar aceasta tresare, inspirând adânc.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă Staffe.

— Jos sunt doi bărbaţi. Şi m-au văzut. Cred că pe noi ne aşteaptă.

— La dracu! oftează el, deschizând uşa şi îndemnând-o pe Josie să iasă.

O urmează şi el, coborând pe treptele din metal, ridicând o mână spre bărbaţii de jos şi încercând să-şi dea seama cine sunt. Ajunşi la poartă, scoate lanţul şi iese în stradă, întinzând mâna către bărbatul cel mai în vârstă.

— Frumoasă zi. Bărbatul îi acceptă salutul, dar înainte de a putea spune ceva, Staffe continuă, privindu-l direct în ochi şi zâmbind: Sunteţi de la agenţia imobiliară, nu? Nu vă mai amintiţi de mine? Noi am fost chiriaşi aici.

Căutăm o copie a vechiului contract de închiriere.

— Ah da, aşa este. Aţi fost chiriaşi, răspunde bărbatul mai vârstnic.

— Un om ne-a spus că cineva încearcă să intre în clădire şi ne-am gândit că este mai bine să vedem ce se întâmplă, interveni cel mai tânăr, privind-o insistent pe Josie şi jucându-se cu cravata.

— Foarte bine, spune Staffe, gândindu-se cu câtă disperare doreau să încheie o afacere sărmanii de ei, dacă lucrau şi duminica.

— Credeam că noi avem toate cheile, spune cel vârstnic.

Staffe se bate cu o mână peste buzunarul hainei şi răspunde:

— Avocaţii ne-au spus să le înapoiem lor cheia. Trebuie să mai facă un inventar.

Apoi o ia pe Josie şi împreună traversează strada, făcându-le cu mâna celor doi bărbaţi. Trece pe lângă maşina sa şi continuă să meargă până în Piaţa Cleaver, ţinându-şi o mână în buzunar peste hârtiile luate din apartament şi gândindu-se că, până la urmă, nu a fost o pierdere de timp.

— Will! exclamă Marie, retrăgându-se din pragul uşii casei din Kilburn şi desfăcându-şi larg braţele într-o invitaţie să o îmbrăţişeze. Chipul îi radiază de fericire şi, pentru o clipă, în timp ce ea îşi încolăceşte braţele în jurul lui, Staffe se lasă în voia îmbrăţişării ei tandre. Sora sa îşi odihneşte capul în scobitura gâtului lui, strângându-l în braţe.

— Nici nu-ţi pot spune cât sunt de fericită, cât sunt de încântată că ne-ai permis să locuim în casa ta. Vino să-l saluţi pe Paolo, îi spune ea, lăsându-se puţin pe spate, cu braţele încă încolăcite în jurul taliei lui.

— Marie, mai întâi trebuie să-ţi dau ceva, îi răspunde Staffe, băgându-şi mâna în buzunarul hainei şi pipăind cecul pe care venise să i-l dea.

— Şi eu, spune ea, ţinându-l de mână şi conducându-l

în camera de zi. Staffe simte miros de băutură în respiraţia ei, deşi nu e nici măcar miezul zilei. În încăpere soarele pătrunde prin ferestre, iar măsuţa de cafea e plină de cutii cu resturile meselor comandate. O sticlă de votcă zace pe podea lângă scaunul lui Paolo, care de fapt e scaunul lui. Bărbatul care-i bătuse sora stă acum în scaunul lui cu un picior sprijinit neglijent peste celălalt şi rulându-şi o ţigară. Scaunul e unul în formă de scoică, în stil american, şi pe care Staffe a dat două sute de lire cu cincisprezece ani în urmă.

— Bună, Paolo, salută Staffe, încercând să nu se holbeze la vânătăile de pe chipul acestuia.

— Hei, amice, îi răspunde Paolo, fără să se ridice.

Staffe ar fi vrut să-i spună să fie atent cu ţigările să nu-i ardă tapiseria scaunului. În primul moment se abţine, apoi îi spune totuşi:

— Ai grijă cu ţigările alea, să nu-mi arzi scaunul.

— Will! îl apostrofează sora lui.

— Ce? Este valoros.

— Nu te purta aşa, spune Marie.

— Nu-ţi face griji în privinţa scaunului, omule, îi răspunde Paolo, cu pleoapele căzându-i grele peste ochii căprui. Staffe observă că, deşi bărbatul provine în mod clar din sudul Europei, are un anumit accent afectat şi o intonaţie ascendentă caracteristică exprimării din Lumea Nouă.

— Dar nu mă port în nici un fel, Marie.

Marie se retrage spre uşa camerei şi îi aruncă o privire de avertisment, invitându-l să o urmeze.

— Nu vezi că suntem fericiţi? Nu te poţi bucura şi tu pentru noi? rosteşte ea printre dinţi.

— Nu-mi doresc nimic mai mult, îi răspunde Staffe, luând-o de braţ şi strângând-o uşor. Crede-mă. Îţi spun adevărul. Însă îmi fac griji pentru tine.

— Mie mi s-a părut că-ţi faci griji pentru mobila ta.

Staffe o apucă de manşeta largă a bluzei hippy în culori strălucitoare pe care o poartă şi i-o ridică, mângâindu-i braţul. Această mişcare lasă la vedere

vânătăile gălbui de pe mâna ei, iar el îi spune, avertizând-o:

— Astea nu ţi le-a făcut zâna cea bună.

— Nu ştiu ce încerci să-mi spui, Will, dar să ştii că Paolo mă iubeşte şi eu îl iubesc pe el. Dacă nu vrei ca noi să mai locuim aici, atunci o să plecăm.

— Nu am spus asta.

— Uneori, Will…

Telefonul lui mobil începe să sune, întrerupându-i. E Josie, iar Staffe decide să nu răspundă.

— Sunt fericit pentru tine, Marie. Chiar sunt. Doar că ştiu ce…

— Iar eu te cunosc pe tine, Will. Nici tu nu eşti chiar un exemplu de urmat atunci când vine vorba de relaţii, nu?

Staffe simte nevoia să-i spună că îşi doreşte să fi făcut mai mult ca să o ajute atunci când părinţii lor au murit. Simte nevoia să poată da vina pe altcineva pentru situaţia ei de acum.

— Marie… începe el, dar aude un zgomot şuierat şi ceva îl loveşte în cap. Ceva moale. În capul scărilor stă Harry cu o mână ridicată ca şi când ar fi înscris golul victoriei pe Wembley.

Staffe îşi deschide braţele spre el, lăsându-se în genunchi în timp ce Harry se repede pe scări în jos. De pe a cincea treaptă, băiatul se aruncă în braţele lui Staffe care îl prinde strâns, şoptindu-i la ureche:

— Să ai grijă de mama ta, Harry. Să ai grijă de ea.

Staffe ştie că, dacă îi va da cecul cu care a venit, Paolo va risipi o parte din bani. Dar în acelaşi timp este conştient de faptul că o parte din acei bani vor face viaţa mai uşoară pentru ea şi Harry. Se ridică de jos, ţinându-l pe Harry în braţe cu o mână, iar cu cealaltă scoate cecul din buzunarul hainei.

— Vreau să-ţi dau asta, Marie. Poftim. Ia-l, te rog.

Ea priveşte cecul încercând să pară relaxată, dar ochii i se măresc la vederea sumei. Imediat se străduieşte să-şi ascundă mirarea, îngustându-şi ochii.

— Dar e prea mult, Will.

— Sunt pentru tine şi pentru Harry.

— Însă nu şi pentru Paolo?

— Cred că e timpul să plec.

— Eu încerc să-mi fac o familie cu el, Will. Du-te şi ia-ţi la revedere şi de la el.

Staffe priveşte în camera de zi şi-l vede pe Paolo aprinzându-şi o ţigară cu haşiş.

— Paolo are alte treburi acum, îi răspunde el şi, în timp ce iese din casă, o mai aude pe Marie apostrofându-şi iubitul.

Staffe se învinovăţeşte pentru că a stârnit o discuţie între cei doi. Apoi, gândindu-se mai bine, îi pare rău că nu a stârnit o adevărată ceartă. Se roagă repede ca sora lui să nu fie din nou maltratată şi deschide portiera maşinii. Dar, înainte să se urce în ea, telefonul mobil începe să sune din nou. Răspunde fără să se uite cine e.

— Bună, Josie.

— Nu este Josie, aude glasul lui Pulford. Avem nişte veşti proaste. Nico Kashell a încercat să-şi pună capăt zilelor noaptea trecută. Cei de la închisoare au început să întrebe ce i-am spus şi ne reproşează că nu i-am avertizat să-l pună sub supraveghere.

Staffe priveşte înapoi spre casă, întrebându-se dacă a pricinuit probleme şi acolo. Apoi se urcă în maşină.

— Cum ai aflat asta?

— Directorul închisorii mi-a telefonat. A văzut numele noastre pe lista cu vizite a lui Kashell.

— Mai ştie şi altcineva?

— Nu încă.

— Am să-i spun eu lui Pennington. Tu nu spune nimic nimănui.

Închide telefonul, opreşte staţia de poliţie şi se lasă pe spate în scaunul şoferului, sprijinindu-şi capul de tetieră. Închide ochii şi începe să inspire şi să expire din ce în ce mai adânc. Îşi imaginează aerul din plămâni arzând până ce ajunge la o culoare de un argintiu strălucitor. Pulsul începe să-i încetinească din ce în ce mai mult, până când în cele din urmă deschide ochii, uitându-se la factura

de telefon al VNAD. Singurul număr de telefon pe care îl recunoaşte e cel al Debrei Bowker. Aceasta a fost sunată cu optsprezece luni în urmă, dar asta nu are neapărat legătură cu ceva ilegal.

Porneşte maşina şi, în timp ce conduce, scoate din buzunar şi cotorul carnetului de cecuri, răsfoind sferturile de pagină rămase şi întrebându-se dacă să ceară de la bancă toate operaţiunile făcute pe contul respectiv. Se angajează pe High Road, plină de oameni care fac cumpărături, de gură-cască şi beţivi agitându-se şi îmbulzindu-se şi dintr-o dată frânează, oprind maşina. Şoferul din autovehiculul din spatele lui îl claxonează, ocolindu-l şi arătându-i degetul. Staffe, însă, nu-i dă nici o atenţie. Priveşte fix la suma de 50.000 trecută pe una din filele carnetului de cecuri, cu cerneală neagră-albăstruie. Sub această sumă se află o singură literă „J”. Cecul e datat în 20 septembrie 2005 — cu o săptămână înainte ca Nico Kashell să o ucidă pe Lotte Stensson.

* * *

— Arăţi ca naiba, Rick, spune Josie.

Johnson ţine cu ambele mâini o cană de ceai. Arată groaznic. Cei doi se află în cafeneaua de peste drum de piaţa Smithfield, chiar după colţ de Leadengate. E o cafenea de modă veche, rămasă neschimbată în mijlocul mulţimii de localuri şi restaurante moderne.

— Mersi, Josie. Acum că mi-ai spus, mă simt mult mai bine.

— Ce-ţi mai fac copiii?

— Smethurst mi-a telefonat şi mi-a spus că mă vrea în echipa AMIP. Te-a chemat şi pe tine? schimbă subiectul Johnson.

Josie neagă din cap.

— Dar pe Staffe?

Josie îşi priveşte ceaşca goală de cafea, muşcându-şi buzele.

— Ce este, Josie? Ce a mai făcut de data asta? o întreabă Johnson.

— Trebuie să dau de el. Cred că am făcut o prostie.

— Spune-mi mie despre ce este vorba.

Femeia inspiră adânc, apoi spune:

— Am intrat într-o clădire, fără mandat, şi cred că mi-am uitat haina acolo.

— În ce clădire?

— L-ai auzit pe Staffe vorbind despre VNAD?

— Încă mai urmăreşte firul ăsta?

— Ei bine, oricum nu am găsit nimic în fostul lor sediu. N-o să-i spui lui Pennington, nu? Sau lui Smethurst.

Pentru o clipă, ochii lui Johnson luciră drăceşte, apoi sfârşeala se instală din nou în privirea lui.

— Ştii, Josie, mie îmi poţi spune dacă te-a târât în acest caz mai adânc decât voiai să intri. Te pot ajuta.

— Pe mine nu mă îngrijorează faptul că m-am implicat mai mult decât voiam. Mă tem ca nu cumva să încerce să rezolve cazul de unul singur. Să nu se ducă singur într-un loc periculos, fără întăriri.

— Aşa crezi? spune Johnson, mai mult pentru sine.

Apoi priveşte pe fereastră la un nor care îşi rostogolea încet umbra deasupra pieţei. Nu-şi mai aminteşte când a văzut ultima oară un nor pe cerul acelei veri sufocante. Simte un fior şi, strângându-şi mai bine haina peste piept, cere nota.

* * *

Duminicile, atmosfera din închisori este oribilă. Douăzeci şi trei de ore de stat în celule pentru toţi deţinuţii. În timp ce Staffe este condus prin curtea închisorii către noua aripă-sanatoriu, vede o adunătură de deţinuţi credincioşi, ducându-se spre capelă. Cu toţii fumează, cu toţii înjură şi vorbesc urât. Este uimitor cât de popular poate fi Dumnezeu dintr-o dată când te trezeşti închis acolo.

— Slavă Domnului că deţinutul din celula vecină cu a lui Kashell şi-a dat seama de ce se întâmplă. Ar fi putut fi mai rău, îi spune directorul închisorii.

Staffe simte o împunsătură de vină pentru urmele pe

care vizita sa le-a lăsat asupra vieţii disperate de puşcăriaş a lui Nico Kashell.

— Aş vrea să stau de vorbă cu acest deţinut, spune Staffe.

— Cu Wedlock? Directorul zâmbeşte fals. Nu merge chiar aşa, domnule inspector. Poate vom putea aranja o vizită cu altă ocazie.

Directorul îşi scoate cheile din buzunar şi le aruncă în sus, prinzându-le în aer. Alege o cheie cu care descuie o uşă grea din metal. Toate acestea le face fără să se oprească din mers, iar Staffe se întreabă de câte zeci de mii de ori face asta într-un an.

— Kashell şi-a mai revenit, dar nu puteţi sta mai mult de zece minute cu el. Este încă slăbit, îi spune directorul.

— Cum a încercat să se sinucidă?

— S-a spânzurat şi şi-a tăiat venele. Se pare că era foarte hotărât să-şi curme zilele. Deţinuţii numesc asta „doză dublă”. Te atârni de un cearşaf răsucit de bara de sus a gratiei ferestrei, apoi îţi tai venele cu două lame de ras fixate în periuţa de dinţi şi împingi scaunul pe care stai. Astfel, sângele ţi se scurge din vene în timp ce atârni în ştreangul improvizat. Din fericire pentru Kashell, Wedlock asculta ce se întâmplă în celula lui şi l-a auzit spunându-şi rugăciunea. Credem că Wedlock a dat alarma chiar înainte ca Nico să apuce să-şi taie venele.

— Deci nu a fost o încercare a lui Nico de a cere ajutor?

— O, nu, în nici un caz, răspunde directorul, intrând în sala de recepţie a spitalului închisorii, luând registrul de vizite şi verificându-l în timp ce-l conduce pe Staffe spre patul lui Kashell. Îi întinde registrul de vizite şi un pix, indicându-i locul în care trebuie să semneze. Zece minute. Deasupra fiecărui pat există o sonerie de alarmă şi la recepţie se află un gardian, dacă se întâmplă ceva, mai spune el. Apoi pleacă.

Kashell are cearcăne negre sub ochi, iar încheieturile îi sunt bandajate. E sprijinit de perne, cu capul rezemat pe acestea. Pe măsuţa de lângă pat se află un pahar, pe

jumătate gol, cu suc de coacăze negre. În tavan e montată o cameră de supraveghere.

— Nu mă poţi lăsa în pace? îl întreabă el pe Staffe.

— Răzbunarea nu ţi-a adus pacea pe care credeai că ţi-o va aduce, Nico? i-o întoarce Staffe.

— Nu ştii nici pe jumătate din cât ar trebui să ştii.

— Sau tocmai asta este, Nico? Când iei viaţa cuiva. Odată ce persoana a murit, nu o mai poţi ierta, nu? Asta este ceea ce îţi doreşti cu adevărat? Să ierţi, să laşi ura în urma ta?

— Crezi că eşti un adevărat filozof, nu?

— Sau poate ar trebui să pun aceste întrebări persoanei care a ucis-o de fapt pe Lotte Stensson.

— Dar chiar acelei persoane îi pui întrebările.

— Data trecută când am stat de vorbă, îţi doreai să o poţi aduce înapoi la viaţă.

Lângă paharul cu suc de coacăze, Kashell are o fotografie a Nicolettei. Fata îi zâmbeşte. Bărbatul priveşte fotografia şi spune:

— Nu poate fi un lucru drept — să devenim la fel de răi ca oamenii care fac lucruri rele.

— Tu nu eşti un om rău, Nico. Şi tocmai asta este problema.

Apoi se aşterne liniştea. Staffe se gândeşte la cuvintele lui Nico.

Acesta spusese „să devenim”, nu „să devin”.

Kashell îşi priveşte încheieturile bandajate, iar buza de jos începe să-i tremure. Se pare că-şi adună toată puterea pentru a ridica ochii din nou. Când reuşeşte, vorbeşte cu o voce slabă:

— Dacă există un Dumnezeu iubitor, atunci înseamnă că iubeşte răutatea din noi la fel de mult cum iubeşte şi bunătatea din noi. Cum putem trăi într-o astfel de lume?

— Cine este „J”, Nico?

— Despre ce vorbeşti?

— Este cineva pe care, probabil, l-ai plătit să te ajute.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu au existat urme de intrare prin efracţie în casa

lui Stensson. A fost o treabă făcută de un profesionist sau de cineva cunoscut de ea, cineva în care avea încredere. Tu nu o cunoşteai, am dreptate? Cum ai reuşit să o imobilizezi?

— Era doar o femeie.

— Ai legat-o?

— Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— De unde ai făcut rost de cloroform, Nico?

— Taci odată!

— Şi ciocanul? Cu care mână ai început?

— Soră!

— Este în regulă, Nico. Linişteşte-te, îi spune Staffe.

O soră medicală apare în pragul uşii.

Staffe se ridică în picioare şi aşteaptă ca sora să se apropie de ei pentru a-l împiedica să-l mai deranjeze pe pacient. Însă femeia rămâne pe loc, încrucişându-şi braţele pe piept şi îndemnându-l din cap să continue.

— Faptul că nu ai ucis-o tu nu te face un om rău. Nici faptul că te afli aici, ispăşind pedeapsa în locul altcuiva, nu te face un om mai bun. Tu trebuie să fii împreună cu fiica ta. Nu crezi că ea are nevoie de tine?

Kashell îşi şterge câteva lacrimi cu dosul unuia dintre braţele bandajate, iar Staffe observă câteva pete de sânge pe bandaj.

— Dacă vei vrea să-mi spui ceva, Nico, sună-mă oricând. Nu ezita. Orice ar fi, nu poate fi mai rău decât situaţia de acum.

— Asta arată cât de multe lucruri nu ştii. Acum aş vrea să pleci, domnule inspector.

Sora medicală îl conduce pe Staffe într-o mică sală de aşteptare cu uşă metalică. Femeia are în jur de douăzeci de ani şi un păr castaniu prins într-un coc modern, cu câteva şuviţe lăsate libere să-i încadreze chipul. Ochii ei sunt de un verde-smarald.

— Este ceva ce simt că trebuie să vă spun, îl anunţă ea pe Staffe, privind în stânga şi în dreapta coridorului, înainte de a închide uşa sălii de aşteptare.

Jucându-se cu una dintre şuviţele de păr din jurul

chipului şi strângându-şi încheietura mâinii ridicate cu cealaltă mână, continuă:

— Toţi deţinuţii au poveştile lor despre cum au fost nedreptăţiţi de sistem. Unii spun că au fost agresaţi de poliţie, alţii că au fost turnaţi de prieteni. Unii susţin că sunt nevinovaţi. Dar el este singurul care jură că este vinovat. Îţi poţi da seama de la o poştă că minte. Este cineva cu care trebuie să staţi de vorbă. Dar va trebui să o faceţi repede.

Apoi se duce la fereastra uşii şi face semn din cap unei alte surori medicale. Scoate un set de chei şi deschide uşa, lăsând să intre un tip cu un aer ameninţător.

— El este Wedlock. Billy Wedlock.

Wedlock are cam aceeaşi vârstă cu sora Louisa, dar, în rest, total este diferit de aceasta. Tatuajele făcute în închisoare îi acoperă complet braţele, are unul chiar şi pe frunte — realizat cu ace, chibrituri aprinse şi tuş. Staffe ghiceşte că bărbatul şi-a petrecut în închisori aproape întreaga viaţă.

Dându-şi seama de direcţia gândurilor lui Staffe, Wedlock începe să râdă şi spune:

— Te uiţi la tatuajele mele, omule? Mă crezi un client fidel al puşcăriilor? Ei bine, te înşeli, omule. Doar că acum aparţin acestui loc. Este ceea ce vrea societatea şi ceea ce primeşte societatea. Societatea vrea să stau în sala de sport, să fac muşchi şi să mă amestec printre nenorociţii ăştia răi, care să mă înveţe cum stau treburile pentru când ies? Atunci Billy asta face. Învăţ limbajul infractorilor. Avansez. Apoi, uitându-se către sora medicală, o întreabă: Domnişoară? Nu i-aţi spus ce am făcut, nu, domnişoară?

Femeia neagă din cap, iar Wedlock continuă:

— Ei bine, am făcut puţină curăţenie pe străzi, aşa cum îşi doreşte şi Nico. Numai că Nico nu a făcut curăţenie pe străzi. El doar şi-a distrus viaţa, omule. El chiar nu a făcut nimic. De-adevăratelea.

— Ţi-a spus el asta?

— Mi-a spus-o în faţă, omule. Pe bune.

— Şi ai depune mărturie că aşa ţi-a spus?

— Nici gând, omule. Drept cine mă iei?

— Dar dacă ţi-a spus el, atunci poate că vrea să se afle.

— Nu a fost aşa. El voia doar să se descarce — ca atunci când te duci la preot în… cum îi spune?

— Confesional. Atunci de ce-mi spui mie toate astea?

— Pentru că, dacă Nico mai rămâne mult în puşcărie, o să moară. Şi este un om bun. Chiar bun.

— Povesteşte-mi exact ce ţi-a spus, Billy, de te-a făcut să-l crezi.

Wedlock priveşte spre soră, iar aceasta îi face semn să continue, întorcându-se să se uite, prin geamul mic al uşii, la coridorul de afară.

— L-am aranjat bine de tot pe unul. Individul abuza de copiii unei femei pe care o cunoşteam. Era doar o vecină, dar, mai mereu, o auzeam plângând. Nu mi-am putut scoate din minte plânsul ei. Ea se pregătea să se mărite cu tipul acela. Ce dracu'!

În timp ce povesteşte, Wedlock se plimbă prin camera mică, apropiindu-se de geam şi privind în stânga şi în dreapta. Apoi se întoarce spre Staffe şi îi aruncă o căutătură criminală, continuând.

— Nu o să-şi mai apropie scula murdară de nimeni, omule. Mă înţelegi?

— Şi i-ai povestit toate astea lui Kashell?

— Auzisem că şi el era închis pentru ceva cam la fel. Dar el nu voia să vorbească deloc despre ce făcuse. Însă mă asculta mereu povestindu-i ce i-am făcut perversului ăla nenorocit.

— Dar el ce ţi-a spus ţie, Billy?

Wedlock ridică din umeri şi izbeşte cu pumnul unei mâini în palma celeilalte.

— I-am promis că nu spun.

— Ţi-a spus că nu el a comis crima, Billy?

— Nu-ţi zic, omule, răspunde bărbatul, aruncându-i încă o privire surorii medicale, de parcă ea îl trădase. Dar femeia nu se lasă intimidată. Face un pas spre el, se postează în faţa lui şi îşi pune mâinile în şolduri, spunând:

— Tu ai fost cel care a venit la mine, Billy. Iar acum eu m-am băgat în încurcătură pentru tine.

Wedlock îşi lasă capul în jos, spăsit ca un şcolar.

— Îmi pare rău, domnişoară.

— Ţi-a spus că nu el a comis crima, Billy? Ţi-a spus cine a ucis-o pe Lotte Stensson?

Wedlock nu răspunde, scuturând din cap cu o tristeţe sfidătoare, dar fără să-şi ridice privirea.

— Nu-ţi cer să-mi spui cine a ucis-o, doar să-mi spui dacă Nico Kashell ţi-a zis ţie cine a făcut-o.

Wedlock aprobă din cap şi sora medicală, scoţând cheia, deschide uşa şi îi face semn să plece. Când trece pe lângă ea, femeia se ridică pe vârfuri şi-l bate uşor pe umeri.

* * *

Pe monitorul camerei de supraveghere de la intrarea în clădirea sa, Pulford vede chipul lui Staffe. Arată epuizat, cu pungi sub ochi, nebărbierit şi cu tenul pământiu. Îi dă drumul în clădire şi împinge cu piciorul sub canapea o cutie goală de pizza, strângând şi ziarele răspândite prin cameră. Închide televizorul la care urmărea jocul de football, deşi are mulţi bani pariaţi pe primul gol care l-ar fi înscris Ashton. Apoi îşi porneşte computerul şi deschide uşa.

— Cum poţi trăi aşa? îl întreabă Staffe, năvălind în cameră.

— Vreţi o cafea sau ceva?

— Poate iau vreun microb dacă beau o cafea de la tine.

Pulford ridică din umeri şi se aruncă în fotoliu, cu braţele atârnând în jos şi picioarele întinse înaintea lui. Îi face un semn relaxat lui Staffe, invitându-l să ia loc pe canapea. Zâmbeşte pentru sine în timp ce Staffe se aşază aplecat înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi, incapabil să stea într-o poziţie relaxată. Din locul în care stă vede, pe podea, resturi lăsate în multele weekenduri petrecute astfel, la mai puţin de un metru în spatele musafirului său.

Arătând din cap spre computer, spune:

— Tocmai urmăream ce se mai întâmplă pe site-ul făptaşului nostru.

— A apărut vreo schimbare în cadrul al patrulea?

— Nu.

— Nu te duci să lucrezi cu cei de la AMIP?

— Smethurst nu mă vrea acolo.

— Am să discut eu cu el.

— Pentru mine nu contează.

— Ba contează şi o voi face.

Pulford îi întinde o foaie de hârtie cu numele care apăreau în baza de date a cazului şi pe factura de telefon a VNAD.

— Vreun nume-cheie?

Pulford zâmbeşte şi începe să citească numele subliniate.

— Debra Bowker.

— Asta ştiam deja.

— Tyrone Watkins.

— Ne aşteptam la asta.

— Delilah Spears.

— Spears? Nu este?…

Staffe îşi freacă tare faţa.

— Numele apare şi în transcriptul interviului cu Debra Bowker.

— Aşa este! Bowker credea că tipa era puţin cam ciudată.

— „Sărmana Delilah”, îi reaminteşte Pulford. Apoi, răsfoind transcrierea acelui interviu, continuă: Fiica ei a fost violată. „Sărmana Delilah. Voia să-l ucidă pe cel care îi violase fata. De asta am şi părăsit grupul, de fapt. Aş fi sfârşit în închisoare în locul soţului meu dacă mai rămâneam printre acei oameni.”

— Cu această Delilah am stat de vorbă?

— Johnson a şters-o de pe lista suspecţilor.

Staffe priveşte ecranul televizorului.

— Nu urmăreşti meciul?

— Poate mai târziu. Apoi inspiră adânc şi rămâne

privind atent chipul lui Staffe, pândindu-i reacţia la următoarele lui cuvinte: Şi numele lui Jessop se află pe factura de telefon, domnule.

— Jessop!

— S-a dat un telefon la Leadengate apoi, mai târziu, alte două pe numărul lui de acasă.

— Jessop? Chipul lui Staffe se crispează şi îşi strâmbă gura. Mie nu mi-a spus niciodată că a discutat cu cei de la VNAD.

— Ei i-au telefonat lui.

— Poate că s-a întâmplat atunci când au renunţat la acuzaţii. Când Ruth Merritt a renunţat la caz.

— Am verificat datele. În cazul ultimelor două telefoane este aşa cum spuneţi. Dar primul — cel dat la Leadengate — a fost cu câteva zile înainte ca Departamentul de Protecţie a Copilului să renunţe la caz.

— „J”, murmură Staffe, mai mult pentru sine decât pentru Pulford.

— Domnule?

Staffe îl priveşte de parcă ar fi fost un portar care încearcă să se decidă dacă să-l lase să intre sau nu undeva. În cele din urmă zâmbeşte forţat şi ridică din umeri.

— Nu am spus nimic. Poate că acum o să beau cafeaua aia cu care m-ai ameninţat.

— Oh, sunt onorat, spune Pulford, ducându-se să pună ibricul pe foc. În timp ce cafeaua fierbe, se apucă să strângă jetoanele de poker răspândite pe masa de sufragerie rotundă.

— Pokerul este foarte la modă acum, spune Staffe.

— Eu joc de ani de zile.

— Joci pe bani?

— La fel cum joci football cu mingea, răspunde Pulford. Simte privirea lui Staffe cântărindu-l, aşa că adoptă un aer relaxat şi continuă: Ar trebui să veniţi şi dumneavoastră la un poker, într-o seară.

— Poate că am să-ţi accept invitaţia când vom termina cu cazul acesta.

— Să ştiţi, domnule, că puteţi avea o slujbă şi, în

acelaşi timp, vă puteţi trăi şi viaţa.

— Dă-mi voie să te contrazic. Tu eşti încă tânăr, de asta gândeşti aşa.

— Şi dacă sunt tânăr, înseamnă că nu-mi pasă destul de munca mea?

— Eu nu am spus asta.

Pulford pune o linguriţă de cafea granulată într-o cană ciobită.

— Ştiţi, uneori cred că destinul a vrut ca eu să ajung să lucrez pentru dumneavoastră. Sunteţi… aici se opri, turnând nişte lapte şi amestecând cafeaua.

— Haide, continuă, sergent.

— Uneori mi se pare că sunteţi ca un antidot, o extremă. O lecţie despre cum să împingi lucrurile foarte departe. Sunteţi atât de încordat… tot timpul.

O vreme, Staffe rămâne cu privirea în gol. În cele din urmă ia o înghiţitură din cafeaua pe care Pulford i-a adus-o, îşi coboară privirea pe hârtiile din care i-a citit acesta şi spune:

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce faci. Să nu crezi că nu apreciez munca ta. Am să discut cu Smethurst despre tine, aşa cum am spus. A cam depăşit orice limită.

— Este doar un caz, domnule.

Staffe îi aruncă o privire preocupată şi apoi îşi lasă privirea să alunece în jos.

Rămâne astfel, privind în jos la picioarele lui Pulford, după care se ridică şi pleacă fără să mai rostească nici un cuvânt. După ce Staffe iese, Pulford se apleacă înainte pentru a vedea la ce s-a uitat şeful său. Exact sub fotoliul lui, pe podea, se află unul dintre extrasele lui de cont. Îşi depăşise limita de credit cu unsprezece mii cinci sute de lire.

Staffe se suie la volanul maşinii sale, închide ochii şi revede cifrele de pe extrasul de cont al lui Pulford şi chipul sergentului său când i-a vorbit despre jocurile lui de poker.

Porneşte motorul. Jessop i-a spus cândva că oamenii sunt definiţi de greşelile lor. „Nu există om fără probleme”,

îi spusese el.

„La naiba cu tine, Jessop”, rosteşte Staffe cu voce tare, întorcând maşina în direcţia locuinţei vechiului său partener. Se străduie să-şi amintească dacă tatăl său i-a împărtăşit vreodată astfel de maxime despre viaţă. Dar nu reuşeşte.

Oprit la un stop, Staffe mai verifică o dată carnetul de cecuri luat de la sediul VNAD, pentru a fi sigur că litera J e chiar J şi nu o altă literă — un T mâzgălit, un I tremurat, un S drept. Dar nu e nici o greşeală. Îşi repetă în minte întrebările pe care voia să i le pună lui Jessop, dar, oricât de mult încearcă, nu reuşeşte să le facă să sune într-un mod relaxat, neamenințătoare sau măcar neutre. „Crezi că Nico Kashell nu a ucis-o pe Lotte Stensson? De ce au renunţat, de fapt, la caz cei de la Departamentul de Protecţie a Copilului? De ce ai primit telefoane şi la secţia de poliţie, şi acasă de la cei de la VNAD, înainte şi după ce Lotte Stensson a fost ucisă? Cine este J de pe cecul VNAD? Îmi arăţi şi mie extrasele tale de cont? Unde erai în noaptea în care a fost ucisă Lotte Stensson? Şi unde erai în seara în care Karl Colquhoun a fost ucis? Dar în noaptea în care Guy Montefiore a fost torturat? Poţi dovedi că te aflai acolo unde declari, la acele date?”

Staffe parchează puţin mai departe de apartamentul lui Jessop. Coboară din maşină şi se sprijină de portieră, privind în sus spre fereastra locuinţei fostului său şef. Cu ce a greşit atât de tare încât să merite acest caz?

Oare dacă nu-i va pune el lui Jessop aceste întrebări, o va face Smethurst? Staffe ştie că nu are de ales — deja un om nevinovat ispăşea pedeapsa de închisoare pe viaţă şi e sigur că o altă victimă urmează să fie adăugată pe lista celor torturaţi şi ucişi. Jessop l-a instruit exact pentru a pune astfel de întrebări. Îşi încuie maşina şi porneşte încet spre intrarea clădirii. Apasă butonul de sus al interfonului şi, inspirând adânc, închide ochii încercând să-şi imagineze un final mai bun, încă sperând ca un adevăr alternativ şi plauzibil să-i vină în minte.

Din apartament nu-i răspunde nimeni, aşa că Staffe

se dă câţiva paşi înapoi şi-şi ridică privirea spre ferestrele de la etaj. Draperiile sunt pe jumătate trase. Simte greutatea cheilor cu care a intrat şi în sediul VNAD, aflate încă în buzunarul hainei sale.

Dintr-o dată îl cuprinde un val de greaţă. Trebuie să se întâlnească cu Sylvie în curând — e ca o primă întâlnire. Ar fi trebuit să se ducă acasă, să facă un duş şi să se pregătească, în loc să dea târcoale apartamentului fostului său partener. Va fi prima lor cină luată în oraş de când el şi Jessop erau încă prieteni, de când Lotte Stensson trăia, încă; de când Nico Kashell era un om liber; de când Karl Colquhoun şi Guy Montefiore au lăsat urme de neşters asupra vieţii ruinate a lui Tyrone, Linda şi Sally Watkins.

Îşi ridică privirea mai sus spre soarele arzător şi îşi şopteşte o încurajare, apoi se duce din nou la interfon, începând să apese toate butoanele până când cineva îi răspunde, în sfârşit.

— De ce dracului te joci la interfon?

— Sunt de la poliţie! Deschide uşa sau am să te arestez pentru…

Nu apucă să-şi termine propoziţia că se şi aude declicul produs de deblocarea uşii. Staffe intră în clădire, scoate din buzunar inelul cu chei şi urcă scările până la etajul lui Jessop. Simte din nou mirosul de iarbă şi observă că sacii de gunoi din faţa uşilor apartamentelor începeau să se înmulţească.

Ajuns la ultimul etaj, bate la uşa apartamentului lui Jessop. Ce bine ar fi fost dacă acesta l-ar fi lăsat să intre, să-i caute prin lucruri şi să afle ce dorea să afle fără a fi nevoit să-l mai întrebe ceva. Să-l întrebe? Mai bine spus, să-l acuze.

Staffe aşteaptă, studiind uşa. Are trei yale. Să montezi trei yale la un apartament aflat la ultimul etaj al unei clădiri atât de prăpădite e ceva anormal. Priveşte mai atent lemnul din jurul yalei din mijloc şi îşi plimbă degetele peste suprafaţa mai deschisă la culoare unde a fost montată aceasta. La atingere se simt asperităţile lemnului şi o aşchie îi intră în deget. Deci yala a fost montată de

curând şi e un model foarte nou, judecând după aspectul ei.

Ridică inelul de chei şi realizează — în timp ce le încearcă pe rând — că nici una nu se potriveşte. Simte cum inima i se strânge, dându-şi seama că Jessop chiar are ceva de ascuns. Ştie că trebuie să ajungă la Jessop înaintea lui Smethurst. Măcar atât putea face pentru vechiul său prieten. Să-i asculte povestea primul şi apoi să acţioneze în consecinţă.

Staffe ştie că e presat de timp, că trebuie să ajungă acasă şi să se pregătească pentru cina cu Sylvie. Dar mai întâi trebuie să mai facă o incursiune în amintire.

Apropiindu-se de localul Scotsman’s Pack, Staffe îşi aminteşte de reproşurile lui Sylvie pentru prânzurile de duminică pe care obişnuia să le ia în acel restaurant împreună cu Jessop. Cina de duminica era singura masă pe care o pregătea ea. Întotdeauna aveau o sticlă de Aligote pentru el şi una de Brouilly pentru ea. Exact invers de cum ar fi fost normal, ar spune unii.

Staffe deschide uşa localului şi intră în încăperea întunecată. Uşa se trânteşte violent în spatele lui. Câţiva clienţi permanenţi încă mai pierd vremea, sprijiniţi de bar, ieşind din când în când afară pentru a fuma în aer liber.

El şi Jessop obişnuiau să stea într-unul dintre micile separeuri — ceva mai mari decât nişte cabine — astfel încât să poată discuta cazurile la care lucrau fără a fi auziţi de urechi indiscrete. Acum însă Staffe se aşază la bar, cu o halbă de Adnams în faţă. Proprietarul, Rod, îl priveşte ca şi când l-ar recunoaşte de undeva, dar nu spune nimic nici măcar când Staffe îi oferă un bacşiş. Când primeşte restul, observă că Rob şi-a păstrat un bacşiş oricum.

Staffe verifică ora, aruncă o privire în jurul lui, se preface că se scarpină la o ureche, îşi aranjează pantalonii şi se duce până la rastelul cu ziare. Mulţumit că Jessop nu se vede nicăieri în local, îşi termină berea şi mai comandă un Laphroaig. Această băutură era şi motivul pentru care ei doi îşi făcuseră un obicei din a se duce în acel local.

Jessop a fost cel care l-a făcut să descopere marca aceea de whisky, iar lui i-a plăcut foarte tare. Şi oricum nu se găsea în orice bar.

Staffe se lasă în voia valului de nostalgie. Vremurile trecute i se par mai fericite decât au fost în realitate acum, după o halbă de bere neagră, în timp ce căldura provocată de whisky îl poartă înapoi în timp.

Apoi, pe cât de detaşat poate, i se adresează lui Rod:

— Nu ştiu dacă îţi mai aminteşti, dar obişnuiam să vin aici destul de des. Obişnuiam să vin împreună cu un prieten.

— Ba îmi amintesc foarte bine. Eşti poliţai.

La aceste cuvinte, beţivii de la bar îl privesc de sus până jos, mai iau o înghiţitură din băuturile lor şi se îndepărtează puţin.

— Bob Jessop. Mai vine pe aici?

Proprietarul localului ridică din umeri, iar beţivii rămân tăcuţi. Dacă Jessop nu ar mai fi trecut pe acolo, cineva ar fi spus asta. Lui Staffe îi e clar că ceilalţi îl cunosc pe fostul lui partener.

— Astăzi a fost? îi plăceau la nebunie să mănânce aici duminica.

Rod se întoarce cu spatele, se apleacă şi scoate de după bar, dintr-o cutie, un fişic de mărunţiş pe care-l pune în tăviţa de pe bar.

— Lasă, spune Staffe, golindu-şi paharul de Laphroaig. Ne mai vedem.

Apoi porneşte pe coridorul întunecos spre ieşire. Lumina strălucitoare a zilei îl inundă, iar el lasă uşa să se trântească din nou în urma sa. Dar nu iese, ci rămâne în întunericul coridorului, cu spatele lipit de peretele îmbrăcat în lemn. Îşi ţine respiraţia şi ascultă. După un minut sau mai mult, începe să se simtă ca un idiot şi vrea să plece. Dar exact în acel moment, din încăperea aflată la câţiva metri de el, aude ceea ce aştepta. Rod începe să vorbească la telefon tare.

— A fost aici. Da, tipul cu părul ceva mai lung. A întrebat de tine direct. Nu. Era singur.

Auzind destul, Staffe deschide uşa şi iese afară în lumină, fără să mai trântească uşa în urma lui.

Trebuie să se întâlnească cu Sylvie în San Giorgio, chiar în spatele Pieţei Leicester, în mai puţin de o oră. Nu poate întârzia, nu după ce a trecut atâta timp de când nu a mai văzut-o. Dar, în loc să pornească spre casă, o ia spre vest, spre Hammersmith.

Încăperea Ravi se află la etajul al şaselea al sediului AMIP Ravi e codul utilizat pentru cazul la care se lucrează. Răzbunarea-victimelor. *Ravi.*

— Da, intră, se aude vocea lui Smethurst de după uşă şi Staffe intră. Ah, ne onorezi cu prezenţa ta, continuă Smethurst.

Toţi cei prezenţi în încăpere sesizează ironia, chiar şi Johnson zâmbeşte o dată cu poliţiştii lui Smethurst.

— M-am gândit că poate v-aş putea fi de ajutor.

— Ne descurcăm foarte bine, inspectare. Dar e frumos din partea ta că ai venit.

Smethurst se duce direct la Staffe şi, punându-i o mână după umeri, îl conduce spre un colţ mai liniştit al încăperii. Dacă vreunul dintre poliţiştii de acolo mai avea îndoieli cu privire la cine conducea investigaţia, acest gest nu mai lăsa loc de interpretări. Staffe simte nevoia să-i dea la o parte mâna de pe umerii săi, dar se luptă cu această pornire şi îl urmează pe Smethurst într-o altă cameră, mai mică.

— Noi vom duce mai departe cazul acesta, Will. Poţi să spui ce vrei, dar tot noi am pus mâna pe criminalul lui Lotte Stensson şi, cu puţin noroc, dacă nu reuşeşte să-şi pună capăt zilelor până la urmă, în câţiva ani va fi eliberat condiţionat.

Staffe încearcă să-şi dea seama dacă Smethurst a făcut deja legătura între Jessop şi cazul de acum. Şi dacă da, atunci ce intenţionează să facă în această privinţă?

— Eu am venit pentru că voiam să discut puţin cu Johnson, spune Staffe.

— Poate îl poţi convinge să se ducă acasă. Este un

poliţist bun, dar e epuizat şi mare parte din munca de predare a cazului a fost încheiată. Îl trimit aici, mai spune Smethurst pe când ieşea. Will?

— Da?

— Am să înţeleg dacă nu mai vrei să fii implicat în acest caz. Nici eu nu aş mai vrea, dacă aş fi în locul tău.

Staffe nu răspunde şi rămâne să-l aştepte pe Johnson, simţind mirosul de alcool din propria-i respiraţie. Îi aminteşte zilele de odinioară, petrecute în barurile pline de fum „şi prea multe întâlniri întâmplătoare”, îşi spune cu voce tare.

— Vorbiţi singur, domnule? întreabă Johnson, intrând.

— Îmi aminteam un cântec.

— *The Jam*.

Johnson arată de parcă nu a mai dormit de o lună.

— Cum merge cazul?

— Cu website-ul acesta ar trebui să reuşim să-l închidem. Tehnicienii lucrează la asta acum, spune Johnson, privind în jurul său. Staffe se gândeşte la seringa găsită şi îşi pune în minte să o întrebe pe Janine ce substanţă folosea detectivul său sergent.

— Aveţi ceva piste proaspete?

— Am auzit că i-aţi făcut o vizită lui Kashell.

Staffe aprobă din cap.

— Aici nu mergem pe acest fir, spune Johnson.

— Dar pe pista Delilah Spears? întreabă Staffe, pândind reacţia lui Johnson.

Chipul lui Johnson îşi schimbă expresia, care se transformă într-o grimasă. Începe să tuşească.

— Scuze, domnule.

— Iei ceva pentru tuşea asta? Sau tocmai asta este problema?

— Nu am nici o problemă, domnule.

— Şi femeia asta se află pe lista VNAD. Un tip numit Errol Regis i-a violat fata, Martha Spears.

— Dar ce v-a făcut să mă întrebaţi de ea?

Staffe ridică din umeri.

— Numele ei apare în transcrierea interviului cu

Debra Bowker.

— Aşa cum am mai spus, detectivul inspector Smethurst urmăreşte nişte piste proprii.

Staffe se simte ca şi cum s-ar duce la o primă întâlnire. Înaintând pe strada Gerrard, şi-o aminteşte pe Sylvie aşa cum arăta aceasta ultima oară când au fost împreună. Părul ei de un negru şi lucios era tuns scurt, în stilul franţuzesc, cu colţurile întoarse în interior, pe lângă gâtul ei cu pielea albă. Ochii ei de un verde-deschis sunt umezi, pentru că el iarăşi se purtase urât cu ea. A avut un motiv pentru asta dar, după cum a spus şi ea, el întotdeauna avea un motiv.

Şeful de sală îl conduce la masa rezervată pentru ei, părând să-l recunoască pe Staffe. Sylvie e aşezată pe scaunul de la fereastră, privind afară şi amestecând cu paiul gheaţa din paharul ei de Campari cu sifon. Staffe se gândeşte că el ar fi trebuit să ajungă primul, dar atunci nu ar mai fi avut ocazia de a o vedea astfel, cu soarele scăldându-i trupul prin rochia ei subţire din bumbac.

— Îţi cer scuze că am întârziat, spune el, aşezându-se la masă. Îmi pare foarte rău.

Un chelner vine la masa lor, întrebându-l ce doreşte să bea.

— Un Bloody Mary, vă rog, spune Staffe.

— Arăţi de parcă ai băut deja câteva.

— Este weekend, răspunde el. Te-ai schimbat.

Şi chiar aşa este. Acum părul ei e lung, ondulat şi des, căzându-i strălucitor pe umeri. Pare mai fericită decât şi-o aminteşte el.

— Nu este adevărat. Nu m-am schimbat.

— Ai ales ce să comanzi? o întreabă el, deschizând meniul.

— Nu e nevoie să aleg. Ştiu ce vreau să comand.

— Munca mea. Din cauza asta am întârziat.

— Nu-i nevoie să te scuzi.

Staffe priveşte meniul, cu toate că şi el ştie ce va comanda. Inspiră adânc.

— Eşti fericită acum?

— Întotdeauna am fost fericită.

— Uneori, de fapt, de cele mai multe ori nu…

— Will, nu a murit nimeni. Măcar ne-am despărţit la timp.

Chelnerul îi aduce băutura, iar el spune:

— Noroc!

Ciocnesc şi ea îi răspunde, râzând:

— Noroc! Şi, cel puţin, îmi dau seama că nu m-ai uitat.

Soarele i se joacă în păr, luminându-i o parte a chipului. Ochii ei strălucesc. Sylvie schimbă subiectul:

— Ştiu că ai un motiv întemeiat pentru care ai întârziat. Şi mai ştiu că poate vei începe să mi-l spui, dar, la un moment dat, te vei întrerupe.

— Este adevărat, nu-ţi pot spune motivul exact.

— Motivul exact, repetă ea, zâmbind blând. Întotdeauna ai făcut ceea ce trebuia să faci, Will. Ceea ce e drept. Indiferent de consecinţe.

— Ce vrei să spui?

Sylvie ia o înghiţitură din băutura ei.

— Vreau să spun că faci ceea ce trebuie, dar asta nu înseamnă că este şi un lucru bun. Faci asta pentru că nu poţi face altceva. Mă bucur că m-ai sunat, mai spune ea, întinzând mâna peste masă şi luându-i-o pe a lui.

Chelnerul revine cu carneţelul de piele neagră, deschis, gata să le noteze comanda. Staffe spune:

— Doamna va lua supă *marisco,* apoi calcan, iar eu voi lua somon, urmat de o friptură. Şi o sticlă de Aligote şi una de Brouilly, aduse amândouă odată.

Chelnerul aprobă din cap, iar Sylvie spune:

— Poate că, după atâta timp, mi-am schimbat gusturile.

— Dar ai spus că nu te-ai schimbat, îi răspunde Staffe, terminându-şi paharul de Bloody Mary.

— Mai ai aceiaşi prieteni?

— Niciodată nu am avut mulţi prieteni. Nu prea mulţi, spune, privind-o în ochi.

Femeia zâmbeşte.

— Dar cu bătrânul Jessop ce s-a întâmplat?

Staffe simte un gol în stomac.

— Jessop? De ce întrebi?

— Nu mă privi aşa, Will.

— Dar ce-ţi veni să mă întrebi de el?

— Este o întrebare normală, nevinovată.

Nevinovată. Un cuvânt ciudat, în situaţia dată. Chelnerul soseşte cu aperitivele şi ei doi se reazemă de spătarele scaunelor. Un alt chelner aduce vinurile. Le prezintă sticlele şi oferă vinul roşu lui Staffe, pentru degustare. Staffe îi face semn că cel roşu e pentru doamna. În timp ce chelnerul îi toarnă vinul în pahar, Sylvie se uită furioasă la Staffe.

Sylvie se adresează chelnerului:

— Este în regulă. Poţi umple paharul.

Apoi, se apleacă spre Staffe, spunându-i printre dinţi:

— Acum eşti suspicios şi în ceea ce mă priveşte, Will? Am întrebat doar ce mai face.

— Tocmai m-am văzut cu el zilele trecute. Ciudat, nu-i aşa — faptul că noi suntem aici, împreună, şi vizita mea la Jessop.

— Din cauza asta mi-ai telefonat? Pentru că te-ai văzut cu Jessop şi ţi-ai amintit de trecut?

— Nu! Asta a fost doar o coincidenţă, cum se întâmplă mereu în viaţa asta.

— Bineînţeles, spune ea, strâmbându-se şi luând o înghiţitură zdravănă din vinul Brouilly. În timp ce băutura îi alunecă pe gât, trăsăturile chipului i se relaxează, iar ea aproape că zâmbeşte din nou: Hmm. Ce bun e. Deci, ce mai face?

— Ştii că a fost dat afară de la metropolitană.

— Da, s-a întâmplat când noi eram încă împreună.

— Şi că Delores l-a părăsit.

— Era de aşteptat.

— Ce vrei să spui?

— Relaţia lor nu mai mergea deloc. Ea mi-a spus.

— Ea ţi-a spus ţie!?

— Dacă îţi mai aminteşti, în acea perioadă amândouă petreceam destul de mult timp singure. Obişnuia să mă sune şi să stăm de vorbă. Nu-mi vine să cred că nu ştiai.

— Ce să ştiu?

— Că el avea o aventură. Cu femeia aceea de la Departamentul de Protecţie a Minorilor. Chiar nu ştiai? spune ea, bând din vin, lăsându-se pe spătarul scaunului şi tamponându-şi buzele cu şerveţelul din poală.

— Departamentul de Protecţie a Minorilor?

— Întotdeauna îmi spuneai că cei de acolo vă încurcă treburile.

— Departamentul de Protecţie a Minorilor? Vrei să spui Departamentul de Protecţie a Copilului! Cum o cheamă? Îţi aminteşti numele ei? o întreabă Staffe, privind-o atent.

Vinul începuse deja să o ameţească, ochii îi străluceau.

— Da, îmi amintesc.

— Cum o cheamă?

— Nu putem vorbi, mai bine, despre noi?

— Bineînţeles că putem. Dar care e numele femeii?

Sylvie se întristează, dar răspunde:

— Ruthie. Ruthie şi încă ceva. Am avut o mătuşă care se numea Ruth. Era mătuşa mea preferată.

— Îmi aduc aminte. Tot în Rye locuieşte?

La aceste cuvinte, Sylvie îi zâmbeşte.

Sylvie stă în picioare în faţa ferestrei apartamentului din Queens Terrace, cu braţele încrucişate peste piept, privind strada.

— Vrei să trag draperiile? o întreabă Staffe.

— Nu, afară este încă lumină. De ce ai vrea să tragi draperiile? spune ea, întorcându-se spre el, cu ochii strălucitori şi cu un zâmbet leneş. Îşi lasă capul într-o parte şi întinde mâna, luând paharul cu vin pe care i-l oferea el şi mângâindu-i degetele. Ai degete mari, Will.

— Degete mari? Ce-ţi veni să spui asta?

— Întotdeauna mi-au plăcut. De ce să nu o spun?

răspunde ea, râzând şi sorbind din paharul cu vin. Apoi pune jos paharul şi se duce lângă el, iar picioarele lor se ating. Îşi împreunează mâinile la spate.

— Nu ştiu, zicem şi eu aşa, spune el, simţind izul de vin din respiraţia ei. Îi priveşte limba în timp ce-i vorbeşte şi îi simte atingerea pe coapsă.

— Ştii că niciodată nu m-am gândit cât valorezi ca om, Will? Majoritatea femeilor nu ar spune asta despre bărbatul iubit.

— Bărbatul iubit?

— Eu te-am iubit, Will, mai spune ea, ridicându-se pe vârful picioarelor, prinzându-l de talia pantalonilor şi trăgându-l aproape de ea. Cu buzele lipite de ale lui, îi şopteşte blând: Şi tu m-ai… iubit pe mine. Îi dezmiardă buzele cu limba ei. Apoi îşi încolăceşte mâinile pe după gâtul lui şi îl sărută, încet şi uşor, cu ochii deschişi larg. Îşi strecoară un un deget în partea din faţă a pantalonilor lui, prinzând nasturele de sus între degetul arătător şi degetul mare. Staffe se simte ca şi când nu ar cunoaşte-o deloc pe femeia din braţele lui.

— Am să trag perdelele, spune Staffe.

— După atâţia ani, în sfârşit ai învăţat, replică ea.

Staffe se duce şi trage perdelele, iar când se întoarce cu faţa spre ea, Sylvie tocmai îşi scotea rochia de pe ea. Rămâne acolo, goală cu totul, având doar sandalele în picioare. Apoi, punându-şi mâinile în şolduri şi zâmbind, îi spune:

— Vii?

— Nu ştiu, răspunde el, chiar neştiind ce să facă.

Îşi doreşte să o cuprindă în braţe, să-i spună că o iubeşte. Îşi doreşte o viaţă pe care nu a avut-o niciodată.

Sylvie îşi ia rochia de pe podea, şi-o strânge la piept şi iese din cameră, retrăgându-se cu faţa spre el.

Duminică seara

Staffe plăteşte taxiul şi coboară. Îşi trece o mână peste faţă şi aruncă o privire spre clădirea secţiei Leadengate. Lumina apusului încă străluceşte pe cer. Porneşte spre treptele de la intrare şi aude un glas cunoscut strigându-i numele. Se străduieşte să-şi dea seama a cui e vocea şi inima i se opreşte în loc. E Nick Absolom, cu pixul şi carneţelul pregătite.

— Aţi spus că voi primi exclusivitate pentru orice pistă nouă în acest caz, spune acesta.

— Am să-l anunţ pe purtătorul nostru de cuvânt, îi răspunde Staffe, începând să urce treptele.

— Eu sunt de părere că investigaţia desfăşurată în ceea ce te priveşte de cei de la Afaceri Interne e destul de importantă.

— Cine ţi-a spus despre asta?

— Acum ai şansa să ne spui versiunea ta despre ce s-a întâmplat. Dacă nu, o să scriem ce presupunem noi că s-a întâmplat.

— Nu am timp pentru aşa ceva.

— În acest moment, am doar un subiect pentru acest caz, iar subiectul eşti tu, din păcate.

— Du-te dracului! ripostează Staffe, urcând treptele două câte două şi trântind de perete uşa de la intrarea în secţie.

Jombaugh îl priveşte dezaprobator şi spune:

— Josie Chancellor a întrebat de tine. Vrea să îi dai un telefon.

Staffe îl priveşte pe Absolom care intrase după el, sprijinindu-se de o coloană şi notând ceea ce auzea. În timp ce-şi scrie notiţele, un zâmbet subţire apare în colţul gurii jurnalistului.

— Am auzit că te-ai văzut cu Jessop, spune Jombaugh. Transmite-i salutările mele.

— A fost un prieten bun, nu-i aşa, Jom?

— Ţinea foarte mult la tine, Will.

Staffe porneşte spre biroul său, căutându-şi mobilul prin buzunare. Se caută în toate buzunarele şi, negăsindu-l, încearcă să-şi amintească unde l-a lăsat, gândindu-se că trebuia să o sune pe Josie.

Ajuns în birou, se aşază pe scaun, deschide computerul, îşi întinde picioarele, îşi încrucişează braţele pe piept, închide ochii, inspiră adânc şi îşi repetă în gând: Linişteşte-te. Îşi reglează respiraţia şi aşteaptă ca pulsul să i se liniştească, încercând să-şi dea seama ce l-a făcut să o respingă pe Sylvie.

Apoi deschide ochii, se apleacă în faţă spre computer şi accesează site-ul *răzbunarevictime.com,* străduindu-se să şi-l imagineze pe Jessop făcând lucrurile care i-au fost făcute lui Lotte Stensson, Karl Colquhoun şi Guy Montefiore. Şi-l imaginează cu un ciocan în mâini, cu un scalpel şi cu frânghiile folosite ca să-l tortureze pe Montefiore. Încearcă să simtă amărăciunea pe care probabil că a simţit-o şi Jessop, acea moarte lentă a încrederii în lege. Nu-l poate vedea pe Jessop nici fiindu-i infidel lui Delores. Apoi se întreabă de ce credea că îl cunoaşte atât de bine? Cadrele website-ului sunt neschimbate, iar imaginea din colţul dreapta, jos, e tot nedesluşită.

Intră pe *Căutare autorizată* şi activează câmpul *Financiar.* Ecranul afişează o fereastră unde el completează datele cerute: Toate numele, Adresele, Ocupaţia şi face clic pe *Toate conturile, Toate decontările* şi pe *Căutare: ultimii cinci ani,* şi pe *Sume peste 10.000 £.* Apoi se roagă ca pe ecran să nu se afişeze dovezile de care are nevoie. După câteva momente, computerul afişează fereastra *Date protejate.* Staffe nu ar fi trebuit să cunoască parola, dar o ştie. Inspiră adânc şi introduce parola, apăsând pe tasta *Trimitere.* Rosteşte un „Îmi pare rău” cu voce tare.

După ce termină, porneşte spre ieşirea din secţie, prin clădirea aproape goală. Cum e duminică seara, destul de târziu, iar cazul este transferat la AMIP, în Leadengate

răsună doar ecourile unor cazuri uitate. Ajuns pe casa scărilor, Staffe priveşte în sus şi în jos, amintindu-şi de vremurile bune. În acea secţie a trăit mai multe vremuri bune decât rele sau, cel puţin, aşa i se pare acum. Nu-şi dorea să se ducă din nou la Jessop, dar ştie că trebuie să o facă.

Însă, mai întâi, trebuie să mai descopere un ultim lucru referitor la prietenul lui.

* * *

— Ce cauţi aici? îl întreabă Sally Watkins, încrucişându-şi braţele fără să se dea la o parte din uşa deschisă.

Din casă, Staffe aude sonorul televizorului dat mult prea tare. Se întreabă ce zgomote încearcă Tyrone să acopere astfel.

— Aş vrea să stăm puţin de vorbă.

— Dă-i drumul.

Staffe priveşte peste umărul ei, întrebând-o dacă nu pot discuta înăuntru.

— Nu sunt singură, răspunde Sally, fără să arate stânjenită.

— Ai dat numele persoanei care îţi poate confirma alibiul colegului meu, detectivul Johnson.

— Ştii ce fac pentru a-mi câştiga existenţa.

— Şi mai ştiu şi că eşti minoră.

— Atunci arestează-mă, rânjeşte ea. E complet schimbată faţă de fata care-i făcuse un sandviş cu ton Marie Rose, cu doar câteva zile în urmă. Ai fi putut să o faci şi mai înainte. Dar nu ai făcut-o. De ce? Îţi pare rău de mine? Sau sunt pline închisorile?

Staffe simte că începe să se enerveze.

Sally continuă:

— Ce vrei de la mine, cu adevărat?

— Vreau să-ţi aminteşti ceva din perioada aceea, ştii tu, după ce Montefiore te-a molestat.

— Dacă ştii că el m-a molestat, atunci de ce nu faci ceva în privinţa asta?

— Tocmai asta şi încerc, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-ţi dai seama?

Sally face un pas înapoi, îmbujorându-se puţin, cu privirea mai blândă. Îşi desface braţele şi îşi pune mâinile în şolduri. Staffe continuă:

— Înainte ca acel caz să fie retras, poliţia ţi-a luat declaraţia, nu?

Ea aprobă din cap, privind în spate peste umăr.

— Atunci ai stat de vorbă cu un poliţist puţin mai în vârstă decât mine. Numele lui era Jessop. Detectivul inspector Jessop.

Fata îşi coboară privirea în podea, ridicând din umeri.

— Haide, Sally Este important. Te rog.

— Ce se întâmplă acolo? se aude o voce nervoasă de bărbat, acoperind sonorul televizorului. E un glas cunoscut.

— Trebuie să plec, spune Sally, apucând uşa şi vrând să o închidă.

— Sally! Jessop a fost cel care a discutat cu tine, nu? Te rog! Dacă nu a fost el, atunci trebuie să ştiu.

— Nu am auzit niciodată de el, spune ea, împingând uşa. Dar Staffe o blochează cu piciorul. Nu ai mandat. Nu poţi intra cu forţa la mine în casă.

— Hei! Sally! se aude din nou acel glas cunoscut.

— Îmi pare rău, Sally, pentru ceea ce ţi s-a întâmplat. Dar mai sunt şi alţi oameni care suferă acum.

— Dacă vreunul dintre ei vrea să facă schimb de locuri cu mine, atunci e bine venit.

— Nu ar trebui să faci asta, spune Staffe, privind semnificativ peste umărul ei spre locul de unde se auzise vocea bărbatului.

— Este doar un prieten, răspunde ea, arătând jignită.

Staffe îşi retrage piciorul din uşă, dar continuă să o ţină deschisă, cu braţul.

— Dacă îmi spui mie din nou ce s-a întâmplat atunci, te voi ajuta să-l aduci pe Montefiore în faţa justiţiei.

Ea îi zâmbeşte de parcă ar fi fost un fraier.

— Şi cum vei face asta?

Apoi împinge mai tare uşa, iar Staffe o lasă să o închidă. Exact înainte ca uşa să i se trântească în nas, Staffe prinde cu coada ochiului imaginea chipului lui Sally Watkins: fata pare a fi dezamăgită de el — o dezamăgire potrivită unei persoane mult mai mature decât ea.

— Ba îl cunoşti pe Jessop, îi mai strigă Staffe.

Apoi porneşte pe coridorul cu podea din beton către casa scărilor, murmurând: „Afurisitul de Jessop! Afurisitul!”

Ajuns pe scări, se sprijină de perete şi rămâne aşteptând. Stă astfel o jumătate de oră, dar, în cele din urmă, se dovedeşte că n-a aşteptat degeaba. Din apartamentul lui Sally Watkins iese Ross Denness, mergând cu capul aplecat în jos, cu mâinile îndesate în buzunare şi arătând de parcă nu ar fi obţinut lucrul pentru care se dusese acolo.

Staffe se opreşte pe la apartamentul său din Queens Terrace înainte de a se duce la Jessop şi, în timp ce taxiul cu care a venit se opreşte în faţa clădirii, privirea îi cade pe draperiile încă trase de la fereastra apartamentului său, amintindu-i — pentru a doua oară în ultimele zile — de cearta stupidă cu Sylvie cu ani de zile în urmă.

Coboară din taxi şi observă silueta cunoscută a unei femei, aşteptând pe treptele din faţa casei. Femeia pare foarte neliniştită, privind în depărtare şi frământându-şi mâinile. Nu a mai văzut-o în starea asta până atunci. Imediat ce el trânteşte portiera taxiului, femeia se ridică de pe scări cu un aer agitat.

— Unde ai fost? Te-am tot sunat, îl întâmpină Josie.

— Cred că mi-am uitat telefonul acasă, îi răspunde el, arătând cu capul spre apartament.

— De la secţie nu ţi-au transmis să mă suni?

— Am fost ocupat.

— Am făcut-o latră. Îţi aminteşti când am fost la sediul VNAD? Mi-am uitat haina în apartament. Ştiam eu că nu ar fi trebuit să mergem acolo.

— La dracu'! spune Staffe, uitându-se pe stradă în timp ce se îndreaptă spre casă. Vino, intră.

Deschide uşa şi se duce direct în bucătărie.

— Abonamentul meu de metrou se află în buzunarul hainei, aşa că vor şti cui aparţine, continuă Josie.

— O să mergem din nou acolo să o luăm. Mâine.

— N-am putea merge în noaptea asta?

— Nu am timp în noaptea asta. Am ceva de făcut şi trebuie să fiu singur.

— Nu ar trebui să faci tot felul de lucruri singur.

Staffe îşi ia telefonul mobil, întrebându-se dacă nu cumva a început să fie cam neatent. Vede că are şase apeluri nepreluate: patru sunt de la Josie şi două de la Smethurst. Intră în meniu şi observă că Smethurst abia l-a sunat.

— N-ai vrea să faci o cafea? Eu trebuie să vorbesc cu Smethurst. Nu durează mult, îi spune lui Josie, apăsând tasta *Apelare* şi ducându-se în camera de zi. Trage draperiile şi rămâne în faţa ferestrei, privind în stradă în timp ce aşteaptă ca Smethurst să-i răspundă. Peste drum opreşte un taxi. Îşi stinge farurile şi o doamnă în vârstă coboară din el. Femeia îi zâmbeşte şoferului şi, ridicând privirea spre Staffe, îi face acestuia cu mâna.

— Pe unde naiba ai umblat, Staffe? aude el glasul lui Smethurst, evident nemulţumit.

— Am fost să mănânc ceva.

— Avem o problemă. Montefiore s-a externat din spital.

— De ce ar face aşa ceva?

— Spune că a fost ameninţat. Am avut un ofiţer de pază în faţa uşii rezervei lui, dar el crede că acesta a dormit în post şi cineva a intrat peste el, punându-i o cârpă cu cloroform peste gură şi un cuţit la gât. Este o prostie!

— Sunt sigur că este un expert în cloroform, cu trecutul lui.

— Treaba asta ne face să părem nişte marionete. Şi aşa este destul de rău că trebuie să păzim un pedofil, nu mai avem nevoie ca el să-şi trâmbiţeze povestea că l-am fi

abandonat.

— Montefiore este cazul tău, Smet.

— Dar el vrea să vorbească cu tine, Staffe. A spus că nu va vorbi decât cu tine, iar dacă tu nu te duci la el, atunci va vorbi presei.

— A cerut să vorbească cu mine?

— Spune că tu îl poţi salva. Spune că eşti singurul care o poate face.

Smethurst închide. Un alt taxi opreşte peste drum. De data aceasta, farurile maşinii rămân aprinse.

Staffe se întoarce de la fereastră şi o vede pe Josie stând în faţa canapelei, cu o mână în şold, aşteptând. Stă exact unde a stat şi Sylvie.

— Trebuie să mă duc la Montefiore, îi spune el.

— Vrei să vin şi eu?

— Mi-ar prinde bine ajutorul tău.

Ea se preface că nu aude bine, spunând:

— Oare aud bine?

— Da, auzi foarte bine, îi răspunde Staffe, îngăduindu-şi un zâmbet.

Afară se întunecă, iar el priveşte din nou în stânga şi în dreapta străzii în timp ce amândoi se îndreaptă spre maşina sa. Când trec prin dreptul taxiului, Staffe vede că semnul de pe acesta e stins, indicând un taxi ocupat, dar pe bancheta din spate nu e nimeni.

Pare că au trecut săptămâni de când Staffe s-a aflat ultima oară pe strada Billingham la numărul 48. Acum, pe înserate, cu cerul dungat de culorile amurgului, locul nu i se mai pare la fel de sinistru, dacă face abstracţie de poliţistul care păzeşte uşa de la intrare. Acesta verifică insigna lui Staffe, le deschide uşa şi îi zâmbeşte lui Josie, privind-o admirativ.

— Tu erai de serviciu la spital când cineva a intrat peste Montefiore şi l-a ameninţat? îl întreabă Staffe.

Ofiţerul, destul de ruşinat, răspunde:

— Da, domnule. Nu ştiu cum au intrat în rezerva lui. Chiar nu-mi dau seama.

— Ţi-ai părăsit postul ca să-ţi iei o ceaşcă de ceai, nu-i aşa?

— Nu. Am dat şi o declaraţie în acest sens. Am spus adevărul.

Staffe îşi dă seama ce gândeşte poliţistul: că păzirea unui pedofil e o pierdere de timp. Nici nu e de mirare că poliţia are parte de o presă atât de ostilă.

Îl găsesc pe Montefiore într-un fotoliu, cu o pătură aruncată peste picioare. Ochii îi sunt întunecaţi, chipul îi e tras, iar trupul, numai piele şi os, ca al cuiva din lumea a treia. Staffe simte miros de supă — probabil singurul aliment pe care-l suportă stomacul lui Montefiore. Acesta ţine cu ambele mâini un telefon mobil, ca şi când întreaga lui viaţă ar depinde de acel obiect.

Staffe îşi trage un scaun stil Ludovic al XV-lea, o imitaţie, şi se aşază la mică distanţă de Montefiore. Îl priveşte în ochi, încercând să-şi scoată din minte ce-i făcuse acesta lui Sally Watkins şi ce încercase să-i facă Tanyei Ford.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, Guy.

— Torţionarul a apărut pur şi simplu acolo, în rezerva mea, cu aceeaşi cagulă pe chip. A apărut de nicăieri.

— Eşti sigur că era un bărbat?

— Acelaşi ca şi data trecută, ştii tu, când mi-a făcut ce mi-a făcut, spune Montefiore, cu o expresie ca şi când i s-ar fi făcut rău.

— Şi ce ţi-a spus de data asta? Vreau să ştiu exact ce ţi-a spus.

Josie priveşte pe fereastră, încercând să nu se facă remarcată.

— Nu vreau să fie şi ea de faţă când îţi spun. Tipul mi-a spus că doar tu mă poţi ajuta. Numai tu.

Staffe îi face semn lui Josie să îi lase singuri.

— Aş bea o cafea. Tu vrei ceva? îl întreabă el pe Montefiore.

Acesta scutură din cap şi, în timp ce Josie iese din cameră, se apleacă în scaunul său, făcându-i semn lui Staffe să vină mai aproape de el. Acesta se supune şi

Montefiore îi zâmbeşte cu căldură, făcându-l pe Staffe să-şi plece privirea.

— Mi-a spus că eşti un om bun, spune Montefiore, iar zâmbetul îi dispare de pe chip. Mi-a spus: „Mă voi întoarce. Acum am venit ca să-ţi arăt că pot ajunge la tine oricând vreau. Vei şti când am să vin, dar nu vei putea face nimic să mă opreşti. Doar Wagstaffe te poate salva. Ţine-l aproape de tine. Te previn”.

Staffe îşi ridică privirea, hotărât să înţeleagă ceva din tot ce se întâmpla.

Montefiore, cu lacrimi în ochi, se apleacă şi mai mult spre el şi, lăsând mobilul să-i cadă în poală, se întinde şi apucă mâinile lui Staffe. Se agaţă de el aşa cum oamenii se agaţă de cineva iubit care vrea să-i părăsească. Are o expresie disperată, ca o explozie de iubire pentru cineva despre care ştii că nu mai simte nimic pentru tine.

— Tu mă poţi salva, inspectore. O vei face, nu-i aşa? Mă vei salva?

— De ce nu mărturiseşti, Guy? Dă-i posibilitatea lui Sally Watkins să meargă mai departe, să lase în urmă ce i-ai făcut. Asta e ceea ce trebuie să faci. Şi te poţi salva şi pe tine, în acelaşi timp.

— Nu-ţi pasă de mine. Îmi dau seama de asta. De ce mi-a spus că mă poţi salva, când ţie nici măcar nu-ţi pasă? răspunde Montefiore, eliberând mâinile lui Staffe.

Staffe rămâne tăcut, gândindu-se la cuvintele lui Montefiore şi încercând să înţeleagă ceva din avertismentele şi mesajele pe care le-a primit.

— Atunci de ce crezi că ţi-a spus aşa ceva, Guy?

— Pentru că tu eşti singurul care crede cu adevărat în lege, în justiţie.

— Având în vedere lucrurile pe care le-ai făcut tu, acesta este chiar un compliment.

— Şi, mai exact, ce spune legea că am făcut?

— Spune-mi motivul pentru care ai făcut lucrurile respective, Guy. Spune-mi asta şi atunci te voi putea ajuta. Cine ţi-a făcut rău?

— Nu m-ai crede.

— Şi de ce te-ai mai căsătorit? Oricum nu ţi-ai iubit niciodată soţia.

— Nici nu trebuie să le iubeşti.

Montefiore se uită din nou spre Staffe, cu jumătate de zâmbet. Staffe şi-ar dori foarte mult să fie departe de acest bărbat bolnav şi distrus, dar ştie că nu o poate face. Şi-ar dori să se afle oriunde altundeva, dar e acolo — cu nervii întinşi la maxim. Se ridică în picioare şi spune:

— Am să te salvez, Guy. Să-i spui asta data viitoare când îl vezi.

— Data viitoare?

Staffe se întoarce cu spatele şi porneşte pe hol spre bucătărie, însă ceea ce vede prin uşile de sticlă îl face să se oprească în loc.

Simte cum bătăile inimii i se înteţesc, sângele îi năvăleşte în obraji, o picătură de transpiraţie i se scurge pe ceafă. Dintr-o dată i se pare că se află la ani-lumină de tânărul care a intrat la Academia de Poliţie.

Josie stă la masa de bucătărie a lui Guy Montefiore, cu o cană de cafea în mâini, privind cu încăpăţânare în jos şi evitând ochii lui Staffe. Lângă ea se află detectivul inspector-şef Pennington, clătinând din cap, încet.

— Ce naiba se întâmplă aici?! izbucneşte Pennington, încruntându-se, cu buzele strânse ca o linie.

Staffe aude o tuse, însă cu o tonalitate mecanică, ce nu vine nici de la Pennington, nici de la Josie. Se întoarce şi priveşte în jurul său. Realizează că Montefiore e cel care a tuşit, iar ei l-au auzit printr-un difuzor aflat pe bufetul din bucătărie.

— Aţi pus microfoane?! Nemernicilor! Nu puteai să încredere în mine că o să-ţi spun ce mi-a zis?

Josie îşi ridică privirea rugătoare, de parcă ar fi încercat să-i transmită că ea nu a avut nici o legătură. Dar nu spune nimic.

— Dar până acum nu ai fost foarte sincer cu noi. Nu am dreptate? Şi, ca să-ţi spun drept, mă bucur că am auzit discuţia voastră. E destul de ciudată, Staffe. Destul de ciudată.

— Ce anume?

— Relaţia ta cu Montefiore.

— Poftim?!

— Nu este o relaţie adecvată între un poliţist şi o victimă. Am dreptate?

— Încerc să-l determin să mărturisească o infracţiune.

— El pare să creadă că eşti de partea lui.

— Nu eu am fost cel care l-a lăsat să scape fără nici o condamnare.

— De ce nu mi-ai spus că vrei să te duci să discuţi cu Kashell? Sau te temeai că urmezi o pistă greşită? Ai determinat un deţinut vulnerabil să încerce să se sinucidă.

— Nu el a ucis-o pe Lotte Stensson. Ştiu sigur asta.

— Ştii sigur? Continuă! Arată-mi dovada.

Staffe îşi pleacă ochii, încercând să-şi potolească bătăile rapide ale inimii. Se retrage cu câţiva paşi mai departe de Pennington care, dintr-o dată, pare duşmanul lui.

— Şi am aflat şi despre intrarea prin efracţie în sediul de pe Kennington Lane. Nu-mi dau seama de ce nu ai cerut un mandat de percheziţie, ca toată lumea. Şi nici de ce a trebuit să o târăşti pe Chancellor în toată treaba asta…

— Nu m-a târât el, domnule. Eu am vrut să-l însoţesc.

— Asta nu este adevărat, domnule, spune Staffe.

Pennington îşi îndeasă mâinile în buzunare şi oftează, privind pe fereastră.

— Am primit şi o plângere de la părinţii Tanyei Ford. Te acuză că l-ai atacat pe tatăl fetei.

— Asta este o prostie.

— Există şi un martor, o asistentă socială. Tipa nu neagă plângerea lor.

— El s-a repezit la mine. Eu încercam doar să obţin dreptate pentru fata lor! Se numeşte „renunţare la clauza de confidenţialitate”.

Pennington se întoarce spre el, apropiindu-se cu mâinile la spate.

— Deci încerci să faci dreptate, ignorând procedurile.

Oare unde am mai auzit asta?

— Dar nu este aşa!

— Lucrurile nu arată bine, Staffe.

Staffe priveşte direct în ochii verzi şi reci ai lui Pennington.

— Ce vreţi să spuneţi de fapt, domnule?

— Cei de la Departamentul de Afaceri Interne investighează acuzaţiile golanului din banda e.Gang. Te afli în centrul atenţiei. Eu trebuie să ies curat din toată treaba asta. Să fac totul ca la carte. Trebuie să pară că toate procedurile au fost respectate. Sper că eşti în măsură să cooperezi, Staffe, spune Pennington apropiindu-se şi mai mult de el, până când Staffe îi simte parfumul de lămâie al aftershave-ului, proaspăt de parcă nu ar fi petrecut o zi lungă la birou. Dintr-o dată, Staffe se simte foarte obosit.

— Să cooperez? întreabă el, cu respiraţia tăiată, temându-se de tot ce poate fi mai rău. Ştie că ceea ce i se întâmplă e serios.

— Mă văd nevoit să te întreb unde erai când Karl Colquhoun a fost ucis şi când Guy Montefiore a fost atacat.

— Nu-mi vine să cred! spune Staffe, aşezându-se la masa de bucătărie, ameţit.

— Când Montefiore a fost atacat, tu ai ajuns primul la locul faptei, Staffe! Tu ai deschis uşa, declanşând capcana atacatorului. Crede-mă când îţi spun că vreau să aud doar răspunsuri pe deplin satisfăcătoare. De dragul tău şi al meu.

— Mă arestaţi?

— Te previn, detectiv inspector Wagstaffe. Este un avertisment formal, dat în prezenţa detectivului Chancellor. Doresc o explicaţie completă cu privire la toate mişcările tale din timpul ultimei săptămâni. Vreau să îmi prezinţi alibiuri şi martori. Şi nu vreau să te mai apropii de cazul ăsta nenorocit! M-ai înţeles?

— Da, domnule.

— Să găsesc raportul pe biroul meu, mâine de dimineaţă.

— Sunt suspendat, domnule?

— Mi-e teamă că nu am de ales, inspectore.

* * *

Întunericul coboară şi turnul Limekiln se conturează deasupra Gibbets Lane, precum un gigant în tonuri negru-albăstrui. Errol Regis priveşte pe fereastra camerei sale de zi, supraveghind flacăra care arde sub butoiul cu smoală de pe aleea casei nelocuite de peste drum de el. Cerul roşiatic pare coborât în această seară.

Errol a telefonat la primărie pentru a afla ce se întâmplă cu casa vecină, dar nu i-a răspuns decât robotul. Primăria se deschide abia a doua zi dimineaţă, la ora 9. Până atunci el o să se plimbe prin cameră şi o să privească strada, atent.

Îşi face un ceai pe care nu-l bea. Schimbă canalele televizorului, oprindu-se doar la rubrica meteo, deşi a mai urmărit-o şi înainte. Imediat ce începe emisiunea de ştiri, schimbă din nou canalul.

Apoi, ia un somnifer, verifică dacă uşile sunt încuiate şi se roagă ca Theresa să se întoarcă măcar pentru a-şi mai lua câteva lucruri din casa lor. Ca întotdeauna, se roagă şi pentru Martha Spears şi, în cele din urmă, se roagă la Dumnezeu ca într-o zi să lase adevărul să iasă la lumină — iar el să poată fi iertat pentru un lucru pe care nu l-a făcut. La urmă, tot ca de obicei, se culcă în pat, în poziţia fetusului, ascultându-şi respiraţia grea.

* * *

În timp ce conduce pe drumul spre casă, Staffe se gândeşte la noaptea fără somn care, mai mult ca sigur, îl aşteaptă. Va face o baie şi va deschide o sticlă de vin bun. Apoi se va sui în pat şi va urmări evenimentele din cricket, sperând să adoarmă. Se va trezi a doua zi devreme şi va întocmi raportul cerut de Pennington, începând cu locul în care s-a aflat în după-amiaza în care Karl Colquhoun a fost ucis. Se va achita de această îndatorire, pentru că niciodată nu a fost în stare să întoarcă spatele unei probleme.

În faţa clădirii muzeului V&A vede un chioşc de ziare, cu cotidianul *News* afişat la vedere, şi simte un gust de fiere în gură. Încearcă să-şi potolească greaţa şi începe să murmure un cântec în gând. Fără motiv, în minte îi vine refrenul cântecului „Love for Sale”. Se decide să nu se ducă acasă deocamdată, îndepărtându-se de toate lucrurile pe care plănuise să le facă. Nu şi-l poate scoate din minte pe Jessop. Oare de ce ar fi făcut Jessop ceea ce el credea că a făcut?

În urechi îi răsună cuvintele lui Montefiore: „Doar Wagstaffe te poate salva. Ţine-l aproape de tine. Te avertizez”. Oare acelea au fost cuvintele lui Jessop? Staffe nu se poate împiedica să nu se gândească la faptul că, foarte probabil, vechiul lui prieten l-a jucat pe degete.

Ajungând în faţa clădirii în care locuieşte Jessop, observă că luminile din toate apartamentele sunt aprinse. Toate în afara celor din apartamentul lui Jessop, ferestrele acestuia apărând întunecate de sub panta înclinată a acoperişului. Nu e surprins când nimeni nu-i răspunde la interfon şi pipăie cheile pe care încă le are în buzunar. Se gândeşte la toate alibiurile pe care trebuia să le prezinte, la audierea prin care trebuia să treacă. Deci ce altceva poate face, dacă nu să descopere adevărul?

Scoate o cheie, descuie uşa şi se strecoară în clădire, urcând încet scările pe întuneric. La ultimul etaj, ciocăneşte la apartamentul lui Jessop — destul de tare pentru ca acesta să-l audă, dar nu cât să atragă atenţia vecinilor. Neprimind nici un răspuns, îşi scoate haina de piele, o pune pe podea în faţa uşii şi, luându-şi agenda şi un pix, se aşază acolo. Se asigură că Jessop nu-l poate vedea venind în sus pe scări şi începe să-şi noteze tot ce a făcut în ultima săptămână.

În timp ce Karl Colquhoun era măcelărit, el pregătise cina pentru Josie şi îşi făcuse bagajul pentru Spania. În ceea ce-l privea pe Montefiore, în acea noapte el ieşise să alerge şi îl rugase pe Johnson să „aibă grijă” de iubitul lui Marie. Apoi se culcase, căzând într-un somn agitat.

Când termină de scris, se cuibăreşte în colţul de

lângă uşa apartamentului şi îşi trage pe el haina. Miroase a piele, a fum de ţigară şi a prea multă grabă. Se simte extrem de obosit, dar ştie că nu-şi poate permite luxul de a dormi. Pleoapele i se închid şi clipeşte pentru a rămâne treaz. Mintea lui se întoarce la cina cu Sylvie, amintindu-şi-o goală în apartamentul său, cu părul ei lung şi ochii verzi şi adânci. Şi-o aminteşte vorbindu-i, mâncând. Îşi aminteşte cum a arătat când el i-a vorbit despre mătuşa ei preferată — de parcă nu l-ar fi părăsit niciodată, de parcă ultimii trei ani au fost un vis. Un vis lung, foarte lung.

* * *

O lumină puternică îl trezeşte. Clipeşte spre acea lumină şi simte respiraţia greu mirositoare a unui bărbat. În acelaşi timp, simte şi greutatea unui obiect dur apăsându-l pe gât. Se luptă să respire şi mârâie spre lumina puternică, încercând să vadă persoana din spatele ei. Chiar lângă chipul lui se află botul de piele al unui bocanc şi tivul ros al unor pantaloni. Încearcă să se salte puţin mai sus, dar nu reuşeşte.

— Fă-ţi un serviciu, Staffe. Crezi că faci un lucru bun, dar nu este aşa. Crede-mă, se aude glasul lui Jessop.

Îi vorbeşte calm şi încet, de parcă nu s-ar teme deloc de el.

Staffe încearcă să-şi amintească unde se află şi cât timp a dormit. Îşi întinde mâna dreaptă şi pipăie lemnul podelei, materialul dur al unui covor şi pielea hainei sale. Deşi nu vede nimic în afara luminii puternice care-i arde ochii, începe să-şi amintească unde e şi ce caută acolo. Aude glasul lui Jessop, din nou:

— Crede-mă când îţi spun că forţele binelui sunt amestecate în toată treaba asta. Nici nu-ţi poţi imagina cât de mult.

Staffe se gândeşte că îl poate respinge pe Jessop, dar nu vrea să-l jignească.

— Lasă-mă să mă ridic. Doar suntem prieteni, ce Dumnezeu!

— Ce mai prieteni am ajuns să fim!

— Aş fi putut să te dau pe mâna lui Smethurst şi a celor de la AMIP, dar aş vrea să mă înşel. Spune-mi că mă înşel în presupunerile mele, spune Staffe, trăgându-şi uşor picioarele şi pregătindu-se să sară în sus. Însă unul dintre picioare se poticneşte. Ceva e strâns în jurul gleznei lui şi el îşi dă seama că e legat.

— Şi ce anume presupui tu că am făcut? îl întreabă Jessop, luându-şi piciorul de pe gâtul lui şi coborând lanterna. Şi vorbeşte încet, nu vreau să ne audă vecinii.

Staffe profită de ocazie şi încearcă să se ridice pe piciorul liber, dar cade înapoi pe podea, lovindu-se cu capul de perete. Abia atunci observă că are gleznele legate între ele.

— Ce dracu!

Jessop îşi pune călcâiul pe pieptul lui Staffe.

— Haide. Spune-mi ce ai descoperit.

— Nico Kashell nu a ucis-o pe Lotte Stensson şi asta ştii şi tu. Tu te-ai ocupat şi de cazul lui Sally Watkins. Tu şi Ruth Merritt aţi făcut în aşa fel încât acel caz să nu fie înaintat Procuraturii.

— Şi de ce aş fi făcut aşa ceva, prietene?

— Pentru că nu mai aveai încredere în lege, în sistem. Erai sătul de modul în care erai tratat. Erai sătul să vezi că oameni precum Montefiore scăpau nepedepsiţi de lege.

— Şi dovezile tale în acest sens?

— Nu există interogatorii la dosar. Probele strânse de pe teren sunt inexacte, unele lipsesc chiar. Există doar un singur interogatoriu cu pârâtul. Nu este nimic la dosar care să indice că te-ai întâlnit măcar cu Sally Watkins. Dar eu ştiu că ai discutat cu ea.

— Sper că nu astfel înţelegi tu să prezinţi dovezi. Ai o declaraţie de la Sally?

— Spune-mi că nu am dreptate. Spune-mi că mă înşel!

— Ştii destul de multe pentru cineva care a fost suspendat.

— Dar tu de unde ştii că am fost suspendat?

— Las-o baltă, Will.

— Cum poţi să-l laşi pe Kashell să-şi ispăşească pedeapsa?

— Ar fi trebuit să-l laşi în pace. Era foarte bine până când l-ai smintit tu cu întrebările tale.

— Tu ai ucis-o pe Stensson, nu? Şi tot tu eşti cel care lasă un om nevinovat să-ţi ispăşească pedeapsa.

Spunând acestea, Staffe are senzaţia că l-a subestimat pe Jessop.

Jessop îşi ridică piciorul de pe pieptul lui Staffe şi stinge lanterna. În semiîntuneric, Staffe îl vede pe Jessop aplecat peste el. Mirosul greu al respiraţiei acestuia îl sufocă acum.

— M-am dus la Stensson să obţin o mărturie din partea ei. Mai existau şi alte acuzaţii de la alte persoane, dar nimeni nu voia să renunţe la clauza de confidenţialitate. Şi sunt sigur că ar mai fi abuzat şi de alţi copii dacă nu o… Jessop suspină şi se întrerupe un moment. Apoi reia: Ar fi trebuit să vezi felul în care m-a privit. De parcă ar fi fost mai bună decât mine. Aş fi putut să o omor atunci, acolo, să-i şterg aerul ăla înfumurat de pe chip. Şi-a dat seama ce gândeam şi şi-a devastat propria locuinţă, acuzându-mă apoi că aş fi încercat să o bat. Aşa că m-am dus la Nico să încerc să-l conving să renunţe la confidenţialitate.

— Deci tu ai ucis-o?

— El nu ar fi trebuit să mărturisească. Toţi aveau alibiuri.

— Toţi cei care făceau parte din VNAD?

— Lucrurile nu stau aşa cum îţi imaginezi tu.

— Dar cu cele cincizeci de mii de lire ce este?

În lumina slabă ce vine din stradă, Staffe vede cum chipul lui Jessop se destinde, iar privirea lui furioasă îşi schimbă expresia, devenind tristă.

— Care cincizeci de mii de lire?

— Cele cincizeci de mii de lire pe care VNAD ţi le-a plătit ca să faci toate astea, ca să le duci Ia îndeplinire visele de răzbunare şi să le înregistrezi, pentru ca ei să le

poată vedea. Pentru ei ai înregistrat toate astea, nu?

Jessop îşi pune din nou piciorul pe pieptul lui Staffe, apăsând puternic şi sprijinindu-se de balustradă.

— Crezi că toate astea au ca motiv banii? Asta crezi, prietene? Asta?

Staffe nu mai poate respira. Se gândeşte că va leşina, că osul pieptului i se va rupe în mii de bucăţele, perforându-i plămânii.

— Te rog, şuieră el cu ochii în lacrimi. Simte că o să-şi piardă cunoştinţa.

Jessop se apleacă deasupra lui. Staffe se obişnuise cu întunericul de pe hol şi, prin ceaţa lacrimilor, vede chipul trist al lui Jessop apropiindu-se tot mai mult. Simte un miros de substanţă chimică.

— Ştii, Will, măcar dacă te-ai fi putut vedea aşa cum erai când ai venit pentru prima dată la Leadengate. Erai pierdut. Nu aveai unde să te duci. Dar eu am văzut scânteia din tine. Nimeni nu a văzut-o, în afară de mine. De aceea te-am primit şi a fost o alegere bună. Ce bine ar fi dacă ne-am putea vedea aşa cum ne văd cei din jurul nostru, nu, Will? Asta ar fi ceva, într-adevăr.

Mirosul chimic se simte mai puternic, mai aproape. E un miros pe care Staffe a ajuns să-l recunoască. Cu ultimele zvâcniri ale percepţiei senzoriale, simte cum o cârpă umedă îi astupă gura şi nasul. Încearcă să-şi ţină respiraţia, şi aşa greoaie, dar nu reuşeşte. Inspiră şi alunecă în întuneric.

Luni dimineaţa

Pulford minimizează pagina *răzbunarevictime.com* şi „crima în direct”, după cum o denumea Nick Absolom, iar aceasta dispare în icoana din partea, jos, a ecranului, în spatele ei apărând pagina de internet *Poker-Rich.* Apoi îşi trece o mână peste chip ca şi când ar fi îndepărtat toate grijile, se sprijină de spătarul scaunului şi pune cursorul pe *Alătură-te jocului.* Aruncă o privire asupra extraselor de cont aflate încă pe podea şi oftează. Lasă cursorul în aceeaşi poziţie, se duce în bucătăria mică şi îşi pregăteşte o cafea neagră, fiindcă nu mai avea lapte. Încearcă din nou să-l sune pe Staffe, dar aude din nou intrând căsuţa vocală şi nu se mai oboseşte să lase un mesaj. Apoi, blestemându-l în gând pe Staffe pentru că nu răspunde la telefon, se aşază la computer.

Se gândeşte că întotdeauna te poţi afla la un joc depărtare de şansa ta. Încă o mână şi norocul i s-ar putea schimba, scăpându-l din situaţia grea în care se află. Duce la buze cana cu cafea, dar lichidul fierbinte îl frige. Luând asta ca pe un semn, îşi spune în sinea lui: „La dracu’ cu toate! La dracu’ cu el de joc!” şi închide pagina, oprind computerul. Priveşte din nou vraful de facturi şi extrase de cont şi, aşezându-se turceşte pe podea, începe să le sorteze, aşezând cele mai recente facturi deasupra. Apoi face totalul sumelor, la care mai adaugă şi cele şapte sute de lire, chiria neachitată pe luna care a trecut. Poate va putea obţine două mii şi jumătate dacă îşi vinde Toyota, dar tot va rămâne dator băncii cu trei mii. Dar, în total, are de achitat douăzeci şi două de mii de lire. Adică salariul său pe opt luni de zile. În afară de asta, părinţii lui îl tot întreabă când îşi va cumpăra şi el un apartament, când se va aşeza la casa lui. Familia sa nu cunoaşte situaţia financiară grea în care se află el.

Un costum negru atârnă pe un umeraş agăţat de uşa camerei. L-a scos pentru a-l purta la înmormântarea lui

Karl Colquhoun. Deşi el nu face parte din echipa AMIP, se decide să se ducă. Poate că acolo va mai descoperi ceva legat de acel caz, înainte de a se întoarce la investigaţiile obişnuite cu bande de hoţi de maşini, contrabandişti, escroci şi ateliere în care lucrează ilegal imigranţi.

Se duce din nou în bucătărie şi aruncă restul de cafea în chiuvetă, scoate o foarfecă din al doilea sertar al dulapului şi, întorcându-se în camera de zi, începe să taie în bucăţi mici toate cardurile de credit. Pe la jumătatea acestei îndeletniciri se freacă la ochi şi loveşte cu pumnul în birou, izbucnind: „Idiotule! Idiot nenorocit!”

* * *

Tavanul e murdar, iar din rozeta aflată în mijlocul acestuia atârnă un lampion. Staffe îşi freacă ochii şi îşi şterge buzele uscate. Îşi dă seama că se află în micul apartament de la mansardă, obţinut prin modificarea unei încăperi mai mari care, probabil, cândva a fost proiectată pentru a fi locuită de servitoarea unei familii înstărite din clasa de mijloc. Apoi începe să-şi amintească ce s-a întâmplat cu o seară înainte. Chiar a fost în seara precedentă? Se aşteaptă să simtă furie, însă acest lucru nu se întâmplă. Se simte liniştit, calm, chiar puţin detaşat de el însuşi; separat de spaţiul în care se află.

Se ridică şi începe să privească în jurul lui prin cameră, studiind modul în care acea încăpere a fost renovată şi modificată. Nu există cărţi sau ornamente, iar soarele pătrunde înăuntru, luminând fereastra murdară. Se întinde şi cască. Se simte odihnit, plin de energie.

Jessop i-a făcut-o, se gândeşte el, plimbându-se încet prin cameră şi uitându-se în fiecare sertar şi sub fiecare piesă de mobilier. Locul a fost curăţat. Lângă chicinetă se află un maldăr de haine murdare, iar în coşul de gunoi, câteva hârtii lipsite de valoare, mai mult fluturaşi şi broşuri publicitare. În afară de aceste lucruri nu mai există nici un alt semn că acolo ar fi locuit cineva, cu excepţia… Cu excepţia unei coli de hârtie lipite pe cuptorul cu microunde din chicinetă. Staffe îşi mijeşte ochii până

reuşeşte să-şi focalizeze privirea mai bine. Biletul e scris de mână.

Te rog, prietene, în numele prieteniei care ne-a legat sau care ne va lega vreodată, te rog renunţă la investigaţiile tale. Nu mă urmări. Toate lucrurile se vor rezolva în curând. Ai încredere în mine.

Staffe se duce până la fereastra care se deschide din panta acoperişului şi priveşte, aplecat pe pervaz, peste acoperişurile clădirilor din nordul Londrei, amintindu-şi câte ceva din ceea ce vechiul său prieten i-a spus în seara precedentă.

Simte un vag imbold de a-i telefona lui Smethurst, dar se răzgândeşte, gândindu-se că, totuşi, Jessop l-a eliberat fără să-i facă nici un rău. Astfel că nu se simte înclinat să-şi toarne prietenul — cu toate că acesta l-a atacat. Îşi aminteşte şi faptul că e suspendat. Da, Pennington îl suspendase. Dar nu se simte atât de nefericit pe cât ar fi fost normal pentru el.

Îşi face o cafea, iar cana din mâinile lui îi provoacă o senzaţie ciudată pe piele, de parcă degetele care o ţin nu i-ar aparţine lui. Încearcă să-şi amintească discuţia din seara precedentă cu exactitate, vrând să analizeze ceea ce Jessop i-a spus despre Lotte Stensson şi Nico Kashell. Mai mult decât sigur că Jessop e departe acum. Probabil că a plecat să se vadă cu femeia de la Departamentul de Protecţie a Copilului. Dar el nu-şi poate aminti numele ei.

Oare dacă l-ar suna pe Smethurst şi i-ar povesti ce a descoperit în legătură cu Jessop, atunci Nico Kashell ar fi eliberat? Probabil că nu. În lipsa unei mărturii din partea lui Jessop, nu se putea face nimic. Nimic nu se schimbase. Şi, în afară de asta, ce ştia el despre Nico Kashell? Ştia el ce-şi dorea de la viaţă amărâtul acela?

Oare ieşise ceva bun din acest plan de răzbunare amânat atâta timp? Oare ar ieşi ceva bun din încarcerarea lui Bob Jessop? L-ar împiedica să ucidă din nou; sau poate legea trebuie, întotdeauna, să constituie un mijloc prin ea însăşi. Se va gândi la toate acestea mai târziu, îşi spune Staffe.

În cele din urmă, pleacă de acolo, ieşind în lumina zilei. Se simte uşor, de parcă picioarele nu-i ating pământul. Porneşte cu pas vioi, neştiind exact încotro se îndreaptă. Este vag conştient că e urmărit, aşa că traversează strada, privind în jurul său.

Trecând pe lângă un chioşc de ziare, observă că e luni dimineaţa, iar poziţia soarelui de pe cer îi arată că e o oră târzie a dimineţii. În faţa magazinului Sainsbury, pe Kilburn High Road, lumea stă deja la rând. Poate că aşa se întâmplă în fiecare zi, dar nu poate fi sigur, căci până atunci a fost prea ocupat cu munca sa de detectiv. Cunoscuţii l-au întrebat întotdeauna: „De ce nu te retragi, Staffe? Doar nu ai nevoie să lucrezi.” Şi acum realizează că fiecare zi putea fi astfel — fără să aibă nimic în urmă, nici înaintea lui.

Cine ştie ce oameni noi poate cunoaşte, oameni cu bucurii sau greutăţi care nu au nici o legătură cu el.

Oare ce i-a făcut Jessop?

Se întreabă unde putea fi prietenul lui în acel moment. Într-un avion sau pe un vapor? Oare îşi găsise liniştea sufletească? Sau iubirea?

Nu departe de casă, Staffe schimbă direcţia de mers, hotărându-se brusc să-i facă o vizită surorii sale. Da, asta va face, îşi spune în gând.

Marie deschide uşa casei din Kilburn şi îi zâmbeşte larg, aruncându-şi braţele în jurul lui şi îmbrăţişându-l. Sora sa miroase a ceva proaspăt, verde, gândeşte el. Casa e curată, pe măsuţa de cafea e o vază cu flori proaspete — crini. Ştie că ar trebui să-i spună să fie atentă cu polenul crinilor, fiindcă pătează. Dar se gândeşte că sora lui, mai mult decât sigur, ştia şi ea că polenul crinilor pătează. Paolo se ridică în picioare din poziţia ghemuită în care se afla. În mână ţine o cârpă şi în aer pluteşte un iz de lac de parchet. Oare făcuse curat şi curăţase şi şemineul? Şi el îi zâmbeşte şi îi scutură mâna cu o strângere fermă. Staffe observă că umflătura din jurul nasului a început să se retragă şi vânătăile din jurul ochilor s-au estompat.

— Lustruim puţin locul, Will. Sper că nu te deranjează, îi spune Paolo.

Staffe inspiră, dar nu mai simte nici urmă de miros de fum de ţigară.

Din spatele lui vin un strigăt şi un zgomot, apoi ceva se izbeşte de picioarele lui, destul de tare încât să-l dezechilibreze. Paolo îl susţine să nu cadă.

— Harry! Ai grijă, strigă Marie la fiul ei.

— Este în regulă. Nu a păţit nimic, spune Staffe, aplecându-se şi ridicându-l în braţe. Îl strânge tare la piept.

— Du-mă în parc, unchiule Will. Du-mă în parc, spune Harry

— M-a pisălogit toată dimineaţa să-l duc în parc, intervine Marie. Dar ce-i cu tine pe aici, tocmai acum?

— Pot să-l duc eu în parc?

— Ar fi extraordinar. Eu şi Paolo trebuie să mergem să vedem o maşină. Vrem să ne luăm o dubiţă, o minidubiţă, cu o parte din bani. Paolo o să se apuce din nou de aprovizionarea restaurantelor cu verdeţuri. Se pricepe foarte bine la plante, ştii? O să închiriem o casă în Surrey. Paolo o să-l înveţe şi pe Harry cum să cultive plante.

— Du-mă în parc! strigă iar Harry.

— Pot să-l duc? repetă Staffe întrebarea.

— Bineînţeles că poţi. Chiar te rog, spune Marie.

* * *

Pulford priveşte fragmentele de carduri, amintindu-şi situaţia financiară disperată în care se află. Le adună în pumn şi le aruncă în coşul de gunoi. Apoi face un duş, se îmbracă în costumul negru şi îi mai telefonează încă o dată lui Staffe. Nu-i răspunde nimeni, îşi vâră mobilul în buzunarul pantalonilor, îşi ia cheile, insigna şi carneţelul, mai aruncă o privire prin cameră şi iese.

Tocmai când se pregătea să încuie, simte mobilul vibrând şi, apoi, sunând — pe melodia „I Fought the Law” a celor de la Clash. Staffe îl tot bătea la cap să o schimbe,

spunându-i că-l poate da de gol. Josie, în schimb, o considera nostimă. Johnson o găsea tristă. Fiecare avea o părere despre melodia soneriei telefonului lui, şi tocmai de aceea a şi păstrat-o.

Pulford scoate telefonul, priveşte ecranul şi vede că apelul e de la Leadengate. Pe când duce telefonul la ureche, simte un fior de teamă.

— Slavă Domnului că, în sfârşit, îmi răspunde cineva, aude glasul lui Pennington. Unde naiba e Staffe?

— Ce s-a întâmplat, domnule? Vă pot ajuta eu?

— Îi poţi transmite lui Staffe să mă caute. Imediat!

— Pot să ştiu în legătură cu ce?

Pennington face o pauză, apoi, în cele din urmă, răspunde:

— Spune-i că s-a făcut o descoperire majoră în cazul nostru. Smethurst l-a rezolvat, şi asta nu mulţumită ţie sau aşa-numitului tău şef.

— L-a rezolvat, domnule?

— Nu face pe neştiutorul cu mine, sergent. Şi să nu-ţi imaginezi că o să poţi să te ascunzi mereu în spatele unor oameni ca Staffe. Ar fi trebuit să-mi spui că ştiai că făptaşul e Jessop. Nimeni nu este mai presus de lege, sergent. Nimeni! Poţi să-i spui şi asta lui Staffe.

* * *

Staffe îl urmăreşte pe Harry de pe o bancă din parc. Băiatul s-a dus la ceilalţi copii şi a început să se joace cu ei, deşi nu-i cunoaşte. Părinţii celorlalţi copii l-au primit cu zâmbete şi i-au făcut semne din mâini lui Staffe, de parcă ar fi vrut să-i spună că se descurcă de minune cu creşterea copilului. Staffe se gândeşte că mai târziu îl va duce pe Harry la Hamleys şi poate îi va cumpăra şi o minge de rugby. O să-l înveţe să joace şi îl va lua şi la un meci când va începe noul sezon.

Harry e în elementul lui, jucându-se cu copii de diferite vârste. Staffe se simte împăcat sufleteşte şi rămâne privind în gol. Se gândeşte că, în mod cert, băiatul a moştenit ceva şi de la părinţii lui şi ai lui Marie. Poate că

şi ceva de la el. Dar acele trăsături se vor manifesta vreodată? Vor putea ele să transceadă diferenţele dintre el şi Marie? încearcă să-şi dea seama de unde a moştenit sora sa acel spirit liber care o caracterizează. E posibil să-l fi moştenit de unde l-a moştenit şi el — asta, înainte de a şi-l fi pierdut?

Îşi vâră mâna în buzunar şi scoate telefonul care e închis. Îl deschide, încercând să-şi amintească dacă el l-a oprit sau dacă i s-a terminat bateria. Mobilul se deschide. Se gândeşte să-i telefoneze lui Sylvie. Doar chiar ea i-a spus să o facă, să nu mai lase atâta timp să treacă fără să dea nici un semn de viaţă.

Observă că are o mulţime de mesaje şi şase apeluri nepreluate, toate de la Pennington şi Pulford. Selectează numărul lui Pulford şi sună.

— Staffe! în sfârşit! Unde naiba aţi fost?

În acel moment îşi aminteşte de cazul care i-a fost luat, dar îşi aminteşte doar frânturi, ca şi când ar fi venit din nişte vise fragmentate.

— Dacă îţi aminteşti, am rămas dator cu un concediu, Pulford. Am decis să-mi iau nişte zile libere.

— Pennington v-a tot căutat. Spune că Smethurst şi-a dat seama că Jessop e cel vinovat de uciderea lui Colquhoun.

— L-a arestat?

— Ştiaţi că Jessop a făcut-o? Pennington aşa crede. Crede că îl protejaţi. De ce nu mi-aţi spus, domnule? Pennington crede că şi eu ştiam.

— Nimeni nu ştie nimic, sergent, spune Staffe, aşezându-se mai bine picior peste picior, sprijinindu-se de speteaza băncii şi privind peste coroanele copacilor în întinderea albastră şi lipsită de nori a cerului.

— Aveţi o voce ciudată, domnule. Veniţi la înmormântare?

— Înmormântare? repetă Staffe, auzind strigătele şi râsetele copiilor. I se par mult mai îndepărtate.

— Înmormântarea lui Karl Colquhoun este la ora două.

Staffe se uită la soare, încercând să-şi dea seama cât e ceasul.

— Am să vin să vă iau, spune Pulford.

— Când ai spus că ştiu despre Jessop, ce ai vrut să zici? Chiar l-au arestat?

— Nu. Doar că şi-au dat seama că el este făptaşul. Cred că Pennington se gândeşte că dumneavoastră trebuie să ştiţi unde se află.

— Se înşală.

Staffe îşi coboară privirea şi şi-o îndreaptă spre leagăne. Acolo nu mai e nimeni, locul e pustiu. Copiii plecaseră. La fel şi părinţii. Se ridică în picioare şi începe să se uite de jur împrejur.

— Domnule? aude glasul lui Pulford.

— De unde să ştiu eu unde este?

— Păi v-aţi văzut cu el. Eraţi prieteni.

Staffe priveşte spre groapa cu nisip. Ştie că ceva nu e în regulă.

— Harry! strigă el. Harry!

— Cine e Harry? Domnule, s-a întâmplat ceva?

Staffe îi închide telefonul lui Pulford şi porneşte spre leagăne, continuând să strige:

— Harry, Harry!

Urcă cele câteva trepte care duc spre leagăne şi îşi simte pulsul bubuind în tâmple. Se uită în toate direcţiile. Vede câteva cupluri plimbându-se. Alţi câţiva oameni stau întinşi pe gazon. Unii îşi iau prânzul, pe fugă, aşezaţi pe bănci. Harry nu se vede nicăieri. Îl strigă din nou, mai tare. În depărtare o femeie îşi trage copilul mai aproape de ea şi pleacă în grabă.

La câţiva metri de Staffe se află un pâlc de copaci şi el, sărind peste trepte, porneşte în fugă către acel loc. La jumătatea drumului se opreşte, înmărmurit. Îşi aminteşte de Tanya Ford şi de cârpa îmbibată cu cloroform pe care a găsit-o în acel crâng. Dintr-o dată îl cuprinde panica. Strigând iar numele nepotului său, ţâşneşte spre copaci. Ajuns între copaci, îl caută disperat pe băiat, strigându-l mereu. Ramurile copacilor îi zgârie faţa. Simte un nod în

gât, iar stomacul i se strânge. Teama îi înmoaie picioarele şi el se prăbuşeşte, sprijinit de trunchiul unui copac. În depărtare se văd doar iazul şi balustrada care îl înconjoară. Apoi observă un băiat, împreună cu un bărbat.

— Harry! Harry! strigă el din nou.

Cei doi se întorc în loc. Harry se smulge din mâna bărbatului, iar acesta îşi îndreaptă chipul în direcţia lui Staffe. Zâmbeşte. Harry porneşte în fugă spre el, urmat de străin. Staffe se ridică în picioare şi îşi încleştează pumnii, îndreptându-se şi el spre cei doi. La jumătatea distanţei se întâlnesc, Harry se aruncă în braţele lui, lăsându-l aproape fără aer. Staffe îl strânge cu putere la piept. Bărbatul ajunge şi el şi spune:

— Sper să nu ţi se pară ciudată întrebarea mea, dar eşti tatăl copilului? Altfel nu-l pot lăsa cu tine. Tocmai îi căutam părinţii.

Cum Marie e plecată de acasă, iar el nu are cheia de rezervă de la locuinţa din Kilburn, Staffe îi telefonează lui Pulford. Îi spune să o ia pe Josie şi să vină să se întâlnească în faţa barului Scotsman’s Pack. În timp ce-şi pune telefonul la loc în buzunar, simte ceva ascuţit. Scoate o folie de medicamente goală. Se uită să vadă ce medicamente sunt. Wellbutrin. Dar nu-şi poate da seama de ce Jessop i-ar fi dat medicamente cu forţa. Pune la loc în buzunar folia goală şi apucă bine mânuţa lui Harry.

— Acum haide să mergem să ne jucăm şi cu nişte prieteni de-ai mei, vrei? îi spune băiatului, simţindu-se foarte trist şi sperând că Jessop se află deja într-un loc sigur.

În pub sunt câţiva clienţi sprijiniţi de tejghea, consultând catalogul cu pariuri, prizând tutun şi discutând despre jockey şi cursele de cai care, mai mult decât sigur, erau aranjate. Oare de ce se mai oboseau să parieze?

Staffe se aşază în separeu, la o masă de la fereastră, şi începe să-l înveţe pe Harry cum să joace ponton. Cu toate că nu e un local în care să vii însoţit de copii, Staffe este lăsat să intre cu Harry după ce i-a amintit

proprietarului, Rod, cine este el şi ce se întâmplă cu cei care ascund dovezi de poliţie. Apoi comandă un pahar mare de suc pentru Harry şi un whisky pentru el.

În timp ce se apropie de masa celor doi, Pulford observă un alt motiv de îngrijorare: Staffe zâmbeşte, arătând foarte relaxat şi împăcat cu lumea.

— Ia-ţi ceva de băut, sergent, îl întâmpină el pe Pulford.

— Deja suntem în întârziere. Înmormântarea a început de cinci minute.

— Chestiile astea ţin o veşnicie. Nu-ţi face griji.

— Dar Smethurst e deja acolo.

— Bravo lui.

— Cred că trebuie să vă gândiţi ce-i veţi spune.

— Să-i spun? Am să mă bazez pe adevăr, mersi mult, sergent.

Ochii lui Staffe sunt înceţoşaţi, dar lucioşi. Zâmbeşte din colţul gurii şi arată de parcă nu a mai făcut un duş de câteva săptămâni.

— Trebuie să faceţi tot ce puteţi, să spuneţi orice pentru a vă apăra, domnule, insistă Pulford.

— Îţi mulţumesc pentru sfat.

— Domnule, nu vreau să par impertinent, dar… ce s-a întâmplat? Vă purtaţi altfel. Câte pahare aţi băut? întreabă Pulford, privind paharul de băutură din faţa lui Staffe, căreia soarele îi dădea o strălucire aurie.

Staffe îşi bagă mâna în buzunar şi aruncă pe masă folia goală de medicamente.

— Cred că am luat prea multe din astea. Unde este Josie?

Pulford ia de pe masă folia de medicamente.

— Rahat! spune el.

— Dar e un rahat grozav, spune Staffe.

— De unde aveţi astea? Cu siguranţă nu sunt ale dumneavoastră!

— Sunt un dar de despărţire de la un vechi prieten.

Pulford îşi mijeşte ochii citind eticheta şi spune:

— Sunt pline de buproprion. Este o substanţă

antidepresivă puternică. Doamne!

Apoi, scoţându-şi telefonul, caută numărul Janinei de la secţia de criminalistică. Femeia nu-i răspunde şi el îi lasă un mesaj, rugând-o să-l contacteze cât mai repede posibil. Urgent chiar.

— Josie este afară. Îl duce ea pe băiat acasă şi o să aştepte împreună cu el până vine mama lui. Haideţi să mergem, mai spune, ridicându-se şi întinzându-i o mână lui Staffe pentru a-l ajuta.

Staffe îi dă la o parte mâna, îşi termină băutura şi se ridică încet, chemându-l şi pe Harry. Băiatul îşi priveşte unchiul cu bucurie, fiind convins că vor mai exista astfel de escapade distractive şi în viitor.

— Deschide drumul, sergent. Deschide drumul, îi spune lui Pulford, luându-l de mână pe Harry şi conducându-l spre „bona” lui de ocazie.

Pentru o secundă, starea lui de bine e tulburată de un gând coerent, parcă venit de undeva de departe. E sigur că Marie va face o criză de nervi când îşi va găsi copilul aşteptând-o într-o maşină de poliţie, în faţa casei, în grija lui Josie Chancellor.

Când ajung în sfârşit la cimitir, slujba din micuţa capelă s-a terminat, iar participanţii au plecat, în rând, spre groapă. Groparul stă sprijinit în coada lungă a cazmalei sale, complet dezinteresat de ce se întâmplă în jurul său. Leanne Colquhoun se află în faţă, lângă groapă, împreună cu Calvin şi Lee-Angelique — gătiţi la patru ace. Şi Debra Bowker se află acolo, dar mai la distanţă, îmbrăcată elegant într-un taior negru, strâmt.

Pulford îi observă pe Smethurst şi pe Johnson în partea din spate a micului grup şi aceştia, la rândul lor, îl văd pe el. Johnson îi face un semn, parcă întrebându-l ce caută acolo, iar cei doi pornesc spre el. Pulford îl conduce pe Staffe spre o bancă aflată sub un copac.

— Staţi jos aici şi lăsaţi-mă pe mine să vorbesc, da, domnule?

— Să te vedem la treabă, îi răspunde Staffe.

— Staffe, Pulford, îi salută Smethurst, cu Johnson

aflat la câţiva paşi în spatele său, cu mâinile îndesate în buzunare şi arătând ca şi când ar fi avut nevoie şi el de medicamentele pe care le înghiţise Staffe.

— Cred că trebuie să vă felicit, domnule, spuse Pulford, încercând să zâmbească.

— Depinde, răspunde Smethurst, privindu-l încruntat pe Staffe şi umezindu-şi buzele cu vârful limbii.

— Ce v-a făcut să-l bănuiţi pe Jessop?

— Sunt sigur că inspectorul Wagstaffe ştie ce anume. Nu-i aşa, Staffe?

— Sunt numai urechi, domnule inspector-şef Smethurst. Numai urechi.

Smethurst îi dă lui Pulford o coală de hârtie împăturită şi spune:

— Este o copie. O poţi păstra, de dragul vremurilor trecute. Se pare că Jessop are o înclinaţie spre mărturii. Doar că asta este a lui.

— L-aţi arestat?

Smethurst clatină din cap.

— Biletul l-am primit prin poştă. A fost trimis ieri de la oficiul poştal Central London, şi a ajuns la noi în jurul orei unu, astăzi. Verificăm deja toate listele de pasageri ale liniilor aeriene, dar credem că a plecat. Dacă a fost capabil să facă ceea ce le-a făcut lui Colquhoun şi Montefiore, să planifice aşa ceva cu ani înainte atunci, cu siguranţă, a putut fugi din ţară — cu un paşaport fals, cred eu, cu siguranţă că pe vremea când era detectiv a cunoscut pe cineva care să-i facă unul fals. Pulford citeşte biletul cu glas tare:

„Dacă ai primit asta, atunci cred că poţi spune că m-ai prins. Dar nu este aşa. Acum este prea târziu şi nu pot spune decât că lucrurile au scăpat de sub control, au mers prea departe. Nu ai de unde să ştii cum a fost, dar, dacă ai fi cunoscut-o pe Stensson, poate că şi tu ai fi făcut asta. Cineva mi-a arătat cum se face, iar eu nu a trebuit decât să urmez instrucţiunile. Nu mă urmări, nu vei realiza nimic prin asta. Ce a fost făcut rămâne bun făcut. Legea e vai de

capul ei, dar nu vei reuşi să prinzi un vulpoi bătrân cum sunt eu.

J.”

Terminând de citit, îi dă biletul lui Staffe, spunând:

— Scurt şi la obiect.

Staffe îl reciteşte, dar cuvintele par să nu aibă nici un sens pentru el. Îşi îndreaptă privirea spre scena din cimitir. Chiar şi de la acea distanţă poate observa că Leanne Colquhoun tremură. Îşi ţine capul plecat, iar copiii stau agăţaţi de picioarele ei, ascunzându-şi chipurile. Ross Denness se îndreaptă spre ei şi îi îmbrăţişează. Apoi priveşte în jurul lui, pentru că nu se simte în largul său în timp ce-i consolează. Staffe simte că ar trebui să-l respecte pentru acest gest, măcar pentru moment. Dar, în timp ce Denness priveşte în jurul său, ochii îi cad asupra lui. Chipul i se înăspreşte, căpătând o expresie ucigaşă. Staffe vede cum buzele bărbatului se strâng într-o linie dură. El îi zâmbeşte, dar Denness îi face un semn scurt ca şi când i-ar fi spus să nu se apropie de ei. Arată diferit acum, iar Staffe simte că ar putea avea încredere în acel om, cumva. Imediat însă îşi aminteşte lui însuşi că are mintea înceţoşată din cauza medicamentelor pe care i le-a dat Jessop şi că nu se poate lăsa în voia instinctelor sale.

La stânga lui Denness se află Debra Bowker, care porneşte spre Leanne. Păşeşte cu spatele drept, în pantofii ei cu tocuri cui. Poartă un taior negru, cu haina cambrată, gen tunică, şi o fustă mini. Părul îi străluceşte şi picioarele ei în ciorapi de mătase reflectă lumina. Femeia se lasă pe vine, cu spatele tot drept, şi îi îmbrăţişează pe copiii Leannei. Aceştia îi răspund cu acelaşi gest. Leanne îşi pune o mână pe umărul Debrei şi o strânge uşor, mângâind-o pe gât. Debra îşi ridică privirea şi cele două femei îşi zâmbesc cu tristeţe. Lacrimile întinseseră rimelul pe obrajii Leannei. Denness încă îl priveşte pe Staffe, parcă îndemnându-l să plece, să nu se apropie de ei.

Staffe se gândeşte la posibilitatea ca lumea să fie un loc mai bun acum, după ce Jessop trădase legea. Oamenii

aceia se apropiau unii de alţii într-o lume mai sigură. La umbra copacului sub care stătea, înalţă o rugă scurtă pentru Sally şi Tyrone Watkins, pentru Nico şi Greta Kashell şi îi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru faptul că Jessop ajunsese să o salveze pe Tanya Ford, ajunsese la ea la timp — cu atât de mulţi paşi înaintea rotiţelor sistemului de justiţie.

Dar oare Jessop a avut dreptate în ceea ce a făcut? Şi dacă da, atunci lui ce-i rămâne de făcut cu viaţa lui care până acum a fost dedicată acestui sistem?

Îşi dă seama că Smethurst şi Pulford discută încă.

— O mai ţinem în custodie, spunea Smethurst.

— Pe cine? intervine Staffe.

— Pe Greta Kashell. Am verificat dosarul cu şedinţele de psihoterapie ale Nicolettei. Am descoperit că a participat la acele şedinţe doar pentru câteva săptămâni, apoi mama ei, Greta, a retras-o. Am trimis pe cineva să discute cu fata în Hastings, la bunicii ei, dar nu era acolo. Bunicii ei spun că a dispărut cu doi ani şi jumătate în urmă, la scurt timp după ce Nico a fost închis. Greta ne-a minţit.

— O, Doamne! exclamă Pulford.

— Probabil că l-a învinovăţit pe Jessop pentru că a obţinut acea mărturie de la Nico Kashell şi, când Nicoletta a dispărut, a devenit obsedată de răzbunare. Lotte Stensson era deja moartă, aşa că s-a folosit de VNAD pentru a-şi găsi victimele, continuă Smethurst.

— S-a folosit de VNAD pentru a-şi potoli setea de răzbunare? Dar Jessop… care au fost motivele lui? întreabă Pulford.

— Idiotul nu şi-a dat seama în ce s-a băgat. Cred că, după ce acuzaţiile împotriva lui Stensson au fost retrase, el ştia ce avea de gând să facă Nico. Însă, în cele din urmă, Nico nu a avut destul curaj, aşa că el şi Nico au pus la cale acel pact nebunesc. Dar după ce Nico a fost condamnat, Greta a aflat de implicarea lui Jessop şi a început să-l şantajeze, ameninţându-l că se va duce la autorităţi dacă el nu comitea şi alte crime pentru cei din VNAD.

— Şi celelalte cazuri le-ai pus tot în cârca lui Jessop, Rick? întreabă Staffe, privindu-l drept în ochi pe Johnson.

Însă nu a pus întrebarea pe un ton mânios. A rostit-o de parcă ar fi spus: „Canberra este capitala Australiei”. Johnson îşi coboară ochii în pământ, muşcându-şi buzele.

Smethurst îl priveşte pe Staffe de parcă nu l-ar mai recunoaşte.

— Ar trebui să o asculţi pe Greta Kashell vorbind despre ce li s-a întâmplat lui Colquhoun şi Montefiore. Este plină de satisfacţie. Ai auzit şi ce a spus Debra Bowker despre ea.

— Şi toate se potrivesc cu un alt adevăr.

— Poftim?! spune Smethurst, nevenindu-i să creadă. Apoi, întorcându-se spre Pulford, îl întreabă: Ce a luat?

Pulford intervine, adresându-i-se lui Staffe:

— Ar trebui să plecăm, domnule.

— Ce spune Greta despre cel de-al patrulea cadru al paginii de web? nu se lasă Staffe.

— Despre ce?

— Despre website-ul cu fotografiile lui Colquhoun şi Montefiore.

— Aah, rosteşte Smethurst, privindu-l pe Staffe de parcă ar fi suferit de vreo boală.

Staffe se scarpină în cap şi continuă ca şi când cineva aflat în spatele scenei i-ar fi suflat replicile:

— Dacă făptaşul a fugit din ţară, dar apare o a patra victimă, nu va fi bine.

Staffe îşi aminteşte că i s-a spus că website-ul a fost deschis pe numele lui Guy, de pe adresa acestuia, deşi se simte în continuare uşor, parcă plutind deasupra gazonului scăldat de razele soarelui. Le vede pe Debra Bowker şi Leanne Colquhoun îndepărtându-se împreună, braţ la braţ, de mormântul lui Karl.

Acum, Smethurst îi vorbeşte. Staffe îşi dă seama că a început să se înfurie. Ştie că, probabil, ar fi mai bine să aştepte să-i treacă efectul medicamentelor, dar, îndepărtându-se puţin, îi face semn lui Smethurst să-l urmeze pentru o discuţie între patru ochi.

— Ceva i se va întâmpla lui Montefiore din nou, şi va exista şi o a patra victimă, îi spune el, întorcându-se în aşa fel încât Pulford şi Johnson să nu-l poată auzi.

— Uite ce este, Will, nu ştiu ce ai luat, dar ascultă-mă şi lasă baltă cazul acesta, îi spune Smethurst.

— Ştii foarte bine că nu Jessop este făptaşul.

— Nu ştiu asta. Iar tu ar trebui să ai grijă la ce spui, Will. Du-te şi odihneşte-te, mai bine.

— Tu l-ai ajutat să fugă?

— Du-te acasă şi las-o baltă. Doar a fost şi prietenul tău, pentru numele lui Dumnezeu!

— Dar nu vreau decât să aflu adevărul!

Smethurst priveşte în jur, se apleacă spre el şi şuieră în urechea lui Staffe:

— Nu există aşa ceva. Există doar ceea ce-ţi spun oamenii. Asta este tot. Acum, nu ştiu ce-ţi închipui tu că se petrece, dar noi am descoperit făptaşul.

— Şi dacă are loc o altă crimă?

— Nu putem fi siguri că Jessop chiar a fugit din ţară. Şi oricum, lucrurile au luat-o razna pe străzi. Cine poate şti ce vor face oamenii — cine poate şti că nimeni nu-l va copia?

— Dar există al patrulea cadru. Doar am văzut website-ul cu toţii.

— În spatele acelui website ar putea fi Jessop, la fel de bine cum ar putea fi oricine. Pozele alea cu Montefiore şi Colquhoun au fost publicate şi în ziare. Oricine le putea obţine.

Staffe se întoarce cu spatele la Smethurst şi îi face semn lui Pulford să se apropie.

— Ai grijă de tine, Will, îi mai strigă Smethurst.

— Care e numele acela, sergent? i se adresează el lui Pulford. Al fetei aceleia de culoare. Seamănă cu numele dintr-un cântec al lui Tom Jones.

— Spears? Martha Spears e numele fetei. Pe mama ei o cheamă Delilah.

Staffe priveşte înapoi spre Smethurst. Acesta discută cu Johnson, arătând ca şi când începe să-şi piardă

răbdarea. Johnson, pe de altă parte, pare că nu va mai suporta mult.

— Parcă ai spus că ai vorbit cu Janine şi că se va întâlni cu noi? spune Staffe, amintindu-şi că şi seringa lui Johnson se află la ea.

— O să ne întâlnim cu ea la mine acasă.

Staffe mai aruncă o privire în jur, peste cimitir, spre clădirile din spatele acestuia, spre cerul de deasupra Londrei. Atât de multe vieţi.

Îndreptându-se spre maşina lui Pulford, Staffe realizează că tânărul sergent nu mai e cu el. Se opreşte şi, întorcând capul, îl vede pe Pulford lângă un chioşc de ziare.

Vânzătorul ridică privirea spre Staffe, apoi şi-o coboară repede pe un ziar. Pe prima pagină e o fotografie cu Staffe, arătând mai rău decât oricând. Titlul articolului sare în ochi:

STAFFE E TERMINAT
DETECTIVUL PETRECĂREŢ, SUSPENDAT
DE LA CONDUCEREA INVESTIGAŢIEI
Vor urma arestări

Pulford se apropie de el cu un ziar în mână, îşi pune un braţ în jurul umerilor lui Staffe şi îl întoarce în direcţia maşinii. Tânărul îi deschide lui Staffe portiera din dreapta şi, după ce acesta se urcă înăuntru, închide uşor portiera în urma lui.

Staffe încearcă să-şi dea seama când şi unde i-a fost făcută acea fotografie. Fundalul pare a fi barul Steeles. Haina e aceeaşi pe care o poartă şi acum şi e nebărbierit de mai multe zile.

— Nenorociţii? exclamă el pe un ton întrebător, de parcă nu ar fi fost sigur că aşa este.

Articolul disecă tot ceea ce nu a mers bine cu acest caz. Sugerează şi faptul că Staffe ar fi protejat un suspect. Îl priveşte pe Pulford, întrebând:

— Petrecăreţ? Ce vor să spună cu asta?

— Ca Nero, care se distra în timp ce Roma ardea, îi răspunde Pulford.

— Ca Nero, repetă Staffe, privind pe geamul maşinii la oameni, magazine, clădiri, şcoli, birouri, ca şi când ar fi în transă.

— Chiar trebuie să-mi faci o injecţie? întreabă Staffe.

— Da. Efectul pastilelor va trece mai repede aşa, îi răspunde Janine, bătând uşor un loc de pe braţul gol al lui Staffe cu degetul arătător şi mijlociu al mâinii ei drepte. Între dinţi ţine o seringă, de parcă ar fi ţinut un trandafir.

— Cu ce îi faci injecţie? întreabă şi Pulford.

— Cu ampakină. Este un fel de modafinil, dar foarte puternic.

Staffe stă pe un scaun din apartamentul lui Pulford, cu chipul răvăşit de teamă. Şi-a scos cămaşa şi şi-a aruncat-o la picioare.

— Urăsc acele.

Janine ia seringa dintre dinţi şi îi spune:

— Trebuie să fii băiat curajos.

Apoi, ridicând seringa, lasă puţin lichid să iasă din ea şi se uită la pieptul lui Staffe. Se vede că Staffe face sport, că se îngrijeşte. Dar tot îi dai patruzeci şi ceva de ani. Ar trebui să se şi tundă măcar puţin. Îi stă bine cu părul mai lung, dar acum i-a crescut prea mult. Staffe îşi încordează trupul în timp ce Janine înfige acul în locul înroşit pe care-l bătuse cu degetele. Apoi, un tremur puternic îl cuprinde, încetând brusc când ea scoase acul.

— Cu câteva zile în urmă ţi-am dat o seringă pentru analize, spune Staffe.

— Injecţia o să-şi facă efectul foarte repede. Amestecă într-un pahar cu apă o lingură de zahăr şi o linguriţă de sare. Trebuie să reziste până i se curăţă organismul, îi spune Janine lui Pulford.

Staffe se ridică de pe scaun şi priveşte în jurul lui de parcă vede pentru prima oară apartamentul lui Pulford. Simte cum i se înmoaie picioarele şi se îndreaptă spre canapea, trântindu-se pe ea. Pieptul i se ridică şi îi coboară rapid. Janine îşi trage un scaun lângă canapea şi se aşază picior peste picior, împreunându-şi mâinile în poală.

— Morfină — în seringa pe care mi-ai dat-o erau reziduuri de morfină. Credeai că e vorba de heroină, nu? De fapt, era doar morfină.

— Doar? spune el, apoi adaugă: Mi-e sete.

Janine ia paharul cu apă din mâna lui Pulford şi i-l întinde lui Staffe care îl bea dintr-o dată. Apoi se ridică în şezut, cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu capul în mâini. După un minut sau două îşi ridică privirea, cu ochii larg deschişi şi cu maxilarele încleştate.

— Nu cred că e adevărată mărturia lui Jessop. În nici un caz, spune el.

— Dar şi dumneavoastră îl bănuiaţi pe Jessop, domnule, intervine Pulford.

— Biletul este cu scrisul lui, spune şi Janine. Iar cerneala se potriveşte cu o probă pe care am ridicat-o din apartamentul lui. ADN-ul firului de păr pe care l-am găsit prins în plic se potriveşte cu ADN-ul lui Jessop. Nu există nici un dubiu, Jessop a scris biletul, Staffe.

— Dar eu nici nu contest asta. Spun doar că a minţit în acel bilet.

— Credeţi că a recunoscut o crimă pe care nu a comis-o. La fel ca şi Nico Kashell, spune Pulford.

— Da! Exact ca şi Nico Kashell.

Staffe se ridică de pe canapea şi începe să se plimbe prin cameră. Janine şi Pulford se retrag în câte un colţ, aşteptându-se ca Staffe să se împleticească. Dar el pare a fi foarte lucid.

— Domnule, chiar credeţi că aşa ceva ar fi posibil? Nu ştiu ce să zic… intervine Pulford, dar fără a-şi putea privi şeful în ochi.

— Haide, spune ce ai pe suflet.

— Ei bine, Smethurst a pus în cârca lui Jessop toate cazurile noastre, dar acesta a reuşit să fugă, după cât se pare. Iar cazurile au fost ale dumneavoastră şi se pare că acum, chiar dacă sunt rezolvate, nu va exista nici o arestare. Îmi pare rău, domnule, dar poate că dumneavoastră nu vreţi să renunţaţi atât de uşor la povestea asta.

Staffe zâmbeşte şi spune:

— Dar tocmai asta este problema. Cazurile nu au fost rezolvate. Dă-mi scrisoarea şi mai spune-mi o dată cum o cheamă pe femeia aceea. Cum se numeşte?

— Delilah. Delilah Spears.

Staffe dă din cap, deja adâncit în scrisoarea lui Jessop, trecând rapid de la un rând la altul.

— Sau poate că, pur şi simplu, nu suporţi ideea că făptaşul este prietenul tău, spune şi Janine. Îmi amintesc cum eraţi voi doi pe vremea când am venit eu la departamentul de criminalistică. Pe atunci Staffe era doar un tinerel, mai adaugă ea, făcându-i cu ochiul lui Pulford.

— Sigur că nu vreau ca el să fie făptaşul. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ţi dai seama de asta.

— Nu, trebuie să te pricepi puţin la psihologie. Şi tu ai fi vinovat, nu-i aşa? Încă puţin sânge pe mâinile tale?

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la tentativa de sinucidere a lui Nico Kashell. Se pare că exact oamenii care nu trebuie să sufere sunt cei care suferă, nu?

Apoi Janine tace, privindu-l şi aşteptând ca şi el să o privească. Când, în cele din urmă, Staffe se întoarce cu faţa la ea, chipul ei se îmblânzeşte şi continuă, cu un mic zâmbet:

— Nu foloseşte la nimic să te amesteci în continuare în toate astea, Will. Şi aşa poţi avea necazuri destul de mari pentru că nu ai spus ceea ce ştiai despre Jessop.

— Nu aveam cum să spun, din moment ce m-au suspendat! Şi oricum, nu el este făptaşul. Uite şi dovada, spune el, ridicând biletul. Uite nenorocita de dovadă! repetă, fluturând biletul şi începând, din nou, să se plimbe prin încăpere. Apoi citează: „…m-ai prins. Dar nu este aşa”. Vezi? Nimic nu este cum pare a fi. Asta încearcă să ne spună. Sunt sigur.

— Eu cred că vrea doar să spună că a reuşit să fugă. Atâta tot, intervine Pulford, privind-o pe Janine cu sprâncenele ridicate a mirare.

— Este o ghicitoare… „nu pot spune decât că

lucrurile au scăpat de sub control, au mers prea departe.” Nu vă daţi seama? „Au mers prea departe.” Ne spune că nu trebuie să credem ceea ce vedem. Kashell nu a ucis-o pe Stensson, dar a mărturisit că ar fi făcut-o, iar acum şi Jessop face acelaşi lucru. „Legea e vai de capul ei, dar nu vei reuşi să prinzi un vulpoi bătrân cum sunt eu.” Chiar şi biletul l-a compus sub forma unei ghicitori.

— Atunci, dacă nu el l-a ucis pe Colquhoun şi nu el l-a torturat pe Montefiore, cine a făcut-o? Şi cu website-ul ce este? întreabă Pulford.

— Exact asta spun şi eu! El nu ar fi fost în stare niciodată să deschidă un website. Nici măcar nu are un computer. Şi nici nu a avut vreodată. Refuza chiar să aibă o adresă de e-mail.

— Poate că a avut un complice — pe Greta Kashell. Cel puţin Smethurst aşa susţine.

— L-au lăsat pe Jessop să fugă pentru a putea să-i pună în spate toate cazurile astea. Aşa le-au rezolvat.

Staffe se aşază pe marginea canapelei şi se adânceşte, din nou, în biletul lui Jessop. Apoi întreabă: Aţi cerut extrasele de cont ale lui Jessop? În carnetul de cecuri de la VNAD era iniţiala „J”.

— Josie se ocupă de asta după ce se întoarce sora dumneavoastră acasă, îi răspunde Pulford.

— Aţi văzut cum Leanne Colquhoun şi Debra Bowker şi Ross Denness stăteau împreună la cimitir? Arătau ca o familie fericită. Dar pe noi ne-au făcut să credem că nu se pot suporta.

— Păi erau la o înmormântare, Staffe. Oamenii nu încep să se certe în astfel de ocazii.

— Atunci înseamnă că nu trăieşti pe lumea asta. Sun-o pe Josie şi spune-i să se grăbească, zice Staffe, îmbrăcându-şi cămaşa. Am să dau de capăt acestei situaţii. Ce Dumnezeu, doar asta îmi este meseria, continuă, trecându-şi mâinile prin păr şi ducându-se la fereastră, unde rămâne să privească afară. Asta este meseria mea, repetă mai încet, ca pentru sine, întrebându-se ce ar rămâne din el dacă nu ar mai face meseria asta.

Luni seara

Înainte ca Janine să-i fi făcut injecţia, Staffe fusese calm ca un *hippy* în transă. Acum se tot plimba prin cameră, ducându-se la fereastră şi întorcându-se la canapea, în aşteptarea lui Josie. În depărtare cerul arăta ca şi când cineva ar fi pictat pe el câteva dungi în tuş de-a lungul orizontului, ca într-o pictură primitivă.

Jos, în stradă, Josie îşi parchează maşina şi Staffe se repede la uşă, dându-i drumul în clădire şi spunând:

— A sosit!

— Domnule, îl cheamă Pulford din faţa computerului său. Trebuie să vedeţi asta.

Şi se ridică, împingându-şi scaunul în spate astfel încât Staffe să poată ajunge în faţa ecranului.

Staffe se duce lângă el, îngenunchează în faţa biroului şi îşi sprijină braţele pe acesta. Îşi apropie chipul de ecranul computerului.

— Doamne! Imaginea începe să devină mai clară! exclamă el.

— Îmi pare rău că vă întrerup de la urmăritul filmelor porno, băieţi. Dar aveam impresia că e ceva urgent, spune Josie, stând în cadrul uşii.

— Vino să te uiţi la asta, îi răspunde Staffe.

Pe ecran, în partea din dreapta, jos, imaginea începea să se clarifice. Sub fotografia cu trupul măcelărit al lui Karl Colquhoun, la dreapta faţă de fotografia cu Guy Montefiore crucificat, începe să se descifreze conturul unei clădiri.

— Ce este acolo, pe fundal? Un deal? întreabă Staffe.

— Sau o umbră? adaugă Pulford.

Staffe se lasă pe spate cu mâinile la ceafă şi oftează plin de exasperare.

— Imaginea aia poate fi oriunde.

— De ce să fi clarificat imaginea? Să fie un semn că ceva se va întâmpla? întreabă Pulford.

— Poate că totul face parte din plan. Ei sunt cei care conduc. Noi doar mergem pe bâjbâite, ghicim, îi răspunde Staffe, ridicându-se şi ducându-se din nou la fereastră. Josie, ce ai aflat referitor la contul lui Jessop? i se adresează el femeii.

Concentrată asupra imaginii de pe ecranul computerului, Josie nu-i răspunde la întrebare. În schimb, spune:

— Nu sunt foarte sigură, dar pare a fi o clădire.

— Eu te-am întrebat despre contul bancar al lui Jessop.

— Dacă Jessop este omul nostru, atunci poate că website-ul este o modalitate de a ne distrage nouă atenţia şi de a-i da lui mai mult timp să fugă, intervine Pulford.

— Îmi aminteşte de un loc, murmură Josie, surdă la cuvintele celor doi bărbaţi.

Staffe se întoarce la birou şi priveşte peste umărul ei.

— Fii serioasă, locul acesta poate fi oriunde.

— Am senzaţia că am fost în acest loc. Pata aceea închisă la culoare e o clădire. Sunt sigură, spune Josie.

— Este prea mare în comparaţie cu cea din prim-plan.

— Dacă locul acesta se află în apropiere, am putea merge până acolo să vedem ce descoperim, spune şi Pulford.

— Dacă am dreptate, atunci chiar este în apropiere, spune Josie, plecând de lângă Staffe şi ducându-se la fereastră.

— Trebuie să-mi spui unde este, spune Staffe. Dacă este relevant pentru caz, atunci trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu. Doar suntem o echipă, ce Dumnezeu!

Staffe se duce lângă Josie, dar aceasta clatină din cap.

— Ah, deci aşa stau lucrurile, spune el.

— Nici nu ştii în ce necazuri am intrat pentru că te-am însoţit la sediul VNAD. Pennington m-a ameninţat că mă va da afară din poliţie.

— Dar suntem implicaţi în treaba asta împreună.

— În care treabă, domnule? Este un caz deja rezolvat, intervine Pulford.

Cu blândeţe, Staffe îşi pune mâna pe umărul lui Josie.

— Te rog, Josie. Mă mulţumesc cu orice îmi poţi spune şi am să iau totul asupra mea. Îţi promit.

Josie se apropie de computer, privind ecranul, iar cei doi bărbaţi vin lângă ea.

— Smethurst şi echipa lui sunt pe o pistă falsă. Dacă am dreptate, clădirea din prim-plan este nelocuită.

— Şi umbra din spate ce este? întreabă Staffe.

— Cred că este foarte posibil să fie clădirea Limekiln, spune ea, depărtându-se puţin de ecran, cu ochii îngustaţi. Îşi înclină capul, cu privirea aţintită asupra imaginii. Şi… vă amintiţi de cazul Marthei Spears? De aceea am fost aici, continuă ea, bătând cu degetul în ecran. Asta este strada unde locuieşte cel care a violat-o. Tipul a fost eliberat cu o săptămână în urmă. Îl cheamă Errol Regis. Dar nu are nici un rost să mergem acolo. Am fost eu împreună cu Johnson şi nu ne-a răspuns nimeni. Casa este goală.

— De ce te-ai dus acolo cu Johnson? Doar nu aveaţi de unde să ştiţi că ceva nu este în regulă.

Josie formează deja numărul de la secţie şi răspunde:

— Vecinii ne-au spus că Regis a plecat. Au văzut-o pe soţia acestuia mutându-se cu mai multe valize. Din casă nu se vedea nici o lumină, nu exista nici un semn că cineva ar mai locui acolo, iar draperiile erau trase. De asemenea, Regis a lipsit şi de la o întâlnire cu ofiţerul pentru eliberări condiţionate.

La telefon îi răspunde Jombaugh şi Josie îi spune:

— Sergent, poţi să-mi afli adresa unui anumit Errol Regis. A fost eliberat de curând, după ispăşirea unei pedepse pentru viol — victima a fost Martha Spears. Când o afli, dă-mi un telefon. Mersi.

— Crima asta va fi în direct. Este exact aşa cum a spus Absolom, va fi filmată şi transmisă pe web — ca toată lumea să vadă, spune Pulford.

— Dar acolo nu este nimeni, repetă Josie.

— Va fi cineva, spune Staffe.

— Asta dacă nu cumva este doar o momeală pentru noi, le aminteşte Pulford.

— Este un cântec de lebădă, spune Staffe.

— Dar Jessop a fugit din ţară.

— Ah, uite şi extrasele lui de cont, adaugă Josie, scoţând din geantă un teanc de acte.

Staffe verifică rapid fiecare filă.

— Nu este nimic concludent aici.

— Astea sunt toate pe ultimii trei ani.

— Nu există nici o intrare mai mare de o mie de lire, în afară de ultimul lui salariu, spune Staffe, închizând ochii. Apoi repetă: „J”.

— Domnule?

— Unde este biletul cu mărturia lui Jessop? Citeşte-mi ultimul paragraf.

Pulford despătureşte biletul primit de la Smethurst şi citeşte:

— „Cineva mi-a arătat cum se face, iar eu nu a trebuit decât să urmez instrucţiunile. Nu mă urmări, nu vei realiza nimic prin asta. Ce a fost făcut rămâne bun făcut.” Asta este tot. Şi ce legătură are asta cu ceea ce discutăm noi?

— Jessop nu a urmat nimic. El a deschis drumul. A scris biletul acesta pentru altcineva, nu pentru noi. Protejează pe cineva.

— Pe Ruthie Merritt? întreabă Josie.

— Sau pe Greta Kashell, adaugă Pulford.

Staffe îşi ia haina.

— Pulford, tu rămâi aici şi urmăreşte ce se întâmplă cu website-ul. Sună-mă imediat ce se schimbă ceva. Dar imediat.

— Cine-l va anunţa pe Smethurst? întreabă Pulford.

— Nimeni.

— Nu sunt sigur că este bine, domnule, intervine Josie, însă nu mai continuă, căci mobilul ei începe să sune.

E Jombaugh, care-i dă adresa cerută.

— Este pe Gibbets Lane, la numărul 18.

— Haide să mergem. Şi nici o vorbă, nimănui. Nici o

vorbă, spune Staffe, mult mai stăpân pe sine decât fusese mai devreme.

* * *

Draperiile sunt trase pe trei sferturi, la fel cum erau de două zile şi o noapte — chiar de când au venit la el la uşă. Draperiile trase pe trei sferturi şi luminile stinse înseamnă că el poate vedea afară, dar cei de afară nu pot vedea înăuntru. Şi chiar dacă nu ştie cine sunt „ei”, Errol ştie că nu-şi poate permite să arate că cineva este acasă.

Afară începe să se întunece, dar, cu siguranţă, e destul de devreme încă. Priveşte ceasul de pe şemineu, care arată ora nouăsprezece şi treizeci de minute. Theresa obişnuia să-l întoarcă regulat. Aruncă o privire afară, prin spaţiul dintre draperii. Cerul e înnorat; nu poate vedea nici o stea. Îşi trage scaunul în faţa ferestrei într-un unghi din care nu poate fi observat din afară. Se aşază, cu o pătură strânsă în jurul umerilor, şi începe să privească focul din curtea vecină. Simte că-i vine rău.

Smoala arsese neîncetat, deşi cei de la administraţie i-au spus că nu există nici o lucrare de executat pe Gibbets Lane. Nici acum, nici în viitor, i-au spus ei — de parcă ar fi fost nebun să întrebe aşa ceva. I-a mai întrebat şi dacă soţia lui s-a prezentat la ei la ghişeu pentru a se înregistra pe lista de aşteptare pentru locuinţe sociale. Theresa Regis, le-a spus el.

— Mi-e teamă că asta este treaba noastră — şi a ei. Nu a dumneavoastră, i s-a răspuns.

— Dar este soţia mea, a spus el.

— Atunci întrebaţi-o pe ea.

În curând, când va fi sigur că Theresa nu se mai întoarce la el niciodată, se va muta şi el. În seara asta însă va rămâne treaz, cu telefonul în poală, până la venirea zorilor. Numărul de telefon de la secţia Leadengate este încă în memoria telefonului. Pentru orice eventualitate. Nu peste mult timp, ofiţerul pentru eliberări condiţionate va veni să-l caute şi atunci va fi trimis înapoi să-şi ispăşească şi restul pedepsei pentru încălcarea condiţiilor eliberării

sale. Gardienii de la Belmarsh nu se bucuraseră să-l vadă plecând. Şi asta nu pentru că l-ar fi simpatizat, ci pentru că erau de părere că, pentru psihopaţi, violatori, pedofili, o pedeapsă de trei ani nu era suficientă. În timp ce el trecea spre ieşirea din închisoare, cărându-şi hainele într-o pungă transparentă, de plastic, gardienii îi spuseseră:

— Ne mai vedem noi. Ai să te întorci aici, pedofil nenorocit.

Lucrul cel mai ciudat la închisori îl constituie modul în care eşti lăsat să pleci. Într-o dimineaţă — care, chiar dacă ştii că se apropie, seamănă cu o lovitură în plex atunci când vine — eşti escortat într-o încăpere mică unde îţi este înmânată o pungă de plastic. Îmbraci hainele cu care ai sosit acolo — cu atât de mult timp în urmă. În cazul lui Errol, acele haine nu-i mai veneau, erau prea mari. Îţi este înapoiată chiar şi cureaua de la pantaloni, de parcă nu ai mai reprezenta nici un pericol pentru tine însuţi; eşti scos în curtea închisorii, pe care o traversezi pentru a ajunge la recepţie. Apoi, cineva îţi deschide o uşă în spatele căreia te aşteaptă lumea. Pe drum vezi copaci şi autobuze. Undeva, pe străzile zgomotoase, este o gară. Poţi să o apuci la dreapta, la stânga sau drept înainte. Nu contează, aerul te înconjoară de pretutindeni.

Errol ştie că nu ar suporta să se întoarcă nici măcar pentru o zi.

Deşi ferestrele apartamentului său sunt închise, mirosul de smoală arsă îi înţeapă nările. Cândva îi plăcea acest miros.

* * *

— Îţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de Harry. Ce a zis sora mea când l-a luat? o întreabă Staffe pe Josie, privind drept înainte, fără să clipească.

Din locul în care se află, în spatele toaletei benzinăriei de la capătul străzii Gibbets Lane, cu gulerul hainei ridicat pentru a-l apăra de răcoare, poate vedea ferestrele apartamentului de la numărul 18. Perdelele sunt aproape închise. Casa e înghesuită între alte două case

părăsite.

— Tot ce pot spune este că are ceva temperament. Dacă aş fi în locul tău, i-aş duce un buchet de flori.

— I-ai explicat, nu? I-ai spus că totul are legătură cu Jessop.

— Asta nu a părut să ajute prea mult. A spus… Josie se întrerupe, muşcându-şi buzele şi neputându-şi reţine un zâmbet.

— Ce a zis?

— A spus că întotdeauna ai o scuză pregătită prin care să faci ca totul să pară OK.

— Bine! Foarte bine!

— Iubitul ei este destul de simpatic, nu? Ea e mai tânără decât tine?

— Cu un an. Şi nu am scuze, ci motive.

— Hm, murmură Josie, privind cerul. Ai simţit? îl întreabă, întinzând mâna de parcă ar fi vrut să prindă o picătură de ploaie.

Staffe se uită şi el la cer, apoi în stânga şi în dreapta pe stradă.

— Nu-mi pot da seama unde ar putea fi camera de filmat — dacă ne aflăm în locul în care trebuie.

Josie priveşte şi ea strada, apoi spre felinare. Clipeşte în timp ce ploaia începe să cadă cu putere. Staffe nu se mişcă, privind drept înainte. Cerul s-a întunecat dintr-o dată, şi deşi se află în inima oraşului, în umbra turnului Limekiln, pot auzi pescăruşii. Ţipetele păsărilor devin mai puternice şi o pană pluteşte uşor, căzând la pământ.

— Haide să intrăm în cafeneaua aceea, spune Josie.

— Du-te tu, îi răspunde el.

— Dar este chiar acolo, pe colţul străzii. Vom vedea şi de acolo pe oricine intră sau iese din clădire.

— O. K., spune Staffe, însă nu se clinteşte din loc.

— Vii?

El scutură uşor din cap, fără să-şi dezlipească privirea de la ferestrele numărului 18. Înainte ca cerul să se întunece şi să înceapă să plouă, se vedea zidul casei vecine, luminat de flacăra care menţinea smoala lichidă —

pregătită.

Peste tot pe stradă, oamenii ies în pragurile uşilor. Îşi scot capetele afară şi privesc cerul. Îşi întind braţele spre ploaie, iar Staffe nu se poate abţine să nu contemple această scenă: oameni adunându-se în faţa elementelor naturii, în faţa unei furtuni iscate din senin. Unii oameni au ieşit în şosete sau în tricouri subţiri şi, deşi îşi ţin braţele în jurul trupurilor pentru a se apăra de răcoare, par să se bucure de moment. Vecinii strigă unii la alţii, peste garduri, cu zâmbete largi pe chipuri. Trecuse mai bine de o lună de la ultima ploaie. Furtuna aceasta e bună pentru grădinile oamenilor şi pentru companiile furnizoare de apă. Dar Staffe nu reuşeşte să scape de sentimentul că furtuna e prevestitoare de rău pentru cineva anume.

Îşi întoarce privirea spre casa cu numărul 18. În faţa casei se află o maşină. Îşi îngustează ochii şi observă că e o dubiţă mică. Mai devreme nu era acolo. La naiba! Prin perdeaua de picături de apă nu poate vedea dacă e cineva în maşină. Oare cine venise cu acea maşină a dispărut deja pe aleea din faţa casei?

Staffe nu ştie dacă să se ducă în cafenea şi să-i spună şi lui Josie despre maşină sau să se ducă la numărul 18 şi să vadă ce se întâmplă. Alege calea de mijloc — să o sune pe Josie, iar el să rămână pe loc. Dacă nu e decât o alarmă falsă şi el se repede spre intrarea în casa de la numărul 18, atunci prezenţa lui va fi descoperită. Simte că timpul care trece e în defavoarea lui, dar înainte să o poată suna pe Josie, telefonul lui începe să vibreze.

Răspunde, ducând aparatul la ureche şi simţind metalul rece pe piele. Aude, cu întreruperi, glasul lui Josie. Pare agitată, dar convorbirea se întrerupe. Staffe o sună înapoi, dar linia e ocupată, acum. Oare şi ea încearcă să-l sune? Priveşte spre cer, iar ploaia îi intră pe sub gulerul hainei.

Poate că dubiţa din faţa numărului 18 aparţine muncitorilor care au venit să recupereze reşoul şi smoala, din cauza ploii. Priveşte atent prin perdeaua de ploaie şi un fulger luminează cerul. Apoi numără secundele în

aşteptarea tunetului. Când ajunge la patru, tunetul parcă zguduie pământul. Furtuna se abate cu sălbăticie asupra oraşului.

Telefonul lui sună din nou şi Staffe se vede nevoit să strige, ca să poată fi auzit prin furtună.

— A venit cineva! spune el. Am nevoie de tine aici, Josie.

— Ce-ai spus?

— Vino aici!

— Nu! Vino tu aici! Staffe, Montefiore a dispărut.

Staffe simte instinctiv că nu e bine ce face, dar porneşte prin ploaie, cu capul plecat, îndepărtându-se de ce se petrecea în casa Theresei şi a lui Errol Regis. Când întoarce capul spre numărul 18, pentru ultima oară, dubiţa plecase.

* * *

Ciocănitul din uşă parcă îi opreşte inima lui Errol. Îşi priveşte mobilul, indecis dacă să sune sau nu la Leadengate. Când ciocănitul încetează, inima lui îşi reia bătăile. Pulsul îi bubuie în urechi şi degetele îi tremură. Se ridică în picioare, cu genunchii înmuiaţi, şi priveşte printre draperii. Ploaia loveşte cu furie asfaltul străzii, iar stropii sar înapoi destul de sus. În faţa porţii sale stă o fată scundă şi subţire, cu un chip drăguţ. E foarte tânără şi zâmbeşte, privind direct spre el. Apoi dispare şi el aude o altă bătaie în uşă.

Fetiţa nu e deloc persoana pe care se aştepta el să o vadă şi nu ştie ce să facă. Mai ales acum, când fata ştie că el este acasă. Numărul de telefon de la Leadengate e chiar acolo, pe ecranul telefonului. Îşi pune degetul deasupra butonului de apelare, gata să sune, şi porneşte spre uşă. Dintr-o dată nu se mai simte atât de abătut ca în ultimul timp. Va fi prima lui conversaţie cu cineva de când Theresa l-a părăsit. Primul chip pe care îl va vedea. Se simte puţin emoţionat, cu toate că ştie că este ridicol.

Din hol, Errol poate vedea silueta fetei conturată în geamul sablat al uşii. Inspiră adânc şi înalţă o rugăciune,

dorindu-şi ca acea vizită să aibă legătură cu Theresa. Cu o mână pe telefonul mobil, Errol descuie uşa şi o deschide. Mirosul ploii, care spală căldura acelor zile de vară, îl invadează.

Fata îi zâmbeşte în continuare. Într-o mână ţine o cutie pentru donaţii, plină cu mărunţiş, pe care o întinde spre el. Tremură şi îi spune:

— Cu găleata.

— Cu găleata? întreabă el, neînţelegând. Simte miros de smoală arsă.

— Plouă. Plouă cu găleata. Aş putea intra puţin, doar un minut? spune fata, scuturând din cap, iar părul ei strâns într-o coadă răspândeşte stropi în toate direcţiile.

Errol se trage înapoi, ferindu-se de stropii de apă şi fata, luând gestul lui drept o invitaţie, intră în casă, păşind peste prag.

— Nu! exclamă Errol, ridicând mâna şi privind mobilul. Degetul lui începe să apese butonul de apelare.

Zâmbetul fetei dispare imediat şi îşi ridică şi ea o mână — dar nu cea în care ţinea cutia pentru donaţii. În cealaltă mână are un spray.

Errol priveşte ecranul telefonului, aşteptând să sune.

— Sun la poliţie, îi spune el fetei, pe un ton rugător. Sun la poliţie. Acum, pleacă. Pleacă! Te rog!

Fata scutură din cap, furioasă, şi spune:

— Nu prea cred.

— Alo! strigă Errol în telefon.

Fata rânjeşte şi vine spre el, ridicând canistra spre chipul lui.

— Alo! mai strigă el în telefon apoi, privind-o pe fată, o întreabă:

— Cine eşti? Ce vrei?

Începe să se retragă din faţa ei, mergând cu spatele. Nu poate să o împiedice să înainteze. E o fată atât de micuţă. Cum ar fi putut el să ridice mâna asupra ei?

Ajunge lipit cu spatele de dulapul de sub scări şi îşi doreşte să se poată topi în podea. Să se ghemuiască la pământ şi să lase durerea să-l cuprindă, ca totul să se

termine mai repede. Fata nu mai e încruntată, chiar a început să zâmbească din nou. Dar în acest timp Errol aude un fâsâit şi simte cum i s-a pulverizat spray-ul în faţă. Îi înţeapă ochii şi îi arde nările. Nu mai poate respira şi, când trage, cu lăcomie, aer în piept, acidul începe să-i ardă gura şi gâtul. Nu mai vede şi se aruncă la podea cu ochii strânşi, ţinându-şi respiraţia. Capul îi zvâcneşte şi simte o durere ascuţită coborând de-a lungul coloanei vertebrale. Apoi încă un junghi. Şi încă unul. Îşi ridică genunchii la piept, încercând să se facă mic. Durerea devine mai intensă, mai crudă, muşcând din rinichii lui. Încearcă să-şi ţină respiraţia în continuare, dar pe măsură ce durerea îl asaltează, nu se mai poate controla. Un vaiet îi scapă de pe buze. Se chinuie să se abţină, să-şi păstreze puţină demnitate, dar nu reuşeşte.

După câteva secunde sau poate câteva minute, fata încetează să-l mai lovească. Ochii îl ustură încă şi gâtul continuă să-l ardă. Pe covorul din hol e sânge. El a cumpărat covorul împreună cu Theresa. Aproape că s-au certat când a trebuit să-l aleagă, dar Errol a câştigat.

Errol îndrăzneşte să arunce o privire în jurul său. O vede pe fată, aplecată în faţă, cu mâinile sprijinite pe genunchi, obosită. Poartă o fustă scurtă, deşi e încălţată cu nişte bocanci grei — făcuţi pentru a lovi pe cineva. Îşi ridică privirea mai sus şi vede dâre groase de rimei scurse pe chipul ei îngust şi alb. În poza din ziare, fata purta o cagulă albă şi un fel de pelerină. Când face această legătură, Errol nu se mai poate abţine şi simte cum pantalonii i se îmbibă de un şuvoi cald de urină.

Fata observă că o priveşte şi îşi adună toate puterile, îndreptându-se de spate. Îl scuipă şi el îşi închide din nou ochii. Nu mai simte nimic, dar o aude pe fată strigând:

— Să mă ia dracu. Să mă ia dracu'? Să te ia dracu *pe tine!*

Şi îi trage un picior în coaste, lăsându-l fără aer.

— Eu sunt Sally şi asta este din partea Marthei.

Ultimul lucru pe care îl mai aude înainte ca întunericul să-l cuprindă.

* * *

— Cum adică a dispărut Montefiore? întreabă Staffe.

Josie stă la o masă din dreptul ferestrei cafenelei.

— A insistat că vrea să facă o plimbare. I-a spus ofiţerului care-l păzea că se duce să facă o plimbare scurtă în apropiere. Asta s-a întâmplat acum două ore.

Staffe priveşte pe fereastră, în stradă. Din cauza ploii nu poate vedea casa lui Errol Regis.

— Cred că ştiu unde ar putea fi.

— Unde?

— Nu-ţi pot spune, s-ar putea să mă înşel.

— Parcă spuneai că suntem o echipă.

Staffe îşi doreşte să-i poată spune, să vadă dacă ea ar veni imediat cu un argument care să-i demonstreze că greşea — un lucru atât de evident încât el nu-l putea vedea.

— Ţi-am promis că voi lua totul asupra mea, spune el, ridicându-şi gulerul hainei, încheindu-şi toţi nasturii şi pregătindu-se să plece. Nu lipsesc decât o oră, îi mai spune.

— Şi cu Regis ce fac?

— Stai cu ochii pe casa lui. Sună-mă dacă se întâmplă ceva. Sub nici o formă nu intra singură acolo.

— Am să-l sun pe Smethurst, să-i spun unde sunt.

— Nu. Nu poţi face asta.

— Este cazul lui. El e de partea noastră, spune Josie, privind pe fereastră la ploaia întunecată care cădea peste Gibbets Lane.

— El nu crede că va fi şi o a patra crimă — ar contrazice tot ceea ce îşi închipuie el despre acest caz. Nici nu-şi doreşte să existe o a patra crimă. O să dea buzna în casa lui Errol şi o să strice totul. Cei de la metropolitană au altă perspectivă.

— Poate că tu eşti cel care are o altă perspectivă, domnule.

— Poţi să crezi ce vrei.

— Cel puţin spune-mi unde te duci.

— Dacă îţi spun, promiţi că nu-l suni acum pe Smethurst?

— Unde te duci?

— În apartamentul lui Jessop.

— Dar el nu mai este acolo. Asta ai spus. Am să-l sun pe Smethurst peste o oră. Chiar mai repede, dacă se întâmplă ceva, spune Josie, privindu-şi ceasul.

— Îţi mulţumesc, spune Staffe, scoţând din buzunar cheile maşinii.

Iese afară, încercând să se ferească de ploaie, şi aleargă spre maşină, întrebându-se dacă minciuna pe care tocmai i-a spus-o lui Josie se va întoarce împotriva lui. Îşi face socoteala rapid că s-ar putea să-l coste scump.

Traficul e îngrozitor, ca întotdeauna când plouă. Nimeni nu circulă pe jos, şoseaua e plină de taxiuri. Staffe conduce cât poate de repede, încercând să se strecoare prin traficul intens, schimbând mereu benzile de circulaţie, uneori tăind curbele. Pune în funcţiune luminile de avarie şi parcurge bulevardul Holborn, trecând pe roşu la semafoare, cu podul palmei apăsat pe claxon.

În timp ce conduce ca un nebun, se întreabă dacă nu cumva totul se va dovedi o greşeală groaznică — dacă nu se aruncase cu capul înainte într-o mare de concluzii eronate.

J, persoana care primise cincizeci de mii de lire de la VNAD.

J, semnatarul biletului prin care spunea că lui „i s-a arătat ce să facă şi el doar a urmat instrucţiunile”.

Persoana care luase toată vina asupra sa. „Nu mă urmăriţi”, scrisese Jessop.

Coloana de maşini se opreşte bară la bară în locul în care cele trei benzi de mers se reduceau la două. Staffe virează la stânga pe o stradă cu intrarea interzisă, îndreptându-se spre nord, pe strada Oxford, traversând scuarurile din faţa ambasadelor, în sunetul claxoanelor celorlalte maşini şi printre înjurăturile şoferilor nervoşi. Apoi porneşte pe scurtăturile folosite de taximetrişti spre Marble Arch şi spre apartamentul său, prin Hyde Park.

Se mai relaxează puţin, îşi ia mâna de pe claxon şi începe să revadă, în minte, dovezile care l-au condus spre o ultimă bănuială, obligându-l să reia legătura cu trecutul său, aşteptându-se să aibă dreptate, dar rugându-se să se înşele.

Staffe parchează după colţul străzii pe care se află apartamentul său din Queens Terrace şi inspiră adânc. Apoi îi telefonează Helenei Montefiore. De ce s-ar fi încumetat Guy să plece pe străzi, când ştia că atacatorul lui pândea momentul în care să-l prindă din nou? Staffe nu se poate gândi decât la un singur lucru care l-ar fi făcut pe Montefiore să iasă din adăpostul lui.

— Doamnă Montefiore, sunt detectivul inspector Wagstaffe de la Leadengate.

— Oh.

— Aş putea vorbi cu Thomasina?

La aceste cuvinte, nu primeşte nici un răspuns.

— Vă rog.

— Nu este acasă.

Prin telefon, Staffe poate auzi respiraţia precipitată a Helenei Montefiore.

— Vi s-a spus să nu discutaţi cu poliţia, nu?

— Sunteţi implicat şi dumneavoastră în toată povestea asta? îl întreabă femeia.

— Nu vă faceţi griji. Fiica dumneavoastră nu va păţi nimic. Ştiu asta. Vor doar să o folosească pentru a pune mâna pe Guy, spune el, privind strada prin parbrizul maşinii.

Draperiile din apartamentul său sunt trase, dar el ştie că le-a lăsat deschise. Inima începe să-i bată mai tare. În spatele draperiilor străluceşte o lumină puternică. Coboară din maşină şi se îndreaptă încet spre apartamentul său.

— Sunt sigur că fiica dumneavoastră este bine. Mai sunteţi la telefon? mai spune el, oprindu-se din mers şi ascultând atent. Poate auzi respiraţia femeii, dar mult mai slabă.

— Dar nu aveţi dreptate întotdeauna, nu-i aşa,

domnule inspector?

Lumina care vine din apartamentul său e extrem de puternică — sau doar cerul întunecat de furtună o face să pară astfel?

— Trebuie să închid, spune el, întrerupând convorbirea şi introducând cheia în yala uşii de la intrarea în clădire.

Se forţează să se liniştească, însă capul îi bubuie şi mâinile îi tremură. Nu-şi dă seama ce a vrut să spună Helena Montefiore.

Descuie uşa şi o deschide uşor, intrând în holul clădirii. Se sprijină de un perete, acoperindu-şi gura şi nasul cu mâinile, străduindu-se să-şi domolească respiraţia.

Închide uşa, rămânând în holul întunecat. Nu îndrăzneşte să aprindă nici o lumină, aşa că merge pe bâjbâite, păşind cât de încet poate. Cu cât se apropie de uşa din stejar a apartamentului său, cu atât aerul pare să fie mai rarefiat. Îşi lipeşte urechea de uşă şi aude nişte zgomote înfundate venind din apartament. E sigur că aude nişte glasuri cu tonalitate joasă, măsurată.

Descuie şi uşa aceasta şi o deschide uşor. Un fascicul strălucitor de lumină albă ieşea de sub uşa închisă a camerei de zi şi el se întreabă dacă vede bine. Lumina pare ridicol de puternică şi strălucitoare. Îşi ţine respiraţia pentru a auzi mai bine ce se întâmplă în acea încăpere. Aude cel puţin două persoane, discutând: un bărbat şi o femeie. Poate chiar mai mulţi. Simte o vibraţie pe coapsă.

— La naiba! şopteşte el, pentru sine. Mobilul lui e pe punctul de a începe să sune şi el îl scoate repede din buzunar, retrăgându-se spre bucătărie. În timp ce se îndepărtează, sunetele din camera de zi scad în intensitate. Deschide uşa şi intră rapid în bucătăria cufundată în întuneric, privind ecranul telefonului. E numărul lui Pulford. Ridică telefonul, lipindu-l de ureche, îşi acoperă gura cu o mână şi şopteşte în receptor, întrebându-se ce va face acum, blocat în propria sa casă:

— Nu pot vorbi!

— Website-ul a început să aibă activitate, se aude glasul lui Pulford. Imaginea transmisă este filmată undeva într-o casă. Pe o masă este întinsă o persoană, iar lângă ea se află o siluetă într-o pelerină — la fel ca în fotografia cu Karl Colquhoun.

Mintea lui Staffe începe să se agite în căutarea unor soluţii. Ar fi vrut să-i spună lui Pulford să se ducă imediat la adresa de pe Gibbets Lane şi să-l anunţe şi pe Smethurst, dar nu îndrăzneşte să spună nimic. Gândindu-se că persoanele din camera de zi l-ar auzi, rămâne tăcut, păşind uşor prin bucătăria luminată doar de fulgerele furtunii de afară. Întinde mâna spre suportul de cuţite, dar observă că e gol. Deschide sertarul unde îşi ţinea celelalte ustensile de bucătărie. Şi acest e gol. „Nici un cuţit”, îşi spune în gând. Cineva se asigurase că în bucătăria lui nu a rămas nici o armă.

Aude din nou glasul lui Pulford:

— Cred că ar trebui să mă duc acolo. Doamne!… Ce să fac? Unde sunteţi?

Staffe îşi acoperă iarăşi gura cu mâna şi şopteşte:

— Nu pot vorbi!

Apoi, de undeva din apartament, se aude un sunet. Un sunet slab, scos de o fiinţă umană. Staffe se lipeşte de peretele din spatele uşii.

— Mă duc să mă întâlnesc cu Josie. Dacă nu vreţi să fac aşa, nu închideţi telefonul. Dacă închideţi, voi şti că trebuie să mă duc, spune Pulford.

Staffe închide telefonul şi îşi coboară braţul pe lângă corp. Acum mai auzea doar bubuitul propriului său puls şi respiraţia precipitată. Încearcă să-şi dea seama ce ar fi mai bine să facă. Ştie că nu poate rămâne acolo, ascunzându-se în propria lui bucătărie, aşteptând să fie descoperit. Se desprinde de perete, deschide uşa bucătăriei şi porneşte spre raza de lumină strălucitoare care iese de sub uşa camerei de zi. Se pare că discuţia din încăpere a devenit mai însufleţită, iar el se opreşte cu mâna pe clanţa uşii.

Apasă clanţa şi împinge uşa, intrând rapid în cameră, cu braţele ridicate gata să se arunce asupra oricărui

adversar. Dar lumina puternică îl orbeşte. Staffe trebuie să clipească de câteva ori pentru a-şi obişnui ochii cu strălucirea ei. Apoi îşi închide pe jumătate pleoapele şi îşi pune mâna streaşină la ochi. Inima începe să-i bată tare şi se simte slăbit. Tot ce poate vedea, când se obişnuieşte cu lumina puternică, este cum istoria se repetă.

Atârnat şi cu un căluş în gură, Montefiore e legat de o cruce din metal. În podea este montată o ţepuşă de lemn şi pantalonii lui Guy sunt strânşi în jurul gleznelor. Picioarele îi sunt legate între ele şi de piept. Are ochii ieşiţi din orbite, cu o privire imploratoare. Pe obraji i se uscaseră nişte dâre de sânge de forma unei lame de cuţit. La fel ca şi data trecută.

Staffe ar fi vrut să-şi întoarcă privirea, dar se forţează să se uite cum picături proaspete de sânge curg din ochii lui Montefiore, prelingându-i-se pe obrajii. Se gândeşte că omul a suferit destul, îşi dă seama că îşi dorea să moară. În cele din urmă, făptaşii l-au adus acolo unde au dorit. O soartă mai rea decât moartea. Apoi Staffe se întoarce rapid pe călcâie, uitându-se în spatele său. Dar acolo nu e nimeni.

Pe podea, lângă şemineu, televizorul său portabil este deschis. De acolo veneau vocile pe care le auzise el mai devreme. Se simte ridicol. „Oare mai e cineva în apartament? Cine a făcut asta?” se întreabă el, pornind spre Montefiore pentru a-i scoate căluşul din gură. Când se apropie, simte mirosul de fecale şi, coborându-şi privirea, vede mizeria de pe podeaua lui, dar şi ţepuşa al cărei capăt se pierdea în trupul bărbatului. Dumnezeu ştie cât de adânc.

Staffe nu poate crede că a reuşit să intre în acea încăpere atât de uşor. Asta îl face să se teamă — de parcă orice e posibil. Ce altceva a trecut cu vederea sau a subestimat? Ce orori pot rămâne în afara înţelegerii lui? Nu-şi poate da seama de ce Montefiore a fost lăsat astfel singur. De ce să faci asta? Cântăreşte opţiunile, dar i se pare că aude ceva mişcând în spatele lui. Îngheaţă pe loc şi, înainte de a se putea întoarce, vede trupul lui

Montefiore convulsionându-se. Acesta clipeşte din ochii ce-i sângerează şi începe să scuture din cap. Montefiore încearcă să-i spună ceva şi inima lui Staffe parcă se opreşte.

Ştie deja ce încearcă Montefiore să-i spună. Îşi dă seama că nu a verificat şi dormitorul. Simte prezenţa cuiva în spatele său, apropiindu-se, în acelaşi timp în care aude şi vocea.

— Nu-l atinge. Nu-l ajuta, îi spune această voce.

Staffe recunoaşte imediat glasul.

Se întoarce şi-l priveşte pe Johnson de parcă l-ar vedea pentru prima oară în viaţă. Nu mai pare obosit, ochii îi strălucesc de însufleţire. Mânecile cămăşii îi sunt suflecate ca şi când s-ar fi aflat în mijlocul unei munci fizice, lăsând la vedere antebraţele groase, mâinile mari şi pielea plină de pistrui. Poartă o pereche de ochelari de soare negri, şi îi zâmbeşte lui Staffe, privind cum lumina puternică îi răneşte acestuia ochii.

— Sergent, spune Staffe.

— Nu ar fi trebuit să vii aici, spune şi Johnson.

— Dar voiai să vin. Nu-i aşa?

Johnson ridică din umeri. Apoi îşi duce o mână la spate şi scoate o bară tubulară din oţel care lucea, părând şlefuită de curând. Lasă în jos mâna în care ţine bara, lovindu-se uşor cu ea în genunchi.

— Ai vrut să te descopăr. Dacă nu, atunci de ce mi-ai scris mesajele pe maşină şi în apartamentul meu?

— Nu eu le-am scris. Asta cu siguranţă. Pare a fi mai mult stilul lui Jessop, răspunde Johnson.

— Deci sunteţi implicaţi amândoi.

Johnson râde, ironic.

— Nici că puteai fi mai departe de adevăr.

— Nu poţi merge până la capăt cu asta, Rick, spune Staffe, întorcându-se spre Montefiore şi protejându-şi ochii de lumina puternică, arătând spre torturat.

— Să nu crezi nici un moment că nu merită. Toate vieţile pe care le-a distrus, lucrurile pe care le-a făcut lui Sally şi cine ştie câtor alte fete! Nu merită doar să-l omor.

Ar fi prea puţin pentru el.

— Lui Sally? Ce ai făcut, Johnson?

* * *

— Bine, am să te aştept, îi spune Josie lui Pulford, după care închide telefonul.

Dar el nu poate ajunge mai devreme de douăzeci de minute, poate chiar mai mult şi — judecând după ceea ce i-a spus că se întâmplă în casa de la numărul 18 — nu poate să aştepte atât. Aşa că Josie îşi îmbracă haina, lasă pe masă două lire pentru cafea şi iese în ploaie. Porneşte spre locuinţa lui Errol Regis, cu inima palpitând şi o senzaţie de slăbiciune în trup. Ştie că ar trebui să-l anunţe pe Smethurst, dar i-a promis lui Staffe că va aştepta o oră înainte de a-l suna. Mai are încă o jumătate de oră de aşteptat. Dar chiar şi aşa, ştie că ar trebui să-l sune pe Smethurst.

Porneşte pe Gibbets Lane cu paşi repezi, cu capul plecat, prin ploaia care o udă până la piele. În cele din urmă îşi scoate telefonul şi sună la AMIP. Cineva de acolo îi spune că nu-i poate face legătura cu Smethurst.

— Am nevoie de întăriri pe Gibbets Lane la numărul 18. Este chiar în spatele turnului Limekiln.

— Pentru ce să trimit o patrulă?

— Posibilă intrare prin efracţie.

— Asta nu este de competenţa noastră.

— Am motive să cred că suspectul din cazul Karl Colquhoun se află la această adresă.

— Cazul este închis.

— Vorbeşte cu Smethurst! Este urgent!

— Ţi-am mai spus că nu pot să-ţi fac legătura cu el.

— Ar putea fi vorba de un alt atac.

— Uite. Am să trimit o patrulă locală. Numărul 18 ai spus? răspunde ofiţerul AMIP, cu o voce indiferentă.

— Bine. Şi spune-le să se grăbească.

Josie închide şi îşi pune telefonul pe vibraţii. Inspiră adânc şi îşi continuă drumul, cu paşi grăbiţi. Ajungând la poarta lui Regis, observă că găleata cu smoală dispăruse

din curtea vecină. Nici flacăra aragazului portabil nu mai ardea. Se îndreaptă spre fereastra casei acestuia, dar draperiile sunt complet trase acum. O lumină puternică răzbate prin ele şi Josie îşi dă imediat seama că în casă se află cineva. Se duce la uşă şi, ridicând mâna să bată, îşi dă seama că îi tremură. Ciocăneşte, se trage un pas în spate şi îşi scoate insigna din buzunar. Numărul 18, prins de uşă, e dintr-un material ieftin, puţin desprins, atârnând strâmb într-o parte.

Din interior nu se aude nimic, aşa că Josie se apleacă şi priveşte prin gemuleţul uşii. Ciocăneşte din nou şi o siluetă subţire se conturează în geamul sablat. Persoana respectivă se opreşte un moment, aranjându-şi hainele, apoi se apropie de uşă şi o descuie. Uşa se deschide încet şi o voce slabă spune:

— Intră.

Josie se apropie şi îşi întinde gâtul pentru a vedea cine i-a răspuns. Dar pare că nu e nimeni acolo.

— Cine eşti? întreabă ea, ezitând.

— Intră. Trebuie să fii udă până la piele.

Josie nu recunoaşte glasul, dar se gândeşte că trebuie să aparţină unei fete tinere, probabil o adolescentă. Se mai relaxează puţin şi întreabă:

— Tatăl tău este acasă?

— Ba da. Este, îi răspunde fata.

Josie mai înaintează un pas înspre întunericul din holul casei, pune un picior pe pragul uşii şi o deschide mai mult. La un moment dat ceva împiedică uşa să se mai deschidă.

— Grăbeşte-te, să nu intre ploaia în casă, se aude iar glasul fetei.

Josie intră şi uşa o loveşte trântindu-se în urma ei. Femeia strigă surprinsă:

— Ce!…

Apoi privirea ei cade pe fata care zâmbeşte. Chipul ei îi e cunoscut. Aceasta ţine într-o mână un recipient micuţ şi Josie aude un fâsâit în acelaşi timp în care un lichidul pulverizat îi atinge ochii. Nările încep să o înţepe şi simte

un gust iritant în gură. Se sufocă şi cade în genunchi. Ultimul lucru pe care îl mai simte, în timp ce se roagă ca patrula de poliţie să ajungă mai repede, este un material aspru ce-i e presat peste faţă.

* * *

Staffe îşi încleştează şi îşi descleştează pumnii. Ar fi putut încerca să iasă din apartament şi să ajungă la maşină. Dar, de parcă şi-ar fi cunoscut şeful foarte bine, Johnson zâmbeşte şi îi spune, bătând cu bara de oţel în palma celeilalte mâini:

— Ştii că nu ai unde să te duci. Chiar dacă ai reuşi să ieşi din apartament. Pennington nu ştie ce să creadă despre relaţia ta cu *el,* continuă Johnson, arătând cu capul spre Montefiore. O relaţie foarte ciudată, nu crezi? Şi cred că alibiurile pe care ţi-a cerut să i le prezinţi nu sunt prea solide.

— Nenorocitule.

— Nu trebuie să fiu un nenorocit. Nu dacă vei face ceea ce trebuie, Staffe. Doar lasă-mă să-mi continui treaba.

— Şi Jessop va lua vina asupra lui?

— El. Tu. Nu contează, atâta timp cât nemernicii ăştia primesc ceea ce merită.

— Şi cu tine cum rămâne, Rick?

— Eu sunt ca şi rezolvat, spune Johnson, bătându-se în piept în timp ce un acces puternic de tuse pune stăpânire pe el. Dar înainte să pleci, e ceva ce vreau să vezi.

Staffe îşi scoate telefonul din buzunar şi îi spune:

— Un singur telefon de la mine şi o patrulă de poliţie va fi aici cât ai bate din palme.

— Încearcă. Şi, oricum, ce vor găsi? îl îndeamnă Johnson, zâmbind ironic şi încrucişându-şi braţele. Metalul barei luceşte puternic în lumina albă.

— De ce Dumnezeu faci toate astea?

— Din acelaşi motiv pentru care tu faci ceea ce faci. Exact din acelaşi motiv, aşa că nu te păcăli singur cum că tu ai fi personajul pozitiv şi eu cel negativ. Nimic nu este

doar în alb şi negru — doar ştii asta. Nu avem de ales în privinţa lucrurilor pe care le facem.

— Te înşeli. Totul este în alb sau negru. Trebuie să fie.

— Nu te mai obosi, Staffe. Şi nu-mi mai irosi mie timpul. Nu mai am prea mult la dispoziţie.

— Ce vrei să spui?

— Şi nici nu te apuca să faci vreo prostie. Dacă o vei face, am să dau comanda.

— Să dai comanda?! Cui?

Johnson tuşeşte din nou, ţinându-se de piept. Când încetează, chipul îi este şi mai pământiu, iar buzele şi mai palide — de parcă, brusc, sângele ce-i curgea prin vene s-a stricat.

— Nenorocitul acesta va plăti pentru ceea ce a făcut! spune el, ducându-se lângă Montefiore şi lovindu-l peste tibii cu bara de metal.

Staffe e sigur că a auzit pocnetul osului rupt. Stă nemişcat, obligat să-l audă pe Montefiore scâncind. Capul acestuia e plecat.

— De unde ţi-a venit ideea asta, Rick? Cum poţi face aşa ceva?

— Cineva trebuie să o facă. Cineva trebuie să o facă dracului, fiindcă nenorociţii ăştia îşi bat joc de vieţile altora. Asta în timp ce unii ca tine nu fac nimic. Absolut nimic! De aceea trebuie să existe oameni ca noi!

— Ca voi?

— Goleşte-ţi buzunarele şi pune totul pe masă. Totul, continuă Johnson, aplecându-se ca să scoată ceva de sub canapea. Se ridică, ţinând în mână o macetă. Aşază tăişul lamei pe una dintre frânghiile care-l ţineau suspendat pe Montefiore şi începe să taie. Haide, fa cum am spus!

— Unde este Thomasina? întreabă Staffe.

— E în siguranţă.

— Este şi mama ei implicată în toată treaba asta?

— Am spus să-ţi goleşti buzunarele. Acum! strigă Johnson, apăsând lama macetei pe frânghie.

Staffe se supune. Îşi scoate portofelul, insigna,

cheile, banii şi le pune pe toate pe masa de cafea din mijlocul încăperii.

— Şi telefonul.

Împotriva voinţei lui, Staffe îşi scoate şi telefonul. Îl priveşte pe Johnson, ştiind că, dacă apasă pe butonul de apelare, l-ar fi sunat pe Pulford. Dar în timpul care i-ar fi trebuit acestuia să răspundă ce ar fi făcut Johnson? Şi unde era oare Josie?

Realizează că a ratat momentul în care ar fi putut suna undeva, aşa că privirea i se îndreaptă spre uşă, dar Johnson face un pas la dreapta şi pune din nou maceta pe frânghie. Staffe lasă încet telefonul pe măsuţa Cobb pe care Karl Colquhoun o restaurase cu atâta dragoste.

Johnson face un pas spre el şi spune:

— Du-te lângă fereastră. Haide!

Imediat ce Staffe se conformează, Johnson ridică maceta şi o repede asupra telefonului, spărgându-l în bucăţi. Bateria cade pe podea şi suprafaţa mesei se crapă ca un parbriz spart.

Staffe încearcă să se calmeze, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii.

— Pentru ce este morfina, Rick? Ai spus că nu mai ai mult timp la dispoziţie.

— Nu te preface că te interesează.

— Dar nu eşti doar tu. Mai sunt şi alţii la care trebuie să te gândeşti.

— Şi crezi că nu ştiu asta? Nu sunt un egoist, Staffe. Tocmai şi asta este nenorocita de idee! Cine va avea grijă de copiii mei, cine va lua apărarea copiilor mei — dacă nu fac asta… Johnson se opreşte, chinuindu-se să respire.

— Ai spus că vrei să-mi arăţi ceva, spune Staffe.

Johnson îi face semn din cap către bucătărie şi Staffe porneşte într-acolo. Intrând în bucătărie, Johnson îi spune:

— Ştii că nu este nimic aici, nimic de care să te poţi folosi. Nici cuţite, nici altceva. Deschide aia.

Johnson îi indică frigiderul cu vârful macetei.

Staffe îl deschide şi înăuntru descoperă ceva ciudat. Un laptop.

— Scoate-l şi deschide-l. Este pornit, trebuie doar să dai clic, continuă Johnson, chinuindu-se să respire.

Staffe mişcă mouse-ul şi pe ecran apare pagina de web *răzbunarevictime.com.* Nu-şi poate da seama de unde vine conexiunea wireless, dar e clar că Johnson îi cunoaşte vecinii mai bine decât el — parolele acestora şi toate mişcările lor. Îşi aminteşte de spargerea care a avut loc, cu puţin timp în urmă, în apartamentul unui vecin şi îşi dă seama cât timp, energie şi imaginaţie a consacrat Johnson cauzei lui.

Cel de al doilea cadru al imaginii e gol. Cadrul din dreapta jos arată acum interiorul unei camere în care un bărbat de culoare e întins pe o masă. Braţele şi picioarele îi sunt legate de cele ale mesei. Faţa îi sângerează. Pantalonii i-au fost tăiaţi până la coapse. Lângă el zace un topor, iar pe podea se află o găleată.

— Smoala. Este Errol Regis? spune Staffe.

— Chiar eşti bun în meseria ta. Jessop avea dreptate în privinţa ta.

Glasul lui Johnson sună diferit, înfundat, şi când Staffe îşi întoarce privirea spre el vede că sergentul poartă o cagulă. Şi-a scos ochelarii de soare şi prin găurile măştii i se văd ochii întunecaţi abia deschişi. Se rujează pe buze şi apoi aruncă bara de oţel pe podea.

— Ia laptopul cu tine în cealaltă cameră. Haide!

Johnson îl împinge cu vârful macetei, iar el cară laptopul ca un valet care duce tava stăpânului său. Ajuns în camera de zi, priveşte mai atent cel de-al patrulea cadru. În colţul camerei din imagine se zăreşte o siluetă ghemuită sub fereastră. Staffe se apleacă spre ecran şi spune de parcă nu-i venea să creadă:

— Josie? Aceea este Josie?

— Lucrează de prea mult timp cu tine la cazul ăsta, Staffe.

— Nenorocitule!

— Ar fi trebuit să faci dreptate, Staffe. Ar fi trebuit să arăţi mai multă încredere în dreptate şi nu în preţiosul tău sistem de justiţie.

— Ce vrei să fac?

— Pune laptopul jos.

Staffe se întoarce spre Johnson, dar acesta face un pas în spate şi ridică maceta. Mai face câţiva paşi şi pune mâna pe crucea de metal. Montefiore geme înfundat şi o dâră de urină se scurge pe podea.

— Nemernic bolnav ce eşti! exclamă Staffe.

— Nici nu-ţi dai seama câtă dreptate ai, spune Johnson, tuşind. Habar nu ai de nimic, scuipă el cuvintele. Vrei să vezi ceva cu adevărat bolnav? continuă, îndreptând maceta spre Montefiore.

Staffe îl priveşte pe Johnson, cuprins de un nou acces de tuse. În dreptul bărbiei, cagula începe să se umple de sânge.

— Ce ai? Tuşeşti sânge.

— Nu ţi-ai dat seama, nu? în toţi anii ăştia de când lucrăm împreună. Deci cine este nenorocitul, Staffe?

— Ar fi trebuit să spui ceva!

— Acum pot pleca din lumea asta împăcat.

— Să pleci? Dar cum rămâne cu Sally? Ea cum va scăpa de ceea ce aţi făcut?

— Nu ai idee… cum era ea… fără asta, spune Johnson arătând spre scena din cameră. Acum şi ea şi-a găsit liniştea sufletească.

— Te amăgeşti singur — şi pe ea, spune Staffe.

— Ea a fost cea care a venit la mine.

— De ce la tine?

— Pentru că el nu voia să o ajute.

— Jessop?

— Eu ştiam ce i-a făcut nemernicei ăleia de Stensson. Dar pentru Sally nu voia să facă nimic. A trebuit să o ajut, îţi dai seama de asta, nu-i aşa, Staffe? Ce era să facem, după ce Jessop şi-a pierdut curajul?

— Asta nu are nimic de-a face cu curajul lui Jessop.

— Ce ştii tu?

— Mult mai multe decât crezi, Johnson.

— Tu ţi-ai pierdut părinţii. Imaginează-ţi cum ar fi fost dacă ţi-ai fi pierdut copiii. Dar tu nu ai copii. Ce ai face

dacă cineva ţi-ar răni copiii?

Întinde mâna după canapea, fără să-l scape din ochi pe Staffe, şi scoate de acolo ceva ca un cearşaf alb pe care-l aruncă la picioarele lui.

— Pune-o pe tine! îi mai spune.

Staffe despătureşte o pelerină la fel ca aceea purtată de Johnson, şi o cagulă identică. Le îmbracă şi inhalează mirosul de balsam de rufe din acestea. Îi aminteşte de vremea în care Sylvie era acolo. Îi aminteşte că nu e pregătit să moară şi gândul lui zboară din nou spre acea linie invizibilă care leagă vieţile tuturor. În acel moment de nebunie se uită spre Montefiore şi spre Johnson şi se gândeşte la linia care-i leagă pe aceştia de copiii lor. Acea linie care este întreruptă atunci când oamenii mor.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Rick? întreabă Staffe, amintindu-şi privirea absentă din ochii fiicei lui, Sian.

— Nu crezi că este puţin cam târziu să te intereseze? i-o întoarce acesta, vârându-şi mâna în buzunar şi scoţând o telecomandă. Apasă unul dintre butoanele acesteia.

— Trebuie să înţeleg.

— Dar aici nu este vorba despre ce ai tu nevoie. Priveşte, mai spune Johnson, arătând spre laptop. Al doilea cadru prinde viaţă şi Staffe vede o cruce atârnată de tavanul unei camere puternic luminate. Trupul chinuit al lui Montefiore e prins de cruce. Lângă el se văd, din spate, doi bărbaţi cu siluete similare, îmbrăcaţi în pelerine albe şi cu chipurile acoperite de cagule. Nu-i poţi deosebi unul de celălalt.

— Nu ai să scapi cu asta.

— Nici nu am nevoie.

— Şi cum rămâne cu familia ta?

— Nu-mi ţine tu mie lecţii. Am făcut ceea ce trebuia. Nu-ţi irosi compasiunea cu mine.

— Şi Sally?

Trupul lui Johnson se încordează. Prin fantele cagulei sale, Staffe îl vede clipind repede.

— Când am întâlnit-o pentru prima oară, voia să se sinucidă. Ştii cât de puţin timp a durat… după ce el a

violat-o… să înceapă să şi-o tragă în stânga şi în dreapta cu oricine? Ştii? Am să-ţi spun eu. O lună. Devenise o adevărată vedetă, o nenorocită de vedetă la şcoala aia unde învăţa. Am vorbit cu mama ei, cu Linda. Ea mi-a spus.

Johnson tace aplecându-se în faţă, cu mâinile sprijinite pe genunchi, luptându-se să respire. Staffe îşi aminteşte de lacunele din documentele primului dosar al lui Montefiore.

— Tu ai sustras transcrierile interogatoriilor? Tu ai distrus probele?

— Sally a încetat să mai trăiască din noaptea în care a violat-o el. Ştii ce i-a făcut? A aşteptat. A aşteptat ca ea să-şi revină din somnul provocat de cloroform. Apoi a violat-o. A violat-o peste tot. A folosit o jucărie sexuală. Şi când a terminat… a făcut-o târfa. I-a spus că e o târfă nenorocită. Apoi a urinat peste ea.

Staffe nu se poate abţine să nu-l privească pe Montefiore. Încearcă să se gândească la el fără să simtă nimic.

Johnson continuă:

— Pe urmă m-a găsit pe mine. Şi eu am găsit-o pe ea. Împreună am făcut ca viaţa să fie mai bună. Trebuie să mă crezi, să crezi că aşa este. Se apleacă din nou, trăgând aer în piept cu lăcomie şi scuipând sânge. Când se îndreaptă, arată cu maceta spre Montefiore: Ei bine, uită-te la el acum. Priveşte-l pe nenorocitul ăsta acum!

Staffe îl priveşte pe Montefiore. Încearcă să uite cuvintele pe care tocmai le rostise Johnson şi îşi imaginează suferinţa lui Montefiore.

Care erau şansele de a fi tratat, de a fi vindecat? Care erau şansele de a se face vreun fel de dreptate?

Johnson mişcă frânghia împingând-o cu maceta. Un alt jet de urină se scurge pe coapsa lui Montefiore şi Johnson râde. Staffe îşi ţine respiraţia, gândindu-se la Josie în casa de pe Gibbets Lane; la părinţii lui, în sacii de morgă din cala unui avion.

Continuă să-şi ţină respiraţia şi îşi imaginează cum sângele i se transformă în argint. Închide ochii, îşi adună

toată puterea şi, dintr-o mişcare, se aruncă la podea, smulgând televizorul din priză, îl apucă bine şi-l aruncă direct în pieptul lui Johnson. Se ridică şi din trei paşi mari se repede asupra lui. Amândoi se rostogolesc la pământ şi Staffe aude lovitura metalică a macetei undeva în apropierea capului său.

Johnson se află dedesubtul lui, cu cagula strâmbă, privindu-l. Braţele îi sunt întinse în părţi, dar încă ţine maceta într-o mână. O ridică repede. Staffe observă şi îşi fereşte capul cât de repede poate, lovindu-l pe Johnson în faţă, în acelaşi timp. Aude pârâitul unui os rupt. Johnson geme slab şi maceta îi cade din mână. Staffe se ridică repede şi loveşte cu piciorul maceta, îndepărtând-o. Apoi îşi pune un picior pe gâtul lui Johnson. Însă nu mai e nevoie. Johnson e terminat.

Se apleacă şi îi scoate cagula. De aproape, observă cât de pământie îi e pielea lui Johnson şi totul începe să capete înţeles.

— De ce anume suferi, Rick? îl întreabă el, luând piciorul de pe gâtul lui.

— De parcă ţi-ar păsa, spune acesta, cu gingiile şi interiorul gurii pline de sânge. Tuşeşte din nou şi scuipă sângele. Apoi se întoarce pe o parte, ridicându-şi genunchii la piept.

— Ai dureri?

Johnson dă din cap şi îşi duce o mână la buzunar. Staffe, fără să-l scape din ochi, ia bara de oţel şi se pregăteşte să se apere. Dar Johnson scoate din buzunar o sticluţă de medicamente.

— Eşti în faza terminală?

Johnson aprobă din cap.

— Mai ai puţin de trăit?

— Te gândeşti că acum ar fi tocmai bine să dau colţul, nu?

Staffe se apleacă şi îi ia sticluţa.

— Lasă-mă să-mi uşurez durerile.

— Vei dori să fii conştient pentru a-ţi lua adio de la cei dragi, spune Staffe, ştiind că viaţa lui Josie atârna de

toanele lui Sally Watkins. Sun-o pe Sally şi spune-i să renunţe şi vei avea parte de momentul de adio pe care ţi-l doreşti.

— Du-te dracului!

— Momentul de adio pe care sunt sigur că şi-l doreşte Becky.

— Nu mi-am lăsat soţia în voia sorţii, nu-ţi face tu griji.

— Deci pentru asta au fost cele cincizeci de mii?

Johnson îşi ridică privirea, cu o răbufnire de adrenalină însufleţindu-l brusc.

— Cincizeci de mii nu-i vor ajunge mult timp ei şi copiilor. Pun pariu că ai investit banii ăia — într-o poliţă de asigurare, Rick? Spune-mi, în ce?

— Nu te priveşte pe tine.

— Dar, în condiţiile astea, asigurarea nu va fi plătită.

Johnson rânjeşte.

— Va fi. Crede-mă.

Crede-mă, se gândeşte Staffe.

— Deci este o asigurare de viaţă. Dar chiar dacă nu erai diagnosticat atunci când ai încheiat-o, societatea nu-ţi va achita poliţa dacă te sinucizi.

— Poftim? zice Johnson, neînţelegând.

— Şi crede-mă că, dacă nu o suni pe Sally Watkins acum, voi face în aşa fel încât toată lumea să creadă că te-ai sinucis.

— Nu ai face aşa ceva.

— Pune-mă la încercare.

— Nu ai face asta.

Staffe se gândeşte la Josie, ghemuită într-un colţ din casa de pe Gibbets Lane; se gândeşte şi la Errol Regis şi la soarta cumplită care-l aştepta, zăcând aşa cum era întins lângă un topor şi o găleată cu smoală — o moarte înceată, chinuitoare.

Se apleacă şi începe să scotocească prin buzunarele lui Johnson. Găseşte ceea ce căuta: o seringă.

— Este mai mult decât suficientă morfină aici. Poate că nu ai mai putut suporta durerile sau umilinţa de a fi

prins.

Îşi pune piciorul pe pieptul lui Johnson şi destupă sticluţa cu morfină. Introduce seringa în lichid şi o umple. Apoi continuă:

— Doar tu ai fost aici, Rick. Pot să plec de la locul crimei, la fel cum ai fi făcut şi tu. Şi chiar o voi face. Credemă. O voi face. Te vor găsi aici singur cu toată morfina asta în sânge, mai spune Staffe, aruncând sticluţa goală în faţa lui Johnson.

— Să o laşi în pace. Să o laşi pe Sally în pace. Te rog. Tu nu şti…

— Sun-o! îl somează Staffe, aplecându-se şi sprijinindu-şi genunchiul pe pieptul lui Johnson, făcându-l să respire şi mai greu.

Johnson clatină din cap şi închide ochii.

* * *

Treptat, Josie începe să-şi revină. Simte o durere surdă în gleznă, dar, când încearcă să-şi mişte piciorul, durerea se ridică în valuri. E conştientă, dar respiră cu foarte mare greutate. Se lasă să alunece înapoi pe podea, cu faţa lipită de covorul aspru. Vede bocancii grei ai lui Sally Watkins de cealaltă parte a mesei. Pe Errol Regis nu-l poate vedea, dar ştie că şi el e acolo. Vaietele lui înfundate şi neîncetate au trezit-o.

Se întoarce pe spate, astfel încât să-şi poată ridica capul cât să vadă ce se întâmplă. Errol e tot întins pe masă. Sally, îmbrăcată cu o pelerină albă şi cu o cagulă pe cap, strânge legăturile care-l ţintuiesc pe Errol de masă. În timp ce se învârte în jurul lui, îl înjură şi-l scuipă. Errol plânge.

Josie vorbeşte:

— Lasă-l să spună ce are de spus, Sally.

Apoi se străduie să se aşeze într-o poziţie mai bună, în colţul de sub fereastră. Braţele îi sunt legate la spate, iar picioarele la glezne. Se gândeşte că, probabil, glezna dreaptă îi e ruptă. Fusta i s-a ridicat până în jurul taliei şi se simte dezgolită. Destul de ciudat pentru situaţia în care

este, acest lucru o face să se simtă stânjenită.

— A spus ce avea de spus la tribunal. Nu crezi în justiţie? A spus ce avea de spus şi când i-a făcut ce i-a făcut Marthei. Ai văzut-o pe Martha? E distrusă. Distrusă.

Sally ia toporul de pe masă şi-l lasă să se balanseze în jos, pe lângă piciorul ei. Înconjoară masa şi ia şi un ferăstrău.

— Ce vrei să faci, Sally?

— Să-i tai picioarele de la genunchi, spune fata, mişcându-şi braţele, armele grele lovindu-se cu zgomot una de alta. Toporul şi ferăstrăul par prea grele pentru ca ea să le poată mânui. Ştiu cum s-o fac. Apoi pun smoală pe răni. Opreşte sângerarea. Aşa că o să aibă o moarte lungă şi înceată. Lungă şi înceată, continuă Sally, plimbându-se agitată în jurul mesei.

Văzând-o cum se agită, Josie se întreabă ce luase.

— Dar tu ce vei face? După ce termini, spune Josie, gândindu-se să o ţină de vorbă pe Sally până când sosea patrula.

— Am unde să mă duc, nu-ţi face griji.

— O să te întâlneşti cu Jessop? în India?

Sally râde.

— Voi, poliţia, bâjbâiţi pe întuneric, nu? Habar nu aveţi de nimic, spune ea, rotind toporul şi ferăstrăul, întărindu-şi cuvintele.

— Nu-l poţi ucide, Sally. O patrulă de poliţie este deja în drum încoace. I-am chemat înainte de a intra.

— Ai fi făcut mai bine să-i aştepţi.

— Ar fi mai bine să pleci, Sally, acum cât mai poţi.

— Am timp destul, mai mult decât îţi imaginezi.

Sally pune pe jos ferăstrăul şi îşi aşază o mână pe piciorul lui Errol, chiar deasupra genunchiului. Cu cealaltă mână ridică toporul cât mai sus. Errol ţipă prin căluşul din gură şi trupul i se convulsionează — atât cât îi permit legăturile. Sally îşi ia mâna încet de pe piciorul lui şi apucă toporul cu ambele mâini. Se sprijină bine pe picioare, îndoindu-le de la genunchi, ca un boxer care se pregăteşte

de luptă. Prin pelerină se vede cum pieptul i se ridică şi îi coboară în ritmul respiraţiei.

— Nu! strigă Josie.

Din depărtare vine sunetul sirenei unei maşini de poliţie. Se aude tot mai tare. Josie îi blestemă în gând pe cei de la AMIP pentru că le permiseseră celor de la patrulele locale să folosească sirenele ca să li se facă loc în trafic, scurtându-şi astfel timpul de intervenţie.

— Ţi-am spus că vor veni.

Cu încetineală, Sally coboară toporul şi i se adresează lui Regis, printre dinţi:

— Nu-ţi face griji, tot o să o păţeşti. O să te tai şi o să opresc sângerarea. O să supravieţuieşti zile întregi aşa, omule. Durerea te va ucide, în cele din urmă.

Apoi apucă ferăstrăul şi îl roteşte în aer, ca pe o jucărie. Desparte cu el, puţin, draperiile şi aruncă o privire afară. Bagă mâna în interiorul pelerinei şi scoate un ghem de sfoară.

— Ştim despre voi. Ştim că Jessop a pus iar mâna pe Montefiore. Detectivul Wagstaffe s-a dus acolo să-l prindă, spune Josie.

Sally râde din nou, se apleacă şi apucă obrajii lui Josie cu o mână.

— Da, ştiţi chiar totul, spune ea, strângând obrajii femeii, forţând-o să deschidă gura şi legându-i căluşul. Acum va trebui să facem puţină linişte până când pleacă poliţiştii.

Se ridică, stinge luminile şi iese din încăpere. Cei doi aud uşa de la intrare deschizându-se şi, apoi, închizându-se. Revenind, Sally aruncă pe podea numărul 18 de pe uşa casei, apoi se duce să strângă mai bine căluşul lui Errol. Când termină, se aşază pe jos, cu picioarele încrucişate ca şi când ar fi fost la o serbare de şcoală primară.

Imediat ce fata se aşază, aud portiera maşinii de poliţie trântindu-se şi paşi apropiindu-se. Cineva ciocăne la o uşă, însă sunetul e destul de îndepărtat. Apoi aud nişte voci mai ridicate, parcă certându-se. În cele din urmă, glasurile se calmează.

— Idioţii de poliţişti s-au dus la o altă casă. Cineva probabil că a notat greşit numărul adresei.

Josie încearcă să-şi dea seama ce se întâmplase. Îşi aminteşte cum a ajuns ea să afle despre casa aceea. Venise acolo împreună cu Johnson. Dar chiar dacă patrula avea un număr greşit sau numărul de pe uşă fusese scos, ei tot ar fi trebuit să verifice şi casele vecine. Încearcă să-şi amintească exact ce a spus când a cerut să i se trimită patrula. A spus ceva despre o legătură cu cazul Colquhoun, dar nu a menţionat nimic despre Errol Regis. Ar fi trebuit să o facă. Se blestemă în gând, rugându-se să audă un ciocănit şi în uşa lui Errol Regis.

Prin fereastră străbate raza unei lanterne. Îi aude pe poliţişti discutând afară, la câţiva metri de partea cealaltă a geamului subţire. Se pare că furtuna s-a potolit. Josie se gândeşte că, poate, situaţia în care se află e voia lui Dumnezeu. Poate că ceea ce se pregăteşte Sally să facă este pentru o cauză dreaptă.

— Ce a spus dispecerul? se aude glasul unuia dinte poliţişti.

— Intrare prin efracţie.

— Eşti sigur că ai notat corect numărul?

— Sigur că da. Dar după cum pare, casa este părăsită. Aici nu este nimeni. Putem să verificăm cu cei de la secţie, dacă vrei.

Glasurile se estompează şi cei trei din casă aud din nou portiera maşinii. În lumina slabă de afară, Josie vede farurile îndepărtându-se.

Imediat, Sally îşi reia pregătirile. Îi spune lui Regis:

— Vezi, ţi-am spus că o să ai destul timp să suferi. Să suferi aşa cum au suferit şi copiii.

* * *

Staffe îşi pune seringa între dinţi şi apucă braţul lui Johnson.

— Ai să o suni pe Sally, Rick.

Apoi, cu două degete, bate braţul lui Johnson în căutarea unei vene şi se pregăteşte pentru injecţie. Oare e

în stare să ucidă un om deja pe moarte?

La gândul că ar putea face aşa ceva unui bărbat pe care-l considerase prieten, simte că i se face rău. De-a lungul timpului în care au fost colegi, Johnson a intervenit şi l-a salvat de multe ori — şi pe străzi, şi în cazul politicilor secţiei de poliţie. În meseria lor trebuie să ai încredere în cel de lângă tine — doar astfel poţi să faci ceva.

Staffe apropie rapid seringa de vena umflată de pe braţul alb al lui Johnson şi închide ochii. Timpul pare să se fi oprit. Simte rezistenţă, simte cum acul pătrunde încet în piele şi trupul lui Johnson se încordează. Începe să apese pistonul seringii şi îl aude pe Johnson scrâşnind din dinţi:

— Opreşte-te! Opreşte-te, nemernicule!

* * *

Becky Johnson stă pe un scaun la masa din sufragerie. Micuţul Charlie se află în poala ei, iar Sian şi Ricky la picioarele ei: jucându-se, luptându-se unul cu altul într-o lume virtuală, computerizată. Ricky se agită, scoţând diverse sunete, dar Sian rămâne tăcută, de parcă nu ar exista nici o plăcere pentru ea în jocul lor.

În tot acest timp, mama lor priveşte fix ecranul computerului de pe masă, cu lacrimi curgându-i pe obraji. Îl vede pe Montefiore legat şi atârnat de crucea de aluminiu şi se întreabă unde poate fi Rick, se întreabă când bărbatul pe care ea îl iubeşte îl va ucide pe violatorul de copii. Se roagă din tot sufletul pentru acel moment, întinde o mână şi mângâie părul Sianei. Simte cum fiica ei tresare şi apoi rămâne nemişcată.

Când Rick va termina treaba şi se va întoarce la ea, ea îl va îngriji până în ultimul moment. Cu voia lui Dumnezeu, vor putea să treacă prin asta împreună. Spera că tot ce a planificat el se va realiza.

— Oh, Rick, şopteşte ea plină de teamă şi de mândrie. De ce a trebuit să fii tu?

Pe masă, lângă laptop, se află un teanc de documente de la compania de asigurări. Le tot recitise. Acum, că se

apropia momentul, nu poate crede că nu există nici o fisură în planul lor. Dar totul e clar. Chiar dacă el ar fi condamnat şi ar muri în închisoare, poliţa de asigurare va rămâne valabilă. Le va oferi alinarea şi confortul necesar lor, familiei unui criminal. A unui criminal în serie, după cum a spus chiar el. Cât de blândă poate fi uneori justiţia. Îşi aminteşte cum i-a zâmbit Rick atunci când a pus la cale totul — cu toate că viaţa lui era cea care se sfârşea.

Becky începe să suspine şi Ricky se întinde să o îmbrăţişeze. O face instinctiv, continuând să joace, cu mâna liberă, jocul lui preferat: „Chemarea la datorie”.

— Nu mă luaţi în seamă. Sunt doar puţin tristă, le spune ea copiilor.

— Vine tati acasă? întreabă Ricky.

Becky nu-i poate răspunde. Nu vrea să-i mintă mai mult decât trebuie. Asta o face să se întrebe ce minciuni a fost nevoit şi Rick să-i spună ei. I-a spus oare adevărul despre poliţa de asigurare? îl strânge la piept pe Charlie şi îşi coboară privirea asupra fiicei ei. Sărmana Sian. Continuă să o privească şi începe să-l strângă în braţe pe Charlie atât de tare, încât copilul începe să plângă. Ar fi vrut să o strângă în braţe şi pe Sian, dar ştie că nu poate.

— Îl strângi prea tare, mami, spune Sian. Opreşte-te, mami. Îl doare.

Becky Johnson îşi întoarce ochii spre ecranul unde Montefiore atârnă pe crucea sa, precum Cristos din filmul lui Scorsese, şi îşi îndeamnă în gând soţul să termine ceea ce avea de făcut. Pentru copii.

* * *

— Ai să o suni? Sun-o pe Sally. Anulează ce aţi plănuit, stăruie Staffe, cu acul înfipt în braţul lui Johnson şi cu degetul pe pistonul seringii.

Ochii lui Johnson sunt plini de lacrimi. Dă din cap.

Staffe îşi ia degetul de pe pistonul seringii şi spune:

— Dă-mi telefonul tău.

Lasă acul înfipt în braţul lui Johnson, răsucindu-şi trunchiul şi începând să caute în buzunarele pantalonilor

acestuia. Găsindu-l, îl aruncă pe podea. Apoi scoate acul şi se ridică în picioare. Ia telefonul şi începe să caute numărul lui Sally. Constată, cu uimire, că numărul fetei se află în memoria telefonului lui Johnson. Apasă butonul „speaker” şi apoi apelează, ascultând sunetul făcut de numărul care se formează. Cei doi bărbaţi se privesc în timp ce telefonul sună şi Sally Watkins răspunde.

— Cine este? întreabă ea cu glasul ca al unui copil care a fost prins făcând o poznă.

Staffe îi înmânează telefonul lui Johnson.

— Sunt Rick. Ai început deja?

— Tocmai mă pregăteam.

— Nu o face, Sal. Nu poţi să o faci.

— Dar trebuie. Este şi o poliţistă, aici. Femeia aia.

— Pleacă de acolo, Sally. Du-te unde ţi-am spus. Îţi mai aminteşti?

— Am totul pregătit, Rick. Am timp destul. Poliţia a trecut pe aici, dar s-au dus la o altă casă, exact aşa cum ai spus tu că se va întâmpla. Mai am puţin şi rezolv treaba.

— Poliţia este aici, Sally. M-au găsit.

— Dar cu Becky cum rămâne? Şi cu ceilalţi? Ai spus…

— Ai grijă ce spui, Sally. Ne ascultă şi alţii.

— Dar ai spus…

— Ştiu ce am spus. Am făcut tot ce am putut.

— Ce să fac, Rick? Nu aşa am stabilit. Eu am avut încredere în tine.

Ochii lui Rick Johnson scânteiază. Lacrimile se formează rapid şi încep să-i curgă pe obraji.

— Îmi pare rău că ai avut încredere în mine. Îmi pare atât de rău.

— Ce să fac? repetă ea întrebarea, ca un copil pierdut, singur.

— Fă ceea ce ţi-am spus. Exact ceea ce ţi-am spus. Şi nu te atinge de poliţistă.

— Sau de Regis, spune Staffe.

— Şi lasă-l în pace şi pe Regis. Te rog, Sally.

— Eşti pe moarte, Rick, spune Sally, începând să plângă.

— Ai grijă, Sal. Aminteşte-ţi ce am vorbit.

Staffe îi ia telefonul şi se îndepărtează de el, spunându-i:

— Trebuie să fi existat o altă cale. Una mai bună, Rick.

Johnson îl priveşte.

— Nu ştii nimic. Poate crezi că ştii, dar nu este aşa.

— Unde o să se ducă, Rick? îl întreabă Staffe, luând seringa şi privind-o atent, ca şi cum ar fi sperat că mai poate obţine ceva cu ajutorul ei.

— Asta nu a făcut parte din înţelegerea noastră. În nici un caz, Staffe. Nu-ţi voi spune. Poţi să faci ce vrei, dar eu n-o să-ţi spun asta. Sally nu trebuie să păţească nimic. Nu a făcut nimic rău.

— Glumeşti, nu?

— Eu am făcut totul. Doar eu, iar tu nu poţi dovedi contrariul.

— I-a atacat pe Regis şi pe Josie.

— Acum vorbim doar de atac. Cu tot restul ea nu a avut nici o legătură.

Staffe priveşte ecranul laptopului şi încearcă să desluşească ce se întâmplă în locuinţa de pe Gibbets Lane, dar camera de filmat e îndreptată spre Regis. Nu poate distinge decât silueta lui Josie ghemuită într-un colţ şi spatele lui Sally, aplecată undeva în apropierea femeii.

— Ce se va întâmpla dacă o face din nou?

— Ce să facă din nou? Şi, oricum, se va afla printre prieteni.

— Ce prieteni, Rick?

Ochii lui Johnson se închid şi Staffe se duce lângă el, verificându-i pulsul. E slab. Telefonează la Leadengate şi cere să-i fie trimisă o ambulanţă imediat.

— Pentru unul din oamenii noştri. Un sergent de al nostru. Unul din oamenii noştri.

Johnson deschide ochii şi încearcă să zâmbească, dar nu reuşeşte.

— Am încredere în tine, Staffe. Chiar am.

Apoi ochii i se închid din nou, iar pieptul îi tresălta

uşor în încercarea de a respira.

Staffe mişcă mouse-ul şi imaginea apare din nou. Afişează tot camera din locuinţa lui Regis de pe Gibbets Lane. Josie se luptă să se ridice în şezut, în colţul de sub fereastră, cu chipul marcat de durere. Errol Regis e încă legat de masă. La picioarele sale se văd un topor şi un ferăstrău. Jos, lângă masă, se află găleata cu smoală.

Nici urmă de Sally Watkins.

Miercuri

Staffe se uită la Josie prin gemuleţul uşii rezervei de spital unde e internată. Ea îşi întoarce capul şi îl vede. Pare să-şi schimbe brusc starea de spirit. Îi zâmbeşte slab şi clipeşte. Dar, în timp ce Staffe intră, scoţând de la spate un buchet de flori cu gestul exagerat al unui magician, îşi dă seama că Josie nu se simte prea bine.

— Mâine mă externează. Ţi-am spus că nu este nevoie să vii.

— Arăţi bine, îi răspunde Staffe.

— Mincinosule.

— Când te-am minţit eu vreodată pe tine?

— Ce face Errol?

— Este bine.

Zâmbetul ei dispare şi îşi coboară privirea pe păturile mototolite cu care e învelită, spunând:

— Niciodată nu a fost bine. Nu el a violat-o pe fata aceea, ştii? Nu s-a atins nici măcar cu un deget de Martha Spears. Mi-a jurat şi eu l-am crezut.

— Tu ar trebui să-ţi concentrezi eforturile ca să te faci bine, spune el. Staffe se teme că, după situaţia groaznică prin care a trecut, ea nu va mai fi niciodată aceeaşi.

— I-am promis că am să-i găsesc soţia. I-am spus că am să-l ajut. Tu ce ai mai făcut?

— La secţie am fost ocupaţi să o găsim pe Sally Watkins.

— Chiar trebuie să dai de ea, Staffe?

— Din cauza ei eşti aici.

— Dar nu am păţit cine ştie ce. Sunt chiar bine.

— Te-a drogat şi te-a bătut. Te-a legat şi te-a ameninţat că te omoară. Eşti traumatizată, pentru Dumnezeu!

— Este doar un copil.

— Noi nu trebuie să lăsăm în libertate astfel de

oameni, Josie, spune Staffe, gândindu-se cum ar fi decurs lucrurile dacă ar fi arestat-o pe Sally pentru practicarea prostituţiei.

— Ce ştii despre Montefiore?

— Nu şi-a revenit. Doctorii nu cred că va supravieţui.

Josie pare că ar vrea să mai spună ceva, dar nu o face. Îşi simte pleoapele grele. Se apleacă în faţă şi întinde o mână în spatele ei. Staffe se grăbeşte să o ajute, ducându-se lângă patul ei şi aranjându-i pernele. Părul ei e ciufulit, iar chipul nu poartă nici o urmă de machiaj, însă miroase bine, a proaspăt. Îşi pune o mână pe umărul ei, simţindu-i pielea caldă şi fină. Josie se sprijină pe perne.

— Mersi, îi spune ea, luându-i mâna într-ale ei. M-a vizitat şi Helena. Soţia lui Montefiore. M-a rugat să fac tot ce pot pentru a o ajuta pe Sally. M-a întrebat dacă aş păstra doar pentru mine locul în care se află Sally.

— Mie mi-ai spus că Sally nu ţi-a spus unde se duce.

— Helena Montefiore este implicată în toată treaba asta?

Staffe îşi trage cu piciorul un scaun lângă pat, se strecoară pe lângă suportul pentru perfuzii. Se aşază fără a da drumul mâinilor lui Josie şi o priveşte în ochi.

— Sally are mai mulţi prieteni decât îşi dă seama.

— Dar mie mi-a spus că este singură pe lume. Complet singură.

— Ei o veghează. Eu credeam că sunt cu toţii implicaţi, însă ei doar se străduiau să o împiedice să facă ceea ce plănuise.

— Te referi la Debra Bowker şi la Greta Kashell?

— La Greta nu, dar Ross Danness e printre prietenii ei.

— Deci, l-ai judecat greşit?

— O faptă bună nu te transformă în înger.

— Înseamnă că de asta se afla el la Sally atunci când te-ai dus şi tu?

Staffe aprobă din cap. Pe dulăpiorul de lângă fereastră, observă un plic pe care e scris, cu stiloul, litera S. Josie îşi dă seama încotro se uita el.

— Nu este de la numele tău. Este un alt „S”, spune ea.

— Nu cumva este scrisul Helenei Montefiore?

— Este o scrisoare personală, domnule inspector. Şi aşa cum am mai spus, nu este pentru tine.

— Ştii că este ilegal să acoperi un martor.

— Cum se mai simte Johnson? schimbă ea subiectul.

— Ştiai că e atât de bolnav?

Josie scutură din cap. Ochii i se umplu de lacrimi şi îşi retrage mâna din cea a lui Staffe, ştergându-se cu mâneca. Apoi îl ia din nou de mână şi rămâne cu privirea aţintită spre tavan.

— Ce mai prieteni îi suntem şi noi.

— Dar el ce fel de prieten ne-a fost nouă? spune Staffe, ridicându-se şi întrebându-se, cât de prieteni erau cu adevărat Johnson şi Jessop. Îşi scutură capul şi îşi pune mâna în buzunar, atingând scrisoarea pe care a primit-o cu o zi în urmă şi continuă: Johnson spune că tot el a ucis-o pe Lotte Stensson. Şi declaraţia lui e foarte convingătoare.

— Dar cum rămâne cu Nico Kashell, atunci? întreabă Josie, simţindu-şi pleoapele tot mai grele.

— Cred vă va fi nevoit să facă faţă unei vieţi în libertate.

— Iar Rick va lua asupra lui vina pentru toate aceste cazuri.

— Murind de moarte naturală. Se pare că va duce adevărul cu el în mormânt, spune Staffe privind pe fereastră.

Pe cerul Londrei se văd dârele albe lăsate de avioanele cu reacţie. Se gândeşte cu tristeţe la Sally, care încercase fără încetare să fugă de trecut de când Montefiore o violase. Realizează că singurele momente în care fata a simţit că trăia din nou au fost cele în care s-a îndreptat împotriva duşmanului ei, cele în care a pus la cale tot planul de răzbunare. Fără asta, ce va face ea? Staffe se uită la ceas şi observă că e în întârziere.

Se întoarce spre Josie, cu un zâmbet forţat, dar aceasta adormise deja. Pleoapele ei sunt de un cenuşiu-

închis şi buzele palide, cu colţurile lăsate în jos, ca zâmbetul unui clovn trist. Nu seamănă deloc cu ea însăşi. Priveşte spre plicul de pe dulăpior, marcat cu litera „S”, şi se îndepărtează încet de patul ei, privind peste umăr, pândind un semn că ea s-ar trezi. Dar dinspre Josie nu vine decât parfumul ei. Staffe îşi plimbă degetul peste plic, dar în timp ce face asta, de afară se aude zgomotul metalic al unui lucru care se izbeşte de podea. Staffe îngheaţă şi Josie îşi mişcă puţin capul pe perne. Nu deschide ochii, iar el îşi retrage mâna de pe plic, ieşind din încăpere cu mâna goală.

Porneşte pe holul inundat de razele soarelui, spre scările care se află în partea din spate a spitalului şi spre parcarea unde îl aşteaptă E-Type-ul său şi Debra Bowker. Aceasta stă sprijinită de capotă, expirând fumul unei ţigări. Femeia îşi ridică privirea, ferindu-şi ochii de lumina soarelui. Pare imposibil să-l observe tocmai de la acea distanţă, dar ea îşi ridică un braţ, făcându-i cu mâna.

Trebuie să o ducă la aeroport, aşa cum i-a promis şi, în acest timp, va încerca să afle de la ea unde se ascunde Sally Watkins. O parte din el speră că Debra nu va ceda insistenţelor lui, dar o parte şi mai mare gândeşte că nu trebuie să o lase pe Sally să scape.

Ajuns la parter, se opreşte pentru a face loc unui şir de cărucioare conduse de o asistentă spre ieşirea din spital. Asistenta are ţigările la îndemână, iar invalizii ies să fumeze afară. În mijlocul acelei scene absurde, se gândeşte la Jessop şi scoate din buzunar scrisoarea pe care a primit-o în acea dimineaţă.

Will,

Chiar sper că nu mai aveai nevoie de acest bilet. În ceea ce mă priveşte, sunt deja departe şi sper să găsesc pacea de care am nevoie. Dar trebuie să mă ajuţi şi tu. Te rog, crede ceea ce spune Johnson. Crede-l pe cuvânt — ceea ce spune ar fi destul de aproape de adevăr pentru majoritatea oamenilor. Cu cât îl vei crede mai mult, cu atât mai puţine lucruri rele se vor întâmpla.

Eu am scăpat, dar tu nu, Will. Şi va veni o vreme în care nu vei mai putea trăi cu tine însuţi dacă nu faci ceea ce trebuie, acum. Gândeşte-te la copii.

Prietenul tău,

J.

Încă nu înţelegea biletul lui Jessop şi bănuieşte că nici nu-l va înţelege până când nu discută din nou cu Johnson care e internat în Spitalul St. Thomas. Se aude că mai are doar câteva ore de trăit şi Staffe ştie că, dacă nu se duce curând la el, nu va mai avea ocazia să stea de vorbă cu sergentul său. Cei de la spital i-au spus că-l vor suna când consideră că Johnson îşi revine destul cât să poată vorbi, dar i-au mai spus şi să nu-şi pună prea multe speranţe că aşa ceva se va întâmpla. Exact asta i-a spus tânărul doctor când i-a înmânat mărturia lui Johnson, care cuprindea tot ce se întâmplase, începând cu Lotte Stensson şi până la Errol Regis. Doctorul i-a zâmbit ca şi când ar fi ştiut că acea declaraţie e precum o dorinţă împlinită, un lucru frumos.

— Nu te chinui singur, Staffe, îi spune Debra Bowker, strivind ţigara cu talpa unui pantof. Există un întreg sistem juridic care să se asigure că nu o dai în bară.

Auzind-o, el râde şi se duce să-i deschidă portiera.

— Este un V12, nu? continuă ea, privind Jaguarul.

— Eşti pasionată de maşini?

— Karl era. Ar fi ucis pentru o maşină ca asta.

Staffe descuie maşina şi o ajută să urce.

— Puteai să mă aştepţi la hotel. Te-aş fi luat de acolo.

— Tânărul acela m-a adus.

— Pulford?

Debra se aşază pe locul din dreapta şi îşi aranjează fusta, încercând să găsească o poziţie comodă. Trage de centura de siguranţă, dar aceasta nu iese din lăcaşul ei.

Staffe se apleacă peste ea, iar obrazul lui îi atinge părul. Îl gâdilă în timp ce trage de centură ca s-o deblocheze. Apoi se retrage, iar privirile li se întâlnesc în timp ce el îi închide centura.

— Ţi-am citit declaraţia în care spui că Johnson a recunoscut în faţa ta că l-a ucis pe Colquhoun şi l-a torturat pe Montefiore.

— Nu uita de Stensson. Şi pe ea a ucis-o.

— Şi de unde ştii tu asta? Ce vă leagă pe tine şi pe Johnson? întreabă Staffe, scoţând maşina din parcare şi pornind spre Heathrow.

— Ne cunoaştem între noi cu toţii. De la VNAD. Este atât de simplu, răspunde ea pe un ton relaxat, dar cu chipul serios şi cu sprâncenele subţiri încruntate.

— VNAD? Dar cum pot să fiu sigur că nu eşti implicată direct?

— Dacă asta este o ameninţare, atunci nu este una prea reuşită. Ştii al naibii de bine care este situaţia, spune ea întorcându-se cu faţa spre el şi prinzându-şi mâinile împreunate între genunchi. Îşi ridică bărbia şi continuă: Am construit o viaţă nouă pentru mine şi pentru copiii mei după tot ce le-a făcut fostul meu soţ. Asta a fost ceea ce a trebuit să fac. Aveau nevoie de un viitor, nu aveau nevoie ca eu să tot stărui asupra trecutului, să mă las doborâtă. Eu am nevoie să cred că binele este mai puternic decât răul şi binele nu devine mai puternic decât răul prin uciderea unor oameni. Vezi? Şi eu gândesc la fel ca tine, Will. În lumea mea nu există loc pentru răzbunare. Nici în lumea copiilor mei. Nu eşti obligat să mă crezi când îţi spun că nu sunt implicată. Îmi ajunge să ştiu eu că nu sunt. Tu crezi în lege. Eu cred în puterea binelui.

Spunând acestea, rămâne tăcută cu privirea aţintită de parcă ar fi recitat ceva, automat, gândindu-se la altceva.

— Atunci de ce să împiedici aceste două concepte? spune Staffe. Ajută legea. Spune-mi unde este Sally.

— Pentru că din tot ce s-a întâmplat se pot naşte şi lucruri bune. Tot ce pot face eu este să am grijă de copiii mei.

— Şi cu Sally cum rămâne?

— Sally este un copil.

— Când ai vorbit ultima oară cu Helena Montefiore?

— Ce te face să crezi că am vorbit vreodată cu ea?

— Dar cu Ross Denness?

— Poate că tu crezi că Ross este un bătăuş, spune ea, privind în jos. Şi poate că ai dreptate. Dar lui îi pasă. Nu este chiar aşa cum îl vezi tu.

— Dacă nu o găsesc pe Sally Watkins, ar putea să repete ce a făcut.

— Nu o va face.

— Debra, crede-mă că este dependentă de răzbunare. De aceea te-au şi căutat şi te-au rugat să vii în Anglia — pentru a-i ajuta să o facă să se răzgândească. Nu am dreptate?

— Nu. Am încercat doar să-i arătăm puţină dragoste. Asta nu este ceva rău şi, cu siguranţă, nu este o crimă.

— Timp de trei ani, Sally nu a simţit decât ură. De când Montefiore a violat-o, ura a fost cea care i-a condus viaţa. Şi asta nu se va schimba peste noapte.

— Tot ce ştiu este că nu o poţi băga la închisoare. Nu poţi face asta.

— Aşa că este în regulă să luaţi legea în propriile voastre mâini.

— Nu o să mai încerce să facă nimic.

— Ştii că trebuie să-mi spui unde este.

— Nu trebuie să fac nimic, rosteşte ea, sacadat.

Staffe o priveşte şi vede că buza de jos îi tremură. Insistă:

— Ştii că Errol Regis nu a atins-o niciodată pe Martha Spears? A făcut trei ani de puşcărie nevinovat şi era să moară din cauza lui Johnson şi a lui Sally. Sally are nevoie de ajutor, Debra.

— Eu nu mă pot juca de-a Dumnezeu astfel.

— Lasă legea să decidă. Este lucrul cel mai apropiat de Dumnezeu pe care îl avem, dacă ne gândim la lupta dintre bine şi rău.

— Nu ai nici un drept… se întrerupe şi trage de centura de siguranţă. Am auzit destul! Dar centura se blocase din nou.

— Ţi-am promis că te duc la aeroport. Am să încetez

cu întrebările, spune Staffe.

— Nu cred că poţi să încetezi, spune ea, ştergându-şi colţurile ochilor cu manşeta bluzei. Două dâre de rimel rămân pe mătasea albă.

— Mai este încă în Londra, nu?

— Nu-ţi spun, se încăpăţânează Debra, trăgându-şi nasul.

— Este împreună cu Helena Montefiore?

— Opreşte maşina şi lasă-mă să cobor!

Debra coboară şi îşi aranjează hainele şi părul, fără a-i mai acorda atenţie lui Staffe. Acesta porneşte maşina, dar este nevoit să se oprească la stop. Se uită în oglinda retrovizoare şi observă cum umerii Debrei tremură şi lacrimi mari i se rostogolesc pe obraji.

Îndepărtându-se de ea, simte cum regretele îl copleşesc. Tot timpul în care a lucrat la acest caz a fost uimit de bunătatea sau de atrocităţile de care erau capabili oamenii. Acum crede că ştie cum se va termina totul. Dar, în timp ce conduce maşina tatălui său spre finalul cazului, se teme de ce poate fi mai rău — atât pentru victime, cât şi pentru el însuşi.

Oficial, Staffe e suspendat încă şi, deşi el a fost cel care a ajuns la Johnson, Smethurst şi Pennington continuă să îi reproşeze că nu a fost complet sincer cu ei. Dar cum ar fi putut? Şi cum poate fi sigur că face ceea ce trebuie acum?

Aproape toate cărţile sunt pe masă şi finalul se joacă în public — cu o mulţime de ochi asupra lor. Acesta e domeniul lui Nick Absolom. După tot ce s-a petrecut legat de acest caz, de ce să nu intre în vizuina lupului ca să vadă ce se va întâmpla?

— Nu pot să cred că Nico Kashell susţine în continuare că el a ucis-o pe Lotte Stensson, spune Nick Absolom, trecându-şi prin păr degetele lungi şi trăgând dintr-o ţigară. E aşezat lângă o fereastra deschisă, în redacţia ziarului *News,* aflată la etajul al şaselea în Ravencourt House.

Staffe se simte oarecum obligat să respecte atitudinea nepăsătoare a lui Nick Absolom.

— Din ce unghi vei aborda articolul? întreabă el.

— Cred că ştii deja. Dar asta nu înseamnă că eu chiar cred că detectivul sergent Johnson a făcut totul de unul singur, răspunde Absolom, aruncându-şi ţigara pe geam fără să-i pese unde cade.

— Uneori eşti nevoit să urmezi aceeaşi cale ca toţi ceilalţi, nu, Nick?

Absolom îşi aprinde o altă ţigară şi se roteşte cu scaunul, întorcându-se spre Staffe.

— Tu şi cu mine nu suntem chiar atât de diferiţi. Amândoi ne murdărim mâinile, dar foarte puţin în comparaţie cu cei aflaţi la vârf, fie că vorbim de politică, media sau justiţie. Este un lanţ trofic nebun, complet nebun, nu crezi, Will? râde el, dar se întrerupe brusc, aplecându-se peste birou şi fixându-l pe Staffe cu o privire care ar fi putut hipnotiza. Tu şi cu mine ştim amândoi că toată povestea este o vrăjeală. Nici eu nu pot merge mai departe cu cercetările, la fel cum nici tu nu poţi. Şi asta mă omoară, la fel ca şi pe tine. Nu putem decât să sperăm că, atunci când vom ajunge şi noi în vârf, lucrurile vor sta diferit. Dar aşa va fi? continuă el, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Îşi priveşte ţigara, trage un fum lung şi apoi expiră fumul în încăpere. Nu te poţi abţine, nu, Will? Deşi eşti suspendat, te vei duce s-o cauţi pe Sally Watkins, am dreptate? Şi ştii şi unde se află Jessop.

— Habar nu am.

— Asta este doar o jumătate de răspuns.

— Fata poate fi oriunde.

— Ai putea să o laşi în pace, pur şi simplu, spune Absolom.

— Şi dacă o va face din nou?

— Ştii la fel de bine ca mine că, dacă o bagi la închisoare, probabilitatea de a o face din nou va fi mult mai mare. Acum are aproape şaisprezece ani. În trei luni procesul ei s-ar încheia şi ea ar fi închisă într-un loc unde va fi înconjurată de persoane vinovate cu adevărat de

crimă, douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Închisoarea va deveni tărâmul ei de oportunităţi, iar ea va fi privită ca o eroină de celelalte deţinute pentru ceea ce a făcut. Să însemne asta o societate mai bună sau ar fi doar justiţie înfăptuită de dragul justiţiei?

— Ăsta va fi titlul articolului tău?

— După cum bine ştii, nu sunt liber să-mi exprim opinia în acest caz. Dacă aş fi fost, poate că m-aş fi îndreptat spre fostul detectiv inspector Jessop ca să-mi formulez titlurile.

— Nu ai mai primit nici un mesaj nou?

— Crezi că ponturile pe care le-am primit au venit de la Jessop, şi nu de la Johnson?

— Nu ştiu.

— Dacă aş mai fi primit ceva, atunci le-aş fi publicat.

— Dar nu spuneai tu că nu mai ai libertate totală în acest caz?

— Ba da, dar dacă nu aş fi avut nici un pic de libertate, crezi că aş mai fi stat la discuţii cu un detectiv suspendat?

Staffe se ridică de pe scaunul lui şi se întoarce cu spatele la Absolom. E convins că acesta nu are nici o informaţie cu privire la Sally Watkins.

— Deci vei continua să fii amestecat în povestea asta, nu, inspectare? Pur şi simplu nu te poţi abţine să nu o faci.

Staffe se răsuceşte pe călcâie. Ar vrea să nu se mai simtă responsabil, dar ştie că, în ultimă instanţă, Karl Colquhoun şi Guy Montefiore au atras asupra lor tot ce s-a întâmplat. Dacă nu ar fi existat ei, atunci nici crimele nu ar fi început. Ei ar fi trebuit să fie cei pe care să-i aducă în faţa justiţiei. Nervos, parcă scuipă ultimele cuvinte pe care le are de spus:

— Cred că Sally Watkins reprezintă un pericol pentru ea însăşi şi pentru cei din jurul ei. Cred că, dacă o prindem, îi putem oferi ajutorul de care are nevoie. Îi va fi mai bine aşa decât dacă este lăsată de capul ei — înspăimântată, ascunzându-se, fugind ca un animal sălbatic. Eu încerc să fac lumea asta un loc mai civilizat,

Absolom. În asta constă diferenţa dintre noi doi.

— Amândoi suntem implicaţi în aflarea adevărului. Nu uita asta. Şi nici nu ar trebui să subestimezi cât de multe adevăruri ştiu.

Staffe îl apucă pe Absolom de gât. Priveşte cum ochii jurnalistului se măresc şi îşi bagă mâna liberă în buzunarul interior al costumului marca Paul Smith pe care-l poartă acesta. Scoate de acolo o punguţă transparentă din plastic în care se află cam două-trei grame de stupefiante. Îi zâmbeşte lui Absolom şi aruncă punguţa pe fereastră.

— Nu poţi face aşa ceva! exclamă jurnalistul.

Staffe iese din birou, permiţându-şi să zâmbească în timp ce aşteaptă liftul. Mai are de dat doar două telefoane înainte de ultima vizită la Helena Montefiore, la casa ei stilată de pe Harrow on the Hill. Suspendat sau nu, îl va vizita pe Johnson. Nimeni nu-l poate opri.

Ridicând privirea spre Spitalul St. Thomas, Staffe încearcă să-şi imagineze ce primire i se va face acolo. Trece de maşinile de poliţie, arătându-le insigna poliţiştilor aflaţi la intrarea în spital şi în faţa liftului. Aceştia se află acolo pentru a nu permite accesul presei, dar, exact când crede că a reuşit să intre fără probleme, un alt poliţist îl opreşte la etajul al treilea. Staffe îi arată insigna, dar acesta îi zâmbeşte de sus. Înainte însă de a apuca să spună ceva, Staffe se răsteşte la el:

— Acolo este unul dintre oamenii mei. Sergentul meu! Este pe moarte şi trebuie să-l văd pentru ultima oară. Ce fel de om eşti dacă nu înţelegi aşa ceva? Spune!

— Nu pot…

Staffe îşi apropie chipul de al poliţistului şi îi şopteşte:

— Uneori, doar uneori, să fii un poliţist adevărat înseamnă să ştii ce poţi face, nu ceea ce nu poţi. Să ţii minte asta. Acum, dă-te la o parte din calea mea!

Poliţistul se dă la o parte şi, în timp ce se îndepărtează de el, Staffe aude bâzâitul unei staţii în care se vorbeşte. Dar nu-i mai dă nici o atenţie.

Aproape toate principiile sale îi spun că Sally Watkins trebuie adusă în faţa justiţiei — la fel cum Nico Kashell trebuie eliberat şi Guy Montefiore trebuie protejat. Chiar şi Debra Bowker i-a spus asta. Probabil că Helena Montefiore şi-a dat seama cum gândeşte el, altfel ce alt motiv ar fi avut pentru a o vizita pe Josie? Sau pentru a lăsa acea scrisoare, mai mult decât evidentă, cu litera S pe ea?

Toate indiciile arată spre Harrow on the Hill, dar Staffe crede că întâlnirea cu Johnson îi va da, cumva, ultimul semn de care are nevoie. În mod cert, Johnson se va strădui să-l îndrepte în direcţia opusă. El este antidotul. Dacă logica lui e greşită, atunci cea a lui Johnson trebuie să fie cea bună. Deci, el trebuie să dovedească faptul că Johnson nu are dreptate. Trebuie să o facă.

Johnson a făcut parte din VNAD şi Staffe se gândeşte din nou la toate vizitele pe care i le făcuse lui Johnson acasă, recapitulând tot ce ştie despre familia acestuia. Îşi aminteşte expresia pierdută din ochii Sianei; de Becky, care renunţase la cariera ei şi la lume. Încearcă să-şi dea seama ce vârstă avea Sian când i s-a întâmplat ceea ce i s-a întâmplat şi lui Sally. Renunţă, simţind că i se face rău, îi vine să plângă de mila sergentului său, ar vrea să fie pedepsit pentru fiecare zi liberă sau pauză pe care i le refuzase acestuia.

Recunoaşte câţiva dintre oamenii lui Smethurst care stau în faţa uşii rezervei lui Johnson. Sunt abătuţi, de parcă şi-ar dori să fie oriunde altundeva. Se salută din cap, destul de formal. Unul dintre ei păşeşte înainte ca şi când ar vrea să-l oprească.

— Am fost prietenul lui, pentru numele lui Dumnezeu! spune Staffe, apoi îl observă şi pe Pennington, înconjurat de mai mulţi poliţişti în uniformă. Începe să se teamă de ce poate fi mai rău.

Pennington se întoarce spre el, la semnul făcut de unul din poliţişti. Nu e abătut şi nici nu va fi. În secunda în care îşi deschide gura şi începe să vorbească, pe un ton grav şi superior, Staffe ştie că Johnson nu mai are mult de

trăit.

— Îmi pare rău, Will. Medicii au decis să-i oprească medicaţia. Este într-o stare prea gravă pentru a mai suporta chimioterapia, iar tumoarea este prea mare pentru a fi operată.

— Unde e Becky? întreabă Staffe.

— Nu este aici. Nu a vrut să-i aducă pe copii în acest loc, spune Pennington, privindu-l pe Staffe şi făcându-le semn poliţiştilor să-i lase singuri. Apoi îi şopteşte: Mi-a spus că ea şi-a luat rămas bun de la el. Am decis să o lăsăm în pace. Am trimis o poliţistă la ei acasă. Dacă Becky are nevoie ceva, poliţista ne va anunţa.

— El a mai spus ceva?

— Nu vrea să te vadă, Will.

— A spus ceva despre Jessop? Despre Nico Kashell?

— Nu-l poţi trata ca pe un prieten? Ca pe un coleg?

— Şi să vă las pe dumneavoastră să controlaţi toate informaţiile?

— Ai grijă, Will! îl atenţionează Pennington. Trebuie să te gândeşti la cariera ta. Ştiu că eşti supărat, dar…

— Nu-mi vorbiţi de sus, domnule.

Staffe face un pas spre uşa rezervei lui Johnson. Smethurst, care se află şi el acolo, priveşte spre Pennington, aşteptând un semn de la el. Dar probabil că Pennington crede că Staffe nu mai are ce rău să facă, iar asta arată cât de aproape de sfârşit se află Johnson.

— Avem toate declaraţiile care ne trebuie. Lasă-l să moară în linişte, îi spune lui Staffe.

Staffe simte un gol în stomac, o senzaţie de rău care i se ridică în gât. Se dezlănţuie împotriva superiorului său.

— Nu eu sunt laşul care pune toată vina în cârca unui muribund. Dumneavoastră…

Smethurst păşeşte între cei doi şi începe să-l împingă uşurel pe Staffe spre uşa rezervei lui Johnson.

— Haide, Will, îi şopteşte el. Asta este între tine şi Rick acum. Nu strica totul. Apoi îl apucă de umeri şi îl fixează cu o privire pătrunzătoare. Spune-i că l-ai iertat, Will. Lasă-l să moară în pace.

Staffe dă din cap, împinge uşa şi intră în salon. În acel moment, ochii lui Johnson se închid şi el se aşază între suportul pentru perfuzii şi patul în care zace sergentul. Apucă mâna lui Johnson, atent să nu-i mişte perfuziile, aşteaptă ca acesta să-l privească. Se apleacă spre el şi îi şopteşte:

— Vreau să-ţi spun că îmi pare rău, Rick. Vocea începe să-i tremure. Ar fi trebuit să-ţi fiu prieten, nu doar şef. Ar fi trebuit să-mi poţi vorbi despre problemele tale.

— Nu este… Johnson abia poate articula.

— Ştiu despre VNAD, Rick. I s-a întâmplat şi lui Sian, nu?

El aprobă din cap, iar lacrimile îi umplu ochii trişti şi i se scurg pe obrajii palizi.

— Şi nu ai descoperit niciodată cine a fost făptaşul?

Johnson neagă din cap, doar o dată.

— Am fost împreună cu ea la cumpărături. Era înainte de Crăciun. Era atât de multă aglomeraţie, atât de mulţi oameni. Pe atunci o aveam doar pe ea şi pe Ricky. Începe să suspine şi Staffe îi strânge mâna puţin. Urma să ni se nască al treilea copil. Becky era la spital.

Staffe nu se mai poate abţine. Ochii i se umplu de lacrimi şi se apleacă, punându-şi fruntea pe pieptul lui Johnson. Simte mâna lui Johnson pe ceafa. Încearcă să găsească cuvintele prin care să-i ofere iertarea de care îi vorbise Smethurst.

— S-a născut Charlie, dar eu mi-am pierdut viaţa. Nu-mi puteam iubi propriul copil.

Staffe rămâne tăcut până când simte că şi-a recăpătat controlul. Voia să-l întrebe pe Johnson dacă, într-adevăr, el a omorât-o pe Stensson, dar crede că ştie deja răspunsul. Va verifica registrele spitalului şi va afla când a fost Becky internată acolo. Însă e sigur că acestea îi vor arăta că totul s-a întâmplat după moartea lui Stensson. Johnson i-a spus că era înainte de Crăciun. Fără a-şi ridica privirea, spune:

— Ţi-ai recăpătat viaţa când ai întâlnit-o pe Sally. Am dreptate, Rick? Pentru o vreme, ţi-ai recăpătat viaţa.

Johnson nu-i răspunde.

Staffe îşi ridică privirea şi vede că ochii sergentului său privesc fix în lumina neonului din tavan. Îşi trece palma peste chipul lui Johnson, închizându-i ochii, şi iese.

Două maşini de poliţie sunt parcate în faţa blocului de pe Halloway Road şi Staffe îşi arată insigna pentru a fi lăsat să intre. Se simte ruşinat de faptul că acel apartament mic şi înghesuit e tot ce poate oferi un detectiv sergent familiei sale. Urcă scările spre etajul la care locuieşte Becky Johnson, încercând să găsească cuvintele potrivite. Dar nu reuşeşte.

În faţa uşii, una dintre poliţistele de la metropolitană stă de pază. Femeia îşi ridică mâna, oprindu-l şi spunându-i că ştie cine este şi că nu-l va lăsa să intre.

— În nici un caz, domnule. Îmi pare rău.

Staffe se întoarce cu spatele la ea şi priveşte pe stradă. Dacă se apleacă peste pervazul ferestrei, aproape că poate vedea linia şerpuitoare a străzii îndreptându-se spre nord, spre Archway. Harrow on the Hill se află destul de departe, dar el trebuie să ştie ce să facă atunci când va ajunge şi acolo. Se întoarce din nou spre poliţistă şi îşi relaxează muşchii feţei. Începe să-i vorbească pe un ton scăzut şi blând:

— Ştii, am lucrat împreună cu soţul acestei femei timp de trei ani. Aş fi putut să îl tratez mult mai bine. La fel şi pe ea. I-aş fi putut da mai mult timp liber. Soţia lui, care se află acolo, înăuntru — spune el, arătând cu un deget spre apartament — şi copiii au suferit mult din cauza slujbei tatălui lor. Acum trebuie să-i spun toate astea lui Becky Johnson. Trebuie să-i explic ce s-a întâmplat, astfel încât ea să poată înţelege că ceea ce a făcut soţul ei a avut un scop. Încă are un scop.

— Nu prea ştiu despre ce vorbiţi, domnule, îi răspunde poliţista.

— Femeia de acolo este mamă. Va trebui să-şi crească copiii în această lume. Trebuie să-i spun ce se va întâmpla în continuare. Trebuie să afle. Trebuie să aud de la ea ce intenţionează să facă mai departe. Ceea ce-mi va

spune este important pentru acest caz. Dacă tu ai fi în locul ei, ţi-ai dori să ascult ce ai de spus? Crezi că femeia de acolo nu merită să fie ascultată?

Poliţista dă din cap şi spune:

— Aş vrea să vă las să intraţi, dar…

— Îţi mulţumesc, spuse Staffe, strângând-o uşor de cot şi privind-o adânc în ochi. Acordă-mi doar cinci minute. Poţi avea încredere în mine. Îţi promit.

Apoi deschide uşa şi intră în apartament. Totul e cufundat în linişte. O linişte mormântală.

Deschide, cât de încet poate, şi uşa camerei de zi. Draperiile sunt închise şi încăperea e luminată de ecranul alb-albăstrui al televizorului. Staffe nu poate vedea la televizor din cauza poziţiei, dar sonorul e oprit. Se uită în jurul lui, înaintând încet, şi vede capul lui Becky Johnson ivindu-se peste speteaza fotoliului din faţa televizorului.

— Becky, şopteşte el.

Nu primeşte nici un răspuns. Apropiindu-se, cu ochii aţintiţi asupra fotoliului, vede că Sian stă pe genunchii mamei sale. Cei doi băieţi nu se văd nicăieri. Sian doarme, cu căştile pe urechi. Şi cu un braţ încolăcit după gâtul mamei sale. Chipul îi e ascuns şi Staffe nu-şi poate da seama dacă are un somn liniştit sau agitat.

La prima vedere şi Becky pare să doarmă. Dar când o priveşte mai atent, vede că aceasta are ochii pe jumătate deschişi. Pe chip este întipărită o expresie fixă — de amuzament uşor. Staffe se apropie mai mult şi se lasă pe vine, încetişor. Îi pipăie încheietura mâinii şi îi priveşte chipul. Când o atinge, expresia ei nu se schimbă. Dar pulsul se simte puternic.

O priveşte în ochi şi apoi se întoarce către ceea ce vede ea.

Acolo, pe ecranul de dimensiuni medii al televizorului, se derulează filmul agoniei lui Karl Colquhoun. Staffe nu-şi poate desprinde privirea de la ecran până când soţul lui Becky nu scoate scalpelul şi începe să opereze asupra testiculelor lui Karl. Când Johnson ajunge la ochii victimei, el îşi închide ochii, strâns.

Când îi deschide din nou, filmul s-a schimbat. Guy Montefiore e atârnat pe crucea lui, cu sânge prelingându-se din ochi.

Staffe se întoarce spre Becky şi tresare. Aceasta îl priveşte fix, zâmbind. Nu-i spune nimic. Îşi coboară ochii spre Sian şi observă că mama ei are grijă să-şi ţină o palmă peste ochii fetei, astfel încât aceasta să nu vadă imaginile groaznice dacă s-ar trezi.

— Becky?

Din nou, nici un răspuns. Încet, ea îşi întoarce capul spre ecran şi, în timp ce Guy Montefiore alunecă în bara de lemn înfiptă în el, zâmbetul ei se lărgeşte.

Staffe se apropie şi mai mult, se apleacă peste spătarul fotoliului şi o sărută pe frunte. Speră din toată inima că Becky Johnson se va sătura să tot urmărească opera soţului ei. În timp ce iese din apartament, se gândeşte şi că ar trebui să se poarte cu mai multă înţelepciune.

Staffe e sigur că ştie ce trebuie să facă. Ar vrea să nu fie singur, dar e conştient că Pulford nu poate lua o astfel de decizie, iar Smethurst şi Pennington au alte interese. Ei au prins făptaşul. Nu e cel pe care şi l-ar fi dorit ei, dar e mort acum, iar ei pot începe să-i atribuie faptele la fel cum acoperi un sicriu cu pământ.

Staffe se simte singur. Îngrozitor de singur.

Dar nu pentru mult.

Sprijinit de capota Jaguarului său şi învârtind un set de chei pe degetul arătător ca pe un revolver, îl aşteaptă Ross Denness. Are un aspect mai îngrijit, mai curat, şi pare un bărbat mult mai stăpân pe sine decât era prima oară când îl întâlnise Staffe în barul The Rag. Poartă un sacou şi o pereche de blugi şi părul îi e aranjat cu gel. Are un aer liniştit, zâmbindu-i lui Staffe de parcă nu ar fi avut nici un motiv pe lume să se teamă de acest om al legii.

— Dă-te la o parte de lângă maşina mea! îi spune Staffe.

Denness nici nu clipeşte. Îi răspunde calm:

— Nu e nevoie. Nu pleci nicăieri. Cel puţin, până nu discutăm puţin.

— Mă duc unde vreau şi când vreau. Nu ai cum să mă împiedici şi nici nu are legătură cu tine. Încă te pot acuza de rasism pentru povestea aia, nemernicule!

Denness râde.

— Eu nu sunt un nemernic şi tu nu eşti un afurisit de erou. Şi tocmai de aceea mă aflu aici, ca să mă asigur că înţelegi asta.

Se desprinde de maşină. E cu câţiva centimetri mai înalt decât Staffe şi cu vreo zece ani mai tânăr. Cicatricele de pe pielea lui devin mai roşiatice şi Staffe nu-şi poate da seama dacă asta e un semn bun sau rău. Cert e faptul că Denness a avut parte de destule incidente violente şi oricine ar fi pariat că ar câştiga într-o înfruntare corp la corp.

— Pleacă de lângă maşina mea. Trebuie să ajung undeva.

Denness se trage într-o parte, gesticulând dintr-un braţ precum Walter Raleigh şi spune:

— Ţi se pare că fetiţa aia nu a suferit destul, nu?

Observând expresia de şoc de pe chipul lui Staffe, îşi desface braţele larg şi îl loveşte cu piciorul direct în vintre.

Staffe se îndoaie de mijloc şi cade în genunchi. Asfaltul dur al străzii îi juleşte pielea şi el se chinuie să tragă aer în piept.

— Cred că eşti foarte mândru de tine, inspectore.

Îşi ridică privirea spre Denness şi îl vede zâmbind, cu braţele încrucişate peste piept. Apoi Denness îşi pune un picior pe pieptul lui.

O durere ascuţită îi săgetează plămânii lui Staffe şi se gândeşte că Denness, probabil, i-a fracturat câteva coaste. Se chinuie să vorbească:

— Te ştiu eu, Denness. Crezi că eşti un fel de justiţiar care curăţă străzile de gunoaie, nu? Dar, de fapt, eşti un bătăuş. Doar un bătăuş.

— Fac ce ar trebui să faceţi voi.

— Ce ar trebui să facem noi?

Denness se încruntă şi încearcă să-l lovească pe Staffe în faţă. Staffe reuşeşte să se ferească, rostogolindu-se şi primind lovitura în umăr. Se târăşte mai departe şi se sprijină cu spatele de roata maşinii sale. Ross Denness îl urmează, mergând liniştit.

— Sally este o fată bună. Singura ei vină este că s-a aflat în calea nenorocitului de pedofil. Şi tu vrei să o bagi la puşcărie. Caricatură de poliţist ce eşti!

Cât timp i-a vorbit Denness, Staffe l-a privit în ochi şi e convins că acesta crede fiecare cuvânt pe care îl rosteşte. Poate că în spatele violenţei lui se află o cauză nobilă pentru care luptă. Dar Staffe a mai văzut şi altceva. Ceva ce vedea de zece ori într-o singură zi — într-o zi bună. Încearcă să tragă aer în piept, pregătindu-se pentru următoarea lovitură, dar fiecare respiraţie îi provoacă dureri insuportabile în coastele rupte. Simte că îi vine să leşine.

— Mă urăşti, nu-i aşa, Ross?

— De ce te-aş urî?

— Pentru că sunt de la poliţie. Pentru că sunt detectiv. Pentru că bag la închisoare oamenii buni şi pe violatori şi pedofili îi las în libertate. Te enervez, nu-i aşa? Pentru că sunt cu ochii pe tine. Şi am să te prind cu ceva, Ross. Am să te înfund.

Cuvintele sale şterg zâmbetul de pe chipul lui Denness. Îl vede înfigându-se bine pe un picior şi pregătindu-se să-l lovească în faţă cu celălalt. Îl întărâtă să o facă:

— Nenorocitule!

Apoi se pregăteşte pentru lovitură, concentrându-şi toată energia asupra sunetului care o preceda.

Sunetul vine şi atunci Staffe îşi roteşte braţul — rapid şi cu duritate. Simte un os trosnind. Dar vede şi că Denness şi-a pierdut echilibrul.

Staffe se ridică, sprijinindu-se de maşină, şi se aruncă asupra lui Denness. Ştie că, dacă lupta ar dura, nu i-ar face faţă, aşa că îl loveşte pe Ross cu capul în gură. Resimte şocul, dar se retrage pentru încă o lovitură. În acel

moment, observă că Denness zâmbeşte de parcă ar fi avut un as în mânecă.

Sub el, trupul lui Denness se agită ca şi când acesta ar fi încercat să scoată o armă. Să fie vorba de un cuţit? Poate chiar un pistol. Staffe ştie că trebuie să termine rapid cu el. Îşi deschide gura cât de mult poate şi îşi înfige dinţii în faţa lui Denness, strângând maxilarele. Strânge până simte gustul sângelui. Privirea din ochii lui Denness devine sălbatică din cauza durerii, dar Staffe îşi ridică braţul şi, înfigându-şi degetele în ochii lui, apasă cu putere de parcă întreaga lui viaţă ar depinde de acest gest. Apoi se rostogoleşte de pe trupul lui Denness.

Se rostogoleşte şi se ridică încet, privind în jos la Denness care-şi acoperise ochii cu mâinile, văitându-se. Pe jos sau în buzunarele acestuia nu se vede nici urmă de vreo armă.

Jessop îl învăţase şmecheria asta, îl învăţase că, uneori, erai nevoit să faci apel la toată violenţa de care eşti capabil şi să o foloseşti câteva momente — mai ales când nu mai eşti chiar tânăr. Îşi scoate din buzunar cheile de la maşină, cu braţul pe care şi-l simte ca şi când ar fi fracturat. Doar mişcarea de a strânge degetele astfel încât să poată ţine cheile îi aduce lacrimi în ochi. Cu cealaltă mână îl apucă pe Denness de păr şi-l târăşte pe asfaltul tare. Realizează că Denness e un personaj mult mai complex faţă de cum l-a crezut el, dar acum nu are timp să se gândească la acest lucru. Are nevoie de linişte şi de o minte limpede, iar pentru asta trebuie să-l neutralizeze pe Denness.

Staffe deschide portbagajul, lovindu-l pe Denness de câteva ori cu ceafa de capotă. Apoi îl priveşte cum lunecă în portbagaj, cu capul înainte. Cu talpa pantofilor lui marca Chelsea, Staffe împinge pieptul lui Denness până când reuşeşte să-i înghesuie trupul în minusculul loc, apoi trânteşte portbagajul şi îl încuie.

Se sprijină de maşină şi îşi priveşte antebraţul. Avea nevoie de îngrijiri medicale. Ar fi trebuit să se ducă la un spital, dar timpul nu e de partea lui. Denness l-a aşteptat

acolo pentru a trage de timp, dintr-un anumit motiv, iar când cei care l-au trimis vor observa că acesta nu se mai întoarce, vor dispărea, iar el va rămâne cu mâna goală.

Gândind astfel, îşi scoate din buzunar seringa cu morfină a lui Johnson. Apasă pistonul seringii pentru a scoate aerul din aceasta. Lasă cea mai mare parte a soluţiei să se scurgă din seringă o dată cu aerul, păstrând doar foarte puţină. Ştie că prea multă morfină i-ar face doar rău, în loc să-l ajute.

Grădina locuinţei Helenei e foarte frumoasă, dar e uşor de intrat în ea fără a fi observat. Ramurile sălciilor plângătoare coboară atât de jos încât Staffe se poate strecura pe alee, în cântecul păsărilor, fără a fi văzut de cei din casă. Ajunge astfel la câţiva metri de locuinţa femeii. Înconjoară grădina şi o ia pe lângă acea latură a clădirii pe care nu există ferestre, în afara celor sablate de la băi. Durerea i-a apărut din nou în braţul rupt, dar el se străduie să nu-i dea atenţie şi repetă, în gând, o mantra. Îi face bine, dar morfina i-ar face şi mai bine. Însă trebuie să aibă mintea limpede.

Dacă în casă totul e în regulă, în zece minute poate pleca de acolo. Poate lua un taxi până la cel mai apropiat spital, de unde putea telefona la secţia de poliţie Harrow, trimiţând pe cineva de acolo să-i recupereze Jaguarul din parcarea unei şcoli. Ofiţerii trimişi îl puteau găsi pe un anume Ross Denness în portbagajul maşinii. Cheile le lăsase în ţeava de eşapament, iar aceştia, sub nici o formă, nu trebuiau să utilizeze forţa pentru a deschide maşina.

Poate face toate acestea. Are nevoie doar de câteva minute în plus.

Porneşte din nou spre partea din faţă a casei, mergând aplecat sub nivelul ferestrelor. Ajungând la uşile-ferestre ale salonului în care Helena Montefiore i-a primit pe el şi pe Pulford cu câteva zile în urmă, se opreşte. Poate auzi glasuri, deşi uşile sunt închise. Dar panourile superioare ale ferestrelor sunt deschise şi Staffe desluşeşte vocea plăcută a Helenei. I se pare că o aude

strigându-şi fiica, dar el nu a venit până acolo pentru a o auzi rostind acel nume. Dintr-o dată realizează cât de stupid va arăta el dacă Sally Watkins nu e acolo.

Rămâne acolo, aşteptând şi aşteptând, dar tot nu aude numele lui Sally. Helena discută cu o prietenă a fiicei ei, o fată pe care o cheamă Georgie. Staffe începe să înjure şi, în ultimă instanţă, se hotărăşte să se apropie mai mult pentru a privi înăuntru înainte de a pleca. Avansează încet şi îndrăzneşte să arunce o privire în cameră, sperând că, în acel moment, nimeni nu se uită în direcţia lui.

Într-un fel, din acest punct de vedere, are noroc.

Cele trei femei din casă stau aşezate în jurul unei măsuţe de cafea. Se pare că toată atenţia lor e îndreptată asupra unei hărţi. Sunt fericite, zâmbindu-şi cu dragoste una celeilalte. Thommi vorbeşte gesticulând, iar mama ei îi răspunde la fel, ca o reflecţie în oglindă. Georgie, o fată cu păr scurt şi brunet, exact ca al Thomasinei, stă cu spatele spre fereastră.

Staffe o priveşte pe Helena ridicându-se, ducându-se spre bufet şi revenind cu nişte broşuri pe care cele două fete i le smulg din mâini, începând să le citească, râzând, cu capetele apropiate.

Se pare că Helena Montefiore nu adăpostea o fată urmărită de lege, ci plănuia să-şi ducă fiica într-o excursie. În timp ce soţul ei zăcea pe un pat de spital, aşteptându-şi sfârşitul, ea încerca să-şi ducă fiica departe de toate acestea. Şi cine o putea învinovăţi?

Staffe, care are încredere în judecata lui, se simte mulţumit că o plăcuse imediat pe Helena Montefiore. Tocmai se pregăteşte să ciocăne în fereastră şi să-i ureze tot binele din lume, când Georgie sare în picioare, întorcându-se cu faţa spre fereastră.

Ea se uită direct la Staffe. Gura i se deschide, ca şi când ar fi vrut să ţipe, şi puţina culoare pe care o are în obraji îi dispare. Inima lui Staffe parcă se opreşte în loc şi aruncă o ocheadă în spatele lui pentru a vedea ce anume a speriat-o atât de tare pe Georgie. În spatele lui nu este nimic.

Când revine cu privirea spre cameră, Helena e deja lângă Georgie, cu un braţ strâns în jurul umerilor fetei. Georgie, cu noua ei tunsoare şi părul vopsit. Georgie, cu numele ei nou, cu un paşaport nou şi o nouă viaţă.

Staffe se uită direct în ochii Helenei. Cei ai femeii se îngustează, iar buzele ei zâmbesc slab, implorator. Apoi Staffe priveşte din nou spre Sally Watkins. Fata are o strălucire nouă în priviri. În cele din urmă, priveşte spre Thomasina Montefiore, care e pe punctul de a izbucni în lacrimi şi, iarăşi, spre Georgina. Fata zâmbeşte cum nu a mai văzut-o zâmbind niciodată şi, în momentul în care el se decide să plece, lăsându-le în pace, aceasta îi trimite un sărut din vârful degetelor.

Pe când el le întoarce spatele, cele trei femei se îmbrăţişează, într-un cerc strâns. În timp ce se îndepărtează, le aude plângând. Plâng de fericire şi uşurare, un plâns care se contopeşte cu cântecul păsărilor din sălciile ce străjuiesc aleea spre casă.

* * *

Staffe intră în apartamentul său din Queens Terrace şi se duce direct în baie. Îşi scoate echipamentul de alergare din geanta Adidas şi dă drumul la duş. Intră în duş, lăsând apa să-i curgă cu putere pe cap şi pe umeri, roteşte robinetul pentru ca apa să fie şi mai fierbinte şi începe să se săpunească. Mirosul de instalaţie încinsă devine tot mai puternic, iar aburii de la apa fierbinte, tot mai denşi. În seara aceasta o să alerge în întuneric spre zona de vest a oraşului, iar râul va apărea argintiu în lumina lunii, formând o buclă pentru a apărea din nou sub podul Putney. Apoi o să se îndepărteze de râu şi o să alerge prin Deer Park, dar se vor întâlni, din nou, de partea cealaltă a Kingston Gate, mai aproape de izvor. În seara aceasta o să se întoarcă în trecut.

Mulţumiri

Doresc să le mulţumesc lui Clive, Pat şi fraţilor Parva, din închisoare; lui Susan şi Fundaţiei Paul Hamlyn; lui Aileen, Dave şi Jenny din Liverpool; Dave, Patricia, Pat şi Terry din cadrul departamentului pentru eliberări condiţionate; precum şi tuturor celor de la Arch, Adelaide House, Southwood şi Walton; lui Eduardo şi celor din satul Yegen, Spania; lui Livewire din Kenmare; lui Tony din Bridge; lui Patrick, Rob şi Jake din Conville şi Walsh; şi lui Walter, Katherine, Angus şi Lee. Îi sunt recunoscător, în mod special, lui Edmund Cusick, poetul, pentru bunătatea şi loialitatea sa şi pentru că m-a inspirat.